

హిందూ దేశ చరిత్రము

(హైస్కూలు విద్యార్థులకు)

(క్రొత్త ఏషియా గ్రూపు సిలబసు ననుసరించి)

మొదటి భాగము — హిందూమహాయుగము

Y73(22)7
3563

గంభీర :

పల్లి సోమ శేఖరశర్మగారు

150
15

ఇండియన్ పబ్లిషింగ్ హౌస్ లిమిటెడ్

చెన్నై

Y73(Q2)u 7850
35G3.1

Sharma, Nallampalli
Soma Sekra
Hindu desh ka itihās

3543.1

7850

se return this volume on or before the date last stamped
Overdue volume will be charged 1/- per day.

[illegible]

హిందూ దేశ చరిత్రము

(హైస్కూలు విద్యార్థులకు)

(క్రొత్త 'ఏ' గ్రూపు సిబ్బను నమనరించి)

మొదటి భాగము — హిందూమతముగము

గ్రంథకర్త:

మల్లంపల్లి సోమశేఖరశర్మగారు

1933.

ఇండియన్ పబ్లిషింగ్ హౌస్, లిమిటెడ్;

చెన్నై.

కాపీరైట్]

[వల రూ. 1.

Y73 (42) 2
3563.1

SRI JAGADGURU VISHWARADHYA
JNANA SIMHASAN JNANAMANDIR
LIBRARY

Jangamwadi Math, Varanasi

Acc. No.7850.....

పీఠిక

ప్రధానముగ ఈ గ్రంథము స్కూలు పైనలు విద్యార్థి కొఱకు వ్రాయఁబడినది. స్కూలు పైనలుతో చదువు మాను కొను విద్యార్థికి మనకళలు, విద్యలు, మతములు కొంతవఱకు బాగుగ తెలియవలెనని నాలక్ష్యము. ఇట్లని స్కూలు పైనలు చరిత్రప్రణాళిక నతిక్రమింపలేదు. ఇటీవల రాజకీయముగ మాటుచున్న ను మన దేశ చరిత్రము మొదటినుండియు మత, సంస్కృతి ప్రధానమయినది; కాన మన సభ్యతకు పునాదులయిన మతపరిణామాదుల కించుక ప్రాధాన్య మిచ్చితిని. ఆంధ్ర విద్యార్థుల కుద్దేశింపఁబడిన దగుట సంగ్రహముగ ఆంధ్ర దేశ చరిత్రము నొసంగఁబడినది.

గ్రంథమును ముగించుటలో నెంతటి కాలవిలంబ మయినను సహించి దీనిని ప్రకటించిన గ్రంథప్రకాశకులగు 'ఇండియన్ పబ్లిషింగ్ హౌస్'వారికి నా కృతజ్ఞతాభివందనములు.

ఈ గ్రంథము విద్యార్థుల కెక్కువ యుపయోగపడుటకు చేయవలసిన మార్పులను, సవరణలను అనుభవజ్ఞులయిన చరిత్రోపాధ్యాయులు దయతో తెలిపిన కృతజ్ఞుఁడను.

1 / 11 ఆదెప్పమొదలి వీధి, పురశవాకం, మద్రాసు; శ్రీముఖి, శ్రావణము.	}	మల్లంపల్లి సోమ శేఖరశర్మ
---	---	-------------------------

విషయసూచిక

మొదటి భాగము

చరిత్రాధారములు	పుట ౧
హిందూ దేశ నిసర్గస్వరూపము	౪
ఆదిమనివాసులు: అనార్యజాతులు	౮
సింధునదీప్రాంతసభ్యత	౧౪
ఆర్యులు: వారి సభ్యత	౧౮
ఆర్యరాజ్యములు	౨౮
మతపరిణామము: వేదవాఙ్మయము	3౨
సూత్రయుగము	3౯
సూతనమతసంస్థాపనయుగము	౫౪
జైనమతము	౫౭
బుద్ధుడు; బౌద్ధమతము	౬3
మగధరాజ్యవిజృంభణము			
బింబిసారుడు	౭౭
అజాతశత్రువు	౮౧
ఉదయిభద్రుడు	౮౭
శైశునాగులు: శిల్పకళ	౮౯
నందవంశజులు	౯౦
సారసీకులు: యవనులు	౯౧
డెరయన్	౯౨
అలెగ్జాండరు దండయాత్ర	౯౪

మౌర్య సామ్రాజ్యము				
చంద్రగుప్తుఁడు	౧౦౨
బిందుసారుఁడు	౧౧౬
అశోకుఁడు	౧౧౮
మౌర్యకళ	౧౩౯
కడపటి మౌర్యభూపతులు	౧౪౭
దక్షిణాపథరాజ్యములు	౧౪౯
యవన, శక, పష్టావులు	౧౫౨
శుంగ, కాణ్వవంశములు	౧౬౧
ఆంధ్రులు	౧౬౭
కుషాణసామ్రాజ్యము	౧౮౧
మతపరిణామము	౧౮౮
గుప్తసామ్రాజ్యము	౧౯౬
దక్షిణాపథరాజ్యములు	౨౦౫
గుప్తులనాఁటి హిందూదేశము	౨౧౦
హర్ష సామ్రాజ్యము	౨౧౭
అరబ్బుల సింధుదేశవిజయము	౨౨౬
దక్షిణాపథరాజ్యములు	౨౩౧
రాజపుత్ర యుగము	౨౩౯
కాశ్మీరము	౨౪౨
నేపాలము	౨౪౪
అస్సాము	౨౪౪
కన్నోజ	౨౪౫

ప్రతీహారులు	౨౪౬
గణవాలులు	౨౪౮
పాల, నేన వంశములు	౨౪౯
కలచురి వంశజులు...	౨౫౩
చందేలువంశము	౨౫౩
పరమారులు	౨౫౬
సిసోదియాలు	౨౫౭
చౌహాణులు	౨౫౮
తొమ్మరులు	౨౫౯
సోలంకులు	౨౫౯
పంజాబు బ్రాహ్మణవంశములు			...	౨౬౦
దక్షిణాపథరాజ్యములు				
కళింగగాంగులు	౨౬౧
ఆంధ్రమాండలికులు		౨౬౩
కల్యాణిచాళుక్యులు		౨౬౪
దేవగిరియాదవులు		౨౬౭
కాకతీయులు	౨౬౯
రెడ్లు	౨౭౧
హొయసలులు	౨౭౨
చోళులు	౨౭౪
పాండ్యులు	౨౭౮
మతపరిణామము	౨౮౦

హిందూ దేశ చరిత్రము

మొదటి భాగము

చరిత్రాధారములు

భరతవర్షనామాంతరమునం బరంగు హిందూ దేశము మన జన్మభూమి: ప్రపంచమున తొలుదొలుత ముక్తి సాధము నకు సోపానములు కట్టినది మన జన్మభూమియే. ఇతరప్రపంచ మింకను గాఢసుషుప్తి నుండఁగనే మేలుకాంచిన మహాబుద్ధుల నాశ మెఱుంగని దివ్యగీతికలు వినఁబడిన విచటనే. బుద్ధుఁడు మొదలైన మహాత్ములును, చంద్రగుప్తాశోక విక్రమాదిత్యాది వీరకుమారులును ఉదయించిన దిచటనే. వారి జ్ఞానము వారి సంతతివారమైన మనలో జీర్ణించినది. మనలో అణువు అణువునఁ బ్రసరించుచున్నది వారి రక్తమే. నివురు గప్పిన నిప్పు వలె వారి దివ్యప్రభావము మనలో అడఁగి మడఁగి యున్నది. ధన్యులము కదా మన. మీ దివ్యపుణ్యక్షేత్రమున జన్మించి నందులకు !

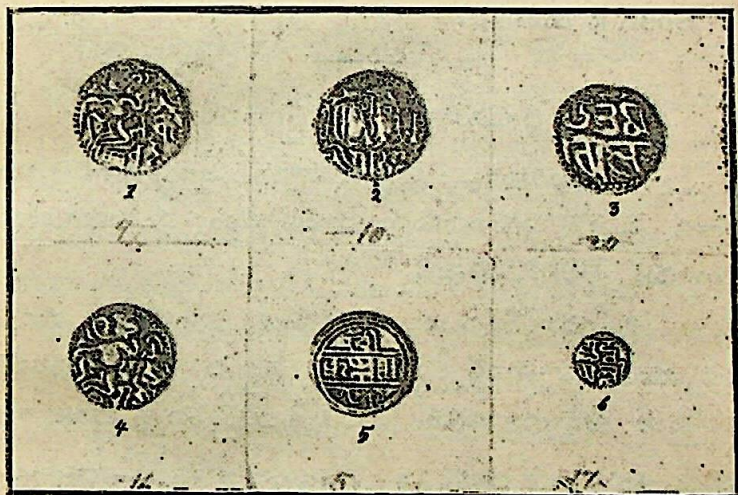
మన దేశమును పూర్వము పాలించిన రాజు లెవరో, వారి ధర్మసాహసపరాక్రమకార్యములు, వారి రాజ్యపద్ధతులు, వారు పాలించిననాటి సాంఘికాచారనియమములు, జీవన విధానము, మతముల ఏర్పాటులు, విజ్ఞాన వైభవము, సభ్యత మొదలగున వెట్టివో తెలిసికొనుటకు మన పూర్వులు వ్రాసి పెట్టిన క్రమ చారిత్రములులేవు; కాని యనేకములుగనున్న ఏతద్విషయకమైన చరిత్రమును దెలుపు నాధారములలో వాఙ్మయ, శాసన, నాణక, పురాణవస్తునిర్మాణములు ప్రధానములైనవి.

దేశీయమని, విదేశీయమని మన చరిత్రవాఙ్మయము ద్వివిధము. మన పూర్వపు చారిత్రము నల్పస్వల్పముగనైన రాల్చు పురాణేతిహాసములు, పరంపరగవచ్చు గాథలను పొందు పఱచి వ్రాసిన సింహళద్వీపగ్రంథములగు మహావంశ, దీప వంశాదులు, జైన బౌద్ధగ్రంథములు, మతములలో భద్రప టుచు గురుపరంపరను దెలుపు జైనపట్టావలులు, శైవ, వైష్ణవ గురుపరంపరలు మొదలైనవన్నియు దేశీయ వాఙ్మయ ములోనివే. ఇవి కాక సంస్కృతమున నున్న హర్ష చరిత్రము, కాశ్మీరదేశరాజతరంగిణి, విక్రమాంక దేవచరిత్రములవంటి వానితో పాటు దేశభాషలందును ప్రాచీన రాజచరిత్రములు కొన్ని కలవు. కులోత్తుంగచోడ విజయములను దెలుపు 'కళింగట్టుపరణి', విక్రమ చోడ విజయములను గీర్తించు 'విక్రమ చోళనూల' మొదలగు అరవ పుస్తకములును, 'కుమారరామనుచరిత్ర', 'బల్లాళరాయనుయుద్ధ' మొదలగు కర్ణాట గ్రంథములును, 'కాటమరాజు కథ', 'సిద్ధేశ్వరచరిత్ర', 'ప్రతాపచరిత్ర', 'పలనాటి వీరచరిత్ర', 'దేశింగురాజు కథ', 'కృష్ణరాయవిజయము', 'రామరాజీయము', 'రంగరాయచరిత్ర' మొదలగు ఆంధ్రగ్రంథములు నట్టివే. ఇవి మన దేశచరిత్ర రచనమున కమూల్యాధారములు.

విదేశములనుండి మన దేశమునకు పూర్వకాలమున వచ్చిన యాత్రికులు, వర్తకులు, చరిత్రకారులు, మతబోధకులు వ్రాసియుంచిన వృత్తాంతాదులు విదేశీయవాఙ్మయముగ నేర్పడుచున్నవి.

ఇక రెండవతరగతికి చెందిన శాసనములు మన పూర్వులు చేసిన దానధర్మములను దెలుపును. ఇవి ముఖ్య

ముగ తామ్రశాసనములని, శిలాశాసనములని రెండు తెఱఱగులు : సాధారణముగ మొదటివి బ్రాహ్మణులకో, మతాచార్యులకో లేక మతములకో చేసిన దానములను, రెండవవి దేవాలయములకుఁ జేసిన ధర్మములను దెలుపును. దాన ధర్మములు చేసిన కాలము, దాతపేరు, అప్పుడు పాలించు ప్రభువు పేరు మొదలైన విం దుండుటచే ఇవి చరిత్రరచనకు చాల సహకారులు.

పూర్వకాలపు నాణెములు

మూఁడవతరగతికి చెందిన నాణెములుకూడ మన పూర్వపు రాజులనుగుఱించియు, వారి మత, వంశ, లాంఛనాదులను గుఱించియు కొంత తెలుపును.

వాఙ్మయ, శాసన, నాణకాధారములు లేనినాటి చరిత్రకు పురాణవస్తు, నిర్మాణాదికములే యాధారము. వీనివల

ననే క్రీస్తుకు వేలకొలది సంవత్సరములకుఁ బూర్వమే హిందూ దేశము గొప్ప సభ్యతతో అలరారుచుండినట్లు నేడు సిద్ధాంత మగుచున్నది.

మనము చదువు హిందూదేశచారిత్రము అనేక సంవత్సరములనుండి చరిత్రకారులును, పరిశోధకులును ఈ ప్రధానాధారముల సాయమున సాగించుచున్న చారిత్రకృషి ఫలితమే. అయిన నిప్పటికిని సమగ్రమైన యనుసూత చారిత్రము కొంతగనే యున్నది.

హిందూదేశ నిసర్గస్వరూపము

దేశముయొక్క నిసర్గస్వరూపమునుబట్టి దేశచరిత్రము కూడ దిద్దుబాటుగుచుండును గావున ముం దందునుగుఱించి యించుక తెలిసికొందము.

హిందూదేశమున కుత్తరమున నిరంతరము మంచు కప్పియుండు హిమవత్పర్వతములు పెట్టని కోటగోడలవలె పంక్తులు తీర్చియుండును. ఇవి మిక్కిలి యెత్తై దాటరాని వగుటచేత ఉత్తరదిశనుండి యన్యదేశవాసు లెవ్వరును హిందూదేశమునఁ బ్రవేశింప సాధ్యము కాకపోయెను. తూర్పు, పడుమఱల ఈ పర్వతపంక్తులనుండి చీలి హిందూదేశమునకు వాయవ్య, ఈశాన్య దిశలుగ వ్యాపించియున్న పర్వతశాఖలు కొన్ని కలవు. వాయవ్యదిశనున్న యీపర్వతముల నడుమ నడుమఁగల కనుమలలో బొలా, కైబరు కనుమలు పేరుకెక్కినవి. ఇట్లే ఈశాన్యదిశపర్వతములందును గనుమలు కలవు. హిందూదేశమునకు బహిర్ద్వారముల

వలెనున్న వీనిగుండ, అందు ముఖ్యముగ వాయవ్యదిశ నున్న కనుమలగుండ విదేశీయులు, విజాతీయులునైన పెక్కు తెగలవారు చాల ప్రాచీనకాలమున నిచ్చటికి వచ్చియుండిరి. హిందూ దేశమునకు మిగిలిన పూర్వ, పశ్చిమ, దక్షిణ దిశల సముద్రము కలదు. క్రీస్తు శకము పదునాఱు, పదునేడు శతాబ్దాలలో వర్తకవ్యాపారమునిమిత్తము మన దేశమున కేతెంచిన యూరోపియనులు సముద్రములమీఁద వచ్చినవారే.

నిసర్గ స్వరూపము ననుసరించి మన దేశమును రెండు పెద్ద విభాగములు చేయవచ్చును : ఒకటి — హిందూస్థానమును పేర తూర్పు పడుమఱులుగ వ్యాపించియున్న విశాల్ తర భాగము; రెండవది — తూర్పున బంగాళాఖాతమును, పడుమఱుల రాబియా సముద్రమును, దక్షిణమున హిందూమహాసముద్రమును ఎల్లలుగాఁగల దక్షిణహిందూ దేశద్వీపకల్పభాగము. ఈ రెండువిభాగములకు నడుమ నైరృతిదిశనుండి యీశాన్య దిశగ వింధ్యాదిపర్వతపంక్తులు వ్యాపించి యున్నవి. ద్వీపకల్పభాగమున తూర్పుసముద్రతీరముపొడవునను తూర్పు కనుమ లనుపేరను, పడుమఱిసముద్రతీరము పొడవునను పడుమఱికనుమ లనుపేరను గుట్టలచాలులు కలవు. ఈ రెంటిలో పడుమఱికనుమలు చాల ఎత్తయినవి. తూర్పు పడుమఱుల ఈ చాలులకును, సముద్రమునకును నడుమ మైదానములు కలవు. వింధ్యపర్వతములకు దక్షిణమున ఈ చాలులకు మధ్యనున్న ప్రదేశము 'దక్కను' అను పేరుగల ఎత్తయిన పీఠభూమి. ఇది పడుమఱు మిక్కిలి ఎత్తుగ నుండి తూర్పువైపు పోను పోను ఎత్తు తగ్గుచుండును. పెక్కు గుట్టలవరుసలచే దక్కనునుండి

వేటగు ద్వీపకల్పమునందలి యత్యంత దక్షిణ భాగమునకు దక్షిణహిందూదేశ మని పేరు.

హిందూస్థానమంతయు హిమవత్పర్వతములలోఁ బుట్టు సింధు, గంగా, బ్రహ్మపుత్రా నదులును, వాని యుప నదులును బ్రవహించు గొప్ప మైదానము. నిరంతరజలసమృద్ధములైన నదు లిం దుండుటచేత ఇది సారవంతమై సస్యసంభరితమై పెంపెసఁగుచుండును. విదేశాగతుల పరాక్రమధాటికి మున్నుండుగ ఎదురొడ్డి నిలిచి వారిని నిలువరించుచు వచ్చిన భరతవర్షమహాసంగ్రామక్షేత్ర మిదియే. హిందూదేశమున చరిత్రప్రసిద్ధిగల స్థలము లన్నిట ఇది నాయకమణి. ప్రాచీన కాలమున మహాసామ్రాజ్యములు మొట్టమొదట ఇచ్చటనే వెలసినవి.

ద్వీపకల్పభాగమునందలి సుప్రసిద్ధములైన తపతి, నర్మద, మహానది, గోదావరి, కృష్ణ, కావేరి నదులలో మొదటి రెండు మాత్రమే పడుమఱిగఁ బ్రవహించి అరబియాసముద్రమునను, మిగిలినవి తూర్పుగఁ బ్రవహించి తూర్పు కనుమలను ఛేదించుకొని బంగాళాఖాతమునను గల యుచున్నవి. సారవంతములైన యీనదీతీరప్రాంతములే హిందూదేశమున మానవుని మొట్టమొదటి నివాసభూములు.

వింధ్యపర్వతములును, నర్మదా తపతీ నదులును, మధ్యపరగణాలకు దక్షిణముననున్న దట్టముగఁ బెరిగిన కాఱు డవులును దక్కను దేశమును హిందూస్థానమునుండి వేఱు పఱుచుచుండిన కారణమున ప్రాచీనకాలమున చాల శతాబ్దులవఱకు ఈ రెంటికి పరస్పరము సంబంధము లేకయుండెను.

ఇప్పటికి ఈ దక్షిణోత్తరవిభాగములు రెంటికి చరిత్రమతాచారవ్యవహారములలోఁ జాల వ్యత్యాసములు కలవు. తపతీ, నర్మదానదులు చాల చోటుల దాఁటఁదగియుండుటచేతను, వింధ్య పర్వతములు తూర్పు పడుమటి కొనల ఎత్తు తగ్గియుండుటచేతను, అరణ్యములు కాలక్రమమున నశించుటచేతను కష్టసాధ్యమైనను ఉత్తర హిందూస్థానమున రాజ్యములు స్థాపించినవారు తమ యధికారమును దక్కను దేశమునను వ్యాపింపఁజేసికొన వీలయ్యెను గాని లేనిచో ఈ విభాగములు రెంటికి వేఱ్ఱాటు శాశ్వతముగనే నిలిచియుండెడిది.

ఉత్తరహిందూస్థానమునందువలెనే దక్కను, దక్షిణ హిందూదేశములందుఁగూడ గొప్ప రాజ్యము లనేకములు వర్ధిల్లినవి. కాని పర్వతములు మొదలగు ప్రకృతిసిద్ధావరోధములమూలమున ప్రాచీనకాలమున దక్షిణహిందూదేశరాజ్యములు దక్కనువీతభూమి నాక్రమించుట కాని, దక్కనురాజ్యములు ప్రాకృశ్చిమసముద్రతీరపు మైదానములను లోఁబఱచుకొనుట కాని చాల కష్టసాధ్య మగుచుండెను. హిందూదేశవాయవ్యేశాన్యదిశల పర్వతపు కనుమలును, హిందూదేశ మధ్యభాగమునను, ప్రాకృశ్చిమసముద్రతీరములను పర్వత పంక్తులును లేనిచో మన దేశచరిత్రము వేఱొకరీతి నుండి యుండును.

నిసర్గస్వరూప మిట్లుండుటచేతనే పూర్వము మన దేశమునంతను ఒక్క ఛత్రచ్ఛాయను నిలిపియుంచఁగల మహా సామ్రాజ్య ముదయింప నవకాశము లేకపోయెను. కావుననే మన దేశచారిత్రము ఆయాప్రాంతముల విలసిల్లిన వేఱు

వేఱు రాజ్యములయొక్కయు, వానిని నెలకొల్పిన రాజుల
యొక్కయు చరిత్రముమాత్రమే యైనది. ఏకైక సామ్రాజ్య
చ్ఛాయను వర్ధిల్లినవారు కాకపోవుటచేతనే 'రాజకీయముగ
మన మందఱము నొక్కరమే' యను జాతీయభావము పూర్వ
కాలమున హిందూదేశీయులకు లేకపోయెను. ఇది లోపించి
నను అనలు వారికి ఏకీభావము లేకపోలేదు; ఎట్లన, హిందూ
దేశీయులలో అత్యధిక సంఖ్యాకులకు వేదము లొక్కటే;
పవిత్రభాష సంస్కృత మొక్కటే; పురాణేతిహాసము లొక్కటే;
పుణ్యక్షేత్రములును, పుణ్య తీర్థములు నొక్కటే; కాళిదాసాది
మహాకవులు, కావ్యములు నొక్కటే. శైవమైన నేమి, వైష్ణవ
మైన నేమి, మార్ధ్వమైన నేమి — హిందూమత మొక్కటే. ఈ
విధమున సేతుహిమాచలపర్యంతముఁ గల హిందూదేశ నివా
సులు ఒక్క సంస్కృతి*చే నిబద్ధులై ఐక్యము కలిగియుండిరి.

ఆదిమ నివాసులు : అనార్యజాతులు

ఇదివఱకు వర్ణితమైనది ఇప్పటి హిందూదేశ నిస్సర్గ
స్వరూపము : కాని యిందలి ద్వీపకల్పభాగమె అత్యంత
పురాతనమైన దనియు, అది వేలకొలది సంవత్సరములకుఁ
బూర్వము పశ్చిమమున దక్షిణాఫ్రికాతోను, దక్షిణమున
ఆస్ట్రేలియాతోను గలసియుండె ననియు భూగర్భశాస్త్రజ్ఞులు
చెప్పుదురు. అంతియ కాక, వారి యభిప్రాయముప్రకార
మటువెనుక పెక్కువందల శతాబ్దాలనుండి అగ్నిపర్వతప్రకో
పములు, భూకంపములు మొదలైన అనేకభౌతికవిప్లవము

* మానవుఁడు పరిపూర్ణుఁ డగుటకును, శ్రేయస్సు కలుగుటకును
జేయు విజ్ఞాన, సంప్రదాయాత్మకమైన కృషినే సంస్కృతి యందురు.

లోకదానివెంబడి నొకటి సంభవించుచు వచ్చిన పిమ్మటనే ఇప్పటి సింధు, గంగానదుల మైదానము లేర్పడి హిందూదేశ మిప్పటి యాకృతిఁ దాల్చెను. కావున ద్వీపకల్పభాగమగు దక్కనుదేశమే హిందూదేశమున మానవుని యాదినునివాస స్థానము.

వేలకొలదిసంవత్సరములనుండి యీదేశమున కనేక జాతులవారు, అనేక భాషలవారు, అనేక సభ్యతలవారు వచ్చి యిచ్చట స్థిరనివాసము లేర్పఱచుకొని యిచ్చటి వారితోఁ గలసిపోవుటచేత దక్కను దేశమున తోలుదొల్త నివసించిన ప్రజలను గుఱించి కాని, వారి భాషను గుఱించి కాని, సభ్యతను గుఱించి కాని తెలిసికొనుట చాల కష్టము. అయినను అట్టి వారు కొందఱుండి రనుటకు అత్యంతప్రాచీనములైన శ్మశాన వాటికలందును, వలసతావులందును గానవచ్చు పురాణవస్తు, నిర్మాణాద్యవశేషములే తార్కాణము. వీనియాధారము ననే అప్పటి జనుల సభ్యతను గుఱించి కొంత యూహింప వీలగుచున్నది.

ఆ వస్తు నిర్మాణాదులు కేవలము శిలామయములుగనే యుండుటవలన అప్పటి మనుష్యునికి శిల తప్ప లోహము లేవియుఁ దెలియవని వానినిగుఱించి తెలిసినవారి యభిప్రాయము. మొదట ఈ వస్తువులు చాల మోటుగను, కఱకుగను ఉండెను. శతాబ్దులు కడచినకొలది మనుష్యుఁడు ఉన్నతి నంది తన పని ముట్లకు తీర్పు తీరికలు దిద్ది మెఱుఁగులు పెట్టెను. ఈ కాల మును నవీనశిలాయుగ మనియు, పనిముట్లు మోటుగఁ దయ్యారైన పూర్వకాలమును ప్రాచీనశిలాయుగ మనియు నందురు. ప్రాచీనశిలాయుగమునకు సంబంధించిన పనిముట్లు చెన్నరాజు

ధానియందు, అందు ముఖ్యముగ చెంగల్పట్టు జిల్లాలో చాల దొరకినవి. నవీనశిలాయుగమునకు సంబంధించినవి హిందూ దేశమున పెక్కురాష్ట్రముల, అందు ముఖ్యముగ చెన్నరాజ ధానియందలి సేలం, అనంతపురం, కర్నూలు, బళ్లారి జిల్లా లలో ఎక్కువగఁ గానవచ్చినవి.

ప్రాచీన శిలాయుగమున ఒక స్థిరమైన కాపురము లేక, ఒక స్థిరవృత్తి లేక అడవులఁ దిరుగాడుచు, కొండ గుహల తల దాఁచుకొనుచు వేటవలన జీవించుచుండిన మనుష్యుఁడు నవీన శిలాయుగమున అందందు వలన లేర్పడుచుకొని స్థిరనివాసము చేయుచు వ్యవసాయమును సాగించెను. ప్రత్తిపండించి దూదితో నూలు తీసి బట్టలు నేసి, వానికి రంగులు వేయనేర్చెను. చేతి తోనే కాక కుమ్మరిసారె కనిపట్టి దానితోఁగూడ కుండలు చేసెను. జంతువులను మచ్చికపఱచి స్వలాభమున కుపయోగించుకొనెను. ప్రాచీనశిలాయుగమునందువలె శవముల నడవులలో వదలివేయక కాల్చిన మట్టిపేటికలలోనుంచి కాని, బాసలలో అస్థ్యాద్యవశేషములను పెట్టి పూడ్చిపెట్టి కాని సమాధులు కట్టి కాని తన పెద్దలయెడ గౌరవము చూపెను. ఇట్టి పేటికలు, బాసలు చాలదొరకినవి. ఈకాలపు మనుష్యుఁడు బొమ్మలు గీయుట తెలిసికొనెను. సాధారణముగ వేటకు సంబంధించిన ఇట్టి బొమ్మలు అందందు కొండగుహలలోఁ గానవచ్చినవి. ఇంతటి యపారాభివృద్ధి నొందిన నవీనశిలాయుగ మనుష్యుఁడు ప్రాచీనశిలాయుగ మనుష్యుని సంతతి వాఁడగునో కాదో తెలియదు కాని పురాణకాలమున మన మాతృభూమిని మనుష్యుఁ డెప్పుడు తన యుపకరణములకు అందచందములు దిద్ది సౌందర్యము నుసాసింపఁదొడఁగెనో

నాఁటినుండియే హైందవసభ్యత యారంభ మగుచున్న దనుట నిశ్చయము.

ఇంకను శతాబ్దులు గడచి చాల అభివృద్ధి నందినపిదప మనుష్యునికి లోహముల యుపయోగము తెలిసెను. ఈ కాలమున పనిముట్లకు ఉత్తరహిందూదేశమున రాగియు, దక్షిణ హిందూదేశమున ఇనుమును వాడుకలోనికి వచ్చెను. ఈ లోహయుగమునందలి వారు నవీనశిలాయుగమనుష్యుల సంతతి వారే యని కొందఱు చరిత్రకారుల యభిప్రాయము.

లోహ యుగమునందలి జనులకంటె ఆర్యులు హిందూదేశమునఁ బ్రవేశించునాఁటి కిచ్చటనుండిన కొలేరియనులు, ద్రావిడులు, మంగోలియనులు అను మువ్వరు ప్రధానజాతుల వారినిగుఱించి మనకు బాగుగఁ దెలియును.

కొలేరియనులు హిందూదేశమున కీశాన్యదిగ్భాగమున నున్న హిమవత్పర్వతపుఁ గనుమలగుండ వచ్చియుందురని పెక్కుమంది చరిత్రకారు లందురు. వేట వీరి ప్రధాన జీవనాధారము : వీరు వ్యవసాయమున నిపుణులు. భూతములును, దయ్యములును అడవులలోను, పురాతనమహావృక్షములలోను ఉండునని నమ్మి, యవి తమకు హాని చేయుకుండుటకై తేనె, పాలు మొదలగు వాని నుపహారములుగ నొసంగి చిన్న జంతువులను బలియిచ్చి వానిని గొలుచువారు. వీరిలోఁ బెక్కుకులములు కలవు. కట్టుబాటు లేర్పఱుచుకొని యొక్కొక్కకులమువా రొక్కొక్క గూఁడమున నివసించుచుండిరి. వీరి సంతతివా రిప్పటికిని పశుమఱి బంగాళమునను, ఛోటానాగపూరులోను, ఓడ్రదేశమునను, మధ్యపరగణాలలోను గలరు. 'ముండా'భాషలు మాటలాడు వీరిని 'ముండేరియను'లనియు అందురు.

సంఖ్యాయందును, సభ్యతయందును కొలలేరియనులకంటె అధికులు ద్రావిడులు. వీరు వాయవ్యదిశ నున్న కనుమల గుండ ఈ దేశమున కరుదెంచి యచ్చట అదివఱకు నివసించుచుండిన కొలలేరియనులను పర్వత ప్రాంతములకుఁ దఱిమివైచి ఉత్తర హిందూదేశము నాక్రమించుకొనిన విదేశాగతులని కొందఱు, దేశీయులేయని కొందఱు నందురు. పెక్కులుగ నున్న యిట్టి వాదముల నింకను సత్యము నిర్ధారితము కాలేదు.

ద్రావిడులు అడవులను నటికి, భూమిని దున్ని, సేద్యము చేయుచు గ్రామముల నివసించు గొప్ప వ్యవసాయకులు. టేకు, బియ్యము, మల్లుసెల్లాలు, పిప్పళ్లు, చందనము, దంతము, నెమళ్లు, కోతులు మొదలగువానితో అంతటి పురాణ కాలముననే సముద్రములమీఁద సాహసికులై దేశాంతరములకు, ద్వీపాంతరములకుఁ బోయి వర్తకము నడపినవారు. వీరిలో నేర్పరులైన శీల్పులు, వడ్రంగులు, నేతపనివాండ్రు మొదలగువారుండిరి. ఒక్కొక్క గ్రామమునకు ఒక్కొక్క యధిపతి యుండెను. గ్రామస్థు లాతని యాజ్ఞలకు విధేయులై నడచుకొనుచుండిరి. అంతటి ప్రాచీనకాలముననే ద్రావిడులు రాజ్యములు నిర్మించుకొని రాచరికమును సాగించుచుండిరని కొందఱు అందరు. వీరు నాగులను బూజింతురు. భూమిని దేవతగఁ గొలుతరు. తమ దేవతలకు జంతువులను బలియిత్తురు.

చాల శతాబ్దాలకుఁ దరువాత ఈ దేశమునకు వచ్చిన యార్యులకును, ఈద్రావిడులకును పెక్కుయుద్ధములు జరగెను. తుదకీ యొత్తిడిమూలమునను, ఆర్యులతోడి యోటమిమూలమునను వీరు దక్షిణమున కరుదెంచి తుద కచ్చటనే యుండిపో

యిరి. నేడు దక్షిణహిందూదేశమున నున్న తమిళులు, ఆంధ్రులు, కర్ణాటకులు, మలయాళులు ఆ ద్రావిడుల సంతతి వారే. వీరు మాటాడు భాషలకు ద్రావిడభాష లని పేరు. ఆర్యులకు వీ రోడిపోయినను వీరితోడి సంపర్కమున ఆర్యుల మత, సంఘ, భాషాదివిషయములఁ బెక్కు మార్పులు కలిగెను.

ఇక మంగోలియనులు హిమవత్పర్వతముల కుత్తరమున నున్న తిబెత్తు, చీనా దేశముల నివసించుచుండినవారు. సరాసరిగ ఉత్తరముననుండి యీ దేశమునఁ బ్రవేశించుటకు పర్వతపంక్తు లవరోధములుగ నుండుటచేత ఈశాన్యదిగ్భాగమున నున్న పర్వతపుఁ గనుమలగుండ వీ రీ దేశమునకు వచ్చి యుందురని చరిత్రకారు లూహించుచున్నారు. వీరి సంతతి వారు నేడు బర్మా, అస్సాము, నేపాలు, బూటాను ప్రాంతములఁ గానవచ్చెదరు.

ఈ పూర్వోక్త జాతులకుఁ దరువాత హిందూదేశమున కరుదెంచినవారు ఆర్యులు. వీరి యాగమనముతో హిందూ దేశచారిత్రమునకు రూపురేఖ లేర్పడుచున్నవి. ఏనాఁడు ఆర్యుల పవిత్రయజ్ఞాగ్నిహోత్ర మీ భరతవర్ష వేదికను ప్రజ్వరిల్లెనో నాటినుండియే విజ్ఞానకాంతులు దశదిశల వెల్లి విరిసెను. హైందవజాతీయపరిణామమునకు మూలకారకులైన వీరినిగూఁటించి ప్రత్యేకము తెలిసికొందము.

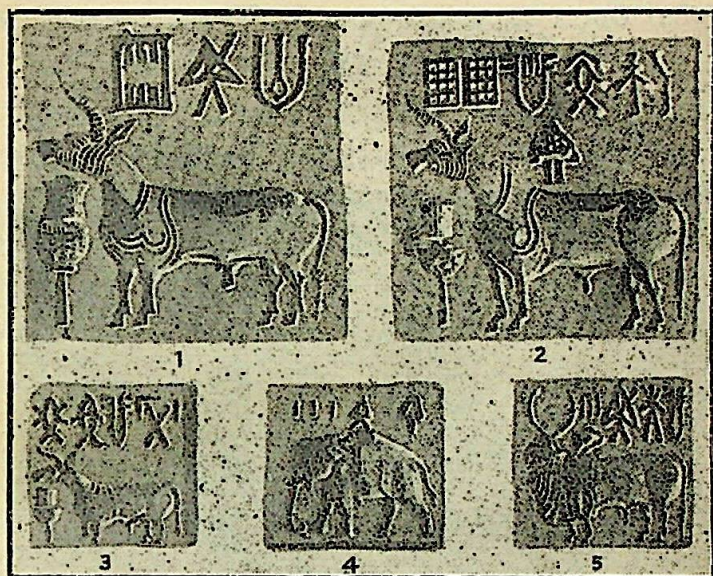
సింధు, గంగాది మహానదులచే సారవంతమై, బంగారు వెండి మొదలగు అమూల్యఖనిజములచే భాగ్యవంతులై పరిధవిల్లిన మన హిందూదేశమునకు ఆర్యుల యనంతరము 'నాటు'ననో, సముద్రముమీఁదనో నివాసయోగ్యము

తైన సుక్షేత్రముల నన్వేషింపనో, రాజ్యమును సంపాదించునో, మతవ్యాపనదీక్షనో, వర్తకవ్యాపారాకాంక్షనో పారసీలు, యవనులు, శకలు, పహ్లావులు, హూణులు, మహమ్మదీయులు, యూరోపియనులు మొదలగు వేలు వేలు జాతులవారనేకులు వచ్చిరి. సాధారణముగ అన్యదేశాగతులైన విజాతీయులకును, దేశీయులకును సమరసంఘటనములు ఉత్తర హిందూస్థానముననే సంభవించుచు వచ్చినందున గొప్ప జాతీయసమ్మేళనముమాత్రమే కాక అప్పటికి నిప్పటికి రాజకీయములైన గొప్ప పరిణామములును 'ఉత్తరాది'ని సంభవించుచుండ దానికిఁ గడుదవ్వల నున్న 'దక్షిణాది' సాంఘికాచారవ్యవహారములఁ దన వ్యక్తిత్వమును నిలుపుకొనుచు, ఆర్యసంస్కృతికి మెఱుఁగులు దిద్దుచు వచ్చుచున్నది.

సింధునదీప్రాంతసభ్యత

ఆర్యులు హిందూదేశమున కేతెంచి సింధునదీప్రాంతముల నాక్రమించునాటికి అచ్చట గొప్ప సభ్యత వర్ధిల్లుచుండినట్లు సింధుదేశములోని మోహెంజోదారో, దిగువ పంజాబుదేశములోని హరప్పగ్రామముల సమీపమునఁ గానవచ్చిన భూగర్భవిశేషములనుబట్టి తెలియనగును. కడచిన ఏ డెనిమిది సంవత్సరములనుండి గౌనర్మొంటు పురాతత్వశాఖ వారు సాగించుచున్న త్రవ్వపనివలన భూగర్భముననుండి అనేక చిత్రపిచిత్రములు బయలుపడినవి.

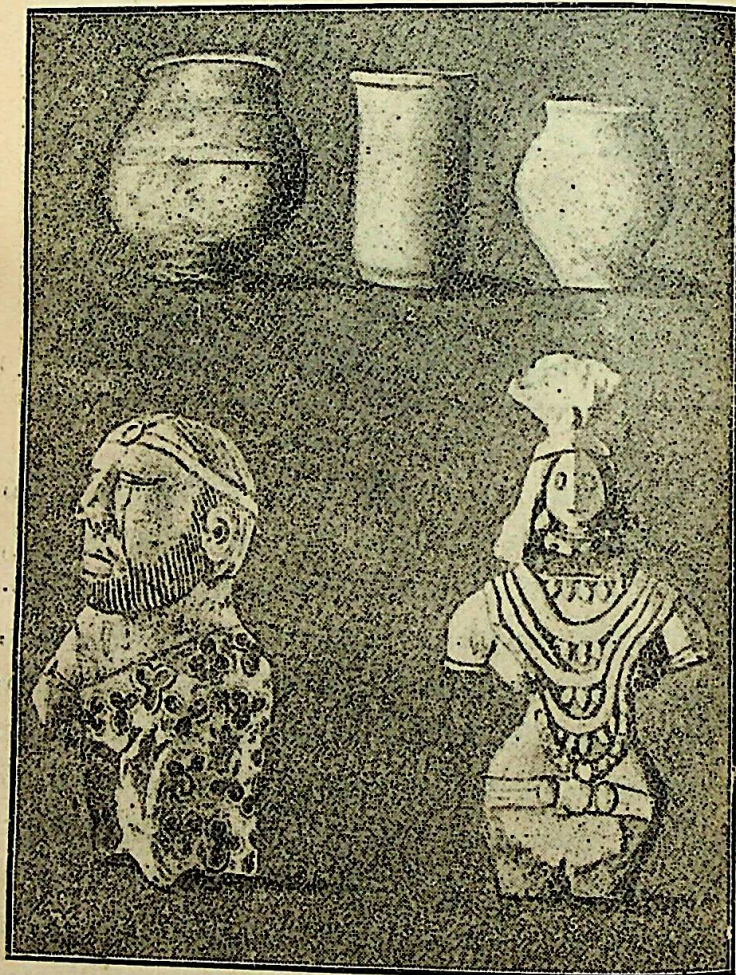
కొంచెము లోఁతు త్రవ్వఁగనే క్రీస్తుశకము రెండవ శతాబ్దినాటి బౌద్ధ నిర్మాణావశేషములు, అప్పు డాప్రాంతములఁ బాలించిన రాజుల నాణెములు, వాడుకలో నుండిన లిపులశాసన

చిత్రలిపి ముద్రికలు

ములు, రంగువస్తువుల యవశేషములు కనబడినవి. ఇంకను జాల లోతుగ త్రవ్వగా వేలు వేలు మట్టి తెరలలో భూగర్భమునఁ బూడిపోయిన పెద్ద పట్టణములే బయలుపడినవి. వీనిలో ఇప్పటి నగరములలోవలెనే తీర్చి దిద్దిన పెద్ద వీధులు, వానినుండి చీలిన సందులు గొందులు, ఇటుకతోను, సున్నముతోను, తాతితోను గట్టిన ముఱికినీటి పెద్ద తూములు, ఆవమునఁ గాల్చినట్టి కాని, ఎండ కెండఁబెట్టినట్టి కాని యిటుకలతోఁ గట్టిన పెద్ద భవనములు, చిన్నయిండ్లు కలవు. ప్రతి పెద్ద భవనమునకు మెఱుగు దిద్దిన నునుపైన యిటుకలతో 'చప్తా' చేసిన చావడులు, నీరు ప్రవహించుటకు కుండగొట్టములతోడి స్నానముల గదులు కలవు. ఇటుకలతోనో, మట్టి యొకట

తోనో తీర్చి కట్టిన బావి కాని, చిన్నకోనేరు కాని కలదు. ఈ పట్టణములందు చేతితోను, కుమ్మరిసారెమీఁదను జేసిన రక రకములైన కుండలు, కాపురమున కవసరమైన యితర వస్తువులు, రకరకముల యాభరణములు, నాణెములు, పాచికలు,

భూగర్భమున దొరకిన కుండలు, ప్రతిమలు

మట్టితోను, సున్నపు తాతితోను జేసిన స్త్రీ పురుష వ్రతిమలు, జంతువుల బొమ్మలు, చదరములైన ముద్రికలు మొదలైనవి చాల దొరకినవి.

అక్షరములకు బదులు చిత్రములనే లిపిగ నుపయోగించిన యిచ్చటి ముద్రికలమీఁద ఖడ్గమృగము, వృషభము మొదలగు జంతుస్వరూపములుకూడఁ గలవు. ఇట్టి చిత్రము లింతవఱకు హైందవకళలో ఎందును, ఎచ్చటను గానరావు. ఇంతవఱకుఁ దెలిసిన దేశీయలిపులలో ఇట్టి లిపియు నెఱుఁగరాదు. హిందూదేశమునకుఁ బశ్చిమమున నున్న మెసోపొటేమియా దేశమున క్రీస్తుకు నాలుగు, మూఁడువేల సంవత్సరములకుఁ బూర్వము అస్సీరియా, బాబిలోనియాసామ్రాజ్యములు వర్ధిల్లినచోటుల పాటిదిబ్బలు త్రవ్వఁగా ఇట్టి చిత్రలిపి ముద్రికలే బయలుపడినవి. ఈ కారణమునను, మఱి కొన్ని యితర హేతువులవలనను ఈ భూగర్భస్థవట్టణాదికములవలన బహిర్గతమైన విస్మృత సభ్యతయు నంతటి ప్రాచీనమైనదే యగునని పురాతత్వవిదుల యభిప్రాయము.

ఇవియే సత్యమగుచో, క్రీస్తుకు మూఁడువందల సంవత్సరములకంటెఁ బూర్వపు నిర్మాణము లింతవఱకుఁ గాన్పింపని హేతువున కడు ప్రాచీనమైనదని దృష్టాంతపూర్వకముగఁ జెప్పరాని హైందవసభ్యత యీ విశేషములమూలమున క్రీస్తుకు అధమము మూఁడువేలసంవత్సరములనాటికె గొప్పదిగ నుండినట్లేకాక యీ ప్రాంతముల నివసించుచుండిన యప్పటి జనులు గొప్పనగరములు నిర్మించి నాగరికులుగ నుండినట్లుకూడ నిశ్చయ మగుచున్నది.

ఇయ్యది యార్యులకుఁ బూర్వము వర్ధిల్లిన సభ్యత యనియు, ఈవిస్మృతసభ్యతామహితులైన జనుల మతము శైవమనియు నేఁడు నిర్ధారిత మగుచున్నది. భూగర్భ బహిర్గతములైన యీ నూతన విశేషముల ననుసరించి చూచినచో అనార్యులనఁబడువానికి నాఁడు శిల్పకళాదృశ్యనేకవిషయములఁ గల విజ్ఞానపరిజ్ఞానములు నేటి మనకు విస్మయజనకములు కదా!

ఆర్యులు : వారి సభ్యత

ఇదివఱకుఁ ఆర్యులు హిందూదేశమునకు దేశాంతరము నుండివచ్చిరని చదివియుంటిమి. ఆర్యులను గుఱించి తెలుపు ఏ కైక గ్రంథము ఋగ్వేదమున ఇట్టి వాదమున కాధారములు లేవు; కాని పండితులు కొందఱు ఆర్యభాషయైన సంస్కృతమున కును, గ్రీకు రోమను ప్రాంత జర్మను ఇంగ్లీషు లాటిను మొదలగు కొన్ని యూరోపియను భాషలకును గల పరస్పర శబ్ద సాదృశ్యాదులను పరిశోధించి ఇట్లు సిద్ధాంతము చేసిరి. ఈ యుభయభాషలు మాటలాడువారి పూర్వులును వేలకొలది సంవత్సరములకు పూర్వ మెప్పుడో ఒక్క సామాన్యభాష మాటాడుచు, ఒక్క కుటుంబముగ నుండిన యార్యులే. వీరిలో కొందఱు ఏకారణముననో అత్యంతప్రాచీన కాలము ననే యూరోపు ఖండములోని వేఱు వేఱు ప్రాంతములకుఁ జూయిరి; వేఱొకకొందఱు ఆసియాఖండదేశములకు వచ్చిరి. ఇట్లు చెప్పవారిలోఁగూడ ఆర్యులయాదిమ నివాసస్థానమును గూర్చి పెక్కు అభిప్రాయభేదము లున్నను అది యూరోపు

లోని ఇప్పటి ఆస్తియా, హంగేరీ, బొహిమియాలు ఆక్రమించిన ప్రదేశమే యని చాలమంది నిర్ణయించిరి; అచ్చటి నుండి యూరోపుఖండదేశముల కరిగినవారికి 'యూరోపియను ఆర్యు'లను సంకేత ముంచిరి. పూర్వోక్త పండితుల సిద్ధాంతము ప్రకారము ఆసియాఖండదేశముల కరుదెంచినవారు ఆసియామైనరు, పారసీకములగుండ పారసీక దేశమునకు వచ్చి అటఁ గొంతకాల ముండిపోయిరి. అచ్చట నుండఁగా వారిలో వారికిమతవిభేదములమూలమునవివాదములు సంభవించి రెండు తెగలై, యొక తెగవారచటనే నిలిచిపోయి పారసీకార్యులైరి; రెండవ తెగవారు హిందూదేశమునఁ బ్రవేశించి హింద్వార్యులు నాఁబరచిరి. పారసీకార్యులకు 'జెండ్-అవెస్తా' యను, హింద్వార్యులకు 'ఋగ్వేదము'ను ప్రధాన మతగ్రంథములు.

ఆర్యులన్యదేశాగతులు కారని చెప్పువారుకూడ పరిశోధక పండితులలోఁ బెక్కురు కలరు. వీరిలోఁ గొందఱు ఆర్యానార్యభేదము సంగీకరింపక, యుభయులు నొక్కజాతి వారనియే వాదించెదరు. అగ్నికర్మవిహితులైన ఆర్యులనఁ బడువారికిని, తద్రహితులైన ఆర్యేతరులకును ఒక్కసంస్కృతి యందే భేదము కలదని వీరి యభిప్రాయము. వీరిలోఁ గొందఱి యుద్దేశముప్రకారము కాశ్మీరమును, వేటొకఁ గొందఱి యభిప్రాయము ప్రకారము సప్తసింధుదేశమును ఆర్యుల యాదిమ నివాసస్థలము. ఇన్ని వాదములకుఁ దోడు కీర్తిశేషులైన లోకమాన్య శ్రీబాలగంగాధరతిలకుగారు జ్యోతిశ్శాస్త్రాధారమును బట్టి ఆర్యుల మొదటినివాసస్థానము ఉత్తరద్రువప్రాంతమని

మఱియొక వాదమును బయలుదేఱఁ దీసిరి. పరస్పరవిరుద్ధములుగ నున్న యీ వాదముల కంతము కనఁబడదు. ఇప్పటికింకను ఆర్యులు విదేశాగతు లనువాదమే చెల్లుచున్నది.

పైనుండి వచ్చిన ఆర్యులకును, అదివఱ కేచట నివసించుచుండిన అనార్యులకును పెక్కు యుద్ధములు జరిగియుండుట సహజము. అనార్యులుకూడ ఆర్యుల కంత తేలికగ భూమిని విడిచినవారు కారు. దస్యులనియు, దాసులనియు, రాక్షసులనియు పేర్కొనఁబడిన యీ యనార్యజాతులతో ఆర్యులకు జరిగిన యుద్ధములనుగుఱించిన సూచనలు ఋగ్వేదమునఁ జాలచోటులఁ గలవు. అది రెండుజాతులకుమాత్రమే కాక విశేషాంతరము కల రెండు సభ్యతలకు జరిగిన సంఘర్షణము. క్రమక్రమముగ దస్యుల నోడించుచు ఆర్యులు కొంత కొంత ప్రదేశము నాక్రమించుచు వచ్చిరి. ఓడిపోయిన దస్యులు అరణ్యములందును, కొండమఱువులందును దాగియుండి తఱి వేచి ప్రశాంతములైన యార్యగ్రామములపైఁ బడి దోచుకొనుచు, వారి పశువులను దొంగిలింపుకొని పోవువారు. వందలకొలది సంవత్సరము లీవిధమున 'దస్యు' లార్యులతోఁ బోరాడుటయే కాక, వారి దేవతల నేవగించుచు వారి యజ్ఞయాగాదులను విధ్వంసముచేయుచు, వారి ధనమును కొల్లకొట్టుచు చాల బాధలు పెట్టిరి. తుట్టతుదకు ఆర్యులు విజయులై క్రమక్రమముగ ఉత్తర హిందూస్థానమున వ్యాపించినకొలఁది అనార్యజాతుల వారు దక్షిణ హిందూ దేశమునకుఁ బోయి తుద కచ్చటనే స్థిర నివాసము చేయఁజొచ్చిరి. అనార్యులు తమ క్రతువులను విధ్వంసము చేయుచుండినను విజయులైన యార్యులు వారిని

వినాశముఁ గావింపక క్రమముగ లోఁబఱచుకొని అన్యోన్యతఁ గలిగి మెలఁగుటచేత ఉభయులును పరస్పరసంపర్కమున సంస్కృతి, సభ్యతల నభ్యుదయము నొంది కాలక్రమమున నొక్క మహాజాతినిర్మాణమునకుఁ గారకు లైరి. ఆర్యుల యుదారాశయమున కిది నిదర్శనము కదా !

అట్టి యార్యుల వాఙ్మయమునందలి ప్రప్రథమగ్రంథము ఋగ్వేదము. ఋక్కులన మంత్రములు. అట్టివి కొన్ని కలసిన యొక సూక్తమును, అట్టి కొన్నిసూక్తములు కలసిన యొక యనువాకమును అగును. పెక్కు అనువాకముల కూర్పునకు మండల మని పేరు. ఋక్సంహితలో నిట్టివి పదిమండలములు కలవు. ఈ వేదమంత్రము లీశ్వరప్రోక్తము లనియు, అపౌరుషేయము లనియు హిందువుల గాఢవిశ్వాసము. తమ తపోబలమువలన వీనిని కనిపట్టి విని ప్రకటించిన ఋషులను మంత్రద్రష్ట లందురు. వారిచేత వినఁబడ్డవి కావుననే వేదములకు శ్రుతులని పేరు. మంత్రద్రష్టలలో పురుషులే కాక స్త్రీలు కూడఁ గొందఱు కలరు.

నాటి యార్యుల సాంఘికాచార వ్యవహారములు, కళలు, పరిశ్రమలు, వ్యవసాయము, వారి మత విశ్వాసములు, మతకర్మలు మొదలగువానిని ఋక్సంహితవలనఁ దెలిసికొననగును. అంతియ కాక యందు ఆర్యుల మనోరథములు, ఆశయములు, దానము నిచ్చినవారినిగూర్చియు, దేవతలను గూర్చియు స్తుతులు, దేవతాప్రార్థనములు మొదలగున వనేక విషయము లుండుటచేత ఆర్యసభ్యతను గుఱించి తెలిసికొనుట కది యమూల్యగ్రంథము.

ఋగ్వేదకాలమునాటి యార్యులు సింధు, వితస్తా (జేలం), అసిక్నీ (చీనాబ్), పరుష్ణీ (రావీ), శతద్రు (సత్ లజ్), సరస్వతీ, దృషద్యతీ నదులు ప్రవహించు సప్తసింధుదేశమున నివసించుచుండిరి. దేశము స్వాధీనమైనవెంటనే ఆర్యులు అడవులు నటికి, భూమిని కృషియోగ్యముగను, వాసయోగ్యముగను జేసిరి. నదులు ప్రవహించు మైదానము లనతికాలముననే గ్రామములతోను, నగరములతోను బ్రకాశించినవి.

పవిత్రాగ్నిహోత్రసన్నిధానమున ఏకపత్నీవ్రతము నవలంబించి భార్యను పరిగ్రహించిన యార్యుడు తన కుటుంబమునకుఁ దానే పెద్దయై తన కుటుంబమునందలి యితరులు తన యాజ్ఞకు విధేయులై నడచుకొనుచుండ సమష్టికుటుంబపద్ధతిని గృహపరిపాలనము నిర్వహించుచుండెను. ఏకపత్నీవరగ్రహణమే అప్పటి యాచారమైనను బహుభార్యలను గట్టుకొనిన సంపన్నులును, ప్రభువులుఁగూడ నుండిరి. భార్య భర్త కార్యముల సహానముగఁ బాల్గొనుచు, క్రతుకర్మాదికములకు సోమరసమును సిద్ధముచేయుచు, అగ్నిహోత్రమునుగూర్చి ఆత్యంతము శ్రద్ధాభువై యుండెడిది.

ఆర్యులు వెదురుతోను, కట్టతోను కట్టిన యిండ్లలో నివాసము చేయుచుండిరి. ఆర్యజనసామాన్యమునకు విశు లని పేరు. వీరిలో పెక్కు కుటుంబముల వారు కలసి యాక్రమించు కొన్నప్రదేశ మొకగ్రామము. గ్రామకార్య నిర్వహణమునకు 'గ్రామణి' యను పేర నొక యధిపతి యుండెను. ప్రతిగ్రామమున వడ్రంగి, సేత నేయువాఁడు, కమ్మరి, స్వర్ణకారుఁడు మొద

లగువా రుండి గ్రామస్థుల కవసరములైన పనిముట్లు మొదలగు నవి తయారుచేసి యిచ్చుచుండిరి.

రక్తసంబంధము కలసిన పెక్కు కుటుంబములవా రొక్క కులముగను, పెక్కు కులములవా రొక్కతెగగను ఏర్పడిరి. ఆనాటి తెగలవారిలో భరతులు, త్రిత్సువులు కడుప్రసిద్ధులు. ఒక్కొక్క తెగవా రాక్రమించిన ప్రదేశము రాజ్య మయ్యెను. ఒక్కొక్కరాజ్యమున కొక్కక్కప్రభు వేర్పడి పలువు రార్య వృద్ధులతోఁ గూడిన సమితియొక్కయు, సభయొక్కయు తోడ్పాటుతో పరిపాలనము సాగించుచుండెను. ఇట్టి రాజ్యములు సప్త సింధుదేశపు మైదానముల అనేకములు విలసిల్లినవి. ఈ కాలమున వీరిలో వీరికి జరగుచుండిన యుద్ధములను గుఱించికూడ ఋగ్వేదమున నూచనలు కలవు. వీనిలో త్రిత్సువులకును, భరతులకును శతద్రునదీతీరమున జరిగిన యుద్ధము ప్రసిద్ధమైనది.

శిరస్త్రాణములను, కవచములను ధరించి రథారూఢులై ఆర్యులు యుద్ధభూమి కరుగుచుండిరి. రథబలమును, కాల్బలమును అప్పటి సైన్యాంగములు. సర్వ సైన్యములకు అధిపతి సేనాని. యుద్ధముల విల్లములు, బల్లెములు, ఈటెలు, కత్తులు, ఒడిసెలలు మొదలగు నాయుధముల నుపయోగించుచుండిరి.

ఆర్యుల ప్రధానవృత్తి వ్యవసాయము. అది ముఖ్యముగ వర్షాధారమున జరగుచుండెను. అయినను వారు అరకలు కట్టి సేద్యము చేసి యొక్కొక్కప్పుడు నూతులనుండియు, కాలువలనుండియు నీరు పాటించికూడ పైరులు పండించు వారు. యవలును, గోదుమలును ప్రధానములైన పంటలు.

దుక్కి, దున్నుటకు గుఱ్ఱములను, ఎడ్లను ఉపయోగించుచుండిరి. గోవులు, వృషభములు, గొట్టెలు, మేకలు వారి మండలు. వీనిలో ప్రధానమైనది గోవే. నాణెమునకు బదులుగ దానినే ధనముగ పరిగణించుచుండిరి. గోగణ మెంత యెక్కువగ నుండిన నంత ధనికత. దానములకును, దక్షిణాలకును గోవే వ్యవసాయము కాక మిగిలిన వృత్తులలో ప్రధానమైనది పశు పాలనము.

ఆర్యసంఘమున నూలితోను, నారతోను, ఉన్నితోను బట్టలు నేయు నేతగాం డ్రుండిరి. వడంగులు ఇండ్లు కట్టి, ఇంటికి కావలసిన దారుపాత్రలను, సామానులను తయారు చేయుచుండిరి. రథములు, బండ్లు, పడవలు, ఓడలు నిర్మించు వారును గలరు. కమ్మరకొలుములందు కొడవండ్లు, బల్లములు, కవచములు, గండ్రగొడ్డళ్లు, కత్తులు, నాగటి కట్టులు మొదలైనవి తయారుచుండెడివి. వెండి, బంగారులతో ఆభరణములను తయారుచేయు స్వర్ణకారు లుండిరి. నిష్కమను పేరుగల స్వర్ణవిశేషము ఆభరణముగను, నాణెముగను కూడ నుపయోగపడుచుండెను.

వర్తకవ్యాపారము 'నాటు'నను, సముద్రముమీఁదను వస్తువులను మార్చి యిచ్చి పుచ్చుకొను వినిమయపద్ధతిని సాగుచుండెను. ప్రధానముగ ఉన్నితోను, నారతోను, నూలితోను నేసిన వస్త్రములు ఇతర దేశముల కెగుమతి యగుచుండెను.

ఆర్యులు ప్రధానముగ కృషి, పాశుపాల్యముల మీఁదనే యాధారపడినవా రగుటచేత సృష్టియందలి సూర్యుఁడు, చంద్రుఁడు

ద్రుఁడు, భూమి, ఆకాశము, మేఘము, గాలి మొదలగు ప్రకృతిశక్తుల విలువను వారు బాగుగ గ్రహించిరి. అవి యుండవలసిన రీతి నుండనియెడలను, సుస్థితి నతిక్రమించి విజృంభించినయెడలను తమ సుఖజీవనమునకు అనర్థము వాటిల్లు నని తమకుఁ, దమ కుటుంబమునకుఁ, దమ పశువులమందల కును అపాయము పొరయకుండ రక్షించి శ్రేయోభివృద్ధులు కలుగఁజేయుటకై వానిని ప్రార్థించి యారాధించుచుండిరి. కాలక్రమమున ఆర్యపుత్రుఁడు వట్టి యా సృష్టి విచిత్రములందు దివ్యభావమును కుదురుకొల్పెను. ఋగ్వేదమునందలి దేవత లందఱు తొలుదొలుత నీ విధమున ఆర్యభావమున దేవ త్వము నొందిన ప్రకృతిశక్తులే. భూమ్యాకాశములు ద్యావా పృథివీదేవత లయ్యెను. ఝంఝామారుతములు మరుత్తులుగ మాతెను. మిత్రావరుణులు దివారాత్రముల కధిపతులైరి. ప్రభాతకాంతి ఉష ససయ్యెను. ఇట్టి యార్యదేవతలను భూమికి, వాయువునకు, ఆకాశమునకు సంబంధించినవారని మూఁడు రకములుగ విభజింపవచ్చును. పృథివి, అగ్ని, బృహ స్పతి మొదలగువారు మొదటి రకమునకుఁ జెందినవారు. ఇంద్రుఁడు, రుద్రుఁడు, మరుత్తులు, వాయువు, వర్షన్యుఁడు మొదలగువారు రెండవరకమునకు సంబంధించిన వాయుదేవ తలు. వరుణుఁడు, ఉషస్సు, అశ్వినులు, మిత్రుఁడు మొద లైనవారు మూఁడవరకమునకు సంబంధించినదేవతలు. కాల క్రమమున దేవతాభావన పురికొని, ఆ దేవతలకు విశేషణ పదములు పెరిగినకొలఁది వానిలోఁ గొన్ని యేయే ప్రకృతి శక్తుల కవి దేవత్వములో విస్మృతమయ్యెను. అంతియే కాక,

ఆర్యుల భక్తిభావము మునిరి, ఆయా దేవతలకు సర్వా
తర్యామిత్వమును, సర్వశక్తిసంపన్నత్వమును గలిగి తుట్ట
తుదకు వీ రందఱు ఒకే మహాశక్తియొక్క వేర్వేరు రూపము
లైరి. ఏపేర్లఁ బిలిచినను అసలు దేవుఁ డొక్కఁడే యని
అంతటి ప్రాచీనకాలముననే ఆర్యులు గుర్తించియుండుట చాల
అద్భుతావహము కదా !

ఆర్యజీవితమున కొకవ్యవస్థితి కల్పించినది అగ్నిహోవా
త్రము. అది లేనిగృహము కాని, మతకర్మము కాని యుండెడిది
కాదు. సమస్తమును బవిత్రముచేయు విచిత్రశక్తి యది. సర్వ
యజ్ఞములకు అది మూలము. అగ్నిహోవాత్రుఁడు దేవత
లకు పురోహితుఁడనియు, అతనిద్వారమున నొసంగినదెల్ల వా
రికి ముట్టుచుండుననియు విశ్వసించి, తనకుఁ గావలసిన సమస్త
ము నీభూతలమున వారి కృపచేతనే యుపలబ్ధ మగుచున్నదని
వారిని ప్రసన్నులం జేసికొని యభ్యుదయ పరంపరల నందుటకై
ఆర్యపుత్రుఁడు మొట్టమొదట కృతజ్ఞతాముగ్ధములైన భక్తి
ప్రపత్తులతో క్రతువు సంకల్పించి, తదగ్నిహోత్రమున తన
కున్న భోజ్యాదుల శ్రేష్ఠమైనవి ఆహుతిచేయఁజొచ్చెను. పాక
యజ్ఞములని, హవిర్యజ్ఞములని, సోమయజ్ఞములని యజ్ఞములు
ప్రధానముగ త్రివిధములుగ నుండెను. ఇవి కాక ఇతరము
లును కొన్ని కలవు. సోమరస మనునొకవిధమగు పానీయము
దేవతల కత్యంతప్రీతి యని యార్యులు భావించుచుండిరి.
క్రమక్రమముగ కొన్ని కొన్ని రకముల యజ్ఞముల జంతుబలి
యధికమగుచుండెను. ఈవిధముగ ఆరంభమైన క్రతువు రాను
రాను ప్రాముఖ్యము హెచ్చి, యద్భుతమగు నొకరహస్య

శక్తి కలదై, యార్యుల మతకర్మకే కాక మతమునకును గూఁకటి వేఱయ్యెను.

మరణించినవారు నిత్యతేజోవంతమును, అనంతమును, అన్యాయమును, అనశ్వరమును అయిన స్వర్గమునకుఁ బోయి యచ్చట శాశ్వతానందసౌఖ్యముల ననుభవించుతురని యార్యుల విశ్వాసము. దేవలోకమైన స్వర్గమునకుఁ బోవుటకు మృతుల కగ్నికార్యము సంకల్పితమయ్యెను. కావుననే ఈ యగ్ని సంస్కారముకూడ అంత్యేష్టి యను నొక యజ్ఞము నాఁబరఁ గెను.

క్రతువులు తాము చేసి, ఇతరులచేత చేయించు ఋషులని, పరిపాలనాదులు నెఱపుయోధులని ఆర్యసంఘమున ఆ కాలమున రెండు తరగతులవా రుండిరి. కాని ఋషి వంశములవారు బ్రాహ్మణులను పేరఁ గాని, యోధకులముల వారు క్షత్రియులను పేరఁగాని అంకితులై యుండలేదు. అప్పటికే క్రతుకార్యాదుల పురోహిత్యము ఋషివంశములలో పారం పర్యముగ నేర్పడుచు, వర్ణవ్యవస్థకు దారి చక్కఁబడి జన సమ్మత మగుచుండెను. పురోహితులు కాని, యోధులు కాని నిషేధము లేక యెల్లవృత్తులను అవలంబించుచుండిరి. ఆర్యులచే జయింపఁబడిన దన్యులు దాసులను పేర ఆర్యజాతి కొక యనుబంధసంఘముగ నేర్పడిరి. కాలక్రమమున నీమూఁడు తరగతులవారినుండియే చతుర్వర్ణములు వ్యవస్థితము లయ్యెను. ఋగ్వేదకాలమునకే చాతుర్వర్ణవ్యవస్థ కలదని కొందఱుందురు కాని చాలమంది దీని నంగీకరింపరు.

ఈ విధమున ఆర్యులు సప్తసింధుదేశమున చిన్న చిన్న రాజ్యములను సంస్థాపించి, ఒకేభాషను మాట్లాడుచు, ఒకేవిధములైన మతకర్మల నాచరించుచు, నడుమ నడుమ వారితో వారు పోరాడుకొనుచుండినను ఒక గొప్ప జాతీయాయుబంధము కలిగి వర్ధిల్లుచుండిరి.

ఆర్య రాజ్యములు

ఆర్యులు చాలకాలము సప్తసింధుదేశమున కంటిపెట్టుకొని యుండలేదు. క్రమక్రమముగా వారు ప్రాద్విశ కరిగి గంగా, యమునానదులు ప్రవహించు మైదానముల వ్యాపించిరి. ఆర్య నార్యసంగ్రామము లంతరించి, దేశాక్రమణమునను, రాజ్యస్థాపనమునను ఆర్యులలో ఆర్యులకే మహాసంగ్రామములు జరగుచువచ్చెను. సప్తసింధుదేశమునందువలె గాక ఈ ప్రాంతముల మహాసామ్రాజ్యములు వెలసినవి. మహానగరములు నిర్మితములైనవి. గొప్ప ధుర్గములను నిర్మించి మహారాజులు రాజ్యములను పాలించుచుండిరి. ఈ కాలమునందలి తెగలలో కురు, పాంచాల, కాశీ, కోసల, విదేహ నామములం బరంగున నైదుతెగలు ప్రముఖములైనవి. ఇవి యాక్రమించిన దేశములును వానిపేరనే ప్రసిద్ధములయ్యెను. కురుదేశమునకు హస్తినాపురమును, పాంచాలమునకు కాంపిల్యనగరమును, కాశీకి వారణాసియు, కోసలమున కయోధ్యయు, విదేహకు మిథిలయు రాజధానులు. ఈ రాజ్యములనుగుఱించి విశేషము మనకుఁ దెలియదు; కాని యీ నాఁటి కోసల విదేహులకును, కురు పాంచాలురకును సంబంధించినగాథలు

అటుతరువాతఁ జాలకాలమునకు సంస్కృతభాషను శ్రీవాల్మీకి, వ్యాసమహర్షులచేత రచింపఁబడిన మన రామాయణ, మహాభారతముల పొందుపఱుపఁబడినవి.

రామాయణకథానాయకుడైన శ్రీరాముని అవతార పురుషునిగ హిందువులు పరిగణించుకారణమున అది వారికి పవిత్రమైన పారాయణమతగ్రంథమయ్యెను. హృదయరంజకములైన పెక్కు ఉపకథలతోఁగూడిన మహాభారతము ఆర్యుల సీతి, ధర్మములకు పెద్ద గనివంటిది. కావున ఈ రెండును ఆర్య భూమియైన మన హిందూదేశమునకు జాతీయమహాకావ్యములయ్యెను. దానంజేసి యివి ప్రతిదేశభాషలోనికి ననువదించఁబడినవి. అంతటి ప్రాచీనకాలమునుండి నేటివఱకు నివి గొప్ప యాదర్శములను ముందుంచి, ధర్మపథమును జూపుచు హిందూజీవితమునకు తీర్పు తీరికలు దిద్దుచు, కష్ట సుఖములందును, దుఃఖసంతోషములందును హిందువుల కెంతయో మనశ్శాంతి నొసఁగుచు, అద్వితీయప్రభావమును గలిగియున్నవి. ప్రతిహిందువుఁడు తప్పక చదివి తీరవలసిన యుద్గ్రంథము లివి.

రామాయణ, మహాభారతకథ లెల్లరికిఁ దెలిసిన వే కావున మరల నిచ్చట వానినిగూర్చి వ్రాయుట యనవసరము. రామాయణకాలమునాటికే ఆర్యులు కొందఱు దక్షిణమున కేగి, అరణ్యముల నాశ్రమములు నిర్మించుకొనుచు, ఆర్య సభ్యతను ఆర్యమతమును వ్యాపింపఁజేయుచుండిరి. వింధ్యపర్వతములకు దక్షిణముననున్న దేశ మప్పుడు అనార్యజాతులవారగు వానర, రాక్షసులకు ఆవాసభూమియై దండకయను మహారణ్యముగ నుం

దెను. అందు ప్రధానముగ వానరజాతులు కిష్కింధను, రాక్షస
జాతులు లంకాద్వీపమునను నివాసముచేయుచుండిరి. క్రతు
కర్మాదులకు శత్రువులైన రాక్షసులు విమతస్థులైన యార్జు
లను హింసించుచు, వారి యజ్ఞయాగాదులను పాడొనరించు
చుండిరి. శ్రీరాముడు ఆర్యజనులను బాధించినరాక్షసులను
జయించి వైదికమతమును గాపాడిన గాథయే రామాయణము.
దక్షిణదేశము నాక్రమించి ఆర్యులు వేదమతవిరుద్ధములైన
కొన్నిజాతులను జయించియు, మైత్రి పాటించి కొన్ని జాతు
లను లోబఱచుచుకొనియు తమ సభ్యతను, తమ మతమును
హిందూదేశమునం దంతట వ్యాపింపజేసి రనునదియే మనము
రామాయణకథవలనఁ దెలిసికొనవలసిన చరిత్రాంశము.

కురు, పాంచాలు రాకాలమున పరస్పరవిరోధు లను
విషయము భరతసంతతివారైన కౌరవ, పాండవుల సంగ్రామ
చారిత్రమగు మహాభారతమువలనఁ దెలియును. ఆ మహా
సంగ్రామమున పాంచాలురు పాండవపక్షము వహించిరి. ఇందు
పాండవులు విజయము నొంది రనువిషయము ఎల్లరికిఁ దెలిసిన
దియే. విజయలక్ష్మిని జేపట్టిన ధర్మరాజు హస్తినాపురి సింహా
సనము నధిష్ఠించి అనుజులైన భీమాద్వున నకుల సహదేవుల
తోడ్పాటుతో కురురాజ్యమును బాలించెను.

మహాభారతమువలన ఆకాలమునకు సంబంధించిన
పెక్కు విషయములు తెలియుచున్నవి. మహారాజులు గొప్ప
రాజ్యములను జయించి కప్పములు గైకొనుచుండిరి; దిగ్విజ
యముచేసి రాజసూయాశ్వమేధయాగముల నొనర్చుచు

సామంతరాజులనుండి కప్పములను, కానుకలను గొనుచుండిరి. రాజసైన్యమున రథములని, గజములని, తురగములని, బంటుని చతురంగము లుండెను. ఇదివఱకువలెనే రాజులు రథాయాధులై యుద్ధమున కరిగి, వ్యూహములు పన్ని అస్త్రములతోను, శస్త్రములతోను సమర మొనరించుచుండిరి. రాజు ముఖ్యముగ భూమినుండి పన్ను గ్రహించి, పురోహిత, మంత్రి, సేనాపతుల సాయమున రాజ్యమును పాలించి ప్రజలను రక్షించుచుండెను. వేటయు, జూదమును రాజకుమారుల వేడుకలు. శిల్పులు చక్కని భవనములను నిర్మించుచుండిరి. ప్రభువులు విద్యా పోషకులై కీర్తి గాంచుచుండిరి.

ధర్మరాజానంతరము అర్జున పౌత్రుఁడును, అభిమన్యు పుత్రుఁడునగు పరీక్షిత్తు రాజ్యభారము వహించెను. పరీక్షిత్తు కొడుకు జనమేజయుఁడు. ఇతఁడు పరాక్రమవంతుఁడై పెక్కు దేశములను జయించి కురురాజ్యమును పశ్చిమోత్తరమున గాంధారమువఱకు వ్యాపింపజేసెను. పంజాబులోని రావల్పిండి జిల్లాయును, వాయవ్యపు పరగణాలలోని పెషావరు జిల్లాయును ఆక్రమించిన ప్రదేశమునకే గాంధారమని పేరు. అఫ్ఘానిస్థానములోని కాబూలుజిల్లాకూడ ప్రాచీనకాలమున గాంధార దేశములోనిదే యని కొందఱి మతము. ఈకాలమున గొప్ప విద్యావీరమని పేరువడసిన తక్షశిలానగరము ఈ గాంధారము లోనిదే. జనమేజయుని యనంతరము రాజ్యభారము వహించినవారంత సమర్థులు కాకపోవుటచేత కురురాజ్యప్రాభవము క్రమక్రమముగ క్షీణింప జూచ్చెను.

కురురాజ్యము క్షీణించుచుండినతఱి పైకి వచ్చినది విదేహరాజ్యము. శ్రీరాముని కాలమునుండియు ఈ రాజ్యమును జనకమహారాజు పంశమువారు పాలించుచుండిరి.

ఈ కాలమునందలి ప్రభువు లెల్లరు ఆర్యవిద్యాభిమానులై ఆర్యసంస్కృతికి దోహదము సలుపుచుండిరి. ప్రభువుల యాస్థానములు విద్వద్గోష్ఠులతోను, వేదాంతచర్చలతోను మాటుమోగుచుండెను. ఆర్యానార్యసంగ్రామములు క్రమక్రమముగ ప్రాతకాలపు కట్టుకథ లయ్యెను. అనార్యు లార్య సంపర్కప్రభావమున వారిపద్ధతుల నవలంబించుచు, తెలిసియు తెలియకయు వారి జీవితవిధానము ననుకరించుచుండిరి. పాడిపంటలతో దేశము సుభిక్షమై బహుజనాకీర్ణ మయ్యెను. నూతనగ్రామము లనేకములు మొలకలెత్తినవి. యమునా, గంగానదీతీరప్రాంతములు పుర, దుర్గాభిశోభితములై దర్శనీయము లయ్యెను.

మతపరిణామము : వేదవాఙ్మయము

ఆర్యమత పరిణామమున కురు, పాంచాల దేశములు ఒక మహా ఘట్టము వంటివి. ఆర్యు లిచ్చట నివసించుచుండిన కాలమున వేదచోదిత మతకర్మ లతిశయిల్లెను. ఎట్టి స్వల్ప కష్ట దుఃఖములను నివారించుకొనుటకై నను, ఎట్టి యల్పసుఖ సంతోషములను బడయుటకై నను, తుదకెట్టి వాంఛాలేషమున కై ననుగూడ అగ్ని నాధానముచేసి యొనరించు క్రతువే సాధక మయ్యెను. అంతియేకాక, ఋగ్వేదకాలమున స్వతశ్శక్తి సంపన్నులని తలంపబడుచుండిన దేవత లిపుడు క్రతుకారణ

ముననే శక్తిమంతులును, తేజస్వంతులునై శత్రువులను సంహరించి, తమకు శ్రేయము లొడఁగూర్పఁ గలుగుచుండిరను భావమార్య సంఘమున ప్రబలెను. ఋగ్వేద కాలమున అంత యధికతఁ గాంచని విష్ణు, రుద్రాది దేవతలు కొందఱి కీకాలమున గొప్ప ప్రాముఖ్యము కలిగెను. ఆర్య హృదయమునఁ గలిగిన యీ మార్పుతో క్రతు సంఖ్య విపరీతముగఁ బెరిగిపోవుటయే కాక ఎట్టి చిన్న క్రతువునకైనను పెద్ద 'తదంగ' మేర్పడి, ఏ తక్కియూచరణమున ఈవఱకు ఉపేక్షితములైన యత్యల్ప విషయములకును మహత్త్వ ముబ్బెను. స్వర్గశ్రేయోవాప్తికి క్రతుకర్మాదికముల నెట్టి యల్పక్రియనైన నెక్కుడు శ్రద్ధతో యథావిధిగ నిర్వర్తించుట యత్యావశ్యక మయ్యెను. అంత వఱకు ఒక్క యర్థమును సాధించుట కొక సాధనముగ నుండిన క్రతువు ఈ విధమున పుట్టుకనుండి గిట్టుకవఱకు జీవితమునే సమగ్రముగ ఆవరించి తుదకు అదియే యొక పరమార్థ మయ్యెను.

శతాబ్దులు కడచిన కొలఁది వేర్వేరు విధములగు యజ్ఞముల సంఖ్య క్రమముగఁ బెరుగుటతో మంత్రముల సంఖ్యయు హెచ్చిపోయెను. ఇట్లు పెరిగిన మంత్రములను వాని స్వభావమునుబట్టి యజుస్సంహిత, సామసంహిత, అథర్వసంహితయని మూఁడు సంహితలుగఁగూర్చిరి. యజుస్సంహితయందు వేఱు వేఱు క్రతువుల విధి విధానములగూర్చియు, బలులను గూర్చియు ఉండును. సామ సంహితలోని చాల మంత్రములు స్వరసహితములైన ఋక్కులే. ఇవి యొకవిధముగ దేవతాస్తుతులకు సంబంధించిన గేయములు. స్వభావమునుబట్టి పైను

డివినవాని కించుక భిన్నమైనది అధర్వసంహిత. దుఃఖకరములని, శ్రేయస్కరములని సాధారణముగ ఇందలి మంత్రములు ద్వివిధముగ నుండును. ఇవి హింసార్థమును, కృతదోషనివారణార్థమును, రోగనివారణార్థమును, ఆయుష్య, సౌఖ్య, విద్యాభ్యుదయముల నిమిత్తమును జేయవలయు కర్మాదులను గుఱించి తెలుపును.

ప్రతియజ్ఞ కార్యమున హోతలని, అధ్వర్యులని, ఉద్గాతలని వరుసగా ఋగ్యజుస్సామసంహితలకు సంబంధించిన మంత్రముల నధ్యయనము చేయువా రుందురు. హోత దేవతల నాహ్వానముచేసి స్తోత్రమంత్రములఁ బఠింపుచు, హోమముచేయును. యజుర్మంత్రముల నధ్యయనముచేయుచు అధ్వర్యుఁడు యజ్ఞకర్మల నాచరించుచుండును. ఉద్గాత దేవతాప్రీత్యర్థము సామమంత్రములను గానముచేయును. బ్రహ్మయనుపేర ఋత్విజుఁడందఱికి పెద్ద యొక్కఁ డుండి యజ్ఞమును సంరక్షించుచుండును.

ఆర్యజీవిత మీవిధమున క్రతువులో పుట్టి, క్రతువులో పెరిగి, క్రతువులో లయమగుచుండెను. సంపన్నులయిన మహారాజులు మొదలగువారు బ్రాహ్మణుల కపరిమిత దక్షిణలొసంగుచు, అఱువది, డెబ్బది, వందయేండ్లుకూడ పట్టునట్టి మహాయజ్ఞములను సాగించుచుండిరి. తెరలు తెరలుగ మబ్బులై క్రమ్మిన యజ్ఞగ్నిధూమపటలిచ్ఛాయను కురు, పాంచాభూములు ఋత్విజులయొక్కయు, ఇతర బ్రాహ్మణులయొక్కయు వేదఘోషముతో మాటుమోగుచుండెను. ఋత్విజులు మొదలగువారు కొందఱు కొందఱు ఆయావేదములకు సంబంధించిన యజ్ఞకర్మాది విశేషములనుగుఱించియు, మ

త్రార్థములనుగుఱించియు చర్చించుచు తమ జీవితములను పూర్తిగ ఇట్టి మహాసత్రయాగములకడనే కడపుచుండిరి. ఇట్టి యజ్ఞములకడ వందలకొలది సంవత్సరములనుండి జరపుచు వచ్చిన ప్రసంగములును, చర్చలును కాలక్రమమున బ్రాహ్మణములను గ్రంథములుగ నేర్పడెను. ప్రతి వేదమునకు వేఱు వేఱు బ్రాహ్మణము లిట్టి వనేకము లుండును.

ఈ బ్రాహ్మణములు ఆయా యజ్ఞకర్తలనుగూర్చిన విధానములు, వాని నట్లుచేయుటకుఁగల కారణములు, అట్లు చేసినఁ గలుగు విశేషములు, తత్కర్మ, మంత్రార్థముల చర్చలు, పురాతనకాలమున వేఱువేఱు ఫలముల నిమిత్తము యజ్ఞముల నొనరించినవారి గాఢలు, ఆయా యజ్ఞకర్తల స్తోత్రోత్కర్షములు, పూర్వము గొప్ప యజ్ఞ యాగాదులు చేయించిన శ్రోత్రియులయొక్కయు, యాజకుల యొక్కయు, యజ్ఞాదుల భూరిదక్షిణ లొసంగిన బ్రాహ్మణులను దనిపిన రాజులయొక్కయు కథలు, తత్కారణమున వారికి సిద్ధించిన కార్యములు, విజయములు మొదలగువానినిగూర్చి తెలుపును. అటుతరువాతి పురాణ, కావ్యాదుల కుపక్రమములు ఈ బ్రాహ్మణములందే కలవు. అంతియకాక వీనిలోని యర్థ వాదములందే మన తత్వశాస్త్ర, వ్యాకరణ శాస్త్రములకు బీజములు కలవు.

ఈ బ్రాహ్మణములు పుట్టిన కురు, పాంచాల మహా ప్రదేశమునకు బ్రహ్మవర్తమని పేరు. ఇది కొంచె మించుమించుగ నిప్పటి యమునా, గంగానదుల నడుమఁగల యంతర్వేది యని చెప్పనొప్పును. మంత్ర, బ్రాహ్మణములు కలసినదానికే

వేదని పేరు. ఋగ్వజుస్సామాధర్వవేదములు నాలుగింటిలో క్రతుకర్మాదికముల మొదటి మూటికి అధిక ప్రాముఖ్యము కలుగుటచేత వానికి 'త్రయీవిద్య' యను పేరు కలిగెను. ఈ నాలుగు వేదములకు శ్రుతులని పేరుండుటచేత వాని సంబంధించిన కర్మలు శ్రౌతకర్మ లనఁబరఁగెను.

క్రతు విభేదముల సంఖ్య హెచ్చిరిల్లుటతో ఆర్యసంఘమున గొప్పమార్పు కలిగెను. వేదకర్త లతిశయించుటచేత పురోహితుల జీవితమంతయు వానితోనే సరిపోవుచు, ఇతర వృత్తుకవకాశమే దొరకకుండెను. ఈ కారణమున ఆర్యసంఘము కావశ్యకములైన వేటువేటు కార్యములన్నియు నిరంతరాయముగ కొనసాగుచుండుట కేరుపడినదే బ్రహ్మ, క్షత్రియ, వైశ్య, శూద్రు లను చతుర్వర్ణముల వ్యవస్థ. యజన, యాజన, అధ్యయన, ఆధ్యాపన, దాన, ప్రతి గ్రహములనవి ఆర్యసంఘ పురోహితులైన బ్రాహ్మణుల ధర్మములయ్యెను. యజన, అధ్యయన, ప్రజారక్షణములు యోధులైన క్షత్రియుల ధర్మములు. కృషి, వాణిజ్య, పశుపాలనములు ఆర్యజన సామాన్యమైన విశుల ధర్మమై వారు వైశ్యుల నాఁబరఁగిరి. సేవాధర్మము దాసుల దయ్యెను. వీరికి శూద్రులని పేరు కలిగెను. ఈ విధమున మొట్టమొదట సంఘ ష్టేమార్గ మేర్పడిన కార్య విభజన వ్యవస్థ ముదిరి, కాలక్రమమున కరుడు కట్టెను. అంతటితో ఒక వర్ణము అన్యవర్ణ ధర్మము నవలంబించుట అనర్థకమైన ప్రతి సిద్ధకార్య మయ్యెను. సంఘష్టేమమునకును, స్వర్గ సౌఖ్యవాప్తికిని శ్రౌతకర్మలు కారణమగుటచేతను, అవి బ్రాహ్మణుల యధీనమున ను

ఘటచేతను సంఘమున బ్రాహ్మణునికి విశేషగౌరవము కలిగెను. ఈ కారణముననే బ్రాహ్మణుని రక్షింపవలసిన బాధ్యత మిగిలిన వర్ణములవారిపైఁ బడెను. బ్రాహ్మణుఁడు చేయింపని యజ్ఞము నిరర్థకమనియు, బ్రాహ్మణుని భూరిదక్షిణల సంతర్పితముజేయని యజ్ఞకర్మ స్వర్గప్రదముకాదనియు చెప్పు మంత్రములు పుట్టి వానిని ఆకాలమువారు విశ్వసించుటచేత బ్రాహ్మణుఁడు భూలోకదేవతయని ప్రసిద్ధిగాంచెను.

సంఘావశ్యక కార్యముల నిమిత్తము వర్ణవ్యవస్థ యేర్పడినట్లే క్రమపద్ధతిని వేదవిద్యను పరిరక్షించి, వేదకర్మల నన్నిటిని నియతి తప్పక ఆచరించుటకును ఒక యేర్పాటు అవసరమయ్యెను. అదియే బ్రహ్మచర్య, గార్హస్థ్య, వానప్రస్థ, సన్యాస ఆశ్రమ వ్యవస్థ. ఆర్యులు జీవితకాలమును ఇట్లు ఆశ్రమములనుపేర నాలుగు విభాగములు కావించి, ఆచరింపవలసిన వేదకర్మల నన్నిటిని మొదటి మూఁటిపై పంచిపెట్టిరి. సన్యాసాశ్రమము వేదకర్మ విరహితమైనది. ఉపనయనముతో నారంభమగు మొదటి యాశ్రమమైన బ్రహ్మచర్యమున తదాశ్రమోచితవ్రతము ననుష్ఠించుచు, గురుకులమున వేదాది విద్యల నభ్యసించుచు ఆర్య పుత్రుఁడు తనకు నియతములైన వేదకర్మల నొనరించుచుండవలెను. ఇది యాతని విద్యార్థిదశ. వివాహముతో నీ యాశ్రమము కడముట్టి గృహస్థాశ్రమ మారంభమగును. గృహస్థు ప్రజా ఔమార్థము శ్రౌతకర్మలు; ఆత్మ కుటుంబ ఔమార్థము గృహ్యకర్మలు అను రెండు తెఱఁగులగు కర్మల నాచరించవలసియుండును. వృద్ధుఁడైన వెనుక గృహస్థుఁడు తన జ్యేష్ఠకుమారుని ఇంటికి యజమాని గావించి

తాను వనముల కరిగి వానప్రస్థుడై తనకింక కొలఁదిగ కేషింబి
 యున్న వైదికకర్మల నాచరించుచు ఎక్కువ కాలము తప
 స్సునఁ గడపవలెను. కడపటి యాశ్రమమున ఇంక నాపణిషత్
 కర్మాదికమునుగూడ పరిత్యజించి, వేదార్థరహస్య విశేషము
 విచారించుచు, జీవితావశేషమును గడపవలెను. ఏతద్విషయ
 ముల వానప్రస్థులును, సన్యాసులును జేసిన విచారణ ఫలిత
 ములు ఆరణ్యకములు, ఉపనిషత్తులు. ఇవి బ్రాహ్మణముల కను
 బంధములే కావున వానివలెనే ఒక్కొక్క వేదమునకు ప్రత్యేక
 ఆరణ్యకములును, ప్రత్యేక ఉపనిషత్తులును ఉండును. వేద
 వాఙ్మయమున ఉపనిషత్తులు అంతిమ గ్రంథము లగుటచేత
 ఇందలి విషయమునకు వేదాంతమని పేరు కలిగెను. కర్మపరి
 తంత్రమైన జీవితమున ఇంచుక విశ్రాంతిని బడసిన వానప్రస్థ
 లును, సన్యాసులును ప్రశాంతములైన యరణ్యవాటికల
 నేకాంత జీవనముఁ గడపుచు వేదార్థ రహస్యములను గుఱించి
 మాత్రమేకాక, చరాచర ప్రపంచముయొక్క ఉత్పత్తి, స్థితి,
 లయాదులను గుఱించియు విచారణ సలుపఁదొడఁగిరి. ఆర్యుల
 కర్మాభినిరతి బ్రాహ్మణములలోఁ బ్రతిఫలించుచుండ, వా
 జ్ఞానగరిమ యుపనిషత్తులఁ బ్రకాశించుచున్నది. మూఁడువేల
 సంవత్సరములకు పూర్వమే ప్రపంచమునందలి యే యితర
 జాతికి ఇట్టి విషయములైన యద్భుత విషయములనుగూర్చిన
 యోచనాజ్ఞానమే లేని కాలమున ఆర్యులు భావనావీధి ననంత
 పథమున నిర్భయముగ విహరించుచు, అతిగహనములైన విష
 యములనుగూర్చి తర్క-వితర్కములు చేయుచుండుటయే వారి
 ప్రతిభకు తార్కాణము. కాలక్రమమున బ్రాహ్మణముల

నుండి కర్మయోగము రేకెత్త, ఉపనిషత్తులనుండి జ్ఞానయోగము వికసించి ఆర్యభూమిని సురభిశము కావించెను. ముక్తియను గమ్యస్థానమును చేరుట కీవేదభూమి నాటికిని, నేటికిని ఈ రెండును రాజమార్గములై వెలసియున్నవి.

ప్రపంచమునందలి ప్రతి వస్తువునకు మార్పు కలదు. అంతము కలదు. వస్తువులన్నియు ప్రాతరూపములు జార్చి వైచి నూతనాకృతులు దాల్చుచుండును. కాని శాశ్వతమైనది, ఆద్యంతములు లేనిది ఒకటి కలదు. వేదాంతులు దానిని పరబ్రహ్మమనియు, పరమాత్మయనియు నందురు. ఈ చరాచర ప్రపంచము సకలము దానినుండియే యుద్భవించి, దానివలన నే సాగుచు, తుదకు దానియందే లయమగుచుండును. ప్రతి జీవియు ఆ బ్రహ్మము సంశమున తా నీలోకమునఁ జేసికొను కర్మల కనురూపమైన జన్మముల నెత్తుచు, సంసార బంధమునఁ దగుల్కొని నవయుచు, గిట్టుచు, తుదకు ఆ బ్రహ్మముననే కలసిపోవును. దీనినే యుపనిషత్తులు మనకు బోధించును. ఊణ ఊణ పరివర్తనమునకు లోనగు నీ సృష్టిలోఁగూడ అంతర్నిహితమైన యేకత్వము కలదను నిత్యసత్యమును మూఁడు వేల సంవత్సరములకు పూర్వమే మన పూర్వులు కనిపెట్టి దానిని పునర్జన్మ, పరమాత్మ సిద్ధాంతముల వివరించియుండుట ఆశ్చర్యకరముకదా!

సూత్రయగము

మహాభారత యుద్ధకాలముననుండి క్రీస్తుశక మాటవ శతాబ్దివఱకుఁ గల హిందూదేశ రాజకీయ చారిత్రము పురాణ

కథలలో మఱుగువడి యింకను మనకు సుస్పష్టముగఁ దెలియ రాకున్నది. పౌరాణికరాజవంశము లనేకము లాకాలమునఁ బరిపాలనము నెఱపినట్లు మాత్రమే మనకుఁ దెలియును.

మహాభారత యుద్ధానంతరము కురువంశజులు కొంత కాలము ప్రభుత్వము చేసినట్లును, వారి రాజ్యము క్షీణించుచుండినతఱి విదేహరాజ్యము ప్రముఖత వహించినట్లును ఇదివఱకే తెలిసికొనియున్నాము. విదేహరాజ్యమును పాలించిన పెక్కుమంది రాజులపేర్లు తక్కువారిని గుఱించి యెక్కువ విశేషములు తెలియరావు. ఈ విదేహప్రాభవమైనను పెక్కువ కాలము సాగలేదు.

ఈ రాజ్యము క్షీణదశకు వచ్చుచుండిన కాలమున నర్మదా నదికిని, హిమవత్పర్వతములకును నడుమనుండు దేశమున పెక్కు తెగలవారు వాసయోగ్యములైన ప్రదేశములను జూచికొని అరణ్యములను నటికి అధివాసముల నేర్పఱచుకొనిరి. ఇవి కాలక్రమమున ఆయా తెగలపేరనే జనపదములనఁబరగెను. మఱికొందఁ జార్య సంతతులవారు వింధ్యపర్వతములను దాటి దక్షిణమునకుఁ బోయి యచ్చట వలస లేర్పఱచుకొని తమ విజ్ఞానమును, మతమును వ్యాపింపఁజేయుచుండిరి. దక్షిణాత్యదేశముల కార్యవిజ్ఞానమును గొనివచ్చినది అగస్త్యమహర్షియని ప్రతీతి. వింధ్యకు దక్షిణదేశముల అగస్త్యుఁడు మొదలైన యార్య సంతతులవారి యాశ్రమములుండినట్లు దక్షిణదేశస్థల మాహాత్మ్యముల ననుసరించి తెలియనగును.

దక్షిణ హిందూ దేశమున నివసించుచుండిన దేశీయులు ఆర్య సభ్యతతో సంసర్గము కలిగి, ఆర్యుల ధర్మముల నవలంబించుచు, అనేక విధముల వారి ననుకరించుచుండిరి. దాక్షిణాత్య భూపతులుకూడ ఆర్యుల మతబోధల నంగీకరించి, వారి సంస్థల నాదరించుచుండిరి. ఆర్య సంసర్గమున దేశీయులలో మార్పు కలిగినట్లే వారి సహవాసమున ఆర్యుల యాచారవ్యవహారములయందును పెక్కుమార్పులు కలిగెను. అశ్వత్థ ప్రదక్షిణములు, గ్రామ దేవతాది పూజనములు, భూత ప్రేత పిశాచాదులనుగూర్చిన నమ్మకములు ఈ మొదలగు అనార్యాచారవిశ్వాసములు ఆర్యసంఘమునకూడ స్థిరముగ నెలకొనినవి. ఈ విధమున ఆర్యులు ఖడ్గసాధనమునఁగాక ప్రేమమైత్రుల మూలముననే దేశీయులను లోబఱచుకొని, వారికిఁ దమ మతవిజ్ఞానముల నొసంగియు, వారి సంస్కృతిని దామును గొంత యాదరించి వారి విశ్వాసములను గొన్నిటిని స్వీకరించియు తుదకు సేతు శీతనగ మధ్యస్థమైన దేశమునంతయు నాక్రమించి, తమ సభ్యతను బ్రసహింపఁజేసి, తమ సంస్కృతిని పైరు పెట్టిరి. జాతివిభేదపరిష్కారమునకును, సంఘాభ్యుదయ కారణమైన కార్యవిభజనమునకును ఉత్తర హిందూస్థానమున నేర్పాటుచేసిన వర్ణవ్యవస్థను దక్షిణదేశములందుఁగూడఁ బ్రవేశపెట్టి యైక్యత సాధించి యార్యానార్య భేదము లంతరింపఁజేసిరి. అనతికాలముననే దక్షిణ హిందూ దేశమునను నూతనహిందూధర్మ సంప్రదాయము లనేకములు వెలసినవి. ప్రజలెల్లరు హిందూవిద్య నేర్చి, హిందూమతము

నవలంబించిరి. విశాలమైన యీ భరతవర్షమంతయు ఇట్లు హిందూప్రపంచ మయ్యెను.

ఈ విధమున క్రీస్తుకు పూర్వము ఆఱవశతాబ్దినాటికి హిందూదేశమునం దంతట ఒకటే విధమైన సభ్యతయు, ఒకటే విధమైన సంస్కృతియు పరివ్యాప్తమయ్యెను. హిందువు లెల్లరు ఒకటే విధమైన యా దర్శములను ముందుంచుకొని యున్న తాళయములతోఁ బ్రవర్తింపఁ దొడఁగిరి.

ఈ కాలమున వింధ్యకు దక్షిణమున దక్కను దేశమున కళింగులు, ఆంధ్రులు, భోజులు, శబరులు, పుళిందులు, మూతిబులు మొదలగు తెగలవారు ప్రత్యేకప్రదేశముల నాక్రమించిరి. ఆయాప్రదేశము లాయా తెగల పేరున కళింగాంధ్రాది జనపదము లనఁబరగెను. ఓడ్రదేశమునందలి వైతరణీనది మొదలు ఆంధ్రదేశమువఱకు వ్యాపించియున్న సముద్ర తీరస్థదేశము కళింగము. దీని రాజధాని దంతపురము. కృష్ణా, గోదావరి నదీ పరిసరముల ఆంధ్రు లాక్రమించిన ప్రదేశము ఆంధ్రదేశము. ఆంధ్రులు తత్పూర్వము వింధ్యపర్వత ప్రాంతముల నివసించుచుండిన తెగలలో నొకరు. వీరు కళింగమున కిప్పుడు పశ్చిమ దిశను బ్రవహించి మహానదిలోఁ గలయు తెలివాహనదీప్రాంతములగుండ కృష్ణా, గోదావరి నదీ పరిసరముల కరుదెంచిరి. క్రీస్తుకు పూర్వ మాఱవశతాబ్దిని తెలివాహనదీ తీరస్థమైన అంధపురము వారికి రాజధానిగ నుండెను. అనేకములుగనుండిన భోజరాజ్యములఁ బ్రసిద్ధికెక్కినది విదర్భ. మధ్య రాష్ట్రములలోని కొంతభాగమును, బేరారును గలసిన ప్రదేశమే ఈ పేరఁ బరగుచుండెను. కుండిననగరము దీనికి రాజ

ధాని. కళింగము కూడ భోజరాజ్యమేయని కొందఱు అందరు. శబర, చుళింద, మూతిబులు ఆంధ్రజనపద పరిసరముల నివసించుచుండిరి.

వీరు కాక ఇంకను దక్షిణమున చోళులును, పాండ్యులును, కేరళులును నివసించుచుండిరి. చోళరాజ్యమునకు ఒరయూరును, పాండ్యరాజ్యమునకు మధురయు, కేరళుల చేరరాజ్యమునకు వంజినగరమును రాజధానులుగ నుండెను.

ఉత్తరహిందూస్థానమునఁగూడ నిట్టి జనపదము లనేకము లుండినట్లు ఇదివఱకే తెలుపఁబడినది. క్రీస్తుకు పూర్వ మేడవ శతాబ్దినాటికి (౧) కాశీ (౨) కోసల (౩) మగధ (౪) అంగ (౫) వజ్జి (౬) మల్ల (౭) చేది (౮) వత్స (౯) కురు (౧౦) పాంచాల (౧౧) మత్స్య (౧౨) శూరసేన (౧౩) అస్సక (౧౪) అవంతి (౧౫) గాంధార (౧౬) కాంభోజము లనఁబరగు మహాజనపదములు పదునాఱు విలసిల్లుచుండెను. వీనిలోఁ గొన్ని రాజాధీనములు; కొన్ని గణాధీనములు.

రాజాధీనములైన వానిలో క్రీస్తుకు పూర్వ మేడవశతాబ్ది యంతిమభాగమున కోసల, మగధ, వత్స, అవంతి రాజ్యములు రాజకీయరంగమున బ్రముఖములుగ నుండెను. ఈ దేశముల నేలుచుండినరాజులు పరస్పరము వివాహసంబంధములు కలుపుకొనుచు వచ్చినను ఎవరికి వారే గొప్ప సామ్రాజ్యమును నిర్మింపవలెనను నాకాంక్షతో నుండినకారణమున వైరములు పెరిగి వీరిలో వీరికి తఱచుగ సంగ్రామములు జరగుచుండెను. ఎవరికి వారే యిరుగు పొరుగుల హీనబలలయియున్న చిన్న రాజ్యములను కబళించి తమ రాజ్యమును విస్తరింపఁజేసికొనఁ

బ్రయత్నించుచు వచ్చిరి. మహాభారతకాలమున ప్రసిద్ధములై యుండిన కురు, పాంచాల, కాశీ, మత్స్యది రాజ్యము లీకాలమునఁగూడ నుండినను అవి నామమాత్రములయిన చిన్న రాజ్యము లయ్యెను.

పశ్చిమమున పాంచాలమునకు, తూర్పున విదేహకు, ఉత్తరమున నేపాలదేశ పర్వతములకు, దక్షిణమున స్యండికానదికి నడుమనున్న దేశము కోసలము. దీనికి మొదట సాకేతమును, పిదప శ్రావస్తియు రాజధానులు. ఇట్లొప్పు వంశజులీరాజ్యమును పాలించుచుండిరి. క్రీస్తుకు పూర్వ మాఱవ శతాబ్దియుత్తరార్థమున ఈ రాజ్యమును ప్రసేనజిత్తు ('ప్రసేనది') అను నతఁ డేలుచుండెను. ఇతఁడు తక్షశిలావిద్యాపీఠమున విద్య నభ్యసించి సకలకలాపారంగతుఁ డయ్యెను. ఇతఁడు విద్వాంసులకును, తత్వవిదులకును ఆశ్రయ మొసంగిన ఆర్య విద్యాపోషకుఁడు; బహుధర్మనిరతుఁడు; బౌద్ధుల కనదృశ దానములను జేసి బౌద్ధమతము నాదరించి క్షీర్తి గడించిన వాఁడు. ఇతని సోదరియైన కోసలాదేవి బింబిసారునిభార్య. ఇప్పటి బీహారురాష్ట్రమునందలి పాట్నా, గయా జిల్లా లాక్రమించిన ప్రదేశమునకే ప్రాచీనకాలమున మగధ యని పేరు. మహాభారతయుద్ధకాలమున బృహద్రథ వంశజులైన జరాసంధాదులు దీనిని పాలించుచుండిరి. రాజగృహ నామాంతరమునం బరగిన గిరివ్రజపురము దీని రాజధాని. బృహద్రథుల యనంతరము శిశునాగవంశజులీరాజ్యమున కేలికలైరి. వీరిలోని యైదవరాజగు బింబిసారుఁడు ప్రసేనజిత్తునకు సమకాలికుఁడు. వంశరాజ్యనామాంతరమునం బరగు వత్సరాజ్యము అవంతి

కుత్తరమున యమునానదీతీరమున నుండెను. పౌరవులు దీనిని పాలించుచుండిరి. కాశాంబిపట్టణము దీనికి రాజధాని. ఈ రాజ్యము నేలిన పరంతపకుమారుడైన యుదయనుఁడు బింబిసార, ప్రసేనజిత్తు లకు సమకాలికుఁడు. అవంతి రాజ్యమునకు ఉజ్జయినీ నగరము రాజధాని. పైనుడివిన రాజులకు సమకాలికుఁడై యీ రాజ్యమును పాలించుచుండిన రాజు ప్రద్యోతుఁడు. ఉదయనుఁ డీతని యల్లుఁడు*. ఈ యవంతి రాజ్యమే తరువాతికాలమున మాళవమును పేరఁ బ్రఖ్యాతమయ్యెను.

ఇంక గణరాజ్యములలో నీ కాలమునఁ బ్రసిద్ధములైనవి వజ్జి, మల్ల, శాక్యరాజ్యములు. పెక్కురు నాయకులు కలసి పరిపాలించు రాజ్యమునకే గణరాజ్యమని పేరు. వజ్జి జనపదము నెనిమిది కులములవారు కలసి పరిపాలించుచుండిరి. వీరిలో విదేహులు, లిచ్చవులు, జ్ఞాతృకులు, వజ్జులు (వృజులు) ముఖ్యులు. ఏ కులమున కాకులమునకే వేర్వేరు రాజధానులుండినను జనపదమున కంతకు ప్రధానరాజధానిగ నుండినది వైశాలీనగరము. మల్లరాజ్యమునకు కుశినారమును, పావాయును ప్రధాన నగరములు. శాక్యులకు కపిలవస్తు నగరము రాజధాని. బౌద్ధమత స్థాపకుఁడై సిద్ధార్థుఁడు శాక్య వంశజుఁడే. లిచ్చవులును, మల్లులునుగూడ బౌద్ధమత వ్యాపనమున కెక్కువగఁ దోడ్పడిరి.

* ఈ యుదయనునికిని, ప్రద్యోత తనూభవయైన వాసపదత్తకును, మగధరాజాత్మజయైన పద్మావతికిని జరిగిన వివాహాగాధలే తరువాతి కాలపుభాసమహాకవి కతని 'ప్రతిజ్ఞాయోగంధరాయణ', 'స్వప్నవాసపదత్త' నాటకములకు కథావస్తువు లయ్యెను.

పై నుడివినయట్లు క్రీస్తు పూర్వ మాఘవశతాబ్ది ఉత్తరార్ధమున నుత్తరహిందూదేశరాజకీయరంగ మంతయు రాజ్యలోభముతోడను, వైరములతోడను సంగ్రామములతోడను చాల సంక్షుభితమై యుండెను. సామ్రాజ్య నిర్మాణమునకై రాజాధీనరాజ్యము లొండొంటికి జరగిన సంగ్రామపరంపరలలో ఒకప్పుడు మగధయు, వేటొకప్పుడు కోసలమును క్రిందుమీఁద గుచువచ్చినను తుదకు మగధయే విజయశంఖమును పూరించి, విజయధ్వజమును పాదుకొల్పెను. బుద్ధుని కాలమున ఉత్తర హిందూస్థానమునందలి ప్రధానరాజ్యమైన మగధను పాలించుచుండిన రాజు బింబిసారుఁడు.

ఈ కాలమున పరిపాలనమునకే కాక సమస్తమైన పౌరోద్యమములకును గ్రామమే పునాదిగ నుండెను. ప్రజ లెల్లరు సాధారణముగ గ్రామముల నివసించుచుండిరి. బ్రాహ్మణులు ప్రత్యేకగ్రామములం దుండువారు. ఇట్లే నిషాదులకును ప్రత్యేకగ్రామము లుండెడివి. గ్రామమునకు సంబంధించిన పరిపాలనాది వ్యవహారములను గ్రామశి చక్కఁబెట్టుచుండెను. ప్రజ లెల్లరును గలసి యతని నెఱ్ఱుకొనుచుండువారు. నగరములును నాఁడు వెలయుచుండినను అవి చాలకొలఁదిగ నుండెను. బుద్ధుని కాలము నాటికి ఉత్తరహిందూదేశమున ప్రసిద్ధికెక్కిన పట్టణము లైదు మాత్రమే. అవి యేవన (౧) శ్రావస్తి, (౨) చుపానగరము (అంగరాజధాని), (౩) రాజగృహము, (౪) సాకేతము, (౫) వారణాసి (కాశీరాజధాని). నాఁడు నగరము లున్నత ప్రాకారములతోను, చతుర్దిశలఁ జతుర్ద్వారములతోను, ద్వారోపరిభాగముల నిప్పటి గోపుర

ములవలె నుండు యామికాగారములతోను విలసిల్లుచుండెను. ఈ యగారములయం దుండి యామికులు (తలారులు) నగరములను గావలి కాయువారు. కొన్ని కొన్ని నగరములకు ముప్పది రెండు ద్వారములుకూడ నుండెడివి.

కొన్ని రాజ్యము లిదివఱలో నుడివినట్లు గణాధీనములుగ నుండినను పలురాజ్యముల రాచఱికమే సాగుచుండెను. ప్రజల యంగీకారముమీఁదనే రాజు రాజ్యభారము వహించువాఁడు. పండిన పంటలో రాజునకు ఆఱవ పాలు పన్ను రూపమున చెల్లుచుండెను. ఈ కారణముననే రాజు 'పష్టభాగభా'క్కును వాడుక కలిగెను. ఇట్లే వర్తకము మీఁదను, ఇతర వృత్తులమీఁదను రాజు పన్ను గైకొనుచుండెను. ధనధాన్యముల రూపమున పన్ను చెల్లింపలేని శిల్పులు మున్నగువారు రాజునకు మాసమున కొక్కదిన ముచితముగ డొడిగము సేయవలసియుండెను. అట్టిదినముల వారి భోజనమున కగువ్యయమును రాజు భరించువాఁడు. రాజు ప్రజలనుండి ఎట్టి పన్నులను గ్రహించినను వానిని పుష్ప నలుగకుండ మధుపము మకరందమునువోలె గ్రహింపవలెననియు, పన్ను రాజునకు ప్రజారక్షణము నిమిత్త మేర్పడిన వృత్తియనియు ధర్మ నిర్ణేతలమతము. వర్ణాశ్రమ ధర్మములను, వృత్తులను, తదాధారములను రక్షించుట రాజధర్మము. చాతుర్వర్ణ్య వ్యవహారములకు సంబంధించిన ధర్మాధర్మముల నిర్ణయమును, వాని యనుపాలనవిధానమును ధర్మజ్ఞులు సూత్రరూపమునఁ బేర్చివైచిరి. ఏతద్ధర్మసూత్రముల కనుగుణముగ వ్యవహారమును జక్కఁ బెట్టుట మాత్రమే రాజునకు విధికృత్యముగ నుండెను. ఈ

విధమున రాజు ధర్మనిర్వాహకుఁడు మాత్రమే యగుటచేత రాజ్యాధికారము పరిమితమై యాతని నిరంకుశపరిపాలనమున కవకాశములు సంకుచితము లయ్యెను.

ఈ కాలమున వర్ణవ్యవస్థ యింకను పురియెక్కి బిగ్గి పోయెను. సంఘమున తొలుదొలుతటి గౌరవపదము బ్రాహ్మణునిది. సంఘక్షేమాభ్యుదయ దాయక ములగు యజ్ఞయాగాదులు బ్రాహ్మణాధీనము లగుటవలనను, బ్రాహ్మణుఁడే ధర్మనిర్ణేత యగుటవలనను ఆతనికి ప్రత్యేక స్వాతంత్ర్యములు, హక్కులు నేర్పడినవి. ధనముసంచయమును, కృషివాణిజ్యములును బ్రాహ్మణునికి నింద్యకర్మ లయ్యెను. సంఘక్షేమాభిలాషియై కడమ వర్ణములవారి కాదర్శప్రాయముగ జీవనముఁ గడపుచు, వట్కర్మనిరతుఁ డగుటయే బ్రాహ్మణుని పరమ ధర్మము. సంఘమున బ్రాహ్మణుని పిదప క్షత్రియుఁ డధికుఁడు. బ్రాహ్మణుని పురోహితునిగఁ గైకొని దేశాధిపతి ద్యుత్పాతముల యుపశాంతి కాతఁడు చెప్పినచొప్పున యజ్ఞయాగాది కర్మలం జేయుచు, ప్రజలనుండి ఆఱవవంతు పన్నును గ్రహించుచు, భూరిదక్షిణలమూలమునను, ధానధర్మముల మూలమునను విప్రులను బోషించుచు ప్రజారక్షణముచేయుట రాజునకు వేదవిహితమైన పరమధర్మము. మొదటి మూఁడు వర్ణముల వారికి ఆపత్కాలమునఁ దక్క స్వధర్మపరిత్యాగము నింద్యకృత్య మయ్యెను. తృతీయవర్ణము వారిలోని భాగ్యవంతులు శ్రేష్ఠు లనఁబరగుచుండిరి. వీరిలో ధర్మనిరతులైనవారు నగర చతుర్ద్వారములయొద్దను, నగర మధ్యమునను, తమ భవనముల కడను ధర్మశాలలను నెలకొల్పి పేదలను దానధర్మములఁ దను

పునాకు. వైశ్యులు సముద్రతీరస్థదేశములతోనే కాక సింహళ, సువర్ణద్వీపాది సముద్రాంతర దేశములతోఁగూడ నాకల మీఁద వర్తక వ్యాపారము నడపుచుండిరి. నాటున కాశీ, కోసలము, అంగ, మగధ మొదలగు దేశముల నడుమఁగూడ బండ్లమీఁద గొప్ప వర్తక వ్యాపారము సాగుచుండెను. అప్పుడు వెండి, బంగారములేకాక పశువులును ధనముగనే పరిగణింపఁబడుచుండెను. ఈ కాలమున నెక్కువగ వాడుకలో నుండినట్లు తెలియవచ్చు నాణెములకు కార్ణావణములనిపేరు.

ఈ కాలమునను వ్యవసాయమే జీవనాధారముగు ప్రధాన వృత్తిగ నుండెను. చేతిపనులు మొదలైనవికూడఁ గొందఱు జీవికలుగ నుండెను. ఇట్టివానిలో దంతపుఁబని, శిల్పము, వడంగము, బట్టలనేత, నౌకానిర్మాణము, చిత్రలేఖనము ప్రధానములైనవి. ఆ కాలమున తక్షశిలానగరము వైదికవిద్యకును, శిల్పములకును చాల ప్రసిద్ధికెక్కిన విద్యాపీఠము. కాశీ, కోసల, మగధ దేశములనుండి సైతము రాజకుమారులు విద్యాభ్యాసము నిమిత్తము తక్షశిల కరుగుచుండువారు.

రాజకీయాది విషయముల నెటు లున్నను ఇది ప్రధానముగ విద్యా, సంస్కృతులకు పేరుపడిన కాలము. ఈ కాలమున వేదార్థవిజ్ఞానము సులభగ్రాహ్యమును, సుపరిరక్షితమును అగుటకు శిక్ష, వ్యాకరణము, నిరుక్తము, ఛందస్సు, జ్యోతిషము, కల్పము అను నాఱు వేదాంగములు పుట్టినవి. వేదమంత్రోచ్ఛారణవిధమును దెలుపునది 'శిక్ష'. వైదిక శబ్దముల పరస్పర సంబంధాదులు తెలుపునది 'వ్యాకరణము'. వేదార్థము సుబోధముఁ గావించునది 'నిరుక్తము'. వేదమం

త్రములందలి అక్షరగణాదుల నియతిని దెలుపునది 'ఛందస్సు'. క్రతుకర్తాదికముల నొనరింప యోగ్యమగు కాలాదులఁ దెలుపునది 'జ్యోతిషము'. శ్రౌత, గృహ్యకర్మలనుగుఱించి తెలుపునది 'కల్పము'. వీనికి షడంగములనియుఁ బేరు. వీనియందలి విషయమెల్ల సూత్రరూపమున నున్నది. విపులవ్యాఖ్యానము వలనఁ దెలిసికొనఁదగిన విషయముయొక్క క్లుప్తరూపము సూత్రము. సూత్రరూపమున నీవాఙ్మయ మెల్లఁ బుట్టిన కాలమగుటచేత దీనికి చరిత్రకారులు సూత్రయుగమని పేరిడిరి.

శ్రౌతసూత్రములని, గృహ్యసూత్రములని, ధర్మసూత్రములని వేదాంగములలోని కల్పసూత్రముల మూఁడు విభాగములు కలవు. శ్రుతులకు సంబంధించిన కర్మలన్నియు శ్రౌతసూత్రములందును స్మృతికి సంబంధించిన (స్మార్త) కర్మలన్నియు గృహ్యసూత్రములందును, చతుర్వర్ణములవారికి సంబంధించిన యాచార, వ్యవహార ధర్మములన్నియు ధర్మసూత్రములందును పేర్కొనఁబడినవి. బ్రాహ్మణారణ్యకోపనిషత్తులెనే ఒక్కొక్క వేదమునకు ప్రత్యేక కల్పసూత్రములు కలవు.

పై నుడివినదియేకాక 'దర్శనము'లను పేరఁ బ్రసిద్ధమైన వేదాక విధమగు వాఙ్మయముకూడ విలసిల్లెను. ఉపనిషత్తులు జ్ఞాన జన్యములు దర్శనములు. సాంఖ్య, యోగ, న్యాయ, వైశేషిక, పూర్వ మీమాంస, ఉత్తర మీమాంసలని అవి ఆఱు. ప్రాచీనార్కుల తత్వవిచారము పండించిన పంట లివి సృష్టి, జీవాత్మ, పరమాత్మలకుఁ గల పరస్పర సంబంధములు గూర్చియు, జీవాత్మ సంస్థారబంధ విమోచనమార్గములు

గూర్చియు పరిణత బుద్ధులును, ప్రతిభాశాలులును అయిన విజ్ఞానధనులు చేసిన చర్చ లీ దర్శనముల నుండును.

ఈ విధమున విస్తరిల్లిన వేదవిద్య యంతరింపకుండ పోషించి పరిరక్షించుటకు బ్రాహ్మణులయందు నొకరీతి విభజన మావశ్యక మయ్యెను. క్రతుకర్మాదికములఁ బాల్గొను ఋగ్వేదాధ్యేతలు ఋగ్వేదులు, యజుర్వేదాధ్యాయులు యజుర్వేదులు, సామవేదమును గానముచేయువారు సామవేదులు, తక్కినవారు అథర్వవేదులునని బ్రాహ్మణులు నాలుగు శాఖలుగ చీలిరి. ఏవేదమునకు సంబంధించినవారు ప్రధానముగ ఆ వేదమును, దానికి సంబంధించిన ఆరణ్యకోపనిషత్తులను కంఠస్థముఁ గావించుకొని, వంశపారంపర్యముగ అధ్యయనముఁ జేయుచు, ఆ వేదములకు సంబంధించిన కల్ప సూత్రములఁ దమకు నియతములైన కర్మల నాచరించుచు, వేద విద్యావల్లరిని బ్రోదిసేయుచు వచ్చిరి. ఈ రూపమున అయిదువేల సంవత్సరములనుండి యిప్పటివఱకు వేదవిజ్ఞానతంత్రువు తెగిపోకుండ కాపాడుచు వచ్చిన మన పూర్వుల ప్రజ్ఞావైభవ మనదృశము కదా !

బ్రాహ్మణుడైనను, క్షత్రియుడైనను వైశ్యుడైనను, ఆర్యకుమారుఁడు విద్యార్థియై గురుకులవాసము చేసి యీ వాఙ్మయమును కంఠస్థముచేసికొని*, తరువాతికాలమున ఆయా

* మనపూర్వు లీవాఙ్మయమునంతను గ్రంథరూపమునఁగాక కంఠస్థముఁ గావించుకొనియే భద్రపఱచియుంచిన కారణమున కొందఱు పాశ్చాత్య పరిశోధక పండితులు మంత్ర, బ్రాహ్మణ్యములకంటెను ఆర్యులకుఁ బిమ్మిదే వేదనియు, ఈ హిందూదేశమున గ్రామ్యజాతివారికిని వేదమేయుననెడు

LIBRARY

CC-0. Jangamwadi Math Collection. Digitized by eGangotri

Jangamwadi Math, Varanasi

Acc. No. 7850

సూత్రార్థముల కనుగుణముగఁ దన జీవితమును నడపుకొనుచుండువాఁడు. హిందువులలో ఎన్ని వర్ణములవా రున్నను, ఎన్ని శాఖలవా రున్నను వారందఱు కల్పసూత్రముల ప్రకారము నడచుకొనవలసినవారలే. ఎల్లరును వేదములను, వైదికక్రతువులను పరమ ప్రమాణములుగ సంగీకరింపవలసినవారలే. ఈ రీతిని ఒకటే విధమయిన మతము మూలమునను, ఒకటే విధమయిన కర్మమూలమునను, ఒకటే విధమయిన ధర్మమూలమునను ఆర్యహిందూచారిత్రము దిద్దుబాటయి, సంఘమంతయు ఆర్యసంస్కృతిబంధమున వర్ధిల్లుచుండెను.

కాలక్రమమున వేదవిద్యనుండియే హిందూశాస్త్రములనేకములు మొగ్గ తొడిగినవి. వేఱు వేఱు యజ్ఞయాగాదీలకు వేఱు వేఱు కొలతలు, ఆకృతులు కల యజ్ఞవేదము నిర్మింప వలసిన యావశ్యకము కలిగి ఆర్యులు రేఖాగణిత (Geometry), త్రికోణమితి (Trigonometry) సిద్ధాంతములు గనిపెట్టిరి. తదుపకారకముగ బీజగణితమును (Algebra) అంకగణితాంతర్గతమగు దశమాంశ (Decimal) గణితమును

లగు 'ఫాయనీషియసు'లే దానిని క్రీస్తు పూర్వ మేడవ శతాబ్దిని ఈ దేశమునఁ బ్రవేశపెట్టెరినియుఁ దెలుపుదురు కాని యిది విశ్వసనీయమైన కాదు; ఏలయన గొప్ప విద్యత్పరిశోధకులే కొందఱు ఆర్యులు లిపి నెఱుంగుదురనుటకు వేదములందే సూచనలు కలవని, వానినుండియే యుదాహరణముల నిచ్చియున్నారు. కావున తద్వాఙ్మయమును గ్రంథస్థము కావించి పోవుటకు కారణము లిపి కొఱంత కాదు; అది పవిత్రవాఙ్మయమైన కారణముననే దానిని అచేతనములైన గ్రంథపేటికలఁగాక అత్యంత శ్రద్ధభక్తులతో పూర్వులు సచేతనములైన హృదయా గారములందే భద్రపఱుచుండి యుందురు.

గనిపెట్టిరి. తరువాతఁ దరువాత దశమాంశ గణితమును హిం
దువుల కడనుండి అరబ్బులును, వారినుండి యూరోపియను
లును నేర్చుకొనిరి. ఈ విధమున నేడు సర్వ ప్రపంచము
సాత్తయిన యీ విజ్ఞానము అసలు హిందూవ్రతిభామూల
కము. వేదాంగములైన శిక్షా, వ్యాకరణ, జ్యోతిషములనుం
డియే హిందువుల స్వర (Phonetics), శబ్ద (Grammar),
శబ్దకోశ (Lexicography), జ్యోతిష శాస్త్రములు పుట్టినవి.
జ్యోతిషము మరల గణితస్కంధము (Astronomy) జాతక
స్కంధము (Astrology) నని రెండు శాఖలుగ విడివడినది.
కల్పసూత్ర ధర్మములే కాలక్రమమున ఆచార, వ్యవహార,
ప్రాయశ్చిత్తకాండములను పేర మూడు భాగములుగ విడి
వడి ధర్మశాస్త్ర వాఙ్మయము (Legal Literature) అనఁబరగినది.
సామవేదమునుండి గాంధర్వవిద్యయనుపేర విశ్రుతమైన సంగీత
(Music) తరంగిణి ప్రవాహిలైనను. ఆయుర్వేదము (Medicine)
నకు అథర్వవేదము మూలము. ఇట్లే శరీరస్థూల నిర్మాణ
శాస్త్రము (Anatomy), పిండ్కోత్పత్తి శాస్త్రము (Embryology)
గూడ వేదవిజ్ఞాన మూలకములు. రాజ్యపరిపాలనావిధానము
కూడ కాలక్రమమున వికాసముఁ జెంది యొక్క శాస్త్రముగఁ
బరిణమించెను. దీనికి అర్థశాస్త్రమని పేరు.

ఈ రీతిని హిందువుల శాస్త్రములన్నియు వేద వాఙ్మ
యముననుండి అంకురిల్లి, క్రమముగ మహారాజపోషణమును
గాంచి అనంతశాఖోపశాఖా మండితములైన మహావృక్షము
లుగ మిన్నుముట్టినవి. హిందూవాఙ్మయ మెట్టిదైనను అది
ధర్మ, అర్థ, కామ, మోక్షము లనెడు చతుర్విధ పురుషార్థము

లను సాధించుటకే యయినది. పైనుడిచిన యీ వాఙ్మయమెల్ల ఆర్యుల పవిత్ర భాషయైన సంస్కృతముననే కలదు. ఈ సంస్కృతప్రాబల్యమున దేశభాషలు తలయెత్తి ప్రబలఁ జాలకపోయినవి.

ఈ విధమున వేదమే హైందవ విజ్ఞాన, సభ్యతలకు మూలకందమగుటను భరతవర్షము కర్మభూమి నాఁబఱగినది. ఏతత్కారణమున హిందువుల జీవితమేకాక సర్వవిషయములైన హిందూద్యమములును మత ప్రధానములై అప్పటికిని నిప్పటికిని ఆధ్యాత్మికప్రతిపత్తితో నలరారుచున్నవి.

నూతన మత సంస్థాపన యుగము

క్రీస్తు పూర్వ మేడవ శతాబ్ది చివరను, ఆఱవ శతాబ్దిని హిందూసంఘహృదయము అత్యంత అశాంతి సంభరితమై కలతఁనొంది యుండెను. వర్ణవ్యవస్థ మూలమున ఆర్యులు సంఘమునంతను ఒక్క యావరణములోనికిఁ దెచ్చి సంస్కృతి పూర్వకమైన యొక్కమునకు పునాదులు వైచినను వైదిక కర్మలకును, వైదిక విజ్ఞానమునకును అధికారము త్రవర్ణకులైన తమయందే యుంచుకొని, వేదాధ్యయనము, వేదోక్తకర్మాచరణము చతుర్థవర్ణమువారికి నిషేధించుట వలన వారియందు నీయశాంతి బీజములు నాటుకొని క్రమక్రమముగా నంకురించి పెరుగుచుండెను. మఱియు సంసారతరణ సాధనములైన పారమార్థిక క్రియలన్నియు బ్రాహ్మణాధీనములే యగుట దానికింకను దోహదమయ్యెను. సాంఘికాచారధర్మముల బ్రాహ్మణులే యనుశాసకులై యితర వర్ణములవారి

కంటే దమ కెక్కువగౌరవ మర్యాదల నిలుపుకొని సాంఘిక లండనులో నాధిక్యమును గడించుకొనుచుండిరి. కాలక్రమా గతమైన యీ నూతన గౌరవాధిక్యములతో బ్రాహ్మణుల ప్రవర్తనముననే మార్పు కలుగుచుండెను. బ్రాహ్మణులలో ప్రాచీనకాలమున నుండిన ఆత్మనిగ్రహము, ఇంద్రియ నిగ్రహము ఇప్పుడు కొఱవడుచుండెను. బ్రాహ్మణోపదిష్టులై రాజులు రాజసూయాశ్వమేధాది బహువిధాధ్వరముల నొన రించుచు దక్షిణలరూపమున బ్రాహ్మణులకు పశుధనమునే కాక వెండి బంగారములనుగూడ అమితముగ నొసంగుచుండుటవలన భాగ్యవంతులైనకొలది బ్రాహ్మణులలో తృప్తి హెచ్చిరిల్లు చుండెను. పూర్వము ప్రతిగ్రహలబ్ధమైన ధనముతో ధర్మ మాచరించుచు, వైదిక కార్యాచరణాసక్తులైయుండిన బ్రాహ్మణు లిప్పుడు ధనాశాపీడితులై లోభులగుచుండిరి. గుణములకంటెను జన్మమే అగ్రవర్ణమువారికి శ్రేష్ఠత్వనిరూపణ కారణ మగు చుండెను. సచ్చరిత్రమునకు, సాశిశ్యమునకు, సత్యమునకు, ధర్మ మునకు, క్షమకు, కరుణకు, సామ్యతకు, సాధుత్వమునకు మాటుగ వైదికకర్మలకే యాధిక్యము కలిగెను. అసలు భావమునకంటెను, తత్వమునకంటెను నియమాచారములకును, వ్యవస్థల కును అత్యంతప్రాధాన్యము కలిగి సంఘము కానిదారిని బట్టు చుండెను. ఈ విధములైన హెచ్చు తగ్గులను చక్కఁబఱచి, సంఘమును సరిదిద్దుట యత్యంతావశ్యక మయ్యెను. ప్రధాన ముగ ఏతత్సంస్కరణమహాకార్యనిర్వహణార్థ మవతరించిన మహనీయులు వర్ధమాన, సిద్ధార్థులు : ఒకరు జై నమతమును

సంస్కరించి పేరు గడించినవారు; ఇంకొకరు బౌద్ధమతమును సంస్థాపించి లోకవిఖ్యాతి నార్జించినవారు.

సంఘమునందలిపై నుడివిన యశాంతికీఁ దోడు వేట్కొ విధమైన మానసికమగు నసంతృప్తికూడ ప్రబలుచుండిన కాలమది. ఉపనిషత్తుల కాలముననే వేదచోదితక్రియాకలాపము నకుఁ గల మోక్షప్రదాయకశక్తినిగూర్చి ధీమంతులైన తత్త్వవేత్తల కనుమానము జనించెను. తత్త్వవిచార మధిక మైనకొలఁది నీ యజ్ఞయాగాదివైదికక్రియలు, పశువిశననము (పశువధ)లు నిర్ధకములను నభిప్రాయము ప్రబలెను. కర్మరహితమైన తత్త్వవిచారమున కెక్కు డవకాశము నిచ్చు సన్యాసిజీవితమే యుత్తమము, నవలంబనీయము నను విశ్వాసము అవరవర్ణముల వారియందు వృద్ధి నొందుచుండెను. ఈ ప్రపంచ, సంసారముల యలజడినుండి తప్పించుకొని, సన్యాసులై బంధనములను ద్రెంచుకొని చావు పుట్టుకలులేని మార్గమును వెదకికొనుచు ప్రశాంతముగ కాలముఁ గడుపుదమన్న, సాంఘిక ధర్మముల ననుసరించి యది యగ్రవర్ణులకే కాని తదితరుల కధర్మ మయ్యెను ప్రతిభాశాలులైనవారలు సంఘమున కంతకు సర్వదుఃఖనివారకములును, మోక్షప్రదాయకములునైన మార్గాంతరముల నన్వేషింపఁ జొచ్చిరి. ఈ జిజ్ఞాసకు ఫలముగ నీ కాలమున అఱువదిమూఁడు మతము లేర్పడెను. వీనిలోఁ గొన్ని యవైదికములు : కర్మప్రధానమైన బ్రాహ్మణ మతమునకుఁ బ్రతీకూలములైనవి. అన్నిటిలో ప్రజానుమోదమును గాంచి ప్రధానముగ నిలఁబడి వర్ధిల్లినవి రెండుః జైన, బౌద్ధమతములు.

ఇవి ప్రబలము లగుటతో మిగిలిన వానిలోఁ గొన్ని నన్నగిల్లెను; మఱికొన్ని వీనిలోఁ జేరిపోయి యంతరించెను.

జైన మతము

బ్రాహ్మణమతమునెడలఁ గల యసంతృప్తితో దానిని గర్హించుచు క్రొత్తగ నేర్పడిన పూర్వోక్త ప్రధానమతములు రెంటిలో జైనము మొదటిది. ఈ మతమువారు తమ మత మత్యంత పురాతనమైనదని చెప్పెదరు కాని యట్లు విశ్వసించుటకుఁ దగిన యాధారములు లేవనియు, వర్ధమానుఁడే మహావీరుఁ డనఁబరగి యీ మతమును కట్టుదిట్టములకు లోఁబఱచి, బాగుగ న్యాపింపఁజేసినాఁడనియు చరిత్రకారు లందురు; కాని యీ మహావీరునికిఁ బూర్వముకూడ ప్రజ లీవిశ్వసాగరమును తరించుటకై తీర్థము (రేవు) లను నిర్మించిపోయిన మహాత్ము లిరువదిమువ్వురు కలరని జైనులు విశ్వసించి, తీర్థంకరు లనుపేర వారిని ఆరాధింతురు. ఈ తీర్థంకరులలో మొదటివాఁడు ఋషభదేవుఁడు. ఇరువది మూఁడవవాఁడు శార్ఙ్గనాథుఁడు. కల్పితపురుషుఁడు కాక యీతఁడు వర్ధమానునికిఁ బూర్వము వర్ధిల్లిన చరిత్రపురుషుఁడనియు, ఈతఁడు స్థాపించిన మతమునే మహావీరుఁడు సంస్కరించెననియు చరిత్రకారు లందురు. ఇది యెట్లున్నను ఈ సంస్కారము నొందిన మతమే జైనమని ప్రసిద్ధిగాంచుటచేత జైనులచే ఇరువదినాలుగవ తీర్థంకరుఁడుగ పరిగణింపఁబడు వర్ధమాన మహావీరునిగుఱించి మనము తెలిసికొనవలసియున్నది.

క్రీస్తుకు పూర్వ మాటవశతాబ్దిని గణరాజ్యముగ నుండి విదేశాకు వైశాలీనగరము రాజధాని. ఈ రాజ్యమును పశ్చిమ పాలించుచుండిన నాయకులలో చేతకుఁ డొకఁడు. ఇతనికి త్రిశలయను సోదరియు, 'చెల్లన' యను కూతురును గలరు. అతఁడు తన కూతురిని మగధరాజ్యాధిపతియైన చింబిసాకుకిని, త్రిశలను వైశాలికి సమీపస్థమగు కుండగ్రామమున నివసించుచుండిన యొక సామంతుడైన సిద్ధార్థునికి నిచ్చి పరిణయముఁ గావించెను. ఈ త్రిశలా సిద్ధార్థులకు నందివర్ధన, మౌళిమానులను కొమారులును, సువర్చనయను కూతురును గలిగిరి. సిద్ధార్థుని ద్వితీయపుత్రుడైన వర్ధమానుడే జైనమత సంస్థాపకుఁడు.

ఇతఁడు చిన్నతనముననే యెల్లవిద్యలయందును బ్రవీణుడయ్యెను. యుక్తవయస్సున తలిదండ్రు లాతనికి అనురూపగుణ శీలవతియగు యశోదయను కన్యను బెండ్లిచేసిరి. కాని యాతఁడెప్పుడును తత్పరిచారముననే నిమగ్నుడై ప్రజల నీయైహిక బంధములనుండి తప్పించి శాశ్వత సౌఖ్యము నొడఁగూర్చుగల మార్గముకొఱ కన్వేషించుచుండెను. భోగలాలసత్వమును మరగి, సుఖముగ గృహమునఁ గూరుచుండిన నిట్టి మార్గము పొడఁగానరాదని చింతించి, అతఁడు తలిదండ్రుల మరణానంతరము ముప్పదినవత్సరముల ప్రాయమునఁ దన రాజ్యమునందలి ప్రజల యొక్కయు, అగ్రజుడైన నందివర్ధనునియొక్కయు అంగీకారమును బడసి భోగములను పరిత్యజించి త్యాగియై, వీతరాగియై పార్శ్వనాథ మతము నవలంబించి రెండేండ్లు గడపెను; కాని యా మతముతోఁ దనివి సనక దానిని విడిచిపెట్టి, ప్రపంచబంధ

ముల నన్నిటిని సంపూర్తిగ చేదించుకొనినందులకు గుర్తుగ వస్త్రములనుకూడ నూడ్చివైచి, నిర్గ్రంధుఁడయి (అనఁగా బంధరహితుఁడయి) భిక్షాటనమున మనుగడఁ గడపుచు దేశసంచారము చేయఁజొచ్చెను. వర్థమానుఁ డటుపిదప దీక్షాకంఠణముఁ గట్టి, నిరతోపవాసకృతీభూత శరీరుఁడై మహాఘోరతప మాచరించెను. ఇట్లు బహువిధప్రయత్నోప లభ్యమైన యనుభవజ్ఞానము మూలమునను, నిర్వికల్పధ్యాన యోగసమాధిమూలమునను తుద కాతని నలువదిరెండవయేట నిర్వాణమార్గము గోచరించెను. అంతనుండి యతఁడు జినుఁడు (జయించినవాఁడు), మహావీరుఁడు (ఆధ్యాత్మిక విజయమును బడసినవాఁడు), కేవలి (సమస్తముఁ దెలిసినవాఁడు) అను పేరుల బ్రసిద్ధుఁడయ్యెను. పార్శ్వనాథ సంస్థాపితమైన మతమును సంస్కరించి మహావీరుఁడు మగధ, విదేహ, కోసలములందలి పల్లెలఁ బట్టణములఁ బర్యటనముచేయుచు, ఈ నూతనమతమును ప్రజలకు బోధించుచు తన డెబ్బదిరెండవయేట శరీరయాత్ర చాలించువఱకు మతవ్యాపనము చేయుచు నేయుండెను. ఇతఁడు క్రీస్తుకు పూర్వము ౫౯౯ లో జన్మించి ౫౨౭ లో నిర్వాణము నొందెనని చెప్పుదురు.

జైనమతావలంబకులకు ప్రాచీనకాలమున నిర్గ్రంధులని పేరు. కాలక్రమమున వీరికే జినుని మత మవలంబించినవారగుట జైనులని పేరు కలిగెను. జినునిమతమే జైనము నాఁబరఁగెను. హిందూసంఘమున నప్పటికే మతవిషయకమైన యశాంతి ప్రబలియుండుటచేతను, అగ్రవర్ణమువారికడ నుండి వర్ణమువారినఱకు నీ మతము సులభమును, సుగమమునయి

యుండుటచేతను, బంధుత్వముమూలమున మహావీరుడు విదేహ, మగధరాజులందు పలుకుబడి గలిగియుండుటచేతను ప్రజాదరణమును, రాజాదరణమును బొంది యనతికాలముననే జైనమతము విదేహ, మగధాది రాజ్యముల బాగుగ వ్యాపించెను.

జైనము బ్రాహ్మణమతమును గర్హించి, దానిని నిరాశరించుటవలన ఏర్పడినదగుటచేత జైనులు వేదముల ప్రామాణ్యమునుగాని, వైదికకర్మల ప్రామాణ్యమునుగాని యంగీకరింపరు. ఆత్మానాత్మ సంయోగమే సృష్టి. ఐహికబంధములనుండి యాత్మ విమోచనము నొందుటయే మోక్షము నిర్వాణము. జన్మపరంపరలఁగాని యిది సిద్ధింపదు. అనఁగా జైనులు పునర్జన్మ సిద్ధాంతము నంగీకరింతురు. నిర్వాణోపలబ్ధికి వేదాధ్యయనముకాని, వైదికకర్మలుకాని సహకారులుకావు. 'సమ్యక్ దర్శనము', 'సమ్యక్ జ్ఞానము', 'సమ్యక్చరిత్రము' అను వీనిమూలముననే యిది సాధ్యము. వీనిని తిరత్నము లందురు. ఇవి యాత్మ నాశ్రయించియుండునగున ఆత్మయే ముక్తినిగాంచునది. జనునియందలియు, జైన తత్వమునయందలియు విశ్వాసమునకే సమ్యక్ దర్శనమని పేరు. ఇది మోక్షసాధనమునకు మొదటి సోపానము. సంశయ, మోహ, విభ్రమదోష వివర్జితమును, ఆత్మ పరస్వరూప గ్రహణ శీలమునైనది సమ్యక్ జ్ఞానము. అశుభకార్య నివృత్తియు, శుభకార్య ప్రవృత్తియుఁ గలిగియుండుట సమ్యక్చరిత్రమనఁబడును. సమ్యక్చరిత్రమున అహింస, సత్యము, అస్తేయము (దొంగతనము చేయకయుండుట) బ్రహ్మచర్యము, అపరిగ్ర

హము అను నీ పంచమహావ్రతములు ప్రధానములయినవి. జైనమతమున పురుషుల కెల్లరకు సన్యాసాశ్రమ స్వీకారమున కధికారముకలదు. సచేతనమయినను, అచేతనమయినను జగత్తంతయు ప్రాణవంతము. ఇవి జైనధర్మ సిద్ధాంతములు.

అత్యంతపురాతనములగు జైనమత గ్రంథములకు పూర్వములని పేరు. ఇవి పదునాలుగు. జైనమతగ్రంథములు వేదముల నిరసించునవియగుటచేత సంస్కృతమునఁ గాక దేశభాష (ప్రాకృతము) అయిన అర్థమాగధినిఁ గలవు. జైన సన్యాసులకు యతు లనియు, జైనమతధర్మముల ననుసరించి జీవనముఁ గడపు సామాన్యులకు శ్రావకు లనియు పేరు.

మహావీరనిర్వాణానంతరము జైనమతాచార్యపీఠము నధిష్ఠించినవాఁడు సుధర్ముడు. ఇతని వెనుక నలువురు గురు పట్టము నందినపిదప సంభూతవిజయ, భద్రబాహువు లనువారు జైనసంఘమున కాచార్యులైరి. ఇంచుమించుగ వీరి కాలము ననే, అనఁగా మహావీర నిర్వాణానంతరము రెండువందల సంవత్సరములకు మతాచార వ్యవహార విషయముల నభిప్రాయభేదము కలిగి జైన మతావలంబకులు శ్వేతాంబరులని, దిగంబరులని రెండు శాఖలుగఁ జీలిపోయిరి. శ్వేతాంబరుల మత గ్రంథములకు సిద్ధాంతములని పేరు. వీనికి ఆగమములనియు నామాంతరము కలదు. వీనియందు అంగములు, ఉపాంగములు అను విభాగములు కలవు. స్త్రీలుకూడ సన్యాసినులగుటకు శ్వేతాంబరు లంగీకరింతురు. శ్వేతాంబరులు ధౌతవస్త్రధారులు. దిగంబరులు దినమొలవారు. క్రీస్తుకు మూడువందల సంవత్సరములకుఁ బూర్వము భద్రబాహువుకాలమున జైనములు

దక్షిణాపథమున కరుదెంచిరి. నాటినుండి క్రీ. శ. ౧,౦౦౦ సంవత్సరముల పయివఱకు జైనమతము దక్షిణ హిందూదేశమున బాగుగ వర్ధిల్లెను. జ్యోతిష గణిత శాస్త్రములందును, సంస్కృత ప్రాకృత భాషలందును జైనులు కృషిచేసి గొప్ప పండితులై చక్కని ఉద్గ్రంథములను వ్రాసియుండిరి. అంతియ కాక తమిళ, కర్ణాటాది వాఙ్మయములనుగూడ వీరు చాల వృద్ధి నొందించిరి. పాశ్చాత్య సభ్యతా సంపర్కమున హైందవసభ్యత ముదిరినకొలది దిగంబరజైనశాఖలోని దిగంబరత్వ మంత రించుచున్నది. నేటికి నెక్కువగ దిగంబరశాఖకుఁ జెందిన జైనులు 'దక్షిణాదిని', శ్వేతాంబరశాఖకుఁ జెందినవారు 'ఉత్తరాది'ని గానవచ్చెదరు. ఇప్పటికి గుజరాత్, కఠియా వాడ, రాజపుత్ర స్థానము, మైసూరు మున్నగు ప్రాంతముల నీ జైనమతము సజీవముగానున్నది. ఢిల్లీ, ఆజ్మీర్, జయపూర్ మధురా నగరము లుత్తర హిందూస్థాన జైనుల ఆచార్యవీరస్థానములు. దక్షిణ హిందూదేశమున కాంచీనగరమున నొక వ్పాడు జైనమతము వర్ధిల్లుచుండె ననుటకు ఆ నగరమునఁ గొంత భాగమునకు జనకంచీయునుపే రుండుట తార్కాణము. ఇది యిప్పుడు 'తిరుప్పటి తికున' మనుపేరఁ బరగుచున్నది. ఇదికాక మైసూరు రాజ్యమునందలి శ్రవణ బెల్గోళాయును, ఉడిపి సమీపముననున్న కారకల్లును దక్షిణ హిందూదేశమునందలి పవిత్రజైన క్షేత్రములు. పూర్వ మెప్పుడో నిర్మింపఁబడిన ఏఁబది యేడడుగుల యెత్తుగల గొప్ప జైన విగ్రహ మొకటి జైనశిల్పవిజయధ్వజము వలెఁ బ్రకాశించుచు శ్రవణ బెల్గోళాలోఁ గలదు. గొమ్మటేశ్వరుఁ డనుపేరం బరగు ముప్పదియా

అడుగుల ధర్మనీయమైన జై నవిగ్రహ మొకటి కారకల్లులోఁ గలదు.

ఒకప్పు డాంధ్రదేశమునను జై నమతము బాగుగ వర్ధిల్లినది. అచ్చటచ్చట గ్రామములందుఁ గాననగు జై న విగ్రహములు ఇందుకు తార్కాణము. ఆంధ్రదేశము నేలిన వేంగీ చాళుక్యులు జై నమతము నాదరించి తదభివృద్ధికిఁ జేయూత నొసఁగిరి. వారికాలమున నిప్పటి కృష్ణామండలమునందలి బెజవాడయు, గుంటూరు మండలమునందలి ధర్మవరమును, కడప మండలమునందలి పెద్దముడియమును ప్రధాన జై నక్షేత్రములయినట్లు ప్రాచీనశాసనములవలనఁ దెలియనగును.

బుద్ధుడు : బౌద్ధ మతము

కోసల దేశమున కీశాన్యముగ హిమాలయ ప్రాంతముల పశ్చిమనేపాళమున గౌతమగోత్రులైన శాక్యవంశక్షత్రియులు పాలించుచుండిరి. వారికి కపిలవస్తు నగరము రాజధానియని యీవఱకే తెలుపఁబడినది. క్రీస్తుకు పూర్వ మాఱవ శతాబ్ది నీరాజ్యమును శుద్ధోదనుడను రాజు పరిపాలించుచుండెను. మహామాయ యతని పట్టమహిషి. సంతానార్థులై యాదంపతులు పెక్కు దేవతల నారాధించిరి. తుదకు సకలలోక సంత్రాతయైన భగవానుడే వెల్లయేనుఁగు రూపమునఁ దన గర్భమున కవతరించుచుండినట్లు మాయాదేవి యొకప్పుడు స్వప్నము గాంచెను. అంత నామె గర్భము దాల్చెను. నెలలు నిండిన వెనుక ఆమె కపిలవస్తు నగరమునకు చేరువ గ్రామమున నున్న తన పుట్టినింటి కరుగుచు, మధ్యమార్గమునం

గల సాలవనమున నొకసాలవృక్షచ్ఛాయ నించుకతడవు
 విశ్రాంతిఁ గైకొనెను. ఇచ్చట నుండ నొప్పులు వచ్చి యామె
 యొక మగపిల్లవానిం గనెను. తరువాతి కాలమున నవత్యా
 మూర్తిగ నెన్నఁబడిన బుద్ధుఁ డీశిశువే. ఈ సాలవనము బౌద్ధ
 గాథలందు లుంబినీవన మనుపేరఁ బరఁగుచున్నది. ఇందు బుద్ధుఁ
 డుదయించినచోట జ్ఞాపకచిహ్నముగఁ దరువాతఁ గొంతకాల
 మునకు మగధసామ్రాజ్యాధిపతయైన అశోకచక్రవర్తి యొక
 శిలాస్తంభమును బ్రతిష్ఠించి, దానిపై నొక శాసనమును
 జెక్కించెను. ఆ శాసనస్తంభ మిప్పటికి నా సాధువలంసుని
 స్మృతికిఁ దెచ్చుచు అచ్చటనే నిలిచియున్నది.

అత్యంతసంతోష సంభరితుఁడయిన శుద్ధోదనభూపతి
 నగరమున నతి వైభవముతో పుత్రోత్సవములు నడిపి, యా శిశు
 వున కయిదవదినమున సిద్ధార్థుఁడని నామకరణముఁ గావించెను.
 ఆ మహాత్మవమున కరుదెంచిన దైవజ్ఞశిఖామణులు తన
 పుత్రుఁడు విశ్వమునంతను ఏకచ్ఛత్రముగఁ బరిపాలింపఁగల
 మహాచక్రవర్తియో, దుఃఖనివారణమార్గోపదేశకుఁడై విశ్వము
 నుద్ధరింపఁగల మహాసన్యాసియో కాఁగలఁడనియు, సన్యాసియే
 యగుచో నందుల కస్థిరములును, దుఃఖకరములునగు నైహి
 కదృశ్యములే కారణములు కాఁగలవనియు జోన్యము చెప్పట
 చేత నాటనుండియు నట్టి దృశ్యము లాతని కంటఁబడకుండ
 తగు నేర్పాటులను జేయుచు శుద్ధోదనుఁడు పుత్రాభ్యుదయము
 విషయమున సత్యంతశ్రద్ధాభువై యుండెను.

సిద్ధార్థుఁడు జన్మించిన యేడవనాఁడే యాతని తల్లియైన
 మహామాయ కాలధర్మము నొందెను. అప్పటినుండి యతని

నవతి తల్లియైన మహాప్రజాపతిగౌతమియే యాతనిని బెంచి పెద్దవానిఁ జేసెను.

సిద్ధార్థుడు పెరిగి పెద్దవాడయి పెక్కురు బ్రాహ్మణ గురువులయొద్ద విద్య నభ్యసించెను. కాలక్రమమున నతఁడు క్షత్రియోచితములైన రణవిద్యలయందును సాటిలేనివాడని పేరున కెక్కినను. పదునాఱవయేట నాతఁడు సుప్రబుద్ధుఁడు తన కూతురైన యశోధరవివాహముకొఱ కేర్పాటుచేసిన ధనుర్విద్యాపరీక్షయందు తోడిశాక్యకుమారుల నందఱ నోడించి మించి, అసమాన రూపలావణ్య గుణశీలవతి నానుందరిని జేపట్టెను.

తనయుఁడు పెద్దవాఁ డగుచుండినకొలఁది జోస్యము జ్ఞాపకము వచ్చి శుద్ధోదనునికి పుత్రుని భావిదశనుగూర్చిన యాందోళనముతోపాటు జాగరూకతయు హెచ్చుచుండెను. సిద్ధార్థుఁ డైహికదుఃఖముల నడి యెఱుంగక యెల్లప్పుడు సౌఖ్య సంతోష నిమిగ్నుఁడై, నిరంతర భోగలాలసుఁడైయుండు నట్లు చేయుటకు శుద్ధోదనుఁడు ప్రత్యేక మాతనికి ఋత్వను గుణములైన భోగానుభవముల కనుకూలముగనుండు రమ్య హర్మ్యములను గట్టించి, నృత్యగీత వాద్యాదులఁ గడుఁజతురలైన విలాసవతుల నాతని పరిచర్యకు నియమించెను. ఈ రీతిగ పది సంవత్సరములకు పైఁగా నాతఁడు సకల భోగముల ననుభవించెను. ఈ కాలమున సయిత మాతఁడు తన భోగ విలాసజీవితపరమార్థమునుగుఱించి యెడనెడఁ దన్ను తానే స్రశ్నించుకొనుచుండువాఁడు. ఒక్కొక్కప్పుడు జరా, రోగ, మృత్యువులనుగూర్చి తలపోయుచు, నివి ప్రతి మనుష్యునకు

సహజములైనను వీనిగూర్చి ప్రజలేల భీతిల్లవలెనని వితర్కించుచుండువాఁడు. వేటొక్కతటి వృద్ధి క్షయములకును, జన్మమరణములకును, రోగ విచారములకును వశపర్తియైన తాను మరల నట్టివానికిలోనైనవానినే పడయుట కెందులకుఁ బ్రయత్నింపవలెనని చింతించుచుండువాఁడు. అయినను సంతకానందసంధాయకములైన భోగవిలాసము లాతని తత్వజ్ఞానబహిర్గత మగుట కవకాశ మొసంగలేదు.

సిద్ధార్థుని కట్టియవకాశ మనలికాలముననే లభించెను ఒకానొకప్పు డతని కుద్యానవనవిహారము సేయ వేడుక కలుగవలెనను తన యభిమతమును దండ్రీకి విన్నవించెను. శుద్ధదశను డందుల కనుమతి యొసంగి యొక్కదిన మేరుపాతకావించి, నగరమంతయు మనోహరముగ నలంకరించునట్లు పజనుల కాజ్ఞ యొసంగి యమంగళదృశ్య మేదియు మార్గము రాజకుమారుని కంటఁబడకుండఁ గట్టడచేసెను. కాని నియమితదినసమున సిద్ధార్థుఁడు రథాఘాతుఁడై సారథియైన చెన్ననిశ నగరరథ్యలగుండఁ బోవుచుండ దైవనిర్ణయముకతన జరాభాపరివీడితుఁ డొక్కఁ డారాజకుమారునికిఁ గానవచ్చెను. పాటనే, అంతవఱకు నిత్యరమణీయప్రకృతिसందర్శనమున కలవాటుపడిన యాతని లలితహృదయ మావికలాంగుఁడగు ముగ్ధకనిఁ గాంచినంతన కలఁతఁజెందెను. వృద్ధసందర్శనమును గూర్చి సంభాషణమున 'వయస్సు వచ్చినకొలఁది యశావన మంతటి వార్ధక్యము కలుగుట ప్రకృతిస్వభావ' మని తన సారథి యాహూటలను సిద్ధార్థుఁడు తలపోయుచు ఉద్యానవనవిహారపేక్ష వీడి స్వగృహోన్ముఖుఁ డయ్యెను.

ఈ వృత్తాంత మంతయుఁ దెలిసి విషణ్ణహృదయుఁ డయి శుద్ధోదనుఁ డిట్లే మరి మూఁడుతడవలు సిద్ధార్థుఁ డుద్యాననవమున కరుగు దినముల నిట్టి దృశ్యము లాతని కంటఁ బడకుండునట్లేంతయో కట్టడచేసి జాగరూకత వహించెను. అయినను ఒకపరి జ్వరనిపిడితుండై కృశాంగుడైన యొక రోగియు, నింకొకతడవ నొకశవమును వేటొకమా తొక సన్నాసియు నా రాజకుమారుని దృష్టిపథమునఁ బడిరి. ఈ యమంగళదృశ్యములను బ్రత్యక్షముగఁ జూచినపిదప సిద్ధార్థునికి మఱిత కలవరము పొచ్చెను. హృదయమున శాంతి సంతోషము లంతరించెను. యశావసము నంతరింపఁ జేయు వార్ధక్యమునకును, ఆరోగ్యమును తుదముట్టించు రోగములకును, ప్రాణములనే హరించు మృత్యువునకును వశవర్తియైన యీ పాడుజీవనమున సౌఖ్యానందములకు స్థాన మెచట నని యాతఁడు దీర్ఘాలోచన చేయఁదొడఁగెను. భోగవిలాసము లంతరించి యీ యాలోచన బలమైనకొలఁది తత్త్వజిజ్ఞాస వికసించెను.

ఆ కాలమున భాగ్యవంతులును, కులీనులును గూడ కొంతకాలము సుఖముల ననుభవించి తురీయమైన సన్నాస్య సాశ్రమమును స్వీకరించి యాధ్యాత్మిక విషయములఁ దర్క వితర్కములఁ జేయుచు తాము గడించిన విజ్ఞానమును ప్రజలకు బోధించుటకై యూహారఁ దిరుగుచు, కాలము గడపుచుండుట పరిపాటిగ నుండెను. ఇట్టి సన్నాస్యులు కొందఱు ఒక్కొక్క గురువునొద్దఁ జేరి యాతని మతము నవలంబించి, ఆ మతధర్మములను ప్రజలలో వ్యాపింపఁజేయుచుండిరి. ఇట్టి

మతము లానాఁ డటువది రెండు కలవని బౌద్ధగ్రంథములవల్ల
దెలియవచ్చెడిని.

సిద్ధార్థునికిఁగూడ నీ సన్న్యాసముమీదికే దృష్టి ము
లెను. కారాగారమునవలె గృహమున బద్ధుడై వినశ్వరము
లైన సౌఖ్యోపభోగముల ననుభవించుటకంటె సన్న్యాసియై
యావిశాల ప్రపంచమున కురికి యజ్ఞాతమైన దుఃఖసంతాప
మార్గము నన్వేషింపవలెనని యాతఁడు సంకల్పించుకొనెను.
తండ్రి యీ విషయము నెఱింగి పుత్రసంకల్పమును వికల్పము
జేయఁ బ్రయత్నించెడి విఫలమనోరథుఁ డయ్యెను.

ఇట్లు వజ్రసంకల్పముతోఁ దన పూనికి రక్షాబంధము
కట్టి సిద్ధార్థుఁడు తన యిరువదితొమ్మిదవయేట పురము న
మింప నుద్యుక్తుడైననాఁడె యాతనికి రాహులుఁ డనుకుమ
రుఁడు కలిగెను. పుత్రోదయ మాతని కానంద సంధాయ
మగుటకు మాటు దుఃఖప్రదమే యయ్యెను. తన లోకోత్త
ప్రయత్నమున కియ్యది పరీక్షార్థమైన సంకెలగా గుర్తించి స
ంకల్పచ్యుతుఁడుకాక సిద్ధార్థుఁడు నాఁటి యర్థరాత్రముననే పు
నిర్గమనమునకు రథము నాయితముచేయ చెన్నని కాజ్ఞా
చియు, పుత్రప్రేమము హృదయమున రేకెత్తుచుండుటచే ర
మాయితమై వచ్చునంతలో కుమారు నొక్కమాటు కన్న
లారఁ గాంచి వత్తమని పురిటింటిలోని కలిగెను. అచట లాహరి
నిధియైన యశోధర నిండుమనమున దన ముద్దుబిడ్డ
మునఁ జేయానిచి నిద్రించుచుండెను. పుత్రావలోకనము
ప్రేమార్ద్రహృదయుడైన సిద్ధార్థుఁ డాశిశువు నెత్తికొని యొ
పరి ముద్దాడఁ గోరెను. ఇంతలో నిశితమైనకార్యదీక్ష. స్మృ

కి వచ్చి, శిశువును గదిపినఁ దల్లికి మెలఁకువ వచ్చి తన ప్రయత్నమున కవరోధము కలుగునని, దీక్షా ప్రేమభావములు దందడిగొన్న డెందముతో మెలమెల్లన నటనుండి మఱిలిపోయెను. పిదప కంటక మనునశ్వమును బూన్చి తెచ్చిన రథము నధిరోహించి చెన్ననితో సిద్ధార్థుఁడు లోకహితైషియై తల్లిదండ్రులను వీడి, ఆలుబిడ్డలను వీడి, రాజ్యసర్వస్వములను వీడి, సర్వసంగపరిత్యాగియై నాటి యర్థరాత్రమున కపిలవస్తునగరముననుండి కడలిపోయెను.

అట్లు కొంతదూర మరిగిన పిదప సిద్ధార్థుఁడు తన యమూల్యాభరణముల నన్నిటిని దీసివైచి చెన్నని కీచ్చి, కంటకమును, రథమును దీసికొని పురమునకు మఱలవలసినదని చెప్పి, 'వచ్చితి నా జరామరణాది దుఃఖసంతరణమార్గమును గనిపెట్టిరానే వచ్చెదను; లేదేని తత్ప్రయత్నమునఁ జచ్చెదను. ఇదియే నాదీక్ష' యని తండ్రికి వార్త నంపెను.

అటుపిదప నాతఁడు తన శిరోజములను ఖండించుకొని, కాషాయాంబరధారియై తిరిగి తిరిగి, తనకు మనస్సంతృప్తికరముగఁ దత్త్వరహస్య ముపదేశింపఁగల బ్రాహ్మణప్రవరులుండవచ్చు ననునాశతో మగధరాజధానియైన రాజగృహమున కరిగెను.

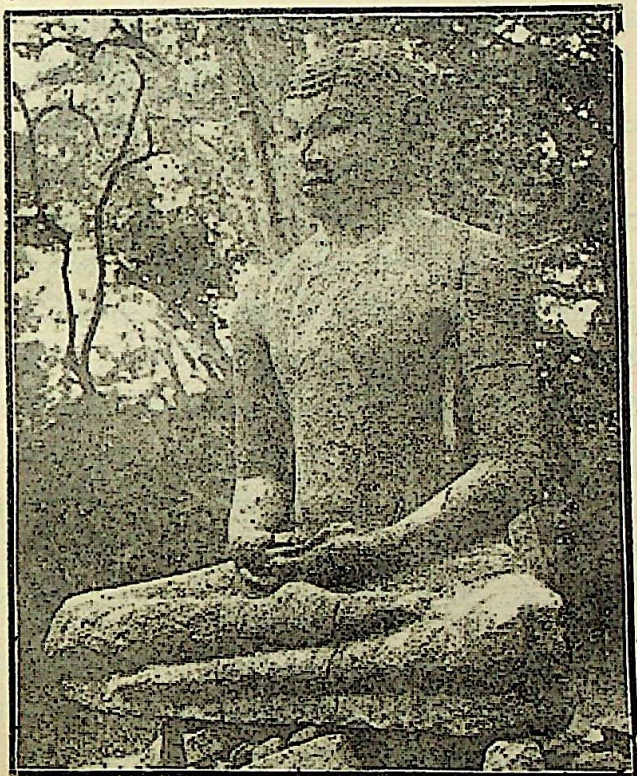
రాజగృహమున సిద్ధార్థుఁడు భిక్షుకవృత్తి జీవనముఁ గడపుచు, ఆ నగరమునను, తత్త్వాంతములను ఆ కాలమునఁ బ్రసిద్ధిపఱచిన బ్రాహ్మణమతబోధకులను, తత్త్వవేత్తలను, ఆశ్రమవాసులైన యోగులను సందర్శించి, వారి శుశ్రూషచేసి జ్ఞానము నార్జించుచుండెను. ఆ కాలమున జ్ఞానసముపార్జన మనఁ

నది జ్ఞాపక శక్తికిని, అధ్యయనమునకును సంబంధించిన విద్యగ్గ మాత్రమే యుండలేదు. అది యనుభవమునకుఁ దెచ్చుకొని జీవించవలసినదియే. కావున నీ జ్ఞానసముపార్జనమున సిద్ధార్థుఁ డెట్టి కఠిన నియమములకును, శ్రమలకును బాలైనది యూహింపనే సాధ్యము. ఇంతటి కష్టజీవితమునకు సహించినను విజ్ఞానమువిషయమున నతనికి సంతృప్తి కలుగలేదు.

అటుపిదప నతఁడు వేద, వేదాంగవిదులైన బ్రాహ్మణులవలనను, యోగులవలనను బడసిన శిక్షణమును, యోగ విజ్ఞానమును ఆధారములుగఁ జేసికొని యీ తత్త్వరహస్యమును స్వయముగ నన్వేషింప దొరఁకొనెను. ఈ ప్రయత్నమున ఆహుఁడమైన హృదయముతో ధ్యానసమాధినిఁ గూర్చుండి ఇంద్రియములను నిగ్రహించెను; ఉచ్ఛ్వాస నిశ్శ్వాసములను బంధించెను; ఆహారమును వర్జించెను. ఇట్లాతఁడు మహాఘోషమైన తప మాచరించెను. ఇట్లు చేసినమీఁదట ఆతని కన్నులు దించుకొనిపోయెను; వెన్నెముక త్రాటివలె వ్రేలాడెను; అంగములు కృశించెను. ఆతఁడు శల్యగత ప్రాణియై నడువ నత్తువలే తూలిపోయెను. శిరోజములకుదుల్లుకూడ కుల్లి తాకిన నూరి వచ్చుచుండెను. ఇట్టి కఠినతప మాచరించినను తుద కాశఁడందువలన సంతృప్తిఁ బడయఁజాలకపోయెను. అంతటితో నతఁడు వినువుచేంది కృశీభూతమై, బలహీనమైన శరీరముతో దివ్యత్వమును, దివ్యజ్ఞానమును బడయుట యసాధ్యమని మరల నెప్పటివలె భిక్షుకవృత్తి నవలంబించి మనుగడఁ గడపఁజొచ్చెను.

అటుపిదప నతఁడు బుద్ధగయకు సమీపమున నున్న యురువెల్మాఁగుపరిసరారణ్యమున నొక్క యశ్వత్థవృక్ష

చ్చాయ నధివసించి తన శరీరము కృశించినను, రక్తమాంసములు హరించినను తాను పరమజ్ఞానమును బొంది కాని లేవనని దీక్షపట్టి ధ్యానసమాధి నుండెను. ఇచ్చట మారుడు సిగార్డుని సమాధినిష్ఠను, ఏకాగ్రతను చలించజేసి, యాతనినై

హికభోగలోలుపునిగఁ జేయ ననేకప్రలోభనములఁ గల్పించి పెక్కువిధముల హింసించి, యాతని దీక్షను పరీక్షించినట్లు బౌద్ధులు విశ్వసించెదరు. బౌద్ధులకు మారుడు శనివంటి వాఁడు. అచంచలహృదయుడై సిద్ధార్థుడు తదేకనిష్ఠు డిన

ములు గడపగా గడపగా తుద కాతనికి మార్గము పొడ కట్టెను. దుఃఖరహస్యమును, తన్ని వారణోపాయమును దెలిసిన నాటనుండియే సిద్ధార్థుడు బుద్ధుడయ్యెను. అంతటినుండి యాతః డీరహస్యమును ప్రజలకు బోధింపఁ బల్లె లనక, పట్టణము లనక దేశమంతటఁ బర్యటనముఁ గావించెను.

కాశి కాటుమైట్ల దూరమున నున్న మృగదావ మను వనమున మొట్టమొదటిమాటు బుద్ధుడు ఈ ధర్మ బోధ కావించెను. ఈ మృగదావమునకే ఇప్పుడు 'సారంగనాథము' (సార్నాథ్) అని పేరు. బుద్ధుని ధర్మబోధప్రచారణమునకే శౌద్ధగ్రంథముల 'ధర్మ చక్రవర్తన' మని పేరు. తుద కతఁడు కపిలవస్తునగరమునకుఁగూడ నరిగి శాత్రుల నందఱును దనమతమునకుఁ ద్రిప్పెను. తండ్రియైన శుద్ధోదనుడును, భార్యయైన యశోధరయు, కొడుకు రాహులుఁడునుగూడ నతని మతము నవలంబించిరి. బుద్ధుడు ప్రవర్తింపఁజేసిన ధర్మమతమునకే శౌద్ధమతమని పేరు. కొందరు క్రీ. పూ. ౫౪౪ లోను, మఱి కొందరు క్రీ. పూ. ౪౮౭ లోను బుద్ధుడు నిర్వాణము నొంది నట్లు చెప్పెదరు. దీనినే శౌద్ధులు మహా పరినిర్వాణమందురు.

బ్రాహ్మణులవలె సంస్కృతమునఁగాక మహావీరుని వలెనే బుద్ధుడును దన మతధర్మములను ప్రజలకు సుబోధ మగునట్లు దేశభాషలందే బోధించెను. ఆకారణమున బుద్ధ బోధనుధ నాస్వాదింపఁ బ్రజాసామాన్యమున కవకాశము కలిగి యత్యంతశీఘ్రకాలముననే యీ మతము ప్రజలలోఁ బ్రాచీనమయెను. యజ్ఞ యాగాదులతోఁ గాని భూరిదక్షిణలతోఁ గాని పనిలేనిదియు, ఈవర్ణ మావర్ణ మనక ఎల్ల వర్ణముల

వారికి సులభమైనదియు నగుటచేత నది అనతికాలముననే జనాదరణపాత్ర మయ్యెను. సామాన్యజనదుర్ గ్రహములైన వేదాంతవిషయములు లేకపోవుటచేత బుద్ధుని బోధలు ప్రజా హృదయమును రంజింపఁజేసెను. అట్టి విషమసమన్యలను బరిష్కరింప బుద్ధుడు తలపెట్టియుండలేదు. ప్రపంచమునందలి దుఃఖమును నివారించుటెట్లనునదియే యాతఁడు పరిష్కరింపఁ దలచిన సమన్య. ప్రాణి విధివశమైనంతమాత్రమున దుఃఖము నివారణ మగునది కా దనియు, జన్మపరంపర యున్నంతవఱకు నిది వదలనిదే యనియు నాతఁడు కనిపెట్టెను. జన్మాంతర దుఃఖముకూడ నంతరించుటయే ముక్తి లేక నిర్వాణము. దీనిని సాధించుటెట్లు? తుట్ట తుద కారతఁ డన్ని సంవత్సరములు పలువిధములైన సాధనలు చేసి చేసి సకలవిధములైన కష్టములు పడి పడి సాధించిన దీదుఃఖరహస్యజ్ఞానమునే.

బుద్ధుఁ డీరహస్యమంతయు నాలుగు సత్యములయందు మిడి యున్నదని కనిపెట్టెను. అవియేవన (౧) పుట్టుక దుఃఖము; బ్రదుకు దుఃఖము; వయస్సు దుఃఖము; చావు దుఃఖము: సర్వము దుఃఖమయము. (౨) దుఃఖ సముత్పాదకము తృప్త; అనఁగా కోరికవలన దుఃఖము సంభవించుచున్నది. జీవింపవలెను, సంపాదించవలెను, అనుభవింపవలెను అను కోరికలన్నియు దుఃఖకారకములే. (౩) ఆశవిడిచిన, కోరిక తగ్గిన దుఃఖనిరోధము కలుగును; ఇదియే నిర్వాణము. (౪) దుఃఖ నిరోధమునకు త్రోవఁజూపునది ఆర్యాష్టాంగ మార్గము. పూజ్యమైన యీ యష్టాంగమార్గమున నెవ్వరు నడచెదరో వారికి దుఃఖనిరోధము, అనగా నిర్వాణము (జన్మ

రాహిత్యము) కలుగును. బుద్ధుడు కనిపెట్టిన వీనికే చతురార్య సత్యము లనిపేరు. బుద్ధుడు పదేశించిన యష్టాంగమార్గము నందలి యష్టాంగము లివి: (౧) సమ్యగ్దృష్టి (దృఢ విశ్వాసము); (౨) సమ్యక్సంకల్పము (మంచి యుద్దేశము); (౩) సమ్యగ్వాక్కు (మంచి మాట); (౪) సమ్యక్కరణము (మంచి పని): ఈ కడపటి మూటిని మనోవాక్కర్మముల శుద్ధి అనగా త్రికరణశుద్ధి యందురు; (౫) సమ్యగజీవము (సరియైన పద్ధతిని జీవనము గడపుట); (౬) సమ్యగ్వాయామము (సరియైన ప్రయత్నము); (౭) సమ్యక్ స్మృతి (సరియైన భావన); (౮) సమ్యక్సమాధి (సరియైన ధ్యాన ధాణములు). కేవలము భోగలాలసత్వముకాని కేవలము తపోవ్రత వాస యజ్ఞ యాగాదులుకాని ప్రయోజనకరములు కానియు, ఆజ్యాదుల వేల్చిన గార్యము లేదనియు, కామక్రోధాదులను వేల్చి మనుష్యుడు శీలవంతుడు కావలెననియు, దాశీలములవలననే పుణ్యము కలుగుననియు బుద్ధుని మతము.

బుద్ధుడుకూడ మహావీరునివలెనే యజ్ఞ యాగాదైదిక కర్మ భూయిష్టమైన బ్రాహ్మణమతమును, వేద ప్రామాణ్యమును నిరసించి తన మతమునుగూడ సన్న్యాసాశ్రమము మీదనే యాధారపఱచి నిర్మించెను. జాద్ధ సన్న్యాసులకు భిక్షువులనియు, శ్రమణులనియు పేరు. పురుషులతోపాటు స్త్రీలకుగూడ సన్న్యాసాశ్రమ స్వీకారమున కధికార మొసంగబడుటచేత అపూర్వముగ దొరకిన యీ నూతనావకాశము నూతగా గొని పురుషులతోపాటు పెక్కురు స్త్రీలును జాద్ధ మతావలంబినులై ధర్మపతాక చేబూని బుద్ధసందేశమును

ప్రచారముఁ గావించిరి. మతబోధకులైన యీ భిక్షుసమూహమును సంఘ మందురు. సంఘ మంతయు సోదరభావమున నిబద్ధమై యుండెను. లోకసంగ్రహార్థ మేఁటేట నెల్లకాలము దేశదేశముల నూహార సంచారము చేసి బుద్ధబోధసుధను ప్రజల కందించి జ్ఞానమతమును వ్యాపింపఁజేయుచు వర్ష కాలమునమాత్ర మెచ్చటనో యొకచోట నావాసము నేర్పఱుచుకొని జ్ఞానధర్మము నధ్యయనము చేయుట ఈ భిక్షువుల విధి. జ్ఞానధర్మముల ననుసరించి జీవనముఁ గడపు సామాన్యజనులకు ఉపాసకులని పేరు. జ్ఞానమతావలంబులకు బుద్ధుడు, ధర్మము, సంఘము ననునవి శరణ్యములు. జ్ఞాథులు వీటినే త్రిరత్నము లందురు. బుద్ధుని యభీష్ఠింపఁననుసరించి జ్ఞానధర్మబోధ దేశభావలండే జరగుటచేత ఈ జ్ఞాథయుగమున దేశభావలు చివురు దొడిగినవి.

బుద్ధనిర్వాణానంతరము జ్ఞానభిక్షువులెల్లరు బుద్ధుని ధర్మబోధలను గ్రంథస్థముఁ గావించుటకు సమావేశమై యొక మహాసభ జరిపిరి. ఇట్టిమహాసభకు జ్ఞానగ్రంథములందు 'సంగీతి' యని పేరు. ఇట్టిసభలు 'రాజగృహము'నం దొకటియు, వైశాలియం దొకటియు, పాటలీపుత్రమునం దొకటియు వరుసగా మూఁడు జరిగినవి. వీనిలో రాజగృహమునందు జరిగిన సంగీతియే మొదటిది; ఇది బుద్ధుడు నిర్వాణము నొందిన కొలఁదికాలమునకే జరిగినది; కడమవి చాల తరువాతివి. వీనియందు జ్ఞానమతాచార్యపరిష్కృతములైన బుద్ధుని ధర్మసిద్ధాంతములును, బోధలును వినయ, సుత్త (సూత్ర), అభిధమ్మము (అభిధర్మము) లను మూఁడు గ్రంథములఁ బొందుపఱుపఁబడి

యున్నవి. జౌద్ధులకు వేదములవంటివగు వీనికే 'త్రిపిటకము' లని పేరు. ఇవి యన్నియు 'పాలీ' యను గ్రాంథిక ప్రాకృత భాషను గలవు. వీనిలో మొదటిదగు వినయపిటకమున జౌద్ధు భిక్షువు లాచరింపవలసిన విధులు, జీవనమును గడవవలసిన విధానమును ఉండును. ఇది యొకవిధముగ హిందువుల ధర్మ శాస్త్రములందలి యాచార ప్రాయశ్చిత్త కాండలవంటి గ్రంథము. రెండవదగు సుత్తపిటకము బుద్ధుని ధర్మోపదేశములను, బోధలను దెలుపును. మూడవదియగు అభిధర్మపిటకము జౌద్ధుల వేదాంతమునుగూర్చి తెలుపును. ఇది పై రెండు గ్రంథములకుఁ జాల తరువాతిదియని కొందఱు యభిప్రాయము. ఇవి యుత్తరహిందూస్థానముననే గ్రంథస్థము కావింపఁబడినను పూర్వకాలముననుండి సింహళము, బర్మా, సయాములందు మాత్రమే భద్రపఱుపఁబడియున్నవి.

జౌద్ధవాఙ్మయము చాల గొప్పది. జౌద్ధమతము వ్యాపించిన దినములలో కడుప్రజారంజకములైనవి సుత్తపిటకములోని జాతకకథలు. ఇవి బుద్ధుని పూర్వజన్మ వృత్తాంతములను దెలుపును. సిద్ధార్థుఁడు పూర్వజన్మములందు దయాదాన ధర్మములకు లక్ష్యములైన మంచి కార్యములను జేసి చేసి తుద కీజన్మమున నిర్వాణపథమును దెలిసికొని బుద్ధుఁ డయ్యెను. ఈ జాతక కథలవలన బుద్ధునికాలమునాటి సాంఘికస్థితియు, నాటి ప్రజల యాచార వ్యవహారములును, విశ్వాసములును దెలియఁగలవు. ప్రపంచమున నిప్పుడు వాడుకయందున్న పిట్టకథ లన్నిటిలో నివియే కడు ప్రాచీనములైనవని వీనిని సవిమర్శముగఁ జదివిన పండితుల యభిప్రాయము.

మగధరాజ్య విజృంభణము

అది యొక మహాయుగము. పవిత్రమూర్తులైన బుద్ధ, మహావీరుల మత విషయకబోధల మూలమున సంఘమున అపూర్వ సంచలనము రేగెను. బ్రాహ్మణులు మొదలు కడ జాతులవారివఱకు ఎల్లరు ఆత్మపరిశోధనఁ గావించుకొన మొదలిడిరి. సత్యస్నిగ్ధములైన యీ నూతనబోధల గొప్ప వెలుతురున అప్పటి పరిస్థితులయందలి లోపాలోపములు ప్రస్ఫుటముగఁ గానవచ్చెను. సంఘజీవనవల్లిక సవనసంతాగ మమునవలె ఉద్దీపనమును బొంది సత్త్వవంతమై మాతాకు తొడిగెను. పొంగులు దేరుచుండిన యీ సంఘబలమును సహకారిగఁ గైకొని గొప్పసామ్రాజ్యనిర్మాణమునకుఁ గడంగినవాఁడు శైశునాగ బింబిసారుడు.

బింబిసారుడు

(కీ. పూ. ౬౦౦—౫౫౨)

బింబిసారుఁ డనమానమేధావిః గొప్పపరాక్రమశాలి. పదునైదవ యేటనే యతనికి రాజ్యాభిషేకము జరగెను. చిన్న వాఁడైనను చిన్ననాటనుండియు గొప్పపథకముల నల్లుచు అతఁడు మగధరాజ్యమును విస్తరింపఁ జేయ నభిలషించుచుండెను; దేశమునం దుదయించిన నూతన శక్తిని గమనించుచుండెను. నీతికుశలుఁడై యతఁడు మున్ముందు వైశాలి లిచ్చవి వంశనాయకుఁడైన చేటకుని సోదరి చెల్లన దేవిని, కోసల దేశాధిపతి యైన మహాకోసలుని తనయ కోసలదేవిని, మద్రభూపతి కూతురైన క్షేమాదేవిని పరిణయమాడి తన రాజ్యస్థితిని భద్ర పఱుచుకొనెను. తననాట వర్ధిల్లుచుండిన గణనీయులైన యీ

జననాథులతో వియ్యమును, నెయ్యమును గలిపి యతఁడు మగధకు 'మంగళతోరణములు' కట్టెను. కోసలేశునితోఁగల సిన యీ సంబంధము మూలమున అంతవఱకు కోసల రాజ్యాంతర్భాగముగ నుండిన కాశీరాజ్యగ్రామము కోసల దేవి కరణముగ వచ్చుటచేత తద్రాజ్యమునఁ గొంత భాగము మగధరాజ్యాంతర్గత మయ్యెను.

ఈ విధమునఁ దనయిరుగున నున్న రాజ్యముల తోడి సంబంధమును చక్కఁబఱచిన పిదప బింబిసారుఁడు తన దృష్టిని అంగరాజ్యమువైపు త్రిప్పెను. పొరుగున తూర్పుసరిహద్దున నున్న రాజ్య మగుటచేత అంగతో మగధకు రాజకీయములైన పెక్కు విషయములఁ బెక్కుతడవలు పోరాటము సంభవించుచుండెను. అందువలన నిట్టి విషమస్థితిని చిట్టచివరనఁ జక్కఁబఱుపఁ దలఁచి బింబిసారుఁడు శ్రేణులు తీర్చిన తయనంత సైన్యముల నడపించుకొని, యంగరాజ్యముపై దాడి నెడఁదెను. అనతిశ్రమమున నతఁ డాదేశమును జయించి, దానిని యశావరాజ్యముఁ గావించెను. చంపానగరము దానికి రాజధాని.

తన యోషినమట్టుకు రాజ్యమును విస్తరింపజేసి రాజ్య వ్యవస్థను జక్కదిద్ది బింబిసారుఁడు రాజగృహము . రాజధానిగ మగధను ఏఁబదిరెండేండ్లు జనరంజకముగఁ బరిపాలించెను. ఈతని రాజ్యమున ఎనుబదివేల గ్రామము లుండెను. తద్దాని మాధిపతులైన 'గ్రామికు'లు వ్యవహారములను పరిష్కరించుటకై ఒక మహాసభగ నమావేశ మగుచుండువారు. రాజకార్యములను నిర్వహించు ఉన్నతోద్యోగులను మహామాత్రులనువారు. వీరు మూఁడు తెఱఁగులు: (౧) సర్వార్థకులు

సామాన్య కార్యముల నన్నిటిని చక్కఁబెట్టువారు (౨) వ్యావహారిక మహామాత్రులు—న్యాయము నయునేయువారు (౩) సేనానాయకమహామాత్రులు—పై న్యాధిపతులు. వీరియొక్కయు మంత్రులయొక్కయు తోడ్పాటుతో బింబిసారుడు రాజ్య తంత్రమును సాగించుచుండెను. ఇతనియొద్ద సైన్యము లెక్కువగ నుండె నన్న కారణమున ఇతనికి శ్రేణిక బింబిసారుడనియు పేరు కలిగినట్లు చెప్పదురు.

రాజధానియైన రాజగృహ మీతని కాలమున పేరు మోసిన మహానగరములలో నొకటి. ఈయది ముప్పదిరెండు మహాద్వారములతోను, అఱువదినాలుగు వాకిళ్లతోను ఒప్పుచు, ఉత్తర దక్షిణములుగఁ గొంచె మిఱుకుగను, తూర్పు పడుమఱుకుగ విశాలముగను వ్యాపించియుండెను. నగర రథ్య లన్నియు పసిఁడివన్నె పూలతోఁ బ్రకాశించు కర్ణికార వృక్షములతో నలరారు చుండెడివి. నగరమునం గల యిండ్లన్నియు రాజగృహములవలెనే యుండుటచేత దీనికి రాజగృహమని పేరు కలిగె నందురు. ఇది మాంధాతృ నిర్మితమని ప్రతీతి. దీనిచుట్టును పర్వతము లనేకము లుండుటచేత గిరివ్రజమనియు దీనికి నామాంతరము కలదు. ఇది వేణువనము, తపోదారామము మొదలగు ననేకవనారామములతో విలసిల్లుచుండెను. రాజగృహ సమీపమునంగల వనారామములును, పర్వతములును బౌద్ధవాఙ్మయమున కడుఁ బ్రసిద్ధములు. ఈ నగరసమీపమునంగల గృధ్రకూటపర్వతాదులును, వనారామాదులును బుద్ధునికిని, తన్మతావలంబులైన భిక్షువులకును ఇష్ట సంచారభూములుగ నుండెడివి. నగరము రత్నరాసులతోను,

ధనధాన్యములతోను తులదూఁగుచు అత్యంతభాగ్యవంతుడై యుండెను. రాజవలెనే ప్రజలును ధర్మనిరతులై బౌద్ధభిక్షువులు మొదలగువారిని దానాదికములఁ దనువుచుండిరి. జైన, బౌద్ధ మతములు రెంటికిఁగూడ ఈ నగరము ప్రధాన స్థానముగ నుండెను.

బింబిసారుఁడు జైన, బౌద్ధ మతములు రెంటిని సమానుగ నాదరించినను బౌద్ధమునే ఎక్కువగ నభిమానించుచుండెను. బుద్ధుఁడు గృధ్రకూటమునందును, ఇతరారామములు దును రాజగృహసమీపమున నివసించుచుండిన కాలమున బింబిసారుఁడు పెక్కుతడవ లమ్మహాత్ముని సందర్శించి, యనేక విధముల నాతనిని సమ్మానించెను. అత్యంత సౌందర్యవశిష్టయైన త్సేమాదేవి మొట్టమొదట బుద్ధుని సందర్శనమునే యేగించి నిరసించినను, తుదకు పతిప్రేరణమున ఆ మహాత్ముని కడ కరిగి, యాతని పాదముల కెఱఁగి, ఆతని మతబోధములను విని భిక్షుణియయ్యెను. రాజగృహము నిరంతరము బుద్ధ, మహావీరుల బోధలతో ప్రతిధ్వనించుచుండెను. బింబిసారుని కుమారులలో నొకఁడైన నందిసేనుఁడు మహావీరుని బోధల నార్జించి, జైనమతము నవలంబించెను. బింబిసారుని మతసహనమునకును, సర్వమతసమాధరణమునకును ఈ యుదాహరణములు చాలు.

ఇంతటి యోగ్యుడైనను బింబిసారుని జీవితము కడకంట నొక్కరీతిని గడవదయ్యెను. అతని వార్ధకమంతయు కడగండ్లలోఁ గడచిపోయెను. బింబిసారునికి కుమారులు పెక్కురు కలరు. వారిలోఁ గోసలదేవివలన జనించిన అజాత

శత్రు వొకఁడు. అంగరాజ్యమును జయించిన పిదప బింబిసారుఁ డీతనిని యశావరాజ్యంబున కభిషేకించి యంగదేశమున కధిపతిఁ గావించెను. కాని తండ్రి పెక్కువర్షములు భూమిని పాలించుటయు, తనకు సర్వరాజ్యాధిపత్యము లభింపక పోవుటయు అజాత శత్రునికి చాల అసంతృప్తిని గలిగించెను. ఇది రాజు రాజు జ్వాల యయ్యెను. తత్ఫలితముగ బింబిసారుఁడు కారాగార నిబంధుడయ్యెను. చెఱ నున్న బింబిసారుని కన్నపానీయాదు లోసంగుటకు అజాతశత్రుని యాజ్ఞ లేకపోవుటచేత తుద కా మహారాజు మల మల మాడి యనువులం గోలుపోయెను. అతఁడంత్యకాలమున దారుణ క్రూరవధకుఁ బాల్పడె ననియు. జౌద్ధ గ్రంథములు నుడుపుచున్నవి.

అ జా త శ త్రు వు

(క్రీ. పూ. ౫౫౨—౫౧౮)

బింబిసారుని యనంతరము రాజ్యమునకు వచ్చినవాఁడు అజాత శత్రువు. ఈతనికి కుణిక అజాత శత్రు వనియు నామాంతరము కలదు. ఈతఁడు సింహాసన మెక్కిన దినముననే యితనికి పుత్రోదయము కలుగుటయు, తండ్రి మరణించుటయు సంభవించెను. మంత్రివరులు ముం దజాతశత్రునికి పుత్రోదయవార్త నెఱింగించిరి. వెనువెంటనే యాతని హృదయమున పుత్రవాత్సల్యము ద్రవించి, తండ్రికిఁదనపైఁ గల వాత్సల్యాభిమానములు స్ఫురణకు వచ్చి, చిత్తము వికలమయ్యెను. అతఁడు తా నొనరించిన యకార్య కరణమునకుఁ బశ్చాత్తాప పడెను. తండ్రియైన బింబిసారుని వెంటనే చెఱ విడిపింప వలసినదని యతఁడు తన మంత్రుల కుత్తరువు చేసెను.

అంత వా రతనికి మహారాజు మరణవార్త నెఱింగించిరి. అజాతశత్రు వావార్త విని కడు ఖిన్నుఁ డయ్యెను. తండ్రికిఁ దన మైగల యుత్కట వాత్సల్యమునకు తార్కాణముగ తల్లి కోసల దేవి చెప్పిన తన చిన్ననాటి గాథలను దలచుకొని మఱియొక వాపోయెను. కాని యేమి చేయుటకు నప్పటికే కార్యము మించిపోయెను. అంతటినుండి యాతఁడు మనశ్శాంతి లేక చాలా బాధపడుచువచ్చెను.

ఇట్లుండ భర్తృమరణవ్యథాపీడితయై, క్రుంగి కృశించి కోసలదేవి యనతికాలముననే మృత్యువువాతఁ బడెను. ఆమె మరణానంతరమునఁగూడ, ఆమె కరణముగ వచ్చిన కాశీరాజ్య గ్రామము నాదాయమును అజాతశత్రువే యనుభవించుచుండెను. పితృవధకారకుండైన యజాతశత్రు వీగ్రామాదాయము ననుభవించుట కోసలదేవి సోదరుఁడును, కోసలాధీశ్వరుఁడునైన పసేనది (ప్రసేనజిత్తు) మహారాజున కనిష్ఠమయ్యెను. పసేనది బింబిసారునికిని, అజాతశత్రునికినిగూడ సమకాలికుఁడు. చాల పరాక్రమవంతుఁడు. శాక్యరాజ్యమునుగూడ జయించి లోకముచుకొనిన దండిమగఁడు. అతఁ డాగ్రామమును దశమ మరల నొసంగవలసినదని అజాత శత్రునికి వార్త నంపినను అందుల కతఁ డంగీకరింపకపోవుటచేత కోసల మగధదేశములకుఁ గలుగ పూర్వపు మైత్రి చెడి, రెంటికిఁ దఱచు సంగ్రామములు జరుగుచుండెడివి. అజాతశత్రువుకూడ సామాన్యుఁడు కాఁడు. రణవిద్యయందు కడు కుశలుఁడు. ఉభయులును సరిసమానులైన పరాక్రమశాలులగుటచేత ఒకప్పుడు కోసలాధీశ్వరుండైన పసేనదియు, మఱియొకప్పుడు మగధాధిపతియైన అజాత శత్రువును పరాజయము నొందుచు వచ్చిరి. పసేనది యొకమాటు స్వప్రాణ

సంరక్షణార్థము సంగ్రామరంగముననుండి పాటిపోవలసి వచ్చెను. కడకు భయంకరమైన మహాయుద్ధమున పసేనదియే అజాత శత్రువు నోడించి యాతని బందీకృతునిం గావించెను. ఇరుగు పొరుగుల నున్న రాజ్యముల కీవిధమైన కలహములు సముచితములు కావనియు, అజాతశత్రునివంటి పరాక్రమశాలితో వైరము పాటించుట యనుచితమనియు తలపోసి పసేనది తుదకు తన కూతురైన వజిరా రాకుమారిని చెఱనున్న యజాత శత్రుని కిచ్చి పరిణయముఁ గావించి, కాశీరాజ్య గ్రామమును మరలఁ దనకూతున కరణమొసంగి యల్లుని విడిచి పుచ్చెను.

ఈ కాలముననే మగధకును వైశాలికినిగూడ సంగ్రామము సంభవించెను. ఒకానొక రతనాలగని విషయమున లిచ్చవులకును అజాతశత్రునికిని పొరపులు సంభవించెను. ఇందువలన అజాతశత్రు వెటులైన వై శాలిరాజ్యమును సాధించి పగఁదీర్చుకొనవలెనని తఱివేచి యుండెను. ఇటు వై శాలి లిచ్చవులే కాక అటు అవంతిరాజ్యము నేలుచుండిన ప్రద్యోతుఁడు కూడ చాల బలవంతుఁడుగ నుండెను. వీరివలన నుపద్రవము నాశంకించి అజాతశత్రువు పాటలీగ్రామమునొద్ద సేనానివేశమున కనుకూలముగ నుండునట్లు ఒకకోట కట్టించెను. ఇచటనే అటుతరువాతికాలమున హిందూదేశచరిత్రయం దత్యంత ప్రసిద్ధి నందిన పాటలీపుత్రనగరము వెలసెను.

ఈ రీతిని యుద్ధమునకు సర్వమును సన్నద్ధముఁ గావించుకొని అజాత శత్రువు తరుణమున కెదురుచూచుచుండ నదియు సిద్ధించెను. వైశాలినాయకుఁడైన చేటకుని తనయయైన చెల్లన

దేవివలన బింబిసారుని కిరువురు కుమారులు కలిగిరి. ఖాన్
కులపై నత్యంతాభిమానముగల బింబిసారుడు వారికిఁ దన
పట్టపు టేనుఁగును, పదునెనిమిది పేటలుగల చక్కని యన్న
రత్నహారమును ఒసంగెను. భార్యయైన పద్మావతీదేవీ
ప్రేరితుఁడై అజాతశత్రువు వానిని దన కిచ్చివేయవలసినద
తన సవతితమ్ముల నడిగెను. వా రందులకు సమ్మతింపక వాని
దీసికొని వైశాలికి పాఠిపోయిరి. ఇది యొక సాకు చేసికొని
అజాతశత్రువు విదేహరాజ్యమును కబళింప నెంచెను. పా
పోయి వచ్చి వైశాలిలో దాఁగియున్న తన సోదరులను దన
స్వాధీన మొనరింపవలసినదని అజాతశత్రువు వైశాలినాయకు
లను గోరియు ప్రయోజనము లేకపోవుటచేత తుదకు వారి
యుద్ధమునకుఁ గడంగెను. మొట్టమొదట విదేహరాజ్యమును
బాలించుచుండిన గణాధిపతులు సమావేశమై తుద కజా
తశత్రు నెదిరించుటకే నిశ్చయించి యుద్ధరంగమునకు వెడలి
ఉభయకక్షులవారికి పదునాఱు సంవత్సరములు ఘోరసంగ్రా
మము ప్రవర్తించెను. తుదకు అత్యంత నీతికుశలుఁడై
అజాతశత్రువే విజయి యయ్యెను. వైశాలి లిచ్చపు లో
యాధిపత్యము నంగీకరించి, యతని కేటేటఁ గప్పము కట్ట
కొడంబడిరి. అటుపిదప నతఁడు అవంతినిగూడ సాధింపఁదల
చెను గాని సఫలమనోరథుఁడు కాఁజాలఁడయ్యెను.

ఈ విధమున అజాతశత్రువు తండ్రివేసిన పునాదు
నాధారము చేసికొని తన సామ్రాజ్యమును విస్తరింపఁజేసెను.
ఈతని రాజ్యపరిపాలనాంత్యకాలమునాటికి కాశీ, కోసల,
వైశాలి రాజ్యములు మగధ సామ్రాజ్యాంతర్యంగము లయ్యెను.

రాజ్య మెంత విస్తరించినను తండ్రి మరణించినప్పటి నుండి యజాతశత్రునికి మనస్సాస్వస్థము లేకపోయెను. తండ్రిని వధియించిన ఘోరపాతక మాతనిని బట్టి పీడించుచునే యుండెను. కంటినిండ నిద్ర యాతనికి కఱవయ్యెను. ఇంచుక కునుకు పట్టెనా, భయంకర స్వప్న ప్రపంచమున సంచరించుచుండువాడు. సంతత వేదనాపరితప్తమైన యాహృదయమునకు శ్రమణ, బ్రాహ్మణసంగతి శాంతిప్రదాయకమని యాతనికిఁ దట్టెను. రాజున కిట్టి యభిప్రాయము కలదని జీవకునికిఁ దెలియవచ్చెను.

జీవకుఁ డాకాలమునందలి మహాభిషగ్తనము; అతడు తక్షశిలా నగరముకరిగి యచ్చటి విద్యాపీఠమున వైద్యవిద్య నభ్యసించి విశారదుఁడై జన్మభూమియైన మగధ కేతెంచియుండెను. పచ్చుచుమార్గ మధ్యమున నాతఁడు కాశీ, సాకేతములందును, ఉజ్జయినీ నగరమునను గొప్ప శ్రేష్ఠులయొక్కయు రాజులయొక్కయు ఘనవ్యాధులను మాన్పి తన వైద్యకళాప్రవీణతను జాటి, వారివలనఁ బెక్కు సంస్తుతులందెను. ఈతని వైద్యకళా వైదుష్యమును గుర్తించి బింబిసారుఁ డీతనిని మగధరాజాస్థానమున రాజవైద్యునిగ నేమించి గౌరవించెను. అంతియ కాక యతఁ డీతనిని బుద్ధునికిని, బౌద్ధ భిక్షువులకునుగూడ వైద్యునిగ నేర్పాటుచేసెను. నాటినుండి యాతఁడు మగధరాజ వంశమును గనిపెట్టుకొని విశ్వాసపాత్రుఁడై మెలఁగుచుండెను. ఈతఁడు అజాతశత్రునికిఁగూడ వైద్యుఁడుగ నుండుటచేత ఆతని ఊమమును శ్రేయస్సును గోరి, బుద్ధునికడ కరిగిన నీ మానసిక వ్యథ యంతరించి శాంతి కలుగఁగలదని ఆతనికి బోధించి, బుద్ధుని గుణగణములను బ్రస్తుతించెను. మొట్టమొదట భయ

పడినను తుదకు సాహసించి యజాతశత్రు వా మహాసేయుని కడ కరిగి, తాను జేసిన పాపకార్యము నెఱింగించి, పశ్చాత్తాపము నొందితన్నుద్ధరింపవలసినదని యాతనిని వినయపూర్వకముగఁ బ్రార్థించెను. పరమదయాళువైన బుద్ధుఁ డాతఁడు ప్రార్థన నంగీకరించి, పెక్కు ధర్మములు బోధించి యాతఁడు హృదయ సంతాపముఁ బాపెను.

మగధ సామ్రాజ్యముగ పరిణమిల్లుటచేత మాత్రమే కాక అజాతశత్రుని పరిపాలనకాలము వేటొక గొప్ప విషయమువలనను జాల ప్రాముఖ్యము నందెను. లోకమునకు దుఃఖ నివారణోపాయమును దెలిపి, నిర్వాణ మార్గమును జూపి, సర్వవర్ణావలంబనీయమైన యొక నూతన మతమును ప్రసాదించిన కరుణాసింధువు బుద్ధుఁ డీ యజాతశత్రుని రాజ్యకాలమున అష్టమ వర్షమున (క్రీ. పూ. ౫౪౪) మల్లరాజ్యమునకు రాజధానియైన కుశ నగరమునందు మహాపరినిర్వాణమునందెను. ఆ నగర పరిసరముననే బుద్ధునికి దహనాద్యంత్యక్రియలు జరిగెను. అనంతర మా మహాత్ముని అస్థ్యాది శరీరావశేషములను మాగధులు, నైశాలి లిచ్చవులు, కపిలవస్తు శాక్యులు మొదలగు వారు పంచుకొని, తమ తమ రాజధానులకుఁ గొనిపోయి, చక్కని కట్టడములందుఁ బదిలపఱచిరి. తనవంతునకు నచ్చిన భాగము నజాతశత్రువుకూడ భక్తి ప్రపత్తులతో రాజగృహమునకుఁ గొనివచ్చి, చక్కని నిర్మాణమున పదిలపఱచి, పూజింప మొదలిడెను. బుద్ధుని శరీరావశేషములను పదిలపఱచిన యిట్టి నిర్మాణములకే చైత్యములని పేరు. అట్టి యవశేషములను ధాతువులందురు. చైత్యనిర్మాణమున ధాతువు లుండు ప్రత్యేక భాగమునకు ధాతుగర్భమని పేరు.

బుద్ధ నిర్వాణానంతర మేడు మానములకు అజాత శత్రుని యాదరపూర్వక సమాహ్వానము ననుసరించి, బుద్ధుని సందర్శించినట్టియు, బుద్ధుని యుపదేశములను స్వయముగ వినినట్టియు భిక్షువు లైదువందలమంది రాజగృహమునందలి సప్తపర్ణగుహయందు వర్షాకాలమున సమావేశమై మొదటి 'సంగీతి'ని జరపిరి. ఈ ప్రథమ సంగీతికి బుద్ధుని శిష్యులలో సగ్రగణ్యుడైన మహాకశ్యపుఁ డధితిగ నుండెను.

అజాతశత్రువు తన రాజధానియైన రాజగృహముచుట్టు పెక్కు ధాతు చైత్యములను నిర్మించెను. అంతయు కాక బుద్ధుని మహాపరినిర్వాణానంతరము రాజగృహమునందలి పదునెనిమిది మహావిహారములు బౌద్ధ భిక్షువులచే పరిత్యక్తములై పాడునడి యుండఁగా, వాని నాతఁడు విశేషధనమును వ్యయ పఱచి బాగుచేయించెను. ఈతఁడు ఇరువదినాలుగేండ్లు రాజ్య మేలినట్లు బౌద్ధగ్రంథములు తెలుపుచున్నవి. తన పరిపాలనాంత్యకాలమున తుద కీతనికిని దన తండ్రికి పట్టిన దుర్గతియే పట్టెను. ఇతఁడు ఉదయభద్రునిచే వధియింపఁబడెను.

ఉ ద యి భ ద్రుఁ డు

(క్రీ. పూ. ౪౮౩-౪౬౨)

బౌద్ధ వాఙ్మయము ననుసరించి చూచినచో ఉదయి భద్రుఁడు అజాతశత్రుని తనయుఁడు. ఇతఁడు తన తండ్రి పరిపాలనాంత్యకాలమున యువరాజుగ నుండి చంపానగరము రాజధానిగ అంగరాజ్యమును పాలించుచుండెను. పురాణములవలన దర్శకుఁ డజాతశత్రుని పుత్రుఁడనియు, ఉదయి

భద్రుఁడు పాత్రుఁడనియుఁ దెలియుచున్నది. ఇం దేది నిజమో యెఱుంగరాదు. అజాతశత్రుని తనయుఁడు దర్శకుఁడే యయంగీకరించినను ఆతనిని గుఱించి యేమియుఁ దెలియరాదు. కాని చాలమంది చరిత్రకారులు బౌద్ధవాఙ్మయప్రమాణమునే యంగీకరించి అజాతశత్రుని యనంతరము మగధ సింహాసనము నధిష్ఠించినది యతని తనయుఁడు ఉదయిభద్రుఁడని సిద్ధాంతము చేయుచున్నారు.

ఉదయిభద్రుఁడే చరిత్రప్రసిద్ధమైన పాటలీపుత్ర మహానగరము నిర్మాత. ఇది గంగా, శోణనదీ సంగమ ప్రదేశముగలదు. కుసుమపురమనియు, పుష్పపురమనియు దీని నామాతరములు. అజాతశత్రువు కట్టిన కోటచుట్టు లేచిన దీ మహానగరము. పాటలీపుత్రమును నిర్మించిన పిదప ఉదయిభద్రుఁడు ఈ రాజధానిని రాజగృహముననుండి యచ్చటికి మార్చెను. ఇప్పుడు పాట్నా నగరమే పూర్వపు పాటలీపుత్రమని పురాతత్వవిదులు గుర్తించియున్నారు. ప్రాతనగరము శిథిలమైనందున తత్సమరముననే యీ నూతన నగరము వికసించినది.

కాశీ, కోనల, వైశాల్యాది రాజ్యము లన్నియు మగధలోఁ జేరిపోవుటవలన మగధ, అవంతలు ఇరుగు పొరుగు రాజ్యము లయ్యెను. ఈ కారణమున అజాతశత్రుని నానుండి ఆరంభమైన పోరాట మీ యుదయిభద్రుని కాలమునను సాగుచుండియుండును. కాని మన కీతని రాజ్యపాలన విశేషములను గుఱించి కాని, యీతని యనంతరము మగధనేలిన ప్రభువులను గుఱించి కాని—వారి పేరులు తక్కు—మన కేమియుఁ దెలియదు.

ఉదయిభద్రుని తరువాతి రాజులలో పేర్కొనఁదగిన వారు నందివర్ధన, మహానందులు. ఈ వంశమునందలి కడపటి భూపతులకాలమున (క్రీ. శ. ౪౪౦) వై శాలీనగర కూటాగార మున బౌద్ధుల ద్వితీయసంగీతి జరగెను. కాలాశోకుఁడు రాజ్య మేలుచుండిన కాలమున నిది జరగినట్లు బౌద్ధగ్రంథములు తెలుపుచున్నవి. నందివర్ధ నుఁడే కాలాశోకుఁడని కొందఱు పరిశోధక పండితుల యభిప్రాయము.

శైశునాగులు: శిల్పకళ

ప్రతిమా శిల్ప చారిత్రమున నీశైశునాగవంశజుల పరిపాలన కాలము చాల ముఖ్యమైనది. ఈ వంశమునందలి కుణిక అజాత శత్రునియొక్కయు, ఉదయిభద్రునియొక్కయు, నందివర్ధనునియొక్కయు శిలాప్రతిమలు (Statues) ఇటీవలనే ౧౯౧౯-వ సంవత్సరమునఁ గనిపట్టఁబడినవి. ఉదయిభద్ర, నందివర్ధనుల శిలాప్రతిమలు కలకత్తా చిత్రవస్తు ప్రదర్శనశాల యందును, కుణిక అజాతశత్రుని శిలాప్రతిమ మధురానగర చిత్రవస్తు ప్రదర్శనశాలయందును గలవు. ఇవి యాయా శాలలయందు చాలకాలముననుండి యున్నను వానిని ఫలాన ప్రతిమలని ౧౯౧౯ వఱ కెవ్వరును గుర్తింపఁజాలరైరి; కాని యా సంవత్సరమున మన దేశమునందలి యైతిహాసిక పరిశోధకాగ్రగణ్యులలో నొక్కరగు శ్రీయుత కే. పి. జయస్వాలు పండితులు ఆ ప్రతిమాశిలలమీఁదఁగల శాసనములను జాగ్రత్తగఁ బరీక్షించి యాప్రతిమలు పూర్వోక్త శైశునాగ నృపాలురవని నిరూపించిరి. ఈ నిరూపణమువలన, పాషాణములను మూర్తి మంతములుగఁ దీర్చుట హిందూదేశము పాశ్చాత్య

దేశములనుండి నేర్చిన విద్యయని స్వదేశాభిమానసంపన్నులయిన పాశ్చాత్య పండితులు కల్పించిన ప్రవాదము పటాపంచలైనది. పూర్వోక్త ప్రతిమాపాషాణముల క్రియామాధుర్యమును (Exquisiteness of Execution), భావగతియు (Expression), ఆకృతియు (Portrait form) అంతటి ప్రాచీనకాలముననే మన దేశమునందలి శిల్పు లెంతటి సిద్ధహస్తులౌ తెలియజేయుచున్నవి. ఇత రోదాహరణములు మన కింతవఱకుఁ దెలియరాకపోయినను ఈ ప్రతిమలను బట్టియే శైశునాగవంశజులు శిల్పులనాదరించి, శిల్పకళకుఁ జేయూత నిచ్చియుందురని నిశ్చయింపవచ్చును.

నందవంశజులు

బింబిసార వంశజుల యనంతరము మగధను పాలించిన వారు నందవంశీయులు. వీరిలో మహాపద్మనందుఁడు ప్రథముఁడు. ఈ నందవంశజుల కాలమున ప్రాకృముద్రతీరస్థమైన కళింగముకూడ మగధాధికారమును శిరసావహించెను. భరత వర్షమునకు వాయవ్యదిశ నున్నదేశము నాక్రమించి రాజ్యమేలుచుండి పారసీకులను జయించి మహాపద్మనందుఁడు తన రాజ్యమును అటు తక్షశిలవఱకు విస్తరింపజేసి యుత్తర హిందూస్థానము నంతను ఏకచ్ఛత్రముగ పాలించెను. ఇతఁడు తన యంత్యకాలమునఁ దన కుమారులకు విశాలమైన గొప్ప సామ్రాజ్యమునే కాక, గొప్ప సైన్యమును, ధన సమృద్ధిమైన మహాకోశమును గూడ నొసంగి పోయెను.

ఇతని యనంతరము నందు లను సామాన్యనామమునఁ బరఁగు నితని కుమారులు రాజ్యమునకు వచ్చిరి. ఈ వంశము

వారికి కడనటకు పాటలీపుత్రమే రాజధానిగ నుండెను. నంద సంశమునందలి కడపటివ్రభువుకాలముననే యవన భూపతి యగు అలెగ్జాండరు హిందూదేశముపై దండెత్తి వచ్చినది.

పారసీకులు : యవనులు

మగధ సామ్రాజ్యము విజృంభించుచుండిన కాలమున హిందూదేశమునకుఁ బశ్చిమమున నున్న దేశములందు గొప్ప రాజకీయ పరివర్తనములు సంభవించుచుండెను. హిందూదేశమునకును, దానికిఁ గడు పశ్చిమమున మధ్యధరాసముద్రమునకును నడుమ నున్న, ఇప్పటి అఫ్గానిస్తానము, బలూచిస్తానము, పెర్షియా (పారసీకము), మెసోపొటేమియా, అరబియా, అంగోరా మొదలగు దేశము లాక్రమించు భాగము ప్రాచీనసభ్యతలకు పంటపొలము; ప్రాచీనసామ్రాజ్యములకు పుట్టినిల్లు. అస్సీరియా, బాబిలోనియా, చాల్డియా మొదలైన సామ్రాజ్యము లన్నియు క్రీస్తుకు పూర్వ మిచట వర్ధిల్లియుండెను. మగధరాజ్యలక్ష్మీ విహారమునకై యెటు నుండి కత్తి దూసి బింబిసారుఁడు నాలుగుదెసల రాజమార్గముల నిర్మించుచుండిన కాలముననే పారసీక మహాయోధుఁడైన సైరస్ అంతవఱ కప్రాంతముల వర్ధిల్లుచుండిన బాబిలోనియాను సామ్రాజ్యమును గూలద్రోసి, ఆసియా ఖండమున వాయవ్యదిశ నున్న దేశము లనేకములను జయించి, పారసీక సామ్రాజ్యమునకు పునాదులు వైచెను. దీనినే అకిమినియస్ సామ్రాజ్య మందురు.

హిందూదేశమునందలి సింధు, గాంధారాది దేశములకును, బాబిలోనియా మొదలగు దేశములకును వెండి, బంగారు వైఠూర్యములు, దంతము, మంచిగందపు చెక్క, రవసెల్లాలు మొదలగువానితో నాటున ఎడారి దారులను కొండదారులను ఒంటెలమీఁదను, గుఱ్ఱములమీఁదను, సముద్రమార్గమున సింధునదీముఖద్వారముననుండి పారసీక సింధుశాఖమీఁదుగ ఓడలమీఁదను వర్తకవ్యాపారము సాగుచుండుటచేత భాగ్యభోగ్యములకు పేరువడసిన హిందూదేశముపై పారసీకులు కన్ను వేసిరి. అనతికాలముననే క్రీ. పూ. ౫౧౬-వ సంవత్సరము ప్రాంతమున సైరస్ వంశజుఁడైన మొదటి డెరయస్ భూపతి పారసీక సైన్యముల నడిపించుకొని భారతభూమిపై దాడివెడలివచ్చెను. చరిత్రకుఁ దెలిసినంతవఱకు రాజ్యలాభాకాంక్షతో పరరాజభిక్షము భారతీయుల కర్మభూమి తళతళలాడుట కదియే మొదటిసారి. అంతవఱకు మగధ సామ్రాజ్యపతాక నీడకు రాకుండ తన స్వాతంత్ర్యమును పదిలముగ దాచుకొనిన గాంధారము డెరయస్ విక్రమధాటికి లోఁగిపోయి పారసీకరాజు నధికారము నొదలఁ దాల్చెను (క్రీ. పూ. ౫౦౫).

డెరయస్ పారసీకదేశపు రాజులలో చాల గొప్పవాడు. శాసనములం దితఁడు 'దర్యవుష్ విష్టాష్పు' డని పేర్కొనఁబడియున్నాఁడు. ఇతని సైన్యాధిపతియైన 'స్కెలాక్స్' అనునతఁడు గాంధారముననుండి దక్షిణమున సింధునదీముఖద్వారమువఱకుఁ గల దేశము నంతను స్వాధీనపఱచుకొని పారసీక సామ్రాజ్యమునఁ జేర్చెను. ఇదియు నంతవఱకు మగధరాజ్యమునఁ జేరక తన స్వాతంత్ర్యమును గాపాడుకొనుచు వచ్చినప్రాంతమే.

పారసీకులకు స్వాధీనమైన దేశ మిది యని సరిగా సరి
హద్దులు నిర్ణయించి చెప్పట కష్టమైనను, గాంధారముతోఁ
గూడ సింధునది కుభయపార్శ్వములం గల పడుమటి పంజాబు,
సింధు దేశములు వైదికమత ప్రతికూలురైన పారసీకుల పరిపాల
నము క్రిందికి వచ్చెనని యూహింపవచ్చును. పారసీకులు
రాజ్యాంగ నిర్మాణమునఁ జాల నేర్పరులు. జయించిన దేశముల
నన్నిటిని పరగణాలుగ విభాగించి, ఒక్కొక్క పరగణా కింత
కప్పము చెల్లవలెనని వా రేర్పాటు కావించిరి. వారి ఇరువది
మూడు పరగణాలలో ఏడవది పారసీక హిందూరాజ్యము.
పారసీక సామ్రాజ్యమున కన్నిపరగణాలనుండి చెల్లు మొత్తము
కప్పములో ఏకొంచెమో తక్కువగ సగము మొత్తము ఈ
యొక్క పరగణానుండియే చెల్లుచుండెనట! అదియును బం
గారు రూపముననే. నూతనోపార్జితములైన యీ రాజ్య
విభాగములను పరిపాలించుటకు దెరయస్ అధిపతులను నియ
మించెను. వీరికి 'క్షత్రపావను' లని పేరు. ఈ క్షత్రపావన
పదమే తుదకు 'క్షత్రప' గ మాటుటచేత రాజప్రతినిధులగు
పాలకులకు క్షత్రపు లని వ్యావహారికనామ మయ్యెను.

పారసీకుల యీ విజయములతో పశ్చిమదేశముల
కును హిందూదేశమునకును రాకపోకలును, వర్తక వ్యాపార
మును విస్తరించెను. పారసీక భూధవుల ధండులో హిందూ
దేశీయులుకూడ సైనికులుగఁ జేరుచుండిరి. పునర్నర సమాశ్ర
యమున పారసీక, హిందూదేశ కళాసంస్కృతులలో మార్పులు
కలుగుచుండెను. పారసీక శిల్పులు హిందూదేశమునకును,
హిందూదేశ శిల్పులు పారసీకాది పశ్చిమ దేశములకును బోయి

తమ విద్యలందు ప్రజ్ఞా కాశలములఁ జూపుచు వచ్చిరి. హిందూ నిర్మాణముల పారసీక శిల్పకళా రీతినంప్రదాయముల కనువేర్పడెను. 'ఖరోష్ఠి'యను లిపి పారసీకుల యాగమనముతో హిందూదేశమునకు వచ్చెనని కొందఱి యిభిప్రాయము. కాదిది యిచ్చటిదే యని మఱికొందఁ జెందురు. ఇది యిప్పుడే పారసీక, అరబ్బీలిపులవలెనే, మనము వాడుకగ వ్రాయునట్లు ఎడమవైపుననుండి కుడివైపునకుఁ గాక, కుడివైపుననుండి ఎడమవైపునకు వ్రాసెదరు. హిందూదేశపు పశ్చిమోత్తర దిశల నున్న సింధు, గాంధారాది దేశముల నీలిపి రమారమి క్రీస్తు శకము నాలుగైదు శతాబ్దాలవఱకు వాడుకయం దుండెను.

మూఁడవ డెరయస్ (క్రీ. పూ. 33౫—33౦) కాలము వఱకు గాంధారాది హిందూదేశ విభాగములు పారసీకుల క్రిందనే యుండెను. కాని యా కాలమున అలెగ్జాండరు అనయవనవీరుఁడు మధ్యధరాసముద్రమువఱకు వ్యాపించిన పారసీక సామ్రాజ్యముపై దండెత్తుచు, ఒక్కొక్కటిగ నందఱి దుర్గములను జయించుచు వచ్చెను. సామ్రాజ్యమున గొప్ప సంక్షోభము కలిగెను. ఇదియే తగినయద నని హిందూదేశ విభాగములు పారసీకాధికారభారమును త్రోసిపుచ్చి స్వతంత్ర్యమును బ్రకటించెను.

అలెగ్జాండరు దండయాత్ర

అలెగ్జాండరు తుదకు క్రీ. పూ. 33౦-వ ప్రాంతమున మూఁడవ డెరయస్ నృపతిని జయించి, పారసీక సామ్రాజ్యమును స్వాధీనపఱుచుకొనెను. హిందూదేశ వైశ్వర్య వర్తకములను గుఱించి పారసీకులవలన విన్నవారగుటచేత యవన వీరుల దృష్టి

హిందూదేశమువైపు తిరిగెను. అపజయము నెఱుంగని తన వీరవాహినిని నడపించుకొని అలెగ్జాండరు హిందూదేశముపై నెత్తి వచ్చెను.

యవన సైన్యము హిందూదేశమునకు వచ్చునప్పటికి పశ్చిమోత్తర దిగ్భాగమున గాంధారము మొదలు సింధునదీ ముఖద్వారమువఱకు ఆ నది కుభయపార్శ్వములఁ గల దేశమున పెక్కుతెగల వారు చిన్న చిన్న స్వతంత్ర రాజ్యములు స్థాపించుకొని యేలుబడి నెఱపుచుండిరి. అశ్శక, పుష్కరావతీ, తక్షశిలా, అభిసార, ఉరస, గాంధార, సౌభూతి, సివిరాష్ట్ర, ఝుద్రక, మాళవ, అంబస్తాదు లన్నియు నట్టి స్వతంత్ర రాజ్యములే. తమకు రథ, గజ, తురగ, పదాతి సైన్యము లెంత యెక్కువగ నుండినను, పరస్పరము కలహించుచుండిన కారణమున సంఘీభావము లేక ఈ రాజ్యములవారు ఉద్ధతితో వచ్చు అలెగ్జాండరు విజయవాహినికి త్రోవ యొసంగి యొదిగి యుండవలసినవారైరి.

క్రీ. పూ. 3౨౭-వ సంవత్సరమున 'అప్టాక్' నగర ప్రాంతమున అలెగ్జాండరు ఎనుబదివేల కెక్కుడు మందితో సింధునదిని దాటి తక్షశిలా రాజ్యమునఁ బ్రవేశించెను. ఆ కాలమున ఆ రాజ్యమున కధిపతియైన అంభీ నృపాలునికిని అభిసార, పౌరవ భూపతులకును వైరానలము ప్రజ్వరిల్లుచుండెను. అభిసారము తక్షశిల కెగువ నున్న పొరుగు రాజ్యము. జేలం, చీనాబు నదుల మధ్యదేశము పౌరవునిది. ఈ పౌరవ పదమునే యవనులు 'పోరస్' అని వ్యవహరించిరి. అలెగ్జాండరు కాలమున వర్ధిల్లుచుండిన పై స్వతంత్రరాజ్యము

లన్నిటిలో పౌరన రాజ్యమే గొప్పది. ఇందు మూడువంతుల నగరము లుండె ననియు, పౌరన సైన్యమున నూటమున్నది యేనుగులును, వేయిరథములును, మూడువేల గుఱ్ఱములును, ఏబదివేల కల్బలము నుండె ననియు తెలియుచున్నది. ఆ కాలమున అభిసార పౌరన రాజ్యములు రెండును సఖ్యముతో నుండి యిరుగు పొరుగు రాజ్యములపై కత్తి దూయుచుండెను.

ఈ కారణమున అలెగ్జాండరు తన రాజ్యమున బ్రవేశించుటతోడనే ఆంభీభూపతి అతనికడ కరిగి సామంతుడయి, కప్పముగట్ట నంగీకరించి, యతని యధికారమునకుఁ దల యొగ్గెను. స్వార్థలాభ ప్రేరితుడై తోడి దేశీయ సోదరుని పై కత్తి గట్టి హిందూదేశీయుఁడు యూరోపియను ఖడ్గము నకుఁ బ్రణమిల్లుట కదియే మొదటి తడవ.

అలెగ్జాండరు ఆంభీభూపతి కభయహస్తము నొసంగి, తనకు సామంతుడై కప్పము కట్టవలసినదని తక్షశిలనుండియే పౌరవునికి సందేశ మంపెను. మహాభిమాని పౌరవుఁడు కోపోద్దీప్తితుడై తత్సందేశమును నిరసించి నిందించి, యతఁడు తన సైన్యముల నాయితపఱచి, యవన బలముల నెదిరింప జేలం నదీతీరమున సిద్ధమయ్యెను. ఆంభీభూపతి తన సైన్యమునుగూడ అలెగ్జాండరు వశ మొనర్చి యాతనిని పౌరవుని పైకి బంపెను. పెక్కుసైన్యములను గూర్చుకొని అలెగ్జాండరుకూడ జేలమ్ నదీతీరమున కరుదెంచెను. అప్పటికే నది యావలియొడ్డున రథ, గజ, తురగ, పదాతి బలములతో పౌరవనేన పోరున కామితమై యుండెను. తత్సేనావిన్యాస

మున ముందటి భాగమున నొండొంటికి రమారమి నూత్రేసి యడుగుల యంతరమున ఏనుగులు బారులు తీరియుండెను. ఏనుగులకు నడుమ నడుమను, వానికి వెనుకను ధానుష్కముగు కాల్యల ముండెను. దానికి పిఱుద రథములును, వాని వెనుక అశ్వ సైన్యము నుండెను. ఈవ్యూహ మంతయునొక నగరము ననుకరించుచుండెను. ఏనుగులు కోట బురుజులవలెను, వానికి నడుమ నున్న కాల్యలము కోట గోడలవలెను ఉండెను. ఒక్కొక్క రథమున నాటుగురు యోధులుండిరి. వారియందు రథమున కిరుపార్శ్వముల నంగరక్షకు లిరువురు; అరిగవాండ్రువురు; మిగిలిన యిరువురు రథికులు. ఇట్టి సైన్యమునకుఁ దోడు తరింప వీలు కాని నది. వఱదలు వచ్చుటచేత నది నుల్లు తిరిగి నురుగులు గ్రక్కుచు ప్రవహించుచుండెను.

ఈ నది నుత్తరించి, యెదుట నున్న భయంకరమగు పౌరవుని వ్యూహమును మార్కొనుట కష్టమని అలెగ్జాండరు తలంచెను. అందువలన, సంగ్రామము భయంకరమయి, పర సైన్య మించుక చిదఱవంద అయినపుడు ఆకస్మికముగ వచ్చి దానిని జుట్టు ముట్టుట కతఁడు కొంత సైన్యమును మఱువుల నందందు నిలిపియుంచెను. తక్కిన సైన్యములతో నాతఁడు పౌరవుఁ డెఱుంగకుండ నదీతీరస్థారణ్యమార్గముల ఎగువ కరిగి, యచ్చట రహస్యముగ నదిని దాటి శత్రువురాక కాత్రముతో నెదురు చూచుచుండిన పౌరవసైన్యములను తటాలున ముట్టడించెను.

ఇట్లు తాకిన యుభయ సైన్యములకు నెనిమిది గంటల సేపు మహాభయంకరయుద్ధము ప్రవర్తిల్లెను. సమరము తుముల

మయ్యెను. కొంత తడవైన పిదప పౌరవసేన కలగఁబఱచెను. యవనులు పౌరపులపయిఁ గవిసిరి. అత్తటి నది కావల మఱుపుల నుండిన యవనబలములు నదిని దాటి పౌరవాసీకము పయిఁ బడెను. తేరికొని తన వరుఁధినిని సరికూర్చుకొనుటకై పౌరపుని కవకాశము లేకపోయెను. అతని సైన్యమున కలమ మెక్కు డయ్యెను. అది యదనుగ శత్రుసేన విక్రమించెను. పౌరవదళమున రథము లనేకములు కూలినవి. ఏనుఁగులును, గుఱ్ఱములును మడిసినవి. వీరవరేణ్యు లనేకులు వీరశయముల నలంకరించిరి. ఇట్లు సైన్యము మడియుచుండినకొలది పౌరపుఁడు తెంపరియై శత్రువీరుల బాణపరంపరల నొంచెను. కుంతములఁ గ్రుచ్చెను. పిఱికికండ నింతయేనియుఁ జూపక పోకునలిసి యాతఁడు క్షతగాత్రుడై తుదకు స్మృతి తప్పి నేలకొలుగెను. యవనవాహిని విజయశంఖము పూరించెను. స్మృతి తప్పి పడియున్న పౌరపుఁడు యవనచక్రవర్తికి బందీ యయ్యెను. కాని అలెగ్జాండరు అతని శౌర్యపరాక్రమముల కెంతయనలరి, యాతని రాజ్యమును మరల నాతని కొనంగి తన సామంతుని గావించి గౌరవించెను.

జీలమనది కుభయతటముల నీ సంగ్రామము జరగినచోట అలెగ్జాండరు రెండు నగరములను గట్టించెను.

గాంధారము, మొదలు రావి, బియాస్ నదులవఱకుఁ గల యుత్తరపు పంజాబుదేశ మా యవనవీరునికి స్వాధీన మయ్యెను. బియాస్ నదికిఁ దూర్పున నున్న దేశము మగధ సామ్రాజ్యము. దాని నప్పుడు నందవంశజులు పాలించుచుండిరి. అలెగ్జాండ రాసామ్రాజ్యమునుగూడ జయింప నాసపడెను.

కాని మండలేశ్వరుడైన పారవునితోడి పోరాటమున భారతీ
యధనుర్ధరుని సూటి తప్పని కఱకుటమ్ముల వ్రేటు బాగుగ
నెఱిగినవా డగుటచేత ఆతనికిఁ గొంత గుండె బెదురు కలిగి
నది. కృతహస్తుడయిన హిందూధనుష్మంతుఁడు ప్రత్యా
లీఢపాదుడయి సంగ్రామరంగమున నిలిచి, ధనువును భూమి
పై మోసి, నారి సారించి టంకారము సేసి బాణము నేయుచో
ఱాలు, కవచము మున్నగు రక్షణసాధనము లేవియు దానిని నిరో
ధింపఁజాలనని అలెగ్జాండరు దండయాత్ర నభివర్ణించిన రెండవ
శతాబ్దినాటి చరిత్రకారుఁడు ఏరియాన్ పేరుకొనినాఁడు.
నాటి హిందూయోధుల తిరుగు లేని బాణములు యవనుల
యెముకల నంట నాటినవి. దానం జేసి వార లింక నచటినుండి
ముందటి కడుగిడ వెఱచిరి. అదియునుం గాక యాతరుణమున
గంగానది కుభయతటములఁ గల మగధాది ప్రాచ్యరాజ్యముల
రాజులు ఆటువేల గజములను, ఎనుబదివేల గుఱ్ఱములను,
రెండు లక్షల కల్బలమును సమకూర్చుకొని యవనబలముల
నెదిరింపఁ దరలి వచ్చుచున్నారని వార్త వచ్చెను. అంతట వారిని
జయింప అలెగ్జాండరునకు పట్టుదల యెక్కువయై తన సైన్య
ములను వారిపైఁ దరల పురికొల్పెను. కాని యతని సైనికు
లొకని యాజ్ఞను మన్నింపరయిరి. చేయునది లేక అలెగ్జాండ
రచ్చటినుండి వెనుకకు మఱలెను. తన విజయాభిలాష నెట్లొ
తీర్చుకొను తలంపున నతఁడు నౌకాదళమును సమకూర్చు
కొని, జీలమునదీమార్గమున సింధునదిని బ్రవేశించి ముఖ
ద్వారమువఱకుఁ బోయి, యానది కిరువయిపులఁ గల వేర్వేరు
రాజ్యములను జయింపఁ బూనుకొనెను. తోడనే నౌకాద
ళము నాయత్తము చేసికొని నదీమార్గమున అలెగ్జాండరు

ప్రయాణము సాగించెను. ఆ దళమున కపాయము బొరడు కుండఁ గాపాడుట కుభయతటములఁ గొంత సైన్యము నా నియమించెను.

ఇట్లు నదిపయిఁ బ్రయాణము చేయుచు అలెగ్జాండరు మార్గ మధ్యమునఁ గల రాజ్యములను ముట్టడించి, లోఁబఱచు కొనుచువచ్చెను. ఈ దండయాత్రయందును అశ్వక, మాళవ, తుద్రకాది రాజ్యముల రాజులు పలువురు అలెగ్జాండరు నెదిఁ పోరాడిరి; కాని వారికిఁ బరస్పర మైకమత్యము లేకపోవుట చేత నాతని నిరోధింపఁజాలరయిరి. ఆశ్వకరాజ్యమున ప్రధాన దుర్గములలో నొకటి యగు 'మన్సగ'మును అలెగ్జాండరు ముట్టడించినపుడు సమరమున నిహతులైన భారత యోధుల యా యుధములను పరిగ్రహించి, భారత నారీమణులుకూడ యవన వీరులతోఁ బోరాడి వెఱపు గొలిపిరి. తుదకు పడుమటి పంజాబు, సింధుదేశము అలెగ్జాండరు ధాటికి పరాభూతము లయినవి.

తరువాత అలెగ్జాండరు తన సేనను మూఁడు భాగములు చేసి, రెండింటిని నాటు మార్గమునను, మూడవదానిని నౌకల మీఁదను సింధునదీముఖద్వారముననుండి అరాబియా సముద్రమును, పారసీకసింధుశాఖను దాటి పారసీకదేశమునకు వచ్చి తన్నుఁ గలసికొనఁ గట్టడచేసి యటనుండి తరలిపోయెను.

అలెగ్జాండరు హిందూదేశదండయాత్ర యీ విధమున ముగిసినది. హిందూదేశమున నాతఁడు మూఁడేడులయిన నుండినవాఁడు కాఁడు. ఆయున్న కాలమున సగము సింధునదికిఁ దూర్పుదిశను యుద్ధములందే కడచినది. అయినను ఆ కాలము

ననే యాతఁడు నగరములను గట్టించెను. నదీతీరముల వర్తకమున కనుకూలములైన చోటుల నోడరేవులను గట్టించుట కేర్పాటులు చేసెను; తాను జయించిన హిందూదేశపు పారసీక రాజ్యములయందు పూర్వాచారము ననుసరించి, పారసీకులనే కాక యవనులనుగూడ క్షత్రపులుగ నియమించెను; హిందూ రాజ్యముల కదివఱ కుండిన పరిపాలకులనే మరల నధిపతులం జేసెను; అన్ని రాజ్యములందును యవనసైన్యమును గాఢపుం చెను. తక్షశిలాధిపతియు, ఆంభీభూపతియు, పౌరవుఁడును క్షత్రపు లయిరి. పౌరవుని కదివఱకుఁ గల రాజ్యమును, తాను జయించినఁ రాజ్యమునఁ గొంతయు నొనంగి అలెగ్జాండ రత నితో స్నేహబంధమును గట్టిచేసెను.

ఇట్లు అలెగ్జాండరు హిందూదేశమునఁ దన రాజ్యము స్థిరముగ యవనపరిపాలనమున నుండున ల్లెన్ని యో కట్టుబాటు లను జేసి, హిందూదేశమును విడిచి వెళ్లిపోయెను. అతఁడు క్రీ. పూ. 323 నందు బాబిలోను నగరమున మరణించెను. అంతట భారతభూమిని నిర్మించిన యవనరాజసాధమును వశార్య చంద్రగుప్తుఁడు పునాదులకంటఁ గూలఁద్రోయించెను. ఈతఁడే తరువాత సందవంశమును నిర్మూలించి యుత్తర హిందూ దేశము నేకచ్ఛత్రముగఁ బాలించినవాఁడు.

ఈ యవన దండయాత్రవలనఁ గూలిపోయిన పంజాబు దేశరాజ్యముల నన్నిటిని గలుపుకొని చంద్రగుప్తుఁడు సుకర ముగ సామ్రాజ్యమును బ్రతిష్ఠించుకొనఁ గలిగెను. అంతియ కాక యీ దండయాత్రవలన పశ్చిమ దేశములకును, హిందూ దేశమునకు రాకపోకలును, వర్తకమును అతిశయించెను.

యవనులకుఁ గలిగిన హిందూతత్వశాస్త్రపరిజ్ఞానమువల్ల
యవనసంస్కృతియందును, భావములందును మార్పు కలిగెను.
హిందూవిద్వాంసులు గ్రీసు, ఆసియామైనను మున్నగు దేశ
ముల కరుగుచుండిరి. హిందువుల మతాభిప్రాయములు పశ్చిమ
దేశములందు వ్యాపించుచుండెను. బౌద్ధజాతక కథలు కొన్ని
పాశ్చాత్యదేశములఁ బ్రచారముఁ గాంచినవి.

మార్క సామ్రాజ్యము

ప్రచండమైన తుపానువలె అలెగ్జాండరు దండయాత్ర
కడచిపోయెను. హిందూదేశపు పశ్చిమోత్తర ప్రదేశములు
దలి రాజులు పరస్పర కలహములకును, ఐకమత్యాభావమున
కును దగిన ఫల మనుభవించిరి. దాస్యజీవన మొంతటి దుర్భర
మయినదో వారి కవుడు తెలిసెను. అందువలన వారు పాశ్చాత్య
పురుషులను ఛేదించుకొని బయలఁబడుట కదను వేచి
యుండిరి. అట్టి యవకాశ మనతికాలముననే లభించినది.

చంద్రగుప్తుఁడు

(క్రీ. పూ. ౩౨౨ - ౨౯౮)

అలెగ్జాండరు మరణవార్త తెలియుటతోడనే యా
రాజు లం దందు విజృంభించి యొక్కుమూడి యవనులమీఁదఁ
దిరుగఁబడిరి. ఈ యవకాశమునఁ బైకి వచ్చినవాఁడు మార్క
చంద్రగుప్తుఁడు.

చంద్రగుప్తుఁడు లేఁబ్రాయమువాఁడు; తేజోవంతుఁడు.
ఇతఁడు మగధ నేలిన కడపటి నందునికి మురయను శూద్ర
యువతియందు జనించినవాడని యొక ప్రవాదముకలదు.

మార్కవంశక్షత్రియుడని బౌద్ధవాఙ్మయమునుబట్టి తెలియ నగును. పాటలీపుత్రసింహాసనము నాశించుటచేత చిన్నతనముననే యితఁడు మగధ రాజ్యముననుండి నెడలఁగొట్టఁబడెను.

స్వదేశబహిష్కృతుడైన యితఁడు అలెగ్జాండరు దండయాత్ర నాటికి పంజాబు ప్రాంతముల నుండెను. ఇతఁ డొకప్పుడు అలెగ్జాండరును సందర్శించి, యాతనిని మగధ రాజ్యముపై దాడివెడలఁ బ్రోత్సహించెనని అలెగ్జాండరు చరిత్ర రచియించిన క్రీస్తు శకము మొదటి శతాబ్దపు చరిత్ర కారులు వ్రాసిరి. ఈ వ్రాత ప్రమాణమని నిశ్చయింపవలను గాకున్నది. అలెగ్జాండరు ఈ లేఁబ్రాయపు జోదుపలుకు లాలించి యాతని నాపాదమస్తకముఁ బరిశీలించెను; ఇతఁడు గూఢ చారియని యనుమానము పొడముటఁ గాఁబోలు నితనిని బట్టి పధింప నాజ్ఞాపించెనట!

హిందూదేశమునందలి పశ్చిమోత్తర ప్రదేశములు మహాసముద్రమువలె అలెగ్జాండరు మరణముతో సంక్షోభము చెందినవి. భుజబలముగల ప్రతి సాహసికుఁడును నాయకుడై యవనరాజ విద్రోహమునకు బలములఁ జేకూర్చుచుండెను. దేశము భయంకరరణోత్సాహముతో తీవరించియుండెను. అదియే తగినయదనని చంద్రగుప్తుఁడు ఖిడ్గమాత్ర సహాయుడై స్వాతంత్ర్యపతాక నల్లార్చుచు, తన యదృష్టము నన్వేషింప సంగ్రామరంగమున కురికెను. పారతంత్ర్యవిమోచనమును హిందువుల కతఁడు లక్ష్యముచేసెను. వందలు వేలు అతని స్వాతంత్ర్యధ్వజచ్ఛాయను జేరిరి. బహుళసైన్యసమేతుఁ డయి యతఁడు ఇంకను వెఱచి పఱవక నిలిచిన యవనవా

హినిపైఁ గవిసెను. యవన సైన్యములను మార్కొనీవ
చోటుల నెల్ల విజయలక్ష్మి యాతనినే వరించెను. అనతికాల
ముననే అలెగ్జాండరు కట్టిన యవనరాజ్యసాధ మంతరువు
లంతరువులుగఁ గూలిపోయి నేలమట్టమయ్యెను. ఇప్పుడ
హిందూదేశపు పశ్చిమోత్తరప్రదేశములకు చంద్రగుప్తుడ
యధిపతి యయ్యెను.

ఈవిజయముతోఁ దన బలమును దాను గు రైతిఁ
చంద్రగుప్తుడు తన దృష్టిని మగధపైఁ ద్రిప్పెను. కాని మగ
ధరాజ్య మతి విస్తారమయినది. చతురంగసమేతమైన నంద
సైన్యము కడువేరున కెక్కినది. స్వామిభక్తిపరాయణులు,
ప్రజ్ఞావంతులునైన మంత్రులు నందునికిఁ గుడిభుజమువలె
నుండి రాజ్యమును కంటిని రెప్పవోలెఁ గాపాడుచుండిరి.
సుపరిరక్షితమైన యిట్టి నందరాజ్యమును జెనకుటయన్న చంద్ర
గుప్తునికి సుకరముకాదు; కాని దైవ మాతనికిఁ దోడుపడెను.

నందవంశ నృపాలురు ప్రజలను పలుబాములఁ జెట్టుచు,
వారి ధనమును దోచుకొనుచు, నిరంకుశులయి స్వార్థపరు
లయి భోగలాలసులై, ప్రజాకంటకులై నెగడుచుండిరి. దేశ
మున ధర్మ మడుగంటెను. రాజవృత్తము దోషదూషిత మ
య్యెను. ప్రజలకు దినమొక గండముగ నుండెను. నాడు
సంఘమున నత్యంత గౌరవపదమునం దుండిన వేదవిదులగు
పండితులకు పరాభవము లనుదినసంభవము లయ్యెను. కడపటి
నందునిపరిపాలనమున మగధ యిట్లు తుక తుక యుడికిపోవు
చుండెను. రాజ్యతంత్రనిష్ఠాతుఁడును, వేదవేదాంగ విదుఁడునగు
విష్ణుగుప్తుఁడను బ్రాహ్మణుఁడు నందరాజవరాభూతుఁడై నంద

వంశనిర్మూలనమునకయి ప్రతినవత్తెను. ఈ విష్ణుగుప్తునికే చాణక్య డనియు, కాటిల్యూడనియు నా మాంతరములు కలవు.

దైవతంత్రమున నీ విష్ణుగుప్తుడును, చంద్రగుప్తుడును కలసికొని తమ యాశయములు సఫలము లగుటకు పథకములఁ బన్నిరి. ఈ సంహారకార్యమున విష్ణుగుప్తుఁడు మంత్రవాది కాఁగా చంద్రగుప్తుఁడు తదాజ్ఞాపరిపాలకుఁడయిన ఖడ్గవాది యయ్యెను. మంత్రపూతమయిన యీ కార్యారంభమున చంద్రగుప్తుఁడు తన విజయవాహినిని నడిపించుకొని, యమునా గంగాతటప్రదేశముల స్కంధావారముల నిర్మించి, రణభేరి మ్రోయించెను.

ఇరువాగుల వారికి పెక్కుచోటుల సంగ్రామములు జరిగినవి. తంత్ర ప్రతి తంత్రములతో నుభయబలములు పెక్కు దినములు ఘోరముగఁ బోరినవి. రాజ్యతంత్రకుశలుఁడగు విష్ణుగుప్తుని ప్రజ్ఞ చంద్రగుప్తునకు శ్రీరామరక్షయియి కాపాడు చుండుటవలన నాతనికి విజయము చేకూరెను. నందవిజేత యగు చంద్రగుప్తునకు మగధ రాజ్యము పాదాక్రాంతమయ్యెను. తాను బట్టిన ప్రతిజ్ఞను నెఱవేర్చుకొని, విష్ణుగుప్తుఁ డొక్క శుభముహూర్తమున మౌర్యచంద్రగుప్తుని మగధ సామ్రాజ్యమున కభిషిక్తునిం గావించి కృతకృత్యుఁ డయ్యెను. మహారాజయిన చంద్రగుప్తుఁడు విష్ణుగుప్తుని ప్రధానామాత్యునిగఁ జేసెను.

విష్ణుగుప్తుని యాదేశానుసారముగ చంద్రగుప్తుఁడు తన రాజ్యపరిపాలనవిధానమును దీరిచి, ప్రజారంజకుడై పరిపాలన మొనరించుచుండెను.

సింహాసనాధిష్ఠితుడైన అనతికాలముననే చంద్రగుప్తుడు పశ్చిమహిందూదేశమునందలి సౌరాష్ట్రము నైదాడి వెడలి దానిని గూడ జయించి, తన రాజ్యమును పశ్చిమసముద్రతీరమువఱకు విస్తరింప జేసెను. సింధు, కాతయవాడ, గుజరాత్, మాళవదేశము లన్నియు నాతని రాజ్యమునఁ జేరబోయెను. చంద్రగుప్తుఁ డీపశ్చిమరాజ్యములకు పువ్యగుప్తుని అధిపతిగ నియమించెను.

ఈ విధమున నుత్తరహిందూస్థాన మంతయు నిదివఱకెన్నడులేని రీతి నొక్కచక్రవర్తి యేలుబడిక్రిందికి వచ్చెను.

కొంకణముననుండి పశ్చిమసముద్రతీరముననే కాపేపల్లపు భూములఁ బడి తమిళదేశమునందలి తిరునెల్వేలివఱకు మౌర్యులు దండెత్తి వచ్చినట్లు తమిళవాఙ్మయమునఁ గొన్ని సూచనలు కలవు. కడు ప్రాచీన కాలమున మైసూరు సంస్థానపు టుత్తరప్రాంతములకు మౌర్యచంద్రగుప్తుడు వచ్చినట్లు తత్ప్రాంత శాసనములఁ దెలుపఁబడియున్నది. ఈ కాణములవలన మౌర్యులు — చంద్రగుప్తుని కాలమున — వింధ్యకు దక్షిణమునఁగల దేశమును గూడ నాక్రమించిరని చరిత్రకారులు విశ్వసించుచున్నారు.

చంద్రగుప్తుడు మగధనేలుచుండిన కాలమున సెల్యూకస్ హిందూదేశము మీఁదికి దండెత్తి వచ్చెను. ఇతఁడు అలెగ్జాండరు సేనాధిపతులతో నొకఁడు. అలెగ్జాండరు మరణసంతర మాతని సామ్రాజ్యముకొల కాతని సేనానులు పరస్పరము పోరాడిరి. తుదకు అలెగ్జాండరు సముపార్జించిన ప్రాదేశికరాజ్యములు సెల్యూకస్ వశ మయ్యెను. రాజ్య కార్య

ములను చక్కబెట్టుకొనుట కతడు పూనుకొనెను. అలెగ్జాం
డరు మరణానంతరము కలిగిన సంక్షోభమునమయమున తిరు
గబడిన రాజ్యములనెల్ల జయించి స్వాధీనము చేసికొనుచు
తన విజయవాహినితో నతడు హిందూదేశమున కరుదెం
చెను. అతడు సింధునదిని దాటి హిందూదేశమున నడుగిడు
నప్పటికే అసంఖ్యాకములైన తన సైన్యములను దీసికొని
చంద్రగుప్తుఁ డాతని నెదిరించెను.

ఉభయులకును ఘోరమగు మహాసంగ్రామము ప్రవర్తి
లైనను. అందు సెల్యూకస్ సంపూర్ణముగ పరాజయము
నొంది, తుదకుఁ దన రాజ్యక్షేమమునకయి చంద్రగుప్తునితో
సంధి గావించుకొని, వివాహసంబంధమును గలుపుకొనెను.
ఈ సంధికారణముగ పూర్వకాలమున పారసీకుల యధికార
మున నుండిన సింధుపరిసరప్రాంతమేకాక యా నదికిఁ బశ్చి
మమున కాబూలునదివఱకుఁగల రాజ్యముకూడ చంద్ర
గుప్తుని కొసంగబడెను. తద్రాజ్యలాభమున కెంతయు నలరి
చంద్రగుప్తుఁడు సెల్యూకసునకు ఏనూతేనుఁగుల నిచ్చి బహు
కరించి యతనిని బంపివేసెను.

నాటనుండి హిందూదేశమునకుఁ బశ్చిమమున నున్న
రాజ్యముల మార్కసామ్రాజ్యము పేరు మ్రోసెను. శక్తిమం
తములయిన నాటి రాజ్యములలో మార్కసామ్రాజ్య మొక్క
టియని పశ్చిమదేశవాసులు గుర్తించిరి. అది మొదలు చం
ద్రగుప్తుని యాస్థానమునకు సిరియా, ఈ జప్తు మొదలగు
పశ్చిమరాజ్యములనుండి రాయబారు లేతెంచుచుండిరి. ఇట్టి

వారిలో సెల్యూకస్ చేతఁ బంపఁబడిన మెగాస్థనీసు మొదల
వాఁడు.

ఉత్తరహిందూరాజ్యముల నన్నిటిని ఐక్యము కామి
పరరాజుల బారినుండి దేశమును రక్షించి దేశ స్వాతంత్ర్య
మును గాపాడిన మొదటి ప్రభు వీచంద్రగుప్తుఁడే; హిందూ
దేశపు మొదటిచక్రవర్తియు నీతఁడే.

జైనవాఙ్మయమువలన చంద్రగుప్తుఁడు జైన మత
వలంబకుఁడని తెలియుచున్నది. భద్రబాహుయతీంద్రు
డితని మతాచార్యుఁడు. అగతానాగతవేత్తయగు నీత
తీంద్రుఁడు ఒకప్పుడు దేశమున ద్వాదశవర్షక్షామము సుఖ
వింపనున్నదని తెలిసికొని చక్రవర్తి కీవార్త నెఱింగించి త
జైనసంఘమును దీసికొని 'దక్షిణాది'కి వచ్చెను. చంద్ర
గుప్తుఁడుకూడ సింహాసనమును దన కుమారుఁడైన బిం
సారునికి వదలి, మునియై తన యాచార్యు ననుసరించి దక్షి
దేశమున మైసూరు రాజ్యమునందలి శ్రవణబెల్గొళాయ
చోటికి వచ్చెను. అచ్చట భద్రబాహువు నిర్వాణము నందె
చంద్రగుప్త మునిపతి తన యాచార్యుని నిర్వాణానంతరము
పండ్రెండేండ్లు జీవించి, తజ్జీవితావశేషమును తపశ్చర్య గడ
తుదకు నిరశనవ్రతము నవలంబించి జీవయాత్ర చాలించెను
ఇప్పటికి శ్రవణబెల్గొళాయందలి చంద్రగిరి, చంద్రగుప్తబస్తీ
ఆ చక్రవర్తిని స్మృతికిఁ దెచ్చుచు వెలయుచున్నవి.

అవైదికమతము నవలంబించిన వాఁడుటచేతఁ గా
బోలు చంద్రగుప్తునిగుఱించి సంస్కృతవాఙ్మయమున నేమియ
లేకపోయినను జైన, బౌద్ధవాఙ్మయముల నందందు నీ చక్ర

ర్తికి సంబంధించిన సంగతులు కలవు. అయినను ఈతని పరాక్రమకార్యములకును; చాణక్యప్రజ్ఞకును సంబంధించిన గాథలు దేశమునఁ బరంపరగ వచ్చుచుండినట్లు క్రీస్తుశక మేడన శతాబ్దినాఁటిది కాఁదగు విశాఖదత్త కవికృత ముద్రారాక్షసనాటకమువలనఁ దెలియనగును. నందవంశనిర్మూలనానంతరము చాణక్యుఁడు స్వామిభక్తిపరాయణుఁడును, రాజకార్యనిపుణుఁడైన కడపటి నందమహారాజమంత్రి రాక్షసుని, తక్కుంగల శత్రుశేషమును సాధించి లోఁబఱచుకొని, చంద్రగుప్త సామ్రాజ్యమునకు సుఖవాప్తి జేకూర్చుటయే యానాటకమునందలి కథానకము.

పరంపరగ వచ్చు చంద్రగుప్తునినాఁటి గాథను గ్రంథస్థముఁ గావించిన పూర్వోక్తనాటకము కాక నాఁటి హిందూదేశ స్థితిగతులనుగుఱించి తెలుపు గ్రంథము లింక రెండు కలవు. వీనిలో రాయబారియైన మెగాస్థనీసు వ్రాసిన హిందూదేశ వృత్తాంత (Indica) మొకటి. మెగాస్థనీసు పాటలీపుత్రమున నివసించుచు, తతఁచు చంద్రగుప్త చక్రవర్తిని సందర్శించుచు వచ్చెను. ఈతఁడు పాటలీపుత్రమున నుండిన కాలముననే ప్రజల వృత్తమును, దేశముయొక్క స్థితిగతులను జక్కఁగ గమనించి పై గ్రంథమును వ్రాసెను. ఈ గ్రంథ మతయు సంపూర్ణముగ లభింపకున్నను అందలి కొన్ని భాగములు మాత్రమే శేషించి యున్నవి. వానివలన నాఁటి హిందూదేశ రాజకీయ, సాంఘికాద్యనేకవిషయములు తెలియుచున్నవి. ఇంక రెండవది చాణక్యుని యర్థశాస్త్రము. ఇది పూర్వోక్త గ్రంథములు రెంటి కంటెను ప్రముఖమును, ప్రశస్తము నైనది. చాణక్యుఁడు

మంత్రయై తన యర్థశాస్త్రసిద్ధాంతముల కనుగుణముగనే
చంద్రగుప్తుని పరిపాలనవిధానమును దిద్ది తీర్చియుండనలెను.
యాహింపవచ్చును. మెగాస్థనీసు అభివర్ణనముకూడ
యాహుకుఁ జేయూత నిచ్చుచున్నది.

మగధ సామ్రాజ్యమునకు పాటలీపుత్రము రాజధాని.
ఇది గంగా, శోణానదుల సంగమస్థలమున చతురస్రము
నిర్మితమయినది. దీని పొడువు తొమ్మిది మైళ్లకు మించు
యుండును; నెడల్పు రమారమి మైలునర. నగరము చుట్టు
దారుమయప్రాకారము కలదు. దీనికి లోపలనుండి ధాన్య
ఘ్నములు వెలుపలివారి పై బాణము లేయుటకు నిందు రంగు
ములు కలవు. ఈ ప్రాకారము చుట్టును దుర్గసంరక్షకముగా
నలువది యడుగుల లోతును, రెండు వందల యడుగుల వె
ల్పునుగల కందకము గలదు. నగరమునందలి ముఱికి
రంతయు నీ కందకములోనికిఁ బ్రవహించుచుండును. ప్రాక
రము పొడుగునను ఏనూటఁబది బురుజులును, అటువ
నాలుగు ద్వారములు నుండెను. నగరపరిపాలనమునకు ముఖ్య
మంది సభ్యులు కలయొకపరిషత్తుండెను. వ్యవహారసౌకర్య
మున కీసరిషత్సభ్యులు అయిదుగురేసి చొప్పున ఆఱు సంఖ్య
ములుగ నేర్పడి నగరమునందలి వేర్వేరు పనులను జక్కఁజేయ
చుండువారు. నగరాధిపతికి నాగరకుండని పేరు. పరిపాలన
నిర్వహణమున నీతనికిఁ దోడ్పడుటకు స్థానికులు, గోవులు
అను నుద్యోగు లుండువారు. ఆ కాలమున నితరపట్టణము
లందును ఇట్టి విధానమే వాడుకయుండుననియుండవచ్చును.

రాజ్యమునకు చంద్రగుప్తుఁ డధిపతి. చారచక్షువయి, యతఁడు రాజ్యమున నడచు సంగతులనెల్లఁ గనుఁగొనుచుండు వాఁడు. మంత్రి పురోహితుల సాయమున నతఁడు వేర్వేరధికరణములకు (రాజకీయశాఖ) అమాత్యుల నియోగించి, రాజకార్యముల నిర్వహించుచుండును. దూరదేశములకు సంబంధించినవియు, ప్రధానములైనవియు నగు రాజకార్యముల విషయమున నతఁడు మంత్రులతో నాలోచించువాఁడు. అత్యావశ్యకములగు కార్యములందు అతఁడు మంత్రులను మంత్రిపరిషత్తును సమావేశపఱచి, వారితో మంత్రాంగము నెఱపుచుండును. పరిషన్నంత్రులసంఖ్య దేశకాలములను, కార్యములను బట్టి హెచ్చుచు, తగ్గుచు నుండెడిది. క్రొత్త పనులను దలపెట్టుట, తలపెట్టిన పనులను సఫల మొనరించుట, చేసిన పనులవలనఁ గలిగిన విశేషమును దెలిసికొనుట, ప్రధానాధికరణములకు, రాష్ట్రములకుఁ దగినవారిని నియోగించుట— ఈ మొదలగువానినిగుఱించి మంత్రి పరిషత్తు ఆలోచించుచుండును. ఆయావిషయముల రాజు పరిషత్సమావేశమునకు వచ్చినవారితో స్వయముగను, రానివారితో నుత్తరముల ద్వారమునను యోజించి వారి యభిప్రాయమును దెలిసికొని, అధికసంఖ్యాకు లెట్లు నిర్ణయించిన నట్లు చేయువాఁడు.

రాజ్య మంతయు జనపదములుగను, అవి రాష్ట్రములుగను, అవి దుర్గములుగను, అవి గ్రామములుగను విభజింపఁ బడి యుండెను. వైదిక యుగమునందువలెనే పరిపాలనమున కంతకు గ్రామమే పునాదిగ నుండెను. గ్రామమునకు సంబంధించిన వ్యవహారములలో గ్రామస్థులదే పెత్తనము. 'గ్రామ పంచాయతీ' సంఘముయొక్క యు, గ్రామమునందలి పెద్దల

యొక్కయుఁ దోడ్పాటుతో గ్రామణి గ్రామ వ్యవహారములను చక్కఁబెట్టువాఁడు. గ్రామముననుండి చెల్లవలసిన సిస్తు రాజునకు గ్రామణిద్వారమున చెల్లుచుండెడిది. గ్రామణివైన గోవుఁడును అతనిపైన స్థానికుఁడు నుండువారు. గోవుఁడయిదేసి, పదేసి గ్రామములను, స్థానికుఁ డొక్కొక్కసీమను సరిచూచువాఁడు. సేద్యముగు భూమి, సేద్యముకాని భూమి ప్రజల యాస్తి, ఆయము, వ్యయము మొదలగువానికి సుబ్బ ధించిన లెక్కలను సిద్ధపఱచు బాధ్యత వీరిది. సన్నిధాత, సమాహర్తలనువారు రాజకీయనియుష్టలలోఁ గొప్పవాడు కోశగృహము (ధనాగారము), పణ్యగృహము (వర్తకపు స్థానములు నిలువచేయు నిల్లు), కోస్తాగారము (ధాన్యాదికములు నిలువచేయు నిల్లు), ఆయుధాగారము, బంధనాగారము (కాశాగృహము) మొదలగువానిని బరీక్షించుచు, ధనమును గాపావలసినవాఁడు సన్నిధాత. దుర్గములను, రాష్ట్రములను, గణములను, సేతు వన ప్రజ వణిక్పథములను బరిశోధించుచు, ఆయవ్యయముల నెఱింగి, యాదాయమును వృద్ధి నొందించుచు, వ్యయమును తగ్గించుచు, కోశమును వృద్ధి నొందింపవలసినవాఁడు సమాహర్త. వీరికింద అధ్యక్షులు మొదలగు నుద్యోగులు పెక్కురుండువారు. సన్నిధాత, సమాహర్తల పితృదుర్గాధిపతులు, అంతపాలురు ముఖ్యులు. దుర్గముల నేలువారు దుర్గాధిపతులు. సరిహద్దుసీమలను సంరక్షించుచుండువారు అంతపాలురు. ఇట్లు సువ్యవస్థితమైన అధికారికముతో చంద్రగుప్తుఁడు సామ్రాజ్యమును పాలించుచుండెను. దుర్గము, రాష్ట్రము, గని, సేతువు, వనము, ప్రజము, వణిక్పథము అనునీయే సమాధ్యముల రాజ్యము తీయ

వాఁడు : అనఁగా సుంకములు, దండుగలు (జరీమానా), వర్తక సంఘములపై విధింపఁబడిన పన్నులు, భూమి, ధాన్యము, ద్రవ్యము, అడవిపంట, కలప, గనులు, తోటలు, నిర్మాణములు, గోవులు వృషభములు మొదలగు జంతువులు, వర్తకము సాగు జల స్థలమార్గములు — వీని యన్నిటినుండియు రాజున కాదాయము వచ్చుచుండెను. ఎన్నివిధముల రాజు పన్ను తీసినను ప్రజలకు నొప్పి కలుగకుండెడిది. 'ప్రజలకు హితమైనదే రాజునకు హితము కాని న్యప్రియము హితము కాదు; ప్రజలు సుఖించిన రాజునకు సుఖము'. అని చాణక్యుని సిద్ధాంతము.

సామ్రాజ్యమును సంరక్షించుటకు చంద్రగుప్తఁడు గొప్ప చతురంగబలము నేరుచుట చేసెను. ఆతని సైన్యమున తొమ్మిదివేల గజములును, ఎనిమిదివేల రథములును, ముప్పదివేల గుఱ్ఱములును, ఆఱులక్షల పదాతులు నుండిరి. ఈ మహావాహిని యంతయు నేనాధిపతివశమున నుండెడిది.

రాజ్యవ్యవహారములను బరిష్కరించుటకయి రాజు అహోరాత్రముల నెనిమిదేసి భాగములు చేసి, యొక్కొక్క భాగమున నియతముగఁ గొన్నికొన్ని కార్యములను జక్కఁ జెట్టువాఁడు.

కట్టుదిట్టముగు నిట్టి పరిపాలనమువలన దేశము సుఖిక్షముగ నుండెను. సామ్రాజ్యమున పట్టణము లనేకములు నెలసినవి. రాజధానీనగరముననుండి వేర్వేరు పట్టణములకు చక్కని బాట లుండెడివి. పట్టణము లొండొంటికిఁగల దూర

మును దెలుపుచు, బాటలపయి యోజనమున నాటవంతు
దూరమున కొక్కొక్కరాయి యుండెడిది.

పెద్ద పట్టణములఁ బెక్కు వృత్తులవా రుండిరి. వర్తకులు
రాజపణ్యద్రవ్య నియుక్తులుగనో, క్రయ విక్రయ మూల్యుని
పరీక్షాధికారులుగనో, బేహారులుగనో యుండిరి. వీరిలో భాగ్య
వంతులకు శ్రేష్ఠులని పేరు. వర్తకసంఘములకు శ్రేణులని
పేరు. శ్రేణిముఖ్యులు రాజుమన్ననలకు పాత్రు లగుచుండిరి.
కర్మాగారములందును, కారాగారములందును పనులు చేయ
టకు శిల్పుల నియమించువారు. కారాబద్ధులను నియమితకాల
మున కొక్కొక్క తడవ వదలివేయువారు. వితంతువులు, అంగ
విహీనులు, సన్యాసినులు, సేవచేయలేని దేవదాసీజనము
మొదలగు ననాథలచేత త్రాళ్లు పేనుట, నూలు వడకుట మొద
లగు పనులను జేయించి, ప్రభుత్వమువారు వేతనము లిచ్చి
పోషించువారు. ఇందులకు ప్రభుత్వపు కర్మాగారము లుండెడివి.

వర్తకము విరివిగాను, చుటుకుగాను సాగుచుండెను.
బంగారము, వెండి, సుగంధద్రవ్యములు, అంగరాగములు
హిందూదేశమునందలి పలుతావులనుండి పాటలీపుత్రమునకు
వచ్చు నమూల్యముగు పణ్యద్రవ్యములు. నగలును, ముద్రా
ముత్యములును దక్షిణహిందూదేశము, సింహళము, సముద్ర
ద్రాంతరదేశములనుండియు, అంశుకములు (పలుచని — సన్నని
వస్త్రములు), దూది, పట్టు చీనాదేశముననుండియు హిందూ
దేశమునకు ప్రాద్విశేషగల దేశములనుండియు, గుజ్జములు సింహ
దేశముననుండియుఁ దానికిఁ బెచ్చిమమునగల దేశములను
ండియు వచ్చుచుండినవి. నగరద్వారసమీపమున శుల్క (Toll)

శాలలుండెడివి. దొంగతనముగ నుంకరులవలననుండి తప్పించుకొని, సరకులను గొనిపోవువారిని బట్టుకొనుటకు చారు లుండువారు. తూనికలను, కొలతలను రాజాధికారులు పరీక్షించువారు.

ప్రజ లాడంబరములేని సామాన్య వేషమును ధరించువారు. నూలుబట్టలను నారబట్టలను గట్టువారు. పిక్కలవఱకు వచ్చు నంగరేకు (చొక్కాయ) తొడిగి, పై సుత్తరీయము ధరించువారు; తలకు కోక చుట్టువారు. భాగ్యవంతులు దంతపు కర్ణాభరణములను ధరించువారు; గొడుగులు వేయువారు; జిలుగుపని చేసిన పాద రక్షలను దొడుగువారు. ధనవంతులు సువర్ణ, రత్న భూషణాద్యలంకృతులై రంగు రంగుల యుడుపులను దాలుచుచుండిరి. సరిగతోనో, పట్టుతోనో పువ్వుల నల్లిన మల్లుసెల్లాలకు విక్రయ మెక్కుడుగ నుండెను.

ఎప్పుడో కొన్ని మత విధులందుఁ దక్క ప్రజలు మద్యమును ద్రాగువారు కారు. బియ్యము ప్రధానాహార పదార్థము. ప్రజలెల్లరు సత్యవంతులుగను మర్యాదగలవారుగను ఉండిరి. వ్యాజ్యము లరుదు. ధన మిచ్చి పుచ్చుకొనుటకు సాక్షులుకాని ముద్రలుకాని యనావశ్యకములు. పరస్పర విశ్వాసమున వ్యవహారము సాగుచుండెను. దొంగతనము లరిది. బహుభార్యత్వమును, సహగమనమును నాటి యాచారములు. ఏనుఁగులయు, వృషభములయు, ఖడ్గ మృగములయు పోరాటములు జరగుచుండెడివి. రథములకు గుఱ్ఱములను, ఎడ్లను కట్టి పందెమునకు విడుచువారు; విశేషముగ ధనము నొడ్డువారు. రాజులును, రాజోపజీవులు నిందుకు మార్గదర్శకు లగుచుండిరి.

ప్రజలలో నధికసంఖ్యాకులు కర్షకులు. వీరికి యుద్ధము లతోఁ బనిలేదు. రాజు బహుద్రవ్యమును వెచ్చించి, జలాశయములు మొదలగువానిని నిర్మించి, 'సీటిపాఱుదల' కానుకూల్యములు కల్పించి వ్యవసాయాభివృద్ధికిఁ దోడ్పడుచుండువాఁడు. కర్షకులు రాజునకు తమ వశమున నున్న భూములకు నియతమైన పన్ను చెల్లించువారు.

హిందూదేశమున సాటిలేని మహా సామ్రాజ్యమును నిర్మించిన చంద్రగుప్తునినాటి రాజకీయ, సాంఘిక పరిస్థితు లట్టివి. మార్యవంశజులు పాలించుచుండినంతకాలము నివి కొంచెమించుమించుగ నిల్లే యుండెనని చెప్పవచ్చును.

బిందుసారుఁడు

(క్రీ. పూ. ౨౯౮ — ౨౭౩)

చంద్రగుప్తుని యనంతరము ఆతని తనయుఁడు అమిత్ర ఘాత నామాంతరముగలబిందుసారుఁడు మగధసామ్రాజ్యమునకు పట్టాభిషిక్తుఁ డయ్యెను. ఇతని కాలమునఁగూడ సిరియా, ఐగుప్త (ఈజిప్టు) రాజులు మగధచక్రవర్తులతో మైత్రి నెఱపుచు, రాయబారుల నంపుచుండిరి. సెల్యూకస్ కుమారుఁడైన ఆంటియోకస్ సిరియానుండి మగధరాజాస్థానమునకు డైమేకస్ అనువానిని రాయబారిగఁ బంపెను. ఐగుప్తదేశముననుండి పాటలీపుత్రమునకు వచ్చిన రాయబారి డియోనిసియస్.

బిందుసారుని రాజ్యపరిపాలనవిశేషములనుగుఱించి మన కేమియుఁ దెలియరాదు. తన తండ్రి పద్ధతినే యవలంబించి, యీతఁడును సామ్రాజ్యమును విస్తరింపఁ జేసె ననుట కవకా

శము కలదు. ఇతని కుమారుడగు అశోకుడు రాజ్యము నకు వచ్చునప్పటికి మౌర్యసామ్రాజ్యము దక్షిణాపథమున నిప్పటి మైసూరు రాజ్యమువలకు వ్యాపించియుండుటచేతను, అశోకుడు తాను జయించి మగధ సామ్రాజ్యమునకుఁ జేర్చిన దొక్క కళింగమే యగుటచేతను దక్కనుదేశ మీ బిందుసారుని కాలముననే మగధాధిపతులకు నశమయి యుండవచ్చును. మైసూరురాజ్యము పర్యంతము దక్షిణమునకు మగధరాజ్యమును విస్తరింపఁ జేసినవాడు బిందుసారు డనియే తలంపవలసి యుండును.

బౌద్ధగ్రంథములవలన తక్షశిలానగరమునందలి ప్రజ లీతనికాలమునఁ దిరుగఁబడినట్లు తెలియుచున్నది. ఈ తిరుగఁబాటు నణఁచుట కీతఁడు తన తనూభవుడయిన అశోకుని బంపెను. ఇతఁడు సైన్య సమేతుడయి తక్షశిలను సమీపింపఁగనే ఆ నగరమునందలి ప్రజ లశోకుని కెదురేగి, తాము రాజపుత్రుడయిన అశోకునికిఁ గాని, చక్రవర్తియయిన బిందుసారునికిఁ గాని ప్రతికూలురము కా మనియు, జలగలవలఁ బట్టుకొని తమ్ము పీడించుచుండిన దుష్టామాత్యుల బాధలు పడలేకుంటి మనియు విన్నవించుకొనిరట. పరిపాలనమునఁ గల యిట్టి లోపములను నవరించుటకు క్షాబోలు అశోకుడు తన తండ్రికాలమునఁ గొంతకాలము తక్షశిలానగరమున రాజ ప్రతినిధిగఁ బనిచేసెను.

బిందుసారు డిరువదియైదు సంవత్సరములు పరిపాలించి శ్రీ. పూ. ౨౭౩-వ సంవత్సరమున కాలధర్మము నొందెను.

(క్రీ. పూ. ౨౨౩ — ౨౩౨)

బిందుసారుని యనంతరము మగధ సింహాసనము నధిష్ఠించినవాఁడు అతని కుమారుఁడయిన ఆశోకవర్ధనుఁడు. ఆశోకవర్ధనుని గుఱించి తెలిసికొనుటకు బౌద్ధగాథలు, సింహ శద్వీపవృత్తాంతములుమాత్రమే కాక యాతని శాసనములే యనేకములుగఁ గలవు. హిందూదేశమునఁ గానవచ్చు మొదటి రాజశాసనము లీతనివే. కావున, నీతఁడే, తాను తక్షశిలానగరమునం దుండిన కాలమున డెరయన్ మొదలగువారు శిలాలిపులను జెక్కించుట యెఱింగియున్న వాఁ డగుటచేత వారి మార్గము ననుసరించి, శిలాశాసనములు వేయు పద్ధతిని మన దేశమునఁ బ్రవేశపెట్టెనని చరిత్రకారులు కొందఱ యభిప్రాయము. తన రాజ్యమున కేవలము ధర్మమును బ్రవర్తింపఁ జేయుటకే వీనిని జెక్కించిన కారణమున ఆశోకవర్ధనుఁడే వీనికి ధర్మలిపు లని పేరిడెను. ఈ ధర్మ లిపులందు ఆశోకుఁడు 'దేవానాం ప్రియ* ప్రియదర్శి రా' జనియు, 'దేవానాం ప్రియ.రా' జనియు, 'ప్రియదర్శి రా' జనియు వ్యవహరింపఁబడి యున్నాఁడు. ఆశోక శాసనములు ధర్మలిపులే యైనను వీని వలననుండియే ఆతనికిని, ఆతని పరిపాలనమునకును సంబంధించిన

* ఆయుష్మంతుఁడు, దీర్ఘాయువు-ఇట్టి పదములనలెనే పాణిని, పశం జలులనాఁటి కడుప్రాచీనకాలమున దేవానాం ప్రియుఁడనునది గౌరవవాచకముగ నుండెననియు, దేవతలకు ప్రియుఁడని దాని యర్థమనియు, కాలక్రమమున దానియర్థము మాత్రమే దనియు కొందఱ యభిప్రాయము. ఇట్టివలన పదమునకు మూఁడువిధి యర్థము కలిగినది.

విషయములు వాఙ్మయముననుండికంటె నెక్కువగఁ దెలియ వచ్చుచున్నవి.

బిందుసారునికిఁ గుమారు లనేకులు కలరు. తండ్రి మరణానంతరము సోదరులలో సోదరులకు సింహాసనమునకయి భయంకరమగు పోరాటము సంభవించెననియు, అందు అశోకవర్ధనుఁడు విజయియై యొక్కని తక్క తక్కిన సోదరుల నందఱు వధియించి రాజ్యమునకు వచ్చెననియు బౌద్ధగాథలు నుడువుచున్నవి. కాని యిది విశ్వాసపాత్రముగఁ గన్పట్టదు: ఏలయన, అశోకవర్ధనుని ధర్మలిపుల ననుసరించియే యతని పరిపాలనకాలమున నతని సోదరులు పెక్కురు రాజధాని యగు పాటలీపుత్రముననే కాక యితర ప్రాంతములఁగూడఁ గలరనియు, వారియెడ నాతని కధికమగు ప్రేమ గౌరవము లుండె ననియు విదితమగుచున్నది. సింహాసనము నాక్రమించు కొనుట కొకవేళ కలహము సంభవించినను అశోకవర్ధనుఁడు వారిని నిర్జించి, పిదప వారిని శాంతపఱిచి మైత్రి పాటించి యుండునే కాని వధింపలేదని మాత్రము ధర్మలిపులు ఋజువు చేయుచున్నవి. ఈ విధమయిన కలహములవలనఁ గావచ్చు, అశోకవర్ధనుఁడు రాజ్యమునకు వచ్చిన నాలుగేండ్లకుఁ గాని యతనికి పట్టాభిషేకము కాదయ్యెను.

రాజ్యమునకు వచ్చిన పండ్రెండేండ్లవఱకు అశోకవర్ధనుని గుఱించిన వృత్తాంత మేదియఁ దెలియదు. అంధకారము క్రమ్మిన హిందూదేశ చారిత్రక యుగములలో నిది యొకటి. పండ్రెండవయేట, ననఁగా పట్టాభిషిక్తుఁడయిన యెనిమిది సంవత్సరముల కశోకవర్ధనుఁడు తన పూర్వులవలెనే విజిగీషువై కళింగదేశముపయి దాడి వెడలెను.

కడు ప్రాచీన జనపదములలో కళింగ మొకటి. బుద్ధుని కాలమునాటికే ఆర్యు లీదేశమునఁ బ్రవేశించి తమ సభ్యత నచట పాదుకొలిపిరి. అయినను నూతనముగ ఆర్యత్వమును బడసి, వైదికాచార మొకను సుప్రతిష్ఠితము కాని దేశమగుట చేత నిది బ్రాహ్మణులకుఁ బ్రవేశింపరాని, నివసింపరాని జన పదముగఁ బరిగణింపఁబడెను. వైదిక బ్రాహ్మణ మతమున కంటెను జైన, జౌద్ధమతములే శీఘ్రకాలమున ప్రజాస్వాదయ మును వశపఱచుకొని, జన సమ్మతము లయ్యెను. బుద్ధుని కాలముననుండియు నీ కళింగదేశము చక్కని యుల్లిపొర రవసెల్లాలకు ప్రసిద్ధికెక్కినది. ఇవి యీ దేశముననుండి దక్షిణదేశమున కెక్కువగ దిగుమతి యగుచుండినందున ప్రాచీన తమిళ భాషను వస్తుమునకు కళింగ మన్న పేరు కలిగెను. కళింగదేశాధిపతి బుద్ధుని మిత్రుఁడయిన కోసలభూపతి 'పసే నది'కి ఉల్లిపొరకంటెను బలుచనగు సొగసయిన చీరను బహు మానముగఁ బంపెనట! అది యటుండ, మహాభారత కాల మునాటనుండియు నీ దేశము రణవ్యాపార ప్రసిద్ధములయిన గజములకును, ఇంద్రవనకము లనుపేరుగల యమూల్యములగు వజ్రములకును, కళింగకమను నొక విధమయిన యోషధికిని విఖ్యాతిఁగాంచెను. వైద్య విద్యయెడల నేతద్దేశీయులు ప్రత్యేక కాభిమానమును గనఁబఱచుటవలన కొలమానములఁ గళింగ పద్ధతి యని యొకప్రత్యేక పద్ధతి యేర్పడెను. కళింగదేశమంతయు సముద్రతీరముననే యుండుటచేత కాళింగులు నౌకాయానమున నారిణేరిన సాహసులయి, ద్వీపాంతరములకు, దూర దేశాంతరములకు సబురులుచేసి, వస్తుములు వజ్రములు మొదలగువానితోఁ గొప్ప నౌకా వ రకమును సాగించుచు,

దేశమును భాగ్యవంతముగఁ జేయుచుండిరి. బుద్ధనిర్వాణానంతరము కళింగదేశస్థులు బుద్ధుని దంతమును దెచ్చి, దాని పయి నొక చైత్యమును నిర్మించి, దానికి బంగారురేకు తొడిగి రత్నస్థగితముఁ గావించి, మంచి ముత్యముల పేరులతో దాని నలంకరించి పూజించుచుండిరట. ఈ దంతచైత్యము గలచోటనే మహానగరము వెలసి, దంతపుర మనుపేరఁ బ్రఖ్యాతమై, కళింగమునకు రాజధానియయ్యెను. అత్యంత వైభవాభిరామ మగు నీ కళింగరాజ్యమునంపద అశోకవర్ధనునికి కన్ను కుట్టెను. సందవంశజుల పరిపాలనానంతరము వారి యధికార శ్రంఖలములను ఛేదించివైచి, స్వాతంత్ర్యపతాక విప్పి మగధ సామ్రాజ్యముననుండి వేటుపడి కళింగము తన గజసైన్యము నభివృద్ధిచేసికొనుచుండెను. ఇట్టి బలవంతమైన రాజ్యము తన పొరుగున నుండిన మగధ కెప్పటికైన ముప్పు రాగలదని అశోక వర్ధనుఁడు కళింగముపయి కత్తిదూసెను.

అసతికాలముననే అశోకవర్ధనుని సైన్యములకును, కళింగసైన్యములకును మహాభయంకర సంగ్రామము ప్రవర్తించెను. ఈ మహాయుద్ధమున లక్షమంది యోధులు వీరస్వర్గమును జూఁజొనిరి. లక్షయేబదివేలమంది చెఱఁబెట్టఁబడిరి. యుద్ధకారణముగఁ గలిగిన దుర్భిక్షాదులవలన నింక ననేకులు నశించిరి. ఈ పరిగణనము ననుసరించియే కళింగ మప్పటి కెంత బలవంతమును, జనసమృద్ధము నగురాజ్యమో తెలియఁగలదు.

ఈ మహాసంగ్రామమున విజయలక్ష్మి అశోకవర్ధనునే వరించెను. కళింగము మౌర్యమగధసామ్రాజ్యమున నంత రాజ్యమయ్యెను. లోకోప్పదవకరమయిన యీ భీకరప్రవిధార

ణము మహారాజు హృదయమును కలగుండువఱిచి, యాతని నత్యంత సంతాపతప్తుని గావించెను. తన మూలమునఁ గలిగిన యీ మహాజనసంక్షోభమునకుఁ బరితప్తమైన యీ దివ్యమానవ హృదయపు వగపు వట్టోడి దివ్యామృత పదరూపమున శిలాలిపిగ కరడుకట్టెను. యుద్ధానర్థములను దలఁచి తలఁచి బిట్టువగచిన యీ రాజహృదయపు విషాద విలాపము యుగయుగములనుండి యిప్పటికి నీ క్రింది పంక్తుల నముద్రఘోషమువలె వినిపించుచునే యున్నది:

దేవానాంప్రియఁడగు ప్రియదర్శిరాజు పట్టాభిషిక్తుఁడైన యష్టమ వర్షమున కళింగ రాజ్యమును జయించెను.

అందు, లక్షయేఁబదివేల జనము చెఱఁబెట్టఁబడిరి. లక్షమంది వధింపఁ బడిరి. ఇంతకంటె నెన్నియోరెట్లు జనము మడిసిరి.

అటుతరువాత, నూతన లబ్ధమైన యీ కళింగరాజ్యమున నిష్పడు దేవానాంప్రియఁడు తీవ్రముగ ధర్మపాలనమును, ధర్మకామనమును, ధర్మాశాసనమును జేయుచున్నాఁడు.

కళింగమును జయించినవారఁడ గలిగిన యనుతాప మిది దేవానాంప్రియనికి. అవిజితమయిన దేశము జయింపఁబడినప్పుడు ప్రజలు వధియింపఁబడుటవలనను, మరణించుటవలనను, చెఱగొనిపోవఁబడుటవలనను దేవానాంప్రియని కత్యంతము బాధయు, వేదనయుఁ గలిగినది.

ఇంతకంటెను శోచనీయమైన దేమన, అగ్ర వృద్ధ శుశ్రూషయు, మాతా పితృ శుశ్రూషయు, గురు శుశ్రూషయు, మిత్ర, పరిచిత, సహాయ, జ్ఞాతి, దాస, భృత్యులందు దృఢభక్తి గౌరవములును విహితముగాఁగల బ్రాహ్మణులు, శ్రమణులు, ఇతర మతస్థులు, గృహస్థులు నట్టి దేశమున నివసించుచుందురు.

వారికి యుద్ధమున హానియు, వధయు, తమకుఁ బ్రేమాస్పదులగువారి నుండి యెడఁబాటును సంభవించును.

వారు సుస్థితి నుండినను, తఱుగని ప్రేమయే కలవారయినయెడల తమ మిత్రులు, పరిచితులు, సహాయులు, జ్ఞాతులు వ్యసనపీడితులగుచో వారును దెబ్బతిన్నవారే యగుచున్నారు.

ఈ దుఃఖ మందఱకు సమమే : దేవానాంప్రియుని కిది సంతాప కరము; ఏలయన, ఒక్క యవనజనపదమునఁ దక్క శ్రమగా, బ్రాహ్మణని కాయములు లేని జనపదమే లేదు. ఏ జనపదమునఁగాని యేదో యొకమతము నవలంబించినవారు లేని స్థలమే లేదు.

కళింగదేశము జయింపఁబడినప్పుడు వధియింపఁబడినట్టియు, మరణించినట్టియు, చెఱగొనిపోవఁబడినట్టియు జనమున నూఱవ వంతుగాని వేయవ వంతుగాని జన మట్లయినను ఇప్పుడు దేవానాం ప్రియునికి సంతాపము కలుగును.

ఇంతే కాదు; ఎవరయినఁ దన కవకారము చేసినప్పటికి శత్రువుగ నంతవఱకు సహించి త్నమింపవలసినదని దేవానాంప్రియుని యభిమతము.

దేవానాంప్రియునిచేత అటవీజనము జయింపఁబడిరి. అయినను, శిక్షింప నమర్చుడగుటచేత తన కోరికప్రకారము వారు ప్రవర్తించునట్లు చేయఁగలిగినను వారు తాము చేసిన దోషములకు పరితాపము నొందవలెనని, వారు తనచే వధింపఁబడక యుండవలెనని దేవానాంప్రియుఁడు వారిని అనునయించి, తన ధర్మమునకుఁ ద్రిప్పి, తనతోపాటు వారు అనుతాపము నొందునట్లు చేయుచున్నాఁడు; ఏలయన, దేవానాంప్రియుఁడు సర్వభూతములకు ఆహింసయు, సంయమమును (నిగ్రహముఁ గలిగియుండుట), సమచర్యయు (సమభావముతో నాడరించుట), సమ్మోదమును గోరుచున్నాఁడు.

విజయము లన్నిటిలో దేవానాంప్రియుని యీ ధర్మవిజయమే ముఖ్యమయినది.

* * * *

ఈ విధముగ సర్వత్ర లభించిన విజయము ప్రీతి కరమయినది.

ఈ ధర్మవిజయమువలనఁ గలిగిన ప్రీతి గాఢమయినది. అయినను ఇది కూడ అంత గొప్పది కాదు. పరలోక సంబంధమయిన ఫలమే మహాఫలమని దేవానాం ప్రియుని యభిప్రాయము.

ఈ ధర్మలిపిని లభించిన ప్రయోజన మిది : నా పుత్రులుకాని, పౌత్రులుకాని ఎవరయినను క్రొత్తవిజయములు చేహర్పఁ దలంపక యుందురుగాక! ఒకవేళ బాణప్రయోగ సాధ్యమగు విజయమునందయినను సాధ్యమగునంతవఱకు శాంతినే యవలంబించి, కొద్దిపాటి శిక్ష విధింపనే యభిలషింతురుగాక! ధర్మవిజయమే అసలు విజయ మని తలంతురుగాక! ఇందును

లన ఇహమును, పరమునుగూడఁ గలదు. సమస్తమయిన పూనికయు ధర్మోద్యమమందు లగ్నమయినది అగుఁగాక! ఇదే కదా ఇహమునకు, పరమునకు!

నూతనముగ జయింపఁబడిన కళింగ రాజ్యమునకు 'త్రాసనీ' నగరము రాజధాని యయ్యెను. ఒరిస్సా, పూరీ జిల్లా, ఖుర్దా తాలూకాయందలి ధౌలిగ్రామమునే చరిత్ర పరిశోధకులు 'త్రాసనీ' నగరముగ గుర్తించిరి. అశోకవర్ధన చక్రవర్తి 'త్రాసనీ' నగరమునఁ దన ప్రతినిధి నొకనిని నియమించి, యీ నూతన రాజ్యమందును, దానికి సరిహద్దులయందును నున్న ప్రజల నెట్లాదరించి పాలింపవలయునదియుఁ దెలుపుచు ప్రత్యేక ధర్మ లిపులను రెంటిని జెక్కించెను. వీనికి 'కళింగ ధర్మలిపు' లని పేరు. వీనిలో నొకటి ధౌలిగ్రామమునందును, మఱి యొకటి గంజాముమండలమునందలి జౌగడగ్రామమునందును ఇప్పటికిని గలవు. కళింగసంగ్రామానంతర మా చక్రవర్తి నవసీత కోమల హృదయ మెట్లు ద్రవించి కరుణారసతరంగిత మయ్యెనో కళింగధర్మలిపులయందలి యీ క్రింది పంక్తులు సహస్రజిహ్వలతో వర్ణించుచున్నవి:

మానవులందఱు నా సంతానము. నా సంతానమున కిహలోకమునను, పరలోకమునను శ్రేయస్సును, సౌఖ్యమును ఎట్లు కోరుదునో అట్లే వాని మనుష్యు లందఱకునుగూడఁ గోరుచున్నాను...నా రాజ్యమున కిరుగుపొరుగులందు నాచేత జయింపఁబడకయున్నవారు, 'రాజు మే మేమి చేయవలెనని కోరుచున్నా'డని యన్నచో దానికి ప్రత్యుత్తర మిది: వారు తనకు భయపడ నక్కఱలేదు; తనయందు విశ్వాసము కలిగియుండవలయును; వారు తనపలననుండి దుఃఖమును గాక సౌఖ్యమునే పడయుదురు. ఎంతవఱకు త్నమింప శక్యమగునో యంతవఱకు వారిని తాను త్నమించును; కాని ఇహము పరముకూడఁ దక్కునట్లు వారు తనకొఱకు ధర్మము నాచరింపవలయునని దేవానాంప్రియుని కోరిక యని వారు గ్రహింపవలయును.

కళింగ విజయముతో మగధ అసదృశమును, అశ్రుత పూర్వమును అయిన మహాసామ్రాజ్య మయ్యెను. వాయవ్యముగ నిది తక్షశిలను దాటి యవన రాజ్యము సరిహద్దులనటకు వ్యాపించెను: అనఁగా కాంభోజ, గాంధార దేశములు అశోక వర్ధన సామ్రాజ్యమున వాయవ్యదిశయం దుండెను. కాశ్మీర, పశ్చిమ నేపాలాది హిమవత్పర్వత ప్రాంతము అశోక సామ్రాజ్యమున కుత్తరపు సరిహద్దు. అశోక చక్రవర్తయే కాశ్మీరమున కిపుడు రాజధానిగ నున్న శ్రీ నగరమును గట్టించెనని ప్రతీతి. కటకము గంజాములు ఈ సామ్రాజ్యపు ఆగ్నేయదిశ సరిహద్దులు. దక్షిణదిశ నీ సామ్రాజ్యము దక్కను వీతభూమిమీఁదుగ కొంచె మించు మించుగ మైసూరువఱకు వ్యాపించెను. కాయవాడ పడమటియెల్ల. అశోకుఁ డిట్లు పశ్చిమమున అరాబియా సముద్రమున నుండి తూర్పున బంగాళాఖాతము నటకును, ఉత్తరమున హిమవత్పర్వతముననుండి దక్షిణమున మైసూరు వఱకును దన సామ్రాజ్యమును విస్తరింపఁజేసెను.

పెక్కుజనపదములతోను, దుర్గములతోను విలసిల్లుచుండిన యీ మహా సామ్రాజ్యమును అశోకుఁడు తన పితామహుఁడయిన చంద్రగుప్తునినాటివలెనే మంత్రి పరిషత్తుతోడ్పాటుతో పాలించుచుండెను. జనపదములలో తక్షశిల, ఉజ్జయిని, తోసలి, సువర్ణగిరి రాజధానులుగఁ గల జనపదములు చాల ముఖ్యమయినవి. సామ్రాజ్యమునందలి దక్షిణ జనపదమునకు సువర్ణగిరిపాలకుఁ డధిపతి. ప్రముఖములయిన యీ జనపదములకు రాజకుమారులు కాని, ఆర్యపుత్రుల నఁబరఁగు రాజబంధువులు కాని పాలకులుగ నియుక్తులగుచుండువారు. సామ్రాజ్యమునందలి మధ్యమప్రదేశమునకు పాటలీపుత్రమే

రాజధానియై యది చక్రవర్తిచేతనే పరిపాలిత మగుచుండెను. ఒక్కొక్క కోటక్రిందఁ జెల్లుచుండిన భాగమునకు కోట విషయ మని పేరు. కిరాతకులు మొదలగువారివలన ప్రజల కుపద్రవము కలుగకుండ దుర్గాధిపతులు సంరక్షించుచుండు వారు. పరిపాలనసౌకర్యముకొఱకు ఒక్కొక్క జనపద మిప్పటి జిల్లాలవంటి 'అహారము' లను పేరుగల విభాగము లుగ విడఁదీయఁబడెను. వీనికి మహామాత్రు లధిపతులు. గొప్ప నగరములందును మహామాత్రు లను పేర నొప్పు నుద్యోగులే నగర వ్యవహారములను జక్కఁబెట్టువారు. సరిహద్దు రాజ్యములందలి ప్రజలను సంరక్షించి పరిపాలనము నెఱపు వారికి 'అంతమహామాత్రు' లని పేరు. 'రజ్జుకు' లను పేరంబరగు మఱియొక తరగతి యుద్యోగులు కలరు. ప్రజలను నేరములకు శిక్షించుటకును, సత్కార్యములకు బహు మానించుటకునుగూడ వీరి కధికార ముండెను. ప్రతివేదకులు, యుక్తులు, ఆయుక్తులు అని మఱికొందఁ టుద్యోగు లుండువారు. దేశమున జరగుచుండిన వ్యవహారములను కాలస్థలనియమములులేక ఎప్పుడయినను, ఎక్కడనయినను రాజునకు నివేదించుట ప్రతివేదకుల ధర్మము. యుక్తులును, ఆయుక్తులును మహామాత్రులు మొదలగు ఉన్నతోద్యోగుల కార్యస్థానములందు లేఖకులుగనుండు ఇప్పటి 'కార్యదర్శు'ల వంటివారు. వీరుకాక, ఇంకను పెక్కు రుద్యోగులు కలరు. ఈ యుద్యోగి వర్గముద్వారమున రాజ్యపాలనము చక్కగ సాగుచుండెను.

కళింగదేశ విజయముతో అశోకుని జీవితముననే కాక, హిందూదేశ చారిత్రముననే యొక గొప్ప మార్పు సంభవించెను. ఖడ్గసాధనమున రాజ్యమును విస్తరింపఁజేయుట అశోక

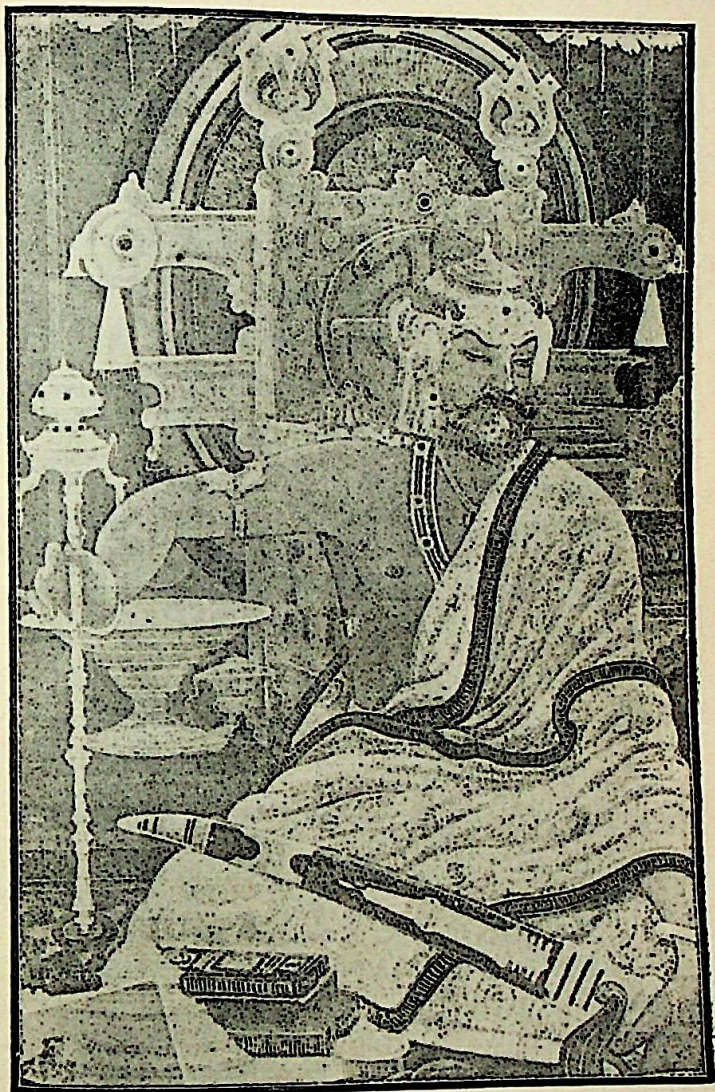
వర్ధనునికి అనురక్త్యముగఁ దోచెను. రాజధర్మలక్ష్యము మాత్రెను. నూతన శక మారంభమయ్యెను. విశ్వప్రేమ సంపాదనము రాజు నాదర్శ మయ్యెను. తన కన్నసంతానము వంటి ప్రజలు ఐహిక, ఆముష్మికముల నొందుటకుఁ దోడ్పడుటయే తన కర్తవ్యమని అశోకుఁడు విశ్వసించి, అందులకుఁ అహింసాప్రధానమైన బౌద్ధమతమును, ధర్మమును ఆలంబముగఁ జేసికొని, ధర్మపతాక నెత్తెను. భేరీఘోషము ధర్మఘోషముగ మార్పు చెందెను. 'ధర్మమూల మిదం జగ' త్తను సత్యమును అశోకుఁడు లోకప్రవర్తితము కావించెను. ధర్మము, అహింస, విశ్వప్రేమ — ఇవియే యారాధ్యము లయ్యెను.

అశోకుఁడు ప్రజలకు బోధించి, లోకమున వ్యాపింపఁ జేసిన ధర్మమిది : జీవహింస చేయఁగూడదు. పెద్దలయెడ భక్తికలిగి యుండవలెను. తలిదండ్రులకు శుశ్రూష చేయవలెను. దాసులయెడలను, భృత్యులయెడలను ప్రతిపత్తి కలిగి యుండవలెను. శ్రమణులను, బ్రాహ్మణులను దానములచేతఁ దనువుచుండవలెను. జ్ఞాతులు, మిత్రులు, పరిచితులు మొదలగువారియెడల గౌరవము కలిగియుండవలెను. అపకారము చేసినవారిని క్షమింపవలెను. నిగ్రహము కలిగి సమస్తభూతములయెడల సమబుద్ధితోఁ బ్రవర్తింపవలెను. ధర్మము, దానము, సత్యము, శౌచము అనునవి కల్యాణగుణములు. వీని నలవఱుచుకొనఁ బ్రయత్నింపవలెను. శూర్యాక్రోధములును, నైఋత్యమునుగూడదు. పాపమునకు భీతిల్లవలెను. భావశుద్ధియు, సంయమమును కలిగియుండవలెను. తమ మతమును, శాఖను పొగడుకొనుటయు, ఇతర మతములను, శాఖలను నిందించుటయుఁ గూడదు. వాఙ్మిగ్రహము కలిగియుండవలెను. అశోక

నర్థనుడు లోక కల్యాణము నభిలషించి వ్యాపింపజేసిన యీ ధర్మము సర్వోత్తమ మతసార మనందగును.

అహింసాప్రధానమును, శీలాధారము నయినదగుటచేత బౌద్ధమతము అశోకవర్ధనుని హృదయము నెక్కువగ ఆకర్షించెను. కళింగదేశ విజయానంతరము అశోకుడు మొదట ఉపాసకుడుగనుండి, పిదప బౌద్ధసంఘమునఁజేరి బౌద్ధమతమును స్వీకరించి భిక్షువై, బౌద్ధధర్మవ్యాపనమున కత్యంతము పాటుపడెను. ఉపగుప్తుఁ డీతని బౌద్ధగురువు. సర్వభోగములను, సర్వ సౌఖ్యములను పొందఁగలిగిన సమ్రాట్టు విశ్వక్సేయముకొఱకు సర్వసంగపరిత్యాగియై, రాజభిక్షువై ధర్మప్రవర్తకుఁ డగుట ప్రపంచ చారిత్రమున నపూర్వముకదా!

మార్పునొందిన యశోకవర్ధనుని లక్ష్యముతో రాజకీయోద్యోగివర్గమంతయు ధర్మ పరితంత్ర మయ్యెను. రజ్జుకులు, యుక్తులు, మహామాత్రులు అయిదేసి సంవత్సరముల కొకసారి రాజ్యమునఁ బర్యటనముచేయుచు, ఇతర రాజకార్యములతోపాటు ధర్మమును బోధించుచు, ధర్మవ్యాపనము చేయుచుండవలెను. మహామాత్రులు మొదలగువారు తమ ధర్మమును సరిగ నిర్వర్తించుచున్నదియు లేనిదియు కనిపట్టుచు, ప్రజాహితము నభిలషించి రాజునకుఁ దెలుపవలసిన సంగతులున్నయెడల కాలస్థలవివక్ష లేక ప్రతివేదకులు రాజున కెఱిగించుచుండవలెను. ఉన్న యుద్యోగి వర్గముతోఁ దృప్తి నొందక అశోకుడు ప్రజల ఆధ్యాత్మిక, ఆధిభౌతిక అభ్యుదయమును విచారించి ప్రత్యేకము ధర్మప్రవర్తనము కావింప ధర్మమహామాత్రులను క్రొత్తయుద్యోగులను నియమించెను.

అశోకచక్రవర్తి

(ప్రహేదకుమార ఛటర్జీగారి తివ్యచిత్రమునుండి, వారియనుమతితో)

న్యాయమును విచారించుట, దయాధర్మములను ప్రజలలో నృద్ధి నొందించుట, దానముల నేర్పాటు చేయుట, వేఱువేఱు మతములవారిలోఁ బరస్పరము సామరస్యమును జెంపొందించుట — ఇవి ధర్మమహామాత్రుల ముఖ్యకర్తవ్యములు. ప్రజలు రాజప్రవర్తితమయిన ధర్మము నాచరణయందుఁ బెట్టుచున్నది లేనిది కనుఁగొనుచు, ధర్మసంస్థాపనముకొఱకును, ధర్మనిరతులైనవారి సౌఖ్యహితములకొఱకును వారు పాటుపడవలెను. అంతియ కాక, కారాబద్ధులు సంతానవంతులైనచో నట్టివారికి ధన మొసంగి పోషించుట, వయస్సు కడచిన వృద్ధులను, పిచ్చియై తినవారలను కారాబంధవిముక్తులంజేయుటకూడ వారు చేయవలసిన పనులు. ఈ విధమున వారు అశోకుని రాజ్యము సందే కాక సరిహద్దుల నున్న రాజ్యములందును, పశ్చిమ దేశములందునుగూడ పాటుపడుచు ధర్మమును వ్యాపింపఁ జేయుచుండిరి. ఈ ధర్మోపదేశకులవలన అష్టదిక్కులందును యోజనశతములవఱకు పరిసర ప్రదేశములందు ధర్మవిజయము కలిగినట్లు అశోకుఁడు తన ధర్మలిపులందుఁ దెలిపియున్నాఁడు.

తాను ప్రజల కాదర్శప్రాయుఁడుగ నుండినఁ గాని ప్రయోజనము లే దని అశోకవర్ధనుఁడు తన వృత్తమును సొక్కురించుకొనెను. అశోకునికిఁ బూర్వము రాజులు మృగములను వేటాడుటకై విహార యాత్రలకు వెడలుట యాచారముగ నుండెను. అశోకుఁ డట్టి విహారయాత్రలను మాన్పించి, వానికి బదులుగ ధర్మయాత్రల నేర్పాటు చేసెను. ఈయాత్రలందతఁడు అన్నిమతముల యతులతోను, సన్యాసులతోను గలసి తిరుగుచు, 'ధర్మము'ను వినుచు, రోగులను జూచి వారి నాదరించుచు, రిక్తులను అర్హులను దానాదికములఁ దనువు

చుండువాఁడు. గురువయిన ఉపగుప్తునిఁ బురస్కరించుకొని
అశోకవర్ధనుఁడు బుద్ధునికి జన్మ స్థానమయిన లుంబినీవనమున
కును, పిదప, శైశవక్రీడారంగమయిన కపిలవస్తు నగరమున
కును, బుద్ధుఁడు పరమజ్ఞాన ప్రబోధము నొందిన బుద్ధగయకును,
మొట్టమొదటిమాటు ధర్మచక్రప్రవర్తనముఁ గావించిన సారంగ
నాథమునకును, చాల సంవత్సరములు జీవితమును గడపిన
శ్రావస్తికిని, మహాపరినిర్వాణము నొందిన కుశనగరమునకును
యాత్రలుచేసి యీ ధర్మ డేత్రములందు ధనము నెక్కువగ
వెచ్చించి దానముల నొసంగి తనయాత్రకు స్మృతి చిహ్నము
లుగ కీర్తి స్తంభములను బ్రతిష్ఠించి వానిపై ధర్మలిపులు
చెక్కించెను. ఈ యాత్రలయం దశోకవర్ధనుఁడు ప్రజల సాధక
బాధకములను విచారించి, వారికి తన 'ధర్మము'ను బోధించు
వాఁడు. నోరులేని జంతువులను మతముపేర కాని, ఆహారము
కొఱకని కాని హింసించుట, చంపుట తనకు దుస్సహమై యాక
రుణాభుండగు చక్రవర్తి ఆహారముకొఱకు రాచనగళ్లయందు
జరగుచుండిన నూర్లకొలఁది, వేలకొలఁది జీవజంతువుల వధను
మాన్పించెను. అంతియ కాక ప్రజ లెవ్వరు కాని కొన్ని కొన్ని
రకముల పక్షులను, జంతువులను దన రాజ్యమున వధియింప
రాదని శాసించెను.

అశోకుని ధర్మనిరతిని భూతదయను దెలుపు కార్యము
లనేకములు కలవు. అతఁడు ధర్మ వ్యాపనమున కాటంకము
లుగ నుండిన కొన్ని యుత్సవములను నిషేధించెను. ప్రజ
లలో ధర్మాభిరతి నుద్దీపంపఁ జేయుటకుఁ దోడ్పడు నని 'విమా
నదర్శనము', 'హస్తీ దర్శనము' మొదలగు క్రొత్త యుత్సవ
ముల నేర్పాటుచేసెను. వ్యాధులు సంభవించినప్పుడును పుత్ర

పుత్రికాజనన, వివాహ సమయములందును, ప్రయాణసమయములందును ప్రజలు మూఢవిశ్వాసములకు లోనయి నిరర్థకములయిన వ్రతములు మొదలగునవి చేయుచుండువారు. అట్టి వ్రతములు వ్యర్థములును అనుచితములు ననియు, ధర్మవ్రతమే ముఖ్యమయిన దనియు అశోకుఁడు చాటించెను. మనుష్యుల కొఱకును, జంతువుల కొఱకును ప్రత్యేకచికిత్సాశాలలు రాజ్యమునఁ దంతట స్థాపించెను. చికిత్సోపయుక్తములైన యోషధులు లేనిచోట్ల వానిని తెప్పించి నాటించెను. మార్గములందు బాటసారులు మొదలగువారి కుపయోగకరములుగ నుండునట్లు అందందు బావులు త్రవ్వించి బాటలప్రక్క వుష్పచ్చాయామనోహరములైన వృక్షములను వేయించెను.

తనయుద్వృద్ధధర్మము ప్రజలకు బోధపడుటకై అశోకవర్ధనుఁడు తన ధర్మానుశాసనములను శిలలమీఁదను, శిలాస్తంభములమీఁదను, శిలాఫలకములమీఁదను జెక్కించెను. శిలాలిపు లని, స్తంభలిపు లని, గుహలిపు లని అశోకుని శాసనములు మూఁడు తెఱఁగులు. శిలాలిపు లన్నియు సామ్రాజ్యము సరిహద్దు రాష్ట్రములందుఁ గానవచ్చినవి. ఇవి పదునాలుగు కలవు. ఈ పదునాలుగింటికి (౧) షాబాజ్ గథి (షెషావరుజిల్లా), (౨) మాన్ సప్రహా (హజారా జిల్లా: వాయవ్యపు సరిహద్దు పరగణాలు), (౩) కాలీన్ (డేరాఝాజ్ జిల్లా: సంయుక్తరాష్ట్రములు), (౪) గిర్నార్ (జూనాగఢము) (కాశయవాడ), (౫) సోపార (తాణా జిల్లా: బొంబాయి), (౬) ఛాలి (పూర్వ జిల్లా: బిరిస్సా), (౭) జౌగడ (గంజాము జిల్లా) అను నీ యేడు స్థలములందు ఏడు వ్రతులు కలవు. ఇటీవల కర్నూలు జిల్లా ఎఱ్ఱగుడిపాడు గ్రామమున (గు తి దగఱది) అశోక శాసనములు

కొన్ని కానవచ్చినవి. లఘుశిలాలిపు లనుపేరఁ బరఁగు మఱి రెండు శాసనముల ప్రతులుమూఁడు మైసూరు సంస్థానమున మూఁడు చోట్ల గలవు. వానిలో నొక శాసనపు ప్రతి మాత్రము మాస్కి (రాయచూరు జిల్లా: నిజాం రాజ్యము), సహస్రామ్ (షాహాబాదు జిల్లా: బీహారు), రూపనాథ్ (జబల్ పూరు జిల్లా: మధ్యపరగణాలు), వైరాట్ (జయపుర సంస్థానము: రాజపుత్ర స్థానము) లందు కలదు. స్తంభలిపు లన్నవి ఆఱు స్తంభముల మీఁదఁ గలవు. ఈ స్తంభములలో రెండిపుడు ఢిల్లీయందున్నవి*. స్తంభశాసనము లేదు. ఈ యేడును ఢిల్లీ (తోప్రా) స్తంభము మీఁదఁ జెక్కఁబడియున్నవి. ఈ స్తంభలిపులు ఢిల్లీ (మిరటు), అలహాబాదు (కౌశాంబి — ప్రయాగ), తొరియా అరరాజ్ (రాఢియ), తొరియా నందన్ గఢ్ (మార్రియా), రామపుర్యా (— ఈ కడపటి మూఁడును ఉత్తర బీహారునందలి చాంపరాన్ జిల్లా యందుఁ గలవు) స్తంభములమీఁదఁగూడ కలవు. కాని వీనిమీఁద తోప్రా స్తంభముమీఁది మొదటి యాఱుశాసనము లకు మాత్రమే ప్రతులు కలవు. పదునాలుగు శిలాశాసనము లను, ఏడు స్తంభశాసనములను ధర్మలిపు లందురు. ఇవి కాక, లఘు స్తంభశాసనము లనుపేర మఱికొన్ని కలవు. ఈ లిపులు చెక్కిన స్తంభములు అలహాబాదు, సాంచి (భోపాలు సంస్థానము), సార్నాథ్, రుమ్మిందే (లుంబినీ), నిగ్గీన (నేపాలు) అను చోట్ల కానవచ్చినవి. అశోక గుహాశాసనము లనునవి గయ కుత్తరముగ పదునాఱుమైళ్ల దూరమున నున్న బౌరాబర్ కొండ గుహలందుఁ గానవచ్చినవి. ఈ గుహాశాసనముల ననుస

* ఈ స్తంభములు రెంటిని పదునాలుగవ శతాబ్దిని ఢిల్లీ సుల్తాన్ యిన ఫిరూజ్ తుఘ్లక్ పాదుషా ఢిల్లీకి తెప్పించెనని చెప్పుదురు.

క్షేత్రములను సందర్శింప యాత్ర వెడలెను. స్తంభలిపు. లేడును అశోకుని యిరువదియాఱవ, ఇరువదియేడవ సావత్సరము లందుఁ జెక్కఁబడినవి. అశోక చక్రవర్తి యీ శాసనము లన్నియు ప్రాకృతభాషయందున్నవి. ప్రాకృతమే యప్పటి ప్రజాసామాన్యముయొక్క వ్యవహారభాషగఁ గన్పట్టును. దీని గ్రాంథికరూపమే పాలి — జౌద్ధలమతభాష. శాసనలిపి కొన్నిట ఖరోష్ఠీ; మఱికొన్నిట బ్రాహ్మీ. వాయవ్యదిశఁ గాన వచ్చు శాసనములు ఖరోష్ఠీలిపి యందును, తదితరప్రాంతములఁ గానవచ్చు శాసనములు బ్రాహ్మీలిపియందును వ్రాయఁబడి నవి. అరబ్బీ, ఫారసీ, ఉర్దూలిపులవలె ఖరోష్ఠీలిపిని కుడివైపున నుండి యెడమవైపునకు వ్రాయుదురు. బ్రాహ్మీలిపి నిష్పడు మనము వ్రాయునట్లే ఎడమవైపుననుండి కుడివైపునకు వ్రాయుదురు. భారత వర్షీయలిపు లన్నియు అశోకునినాటి బ్రాహ్మీలిపినుండియే పరిణామము చెందిన నని శాసన పరిశోధకు లాదురు.

ఈ విధముగ జగత్తు నంతయు ధర్మమయము గావించుటకు అశోకవర్ధనుఁడు తన రాజ్యాధికారమును, దనయర్థప్రాణములను సర్వము వినియోగించి పాటుపడెను. అశోకుని రాజ్యము ధర్మరాజ్య మయ్యెను. అశోకుఁడు ధర్మాశోకుఁ డయ్యెను. సైనికమయిన దిగ్విజయము పవిత్రమైన ధర్మవిజయమునకు దారియొసంగెను.

తన సామ్రాజ్యముననే కాక నేల నాలుగు చెఱఁగుల బుద్ధుని దివ్యసందేశము మారు మ్రోగవలె నని, జౌద్ధమతము వ్యాపనము కావలె నని, సర్వలోకములు సుఖింపవలె నని అశోకుఁ డాశించెను. అందులకు మున్నుండు జౌద్ధసంఘమును

సంస్కరించి, బౌద్ధధర్మమును యథాస్థితిని వెలయఁజేయుట యావశ్యక మయ్యెను; ఏలయన, వైశాలీనగరమున బౌద్ధుల ద్వితీయసంగీతి జరగిననాటనుండియు కొన్ని యాచార నియమముల విషయమునను, సూత్రార్థముల విషయమునను బౌద్ధసంఘమున నభిప్రాయభేదములు సంభవించి చీలిక యేర్పడుచుండెను. అశోకునినాటి కీచీలిక పెద్దదియై బౌద్ధ సంఘము థేరవాదులు (వృద్ధులు), మహాసాంఘికులు (నవీనులు) అని రెండు కక్ష లయ్యెను. సాంఘికులలోఁ గలిగిన వివాదములను బరిష్కరించి యుభయ కక్షలవారికి నేకీభావము కలిగించు తలంపుతో అశోక వర్ధనుఁడు మరల నొక బౌద్ధసంగీతిని సమావేశపఱిచెను. మొగ్గలిపుత్రుఁ డయిన తిష్యుఁ డీసంగీతి కధ్యక్షుఁడు. బౌద్ధభిక్షువు లనేకులు పాటలీపుత్రమున సమావేశమైరి. బౌద్ధధర్మప్రవచనము కావింపఁబడెను. శిక్షాసూత్రార్థసమన్వయమున థేరవాదులకును మహాసాంఘికులకును ఏకీభావము కుదుర లేదు. థేరవాదులు (స్థవిరవాదులు) సంగీతినుండి బహిష్కృతులైరి. అశోకుఁడు మహాసాంఘికపక్షపాతిగ సంశయించి థేరవాదులు మగధ విడిచి కాశ్మీరాద్యుత్తరదేశముల కరిగి, యచ్చట తమమతమును వ్యాపింపఁజేయుచుండిరి. పాటలీపుత్రమున సంగీతి తొమ్మిదిమాసములు సాగెను. ఈ తృతీయసంగీతి యనంతరము పాటలీపుత్రమునందలి కుక్కుటా రామము మహాసాంఘిక నిలయమై, బౌద్ధధర్మ పీఠముగ ప్రాముఖ్యము నందెను.

ఈ సంగీతి యనంతరము బౌద్ధమతమును దశదిశలందు వ్యాపింపఁజేయుట కశోకచక్రవర్తి వేటువేటు ప్రాంతములకు

మతబోధకుల సంపెను. బౌద్ధమతవ్యాపనము విషయమున దేశమున నపూర్వోత్సాహము రేకెత్తెను. అశోకవర్ధన చక్రవర్తి యాదరము నూతగాఁ గొని బౌద్ధభిక్షువు లనేకులు శీతవాతాతపములకుఁ గాని, కష్టపరంపరలకుఁ గాని వెనుదీయక, లోకహితైషులై యపూర్వము, నసదృశమునైన యుత్సాహముతో సాత్వికమూర్తియైన బుద్ధభగవానుని దివ్యబోధామృతమును సంసారార్తులైన లోకుల కందింప దశదిశలకుఁ గొనిపోయిరి. ఈ విధమున బుద్ధుని దివ్యసందేశము చక్రవర్తి యాదరణమున దూరస్థములైన సిరియా, ఈజిప్టు, మాసికో నియా మొదలగు పశ్చిమ దేశములందును, ఇరుగు పొరుగుల నున్న సింహళ, చోళ, పాండ్యాది దక్షిణదేశములందును, వాయవ్యదిశను యవన, కాంబోజ దేశములందును, మగధకు దక్షిణమున నున్న ఆంధ్ర, పుళింద, భోజాది జనపదములందును మారుమ్రోఁగెను. అశోకచక్రవర్తి ప్రయత్నములవలనను, పూనికవలనను బౌద్ధము విశ్వమత మయ్యెను.

అశోకవర్ధనునిచే ఆంధ్ర, మహిష (మైసూరు) మండలములకుఁ బంపఁబడిన మతబోధకుఁడు మహాదేవభిక్షువు. ఇతఁడు మగధమహాసాంఘికులకు నాయకుఁడు. అశోకుని కీతఁడనిన నత్యంత గౌరవము. మహాదేవభిక్షు వాంధ్రదేశమున కరుదెంచి 'చైత్యవాద' మనునొక పంథ నేర్పఱిచెను. ఈ పంథ నవలంబించిన బౌద్ధాంధ్రభిక్షువులకు బౌద్ధవాఙ్మయమున 'చైత్యకు' లనియు, 'చైత్యకనికాయ' మనియు పేర్లు కలవు. కృష్ణానదీతీరస్థమయిన ధాన్యకటకము (అమరావతి) ఈచైత్యకుల ప్రధాన నివాసస్థలము. కాలక్రమమున ధాన్య

కటకమున నొకచైత్యము వెలసినది. ఇది ప్రాచీనశాసనము లందు 'మహాచైత్య' మని పేర్కొనఁబడినది.

బింబినారుని నాటనుండి వచ్చుచుండిన మగధరాజ కీయవిజృంభణమునకు కళింగవిజయ మాశ్వాసాంత మయ్యెను. మాగధుల యొత్తతేజస్సు అశోకునిధర్మవిజిగీషలో మాటు నడి చూసిపోయెను. అశోకునికిఁ బిదప, దేశముపైఁ బడి భరతవర్ష సంపద హరింపఁ బశ్చిమమున తఱివేచియుండిన యవనుల విజృంభణము నరికట్ట, ఉడుకు రక్తములేని దేశీయులకు కష్టతర మయ్యెను. అశోక చక్రవర్తి చేసిన ప్రయత్నము ఆధ్యాత్మికముగ దేశీయులకు క్రొత్తయూర్పు పోసినచు రాజ కీయముగ దౌర్బల్యమునకుఁ గొంత కారణ మయ్యెను.

అయినను అశోకవర్ధనుఁడు మహాచక్రవర్తులలో నొకఁడు. ప్రకృతియం దడఁగియున్న హిందూప్రతిభ కాతఁడు ప్రత్యక్ష మూర్తి. అతఁడు మహావీరవతంస మనుటకు కళింగయుద్ధమే తార్కాణము. తద్యుద్ధానంతర మాతఁ డిక కత్తి దూయ నని ప్రతినవట్టెను. మరల నతఁ డెన్నఁడును కత్తిమీఁదఁ జేయి వైచినది లేదు. అతఁడు ధర్మవ్యాపనమునకై సర్వశక్తులను ధారవోసెను. వృత్తియందు నిష్కపటుఁడు, న్యాయరతుఁడు. శాంతిప్రియుఁడు. తా నవలంబించినది జౌద్ధమయినను సర్వమత సమత్వ మంగీకరించి, యన్నిమతములను సమానముగ నాద రించి, గౌరవించెను. ఆతని ధర్మానురాగము, శ్రద్ధ, కార్యవ్య గ్రత, పట్టుదల, సంతత ప్రయత్నము — వీని యన్నిటివలన స్థానికముగ విలసిల్లుచుండిన జౌద్ధమతము హిందూదేశమున నలుమూలల వ్యాపించి సర్వజనాదరప్రత మగుటయే కాక, విశ్వపరివ్యాప్తమయి, ప్రపంచమునందలి గొప్ప మతములలో

నాకటిగ పరిధివిల్లెను. అశోకుని ధర్మకార్యములు రూపణి పోయినను, అతని స్వామాజ్యమే విచ్చిన్నమయినను, నిరుపమానమయిన స్వార్థరహితమగు నాతని కృషికి ఫలముగ జగద్వాస్తవమయిన జౌద్ధము మాత్రము అతనికిః బిదప వందల కొలది సంవత్సరములవఱకు జీవన్మతమై నిలసిల్లెను. అశోకుని నాడు నాటబడిన కల్యాణగుణబీజములు హిందూసంఘమున నేటికిని ప్రబలియున్న ధర్మానురక్తికిని, ఆముష్మిక చింతకును, జీవితము పట్లగల తత్వదృష్టికిని కొంతవఱకు కారణములు. అశోకుడు ప్రపంచమున సాటిలేని మహాచక్రవర్తి. ఎచ్చటనో అరుదుగఁ గాని, అట్టి చక్రవర్తిని గాంచగలిగిన మహాభాగ్య మన్నిజాతులకు, నన్ని యుగములకుఁ గలుగదు. అశోకుని ధర్మకార్యములు వందలకొలది సంవత్సరములవఱకు విదేశీయులకుఁగూడ నాశ్చర్యమును గలిగించినవి. అశోకుని తరువాతి మహారాజు లౌదఱ్ఱోతమ ధర్మలక్ష్మ్యమున కతని నాదర్శముగఁ జేసికొనిరి. ప్రాచీన భరతవర్షమున కశోకుడు ధర్మాపరావతార మయ్యెను.

ధర్మప్రవర్తకుఁడుగ మాత్రమే కాక అశోకుడు బహువిధనిర్మాణ కుశలుఁడుగకూడ పేర్కొనఁదగినవాఁడు. అతఁడు దేశమున దెల్లెడల సంఖ్యాతీతములైన చైత్యములను నిర్మించెను. అద్భుత 'వాస్తుకృతు' లగు క్షీర్తిస్తంభములను బ్రతిష్ఠించెను. కొండలు దొలిపించి గుహలు మలిపించెను. పాటశ్రీపుత్రమున విదేశీయులకు సైత మచ్చెరువు కలిగించు నతిరమ్యమయిన మహాహర్మ్యమును గట్టించెను. చంద్రగుప్తుని నాట నారంభమయిన కారయవాడయాదలి సుదర్శనసరో

వరసేతు నిర్మాణమును అతడు పూర్తిచేయించెను. చిరస్మరణీయుడగుకదా యశోకవర్ధనుడు!

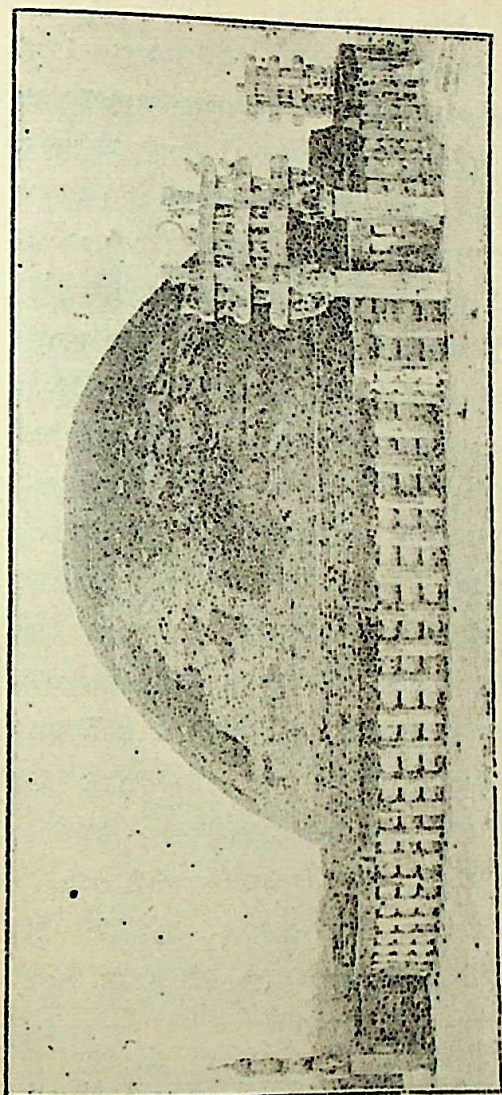
అశోకవర్ధనుడు ప్రజల యైహిక సౌఖ్యమునకును, ఆత్మోన్నతికిని జేసిన ప్రయత్నములు ప్రజల విజ్ఞానాభివృద్ధికిఁ దోడ్పడినవి. ఉత్సాహముతోఁ బ్రయత్నించినయెడల ఉద్ధతుఁడు మాత్రమే కాక యుద్ధుఁడును స్వర్గమును పొందఁగలఁడని చాటి అశోకుఁడు ప్రజాసామాన్యమునకు ఆశను, ఉత్సాహమును బోసెను. ప్రజల యాశయములు గొప్పవయ్యెను. ప్రజలదృష్టికి ధర్మము లక్ష్యమయ్యెను. ప్రజల యభిరుచి సంస్కృతిఁ గాంచినది. అశోకుని నాటి ప్రజాసంస్కృతి ప్రశస్తకళాపూర్వమున వ్యక్తమయినది.

మార్కళ

అశోకవర్ధనుని నాటి కళను ముఖ్యముగ మూడు విధముల విభజింపవచ్చును: (౧) స్తూపములు (౨) స్తంభములు (౩) గుహలు.

స్తూప మనఁగా ఇటికతోఁ గాని, తాతితోఁ గాని కట్టిన అర్ధగోళాకారమగు సమాధివంటి గట్టి నిర్మాణము. స్తూపములందు నముకలు మొదలగు బుద్ధుని శరీరావశేషములను కాని, భిక్షాపాత్ర మొదలగు నా మహనీయుని స్మారకవస్తువులను గాని భద్రపఱుచుట వాడుక. సాధారణముగ చైత్య మను నిట్టి స్మారకనిర్మాణమునకే స్తూప మనువేరు రూఢియైనది. స్తూపములను బుద్ధునికే కాక గొప్ప బౌద్ధ భిక్షువులకును, చక్రవర్తులకునుగూడఁ గట్టువారు. రాను రాను బుద్ధుని జీవితముతో సంబంధముగల పవిత్ర స్థలములందును: వట్టి స్మారకచిహ్నము

లుగ స్తూపములు వెలసినవి. భారతీయ శిల్పకళ స్తూపము
తోనే యారంభ మగుచున్నది. సాధారణముగ స్తూపములలో
అడు గెత్తు, అడుగు వ్యాసము (Diameter) గల చిన్ననిర్మా
ణములు మొదలు అంత కేబది రెట్లు, నూఱురెట్లు పెద్దవియగు
నిర్మాణములవఱకుఁ గలవు. అశోకుని కాలమున బుద్ధుని మహా
పరి నిర్వాణమునకు స్తూపము సంకేతమై బౌద్ధసంఘమున కది
యారాధ్య మయినది. బుద్ధుని జననమునకు పద్మమును, బుద్ధుని
పరమ జ్ఞానప్రబోధమునకు బోధివృక్షమును, మృగదావమున
మొట్టమొదటిమాఱు బుద్ధుఁడు కావి చిన ధర్మబోధకు ధర్మచక్ర
మును సంకేతములై, బౌద్ధకళయం దాయావిషయములను
తెలియఁజేయుట కివి చిహ్నితము లగుచుండెను. నిర్వాణానం
తరము బుద్ధుని శరీరావశేషము లెనిమిది స్తూపముల భద్ర
పఱుపఁబడినవి. తరువాతి కాలపు గాథల ననుసరించి అశో
కుఁడు వానిలో నేడు స్తూపములను తెఱపించి, ధాతువులను
దీయించి, వానిని ౮౪,౦౦౦ ల భాగములుచేసి, అన్నిటిమీఁద
దేశమునందలి వేర్వేరు భాగముల నన్ని స్తూపములను గట్టించి
నట్లు తెలియుచున్నది. ఇన్ని స్తూపములను నిర్మించుట యతి
శయోక్తియని త్రోసివేసినను, తరువాతి కాలమున హిందూ
దేశమునకు వచ్చిన చీనా బౌద్ధయాత్రికులు తాము చూచిన
పెక్కు స్తూపములు అశోకుఁడు కట్టించినవని ప్రతీతి యుండి
నట్లు వ్రాసియుండుటచేత, అతఁడన్ని కాకపోయినను పెక్కిం
టిని గట్టించి యుండుననుట నిస్సంశయము. కాని నేడు అశో
కుఁడు కట్టించినదని నిశ్చయ జ్ఞానముతోఁ జెప్పఁదగిన స్తూప
మొకటియు లేదు. కాల మన్నిటిని వినాశము కావించినది.
ఇప్పుడు మనకుఁ దెలియవచ్చిన స్తూపములలో సాంచీ, భార్హుత్

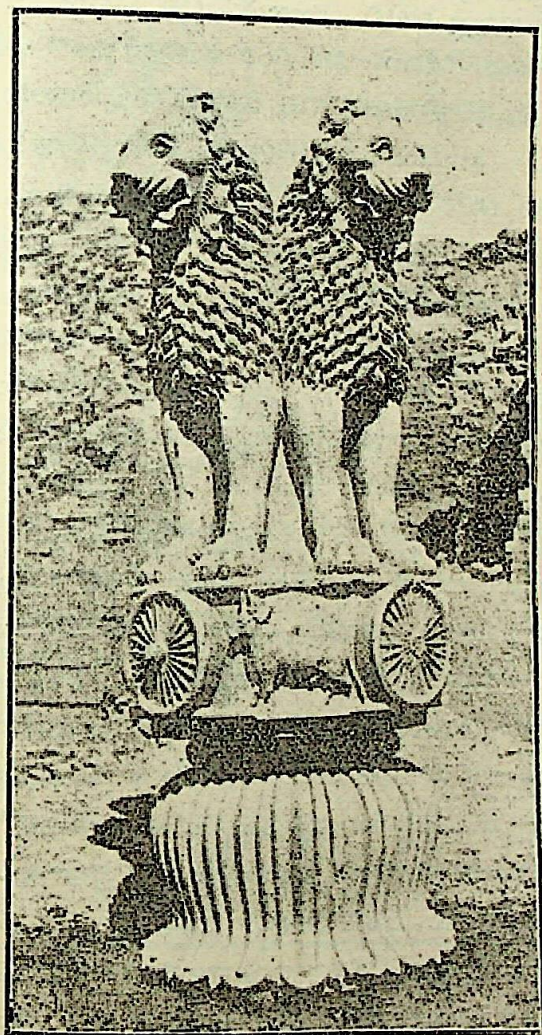
హిందూ మందిరము

స్తూపములు కడు ప్రాచీనములు. వీనిలో సాంచీ స్తూపము నశోకుడు నిర్మించియుండునని చరిత్రకారులు విశ్వసించుదురు. సరిగా అశోకుని నాటిది కాకపోయినను మన అమరావతీ స్తూపము* (ధాన్యకటకచైత్యము) కూడ మౌర్యచక్రవర్తుల కాలమునాటి దగును. సాంచీ స్తూపమున కొంచె మించుమించుగ అర్ధగోళాకారమగు నండ (Dome) నిర్మాణమును, దిగువ దానిని చుట్టి యున్నతమైన వేదికయుఁ గలవు. ఈ యున్నత వేదిక ప్రాచీనకాలమున బౌద్ధుల ప్రదక్షిణావీధిగ నమరినది. ఈ వేదికపై కెక్కుటకు దక్షిణదిశను సోపానములుండెను. నేలమట్టమున దీనిచుట్టును గల వేటొక ప్రదక్షిణావీధి నావరించియుండు శిలాప్రాకారమును, ప్రాకారము నాలుగువైపుల అద్భుతచిత్రకళానానాభిరమములైన తోరణములును అశోకునికిఁ దరువాతి కాలమున వచ్చిన చేర్పులు. ఆరంభదశలో అసంస్కృతముగ నుండిన స్తూపము కాలక్రమమున కళాకుశలుల సిద్ధహస్తములందు అత్యంతమనోహరములును, మధురములునైన తీర్పు తీరువలను బొంది అద్భుత చిత్రకళాధామ మయ్యెను.

అశోకుడు ప్రతిష్ఠించిన కీర్తిస్తంభము లెన్ని యుండెనో కాని కాలముయొక్క రాటుపోటుల కారణమునప్పటికి మనకుఁ దెలియవచ్చినవి మాత్రము చాలకొలది. అయినను ఇవి నాటి శిల్పులు స్తూపరచనమునందుకంటె నీ కీర్తిస్తంభరచనమునందే గడిదేతినవారని చాటుచున్నవి. ధ్వజస్తంభము

* ఈ స్తూపపురామిఁడ మౌర్యలిపితో శాసనము లుండుట, బౌద్ధ మతబోధకై యాంధ్రజనపదమున కశోకప్రేషితుడై వచ్చిన మహాదేవ భిక్షువు స్థాపించిన చైత్యకసంభవ అమరావతీమహాచైత్యము ప్రధాన వాసమగుట పై యూహకు పోషకములు.

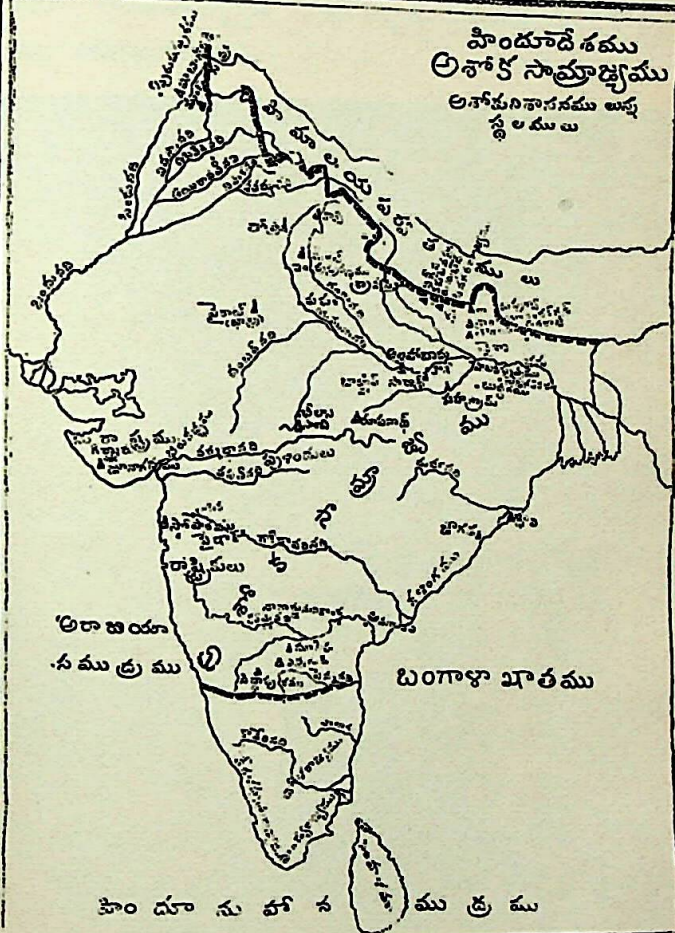
సనుకరించు నీ స్తంభరచనమున శిల్పకళ జంతురూపమున వ్యక్తమయినది. ప్రతి స్తంభమును పాదమని (Shaft), చూళిక

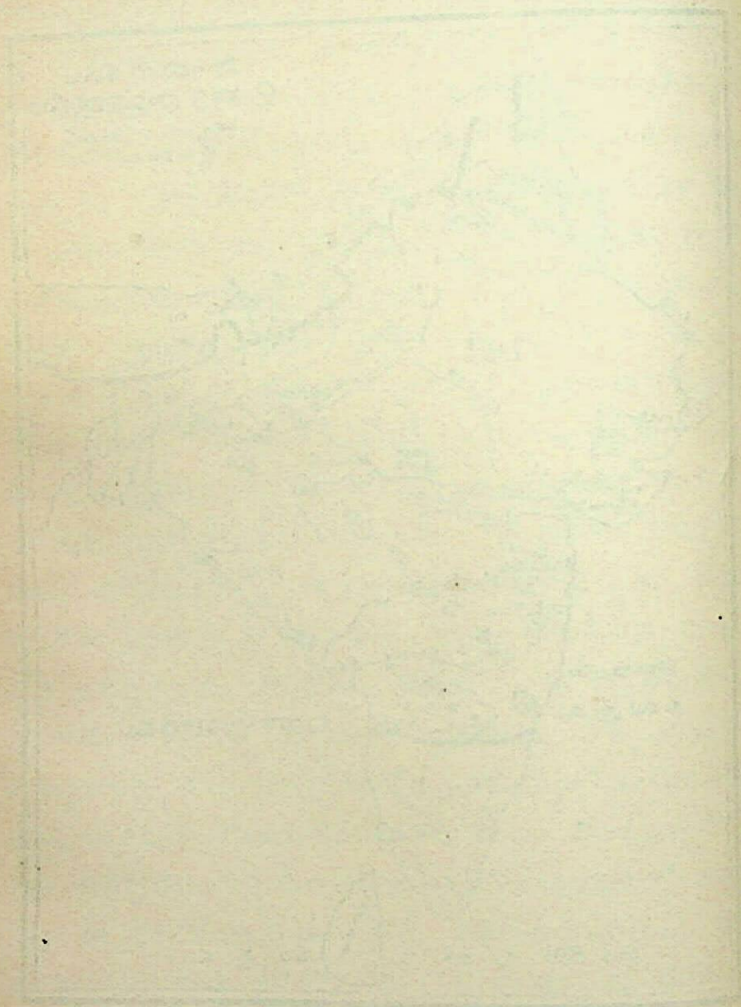

సార్వాధి స్తంభచూళిక

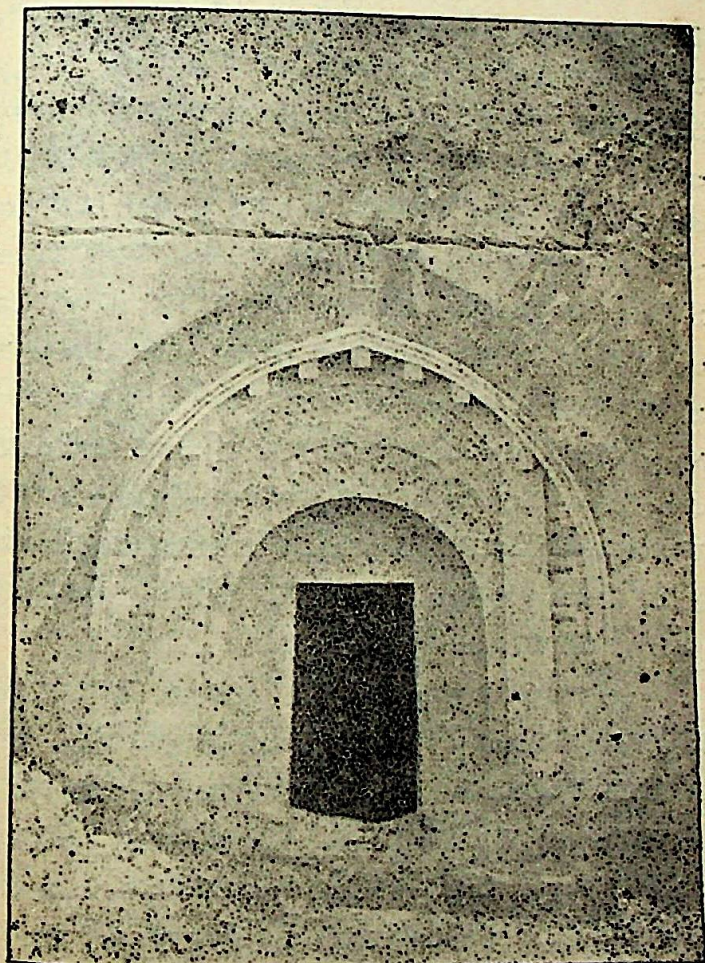
(Capital) అనఁగా స్తంభాగ్రభాగమని రెండు భాగములుగ విభజింపవచ్చును. చిత్ర మేమన, పాదభాగ మంతయు నునుపులు దేటునట్లు మలిచి మెఱుఁగుపెట్టిన యొక పేరాఁలు. తారీయా నందంగఢమునందలి స్తంభ మున్నవానిలో అతిమనోహరమైనది. ఇందలి పాదభాగము ముప్పది రెండడుగులకుమించి యున్నది. పాదమువలెనే చూళికయు నేకాండపుత్రాయే. ఈ తాతిని జీవకళ యుట్టిపడునట్లు విలాసవంతములును, మనోహరములునగు జంతుచిత్రములుగఁ దీర్చినారు. రాంపుర్వ, సంకిన స్తంభములమీఁది సింహ, గజచూళికలు చక్కని కృతులు. చూళిక లన్నిటిలో సార్నాథ్ (సారంగనాథము) స్తంభచూళిక కడు ప్రశస్తమును, ప్రభావంతము నయినది. హిందూ దేశమునఁ గానవచ్చిన శిల్పకృతు లన్నిటిలో నిది సురుచిరమని, మనోహరమని చెప్పుదురు. ఈ చూళిక దిగువభాగము ఖోరఁగిలఁబెట్టిన తామరపువ్వు ఆకృతి నున్నది. దీనిని కొందఱు ఘంటాకృతి యందురు. పుష్పాకారభాగముమీఁద నొక దిమ్మె కలదు. దీనిచుట్టు, నడుమ నడుమ చక్రములతో, సింహము ఏనుఁగు గుఱ్ఱము వృషభము చెక్కఁబడినవి. దిమ్మెమీఁద కడు గంభీరములును, తేజస్వంతములునయిన వెన్నులు కలసిన నాలుగు సింహములు కలవు. వీనినడుమ ధర్మచక్ర చిహ్నము—పెద్ద శిలాచక్రము కలదు. ఇదివఱలో నుడివినట్లు ఈ చూళికయంతయు ఒకటే ఏకాండపుత్రాయే. ఇట్టి యేకాండపురాలను దీసికొనివచ్చి, అంత చక్కగ మలిపించి ప్రతిష్ఠించుట చూడఁబోవుచున్న కాలమునాఁటి వాస్తుకళాకుశలులగు శిల్పులు ఏకాలమునఁ గాని, యే దేశమునఁ గాని యున్నవారకంటె నేర్పరితనమునను, ఉపాయమునను తీసిపోవువారు కార

హిందూదేశము
 ఆంధ్ర సామ్రాజ్యము
 ఆంధ్రమహాసముద్రము
 సముద్రము

నియు, ఇంతటి చక్కని శిల్పకృతులను మించినట్టి కాని, తుదకు
వానికి దీటువచ్చునట్టి కాని ప్రాచీనజంతుచిత్రముల కుదాహ
రణము లేదేశమున నైనఁ గానవచ్చుట కష్టమనియు కళాతత్త్వ
విదుల యభిప్రాయము.

లోమశఙ్ఖుగిరుహ ముఖభాగము

గుహాలయములు నిర్మించుట కారంభించిన మొదటిచక్ర
వర్తియశోకుఁడు. ఇతఁడు గయసమీపమున నున్న బౌరాబర్
ఖాండలలోని 'లోమశబుషి గుహ'ను నిర్మించి ఆజీవికయతు
లకు దానముచేసెను. ఈ గుహాలయముఖము గోడకొన భాగము
(Frieze) చక్కని యేనుఁగు చిత్రములతో శోభిల్లుచున్నది.
చూచినంతనే యీ చిత్రపుఁబని కట్టినని ననుసరించి చేసినట్లు
స్పష్టమగును. దీని ననుసరించి యంతకు పూర్వపు నిర్మాణము
లకు కళానిష్ఠాతలు దారువునే సాధనముగఁ గైకొనుచుండి రని
యు, గీతి విభూతులు చెడకుండ ఆ కళనే అంతటి విన్నాణ
ముతోను శిలమీఁదికి దింపుచుండి రనియు కళాకోవిదుల
మతము. బౌద్ధమతము దేశమున సాంద్రముగ నల్లుకొనిన
అశోకానంతరకాలమున భిక్షువులు, యతులు మొదలగువారు
ఐరాకాలమునాలుగు నెలలు (చాతుర్మాస్యము) ఆధ్యయనాదుల
గడపుటకు ఇట్టి గుహాలయములను నిర్మించి వారికి దానముచే
యుట యాచారమయ్యెను. పర్వతగుహాలయములు లోఁపలి
భాగమున అద్దమువలె నునువుగను, శోభాయమానములుగను
ఉండి, నాటి కర్మకరుల యొర్పును, నేర్పును, అనంతపరి
శ్రమాభిరతిని విశదము చేయుచున్నవి.

ఆకాలపు వాసగృహములను గుఱించి తెలిసికొనుట
కిప్పటికిని నిలిచియున్న యుదాహరణము లేవియు లేవు. కాని
యైశ్వర్య మొలుకుచు అవి నేత్రపర్వ మొనరించుచుండెనని
మెగాస్థనీసును; చీనాయాత్రికుఁడు ఫాహియానును వ్రాసియు
న్నారు. అప్పటి కింకను పాటలీపుత్రనగరమధ్యమున నుండిన
రాచనగళ్లను, రాజమండపములను అశోకుఁడు దేవతల
చేతను, దయ్యములచేతను గట్టించెనని ప్రతీతియని ఫాహి

యాను వ్రాసెను; అనఁగా అట్టివి నిర్మించుటకు మనుష్యమా
త్రులకు సాధ్యము కాదని ప్రజల యభిప్రాయ మని తేలు
చున్నది. ఈవిధమున అశోకుని కాలమునకే అంతటి గుణాధిక్య
మును బడసిన భారతీయకళ తరువాతి కాలమున నింకను వర్ధిల్లి
దేశమున కళాసంపద వెల్లి విరియించెను.

అశోకవర్ధనుఁడు రమారమి నలువది సంవత్సరములు
రాజ్య మేలి క్రీ. పూ. ౨౩౨-వ సంవత్సరమున కాలధర్మము
నొండెను.

కడపటి మార్యభూపతులు

అశోకుఁ డవలంబించిన రాజనీతి సామ్రాజ్యము నొక్క
బిగింపునం దుంచుట కంతగఁ దోడ్పడలేదు. కళింగసామ్రామా
నంతరము యుద్ధశిక్షణము విషయమున నశోకుఁ డశ్రద్ధ వహిం
చెను. అంతటి సామ్రాజ్యమును రక్షించుట కావశ్యకమయిన
సైన్యముపోషణము విషయమున అలక్ష్యము చూపెను.
స్థానికప్రభువులకు స్వతంత్రాధికారము లొసంగుటచేత
సామ్రాజ్య ధర్మబంధములు సడలినవి. దూరస్థ రాష్ట్రములందు
ప్రతినిధిపరిపాలనము ప్రజాకంటక మయ్యెను. సామ్రాజ్యము
సంతను సమముగా స్వనశమున నుంచుకొనుటకు రాజధాని
కేంద్రమున నుండకపోయెను. ఇన్నిటికిని దోడు అశోకునికిఁ
బిదప సామ్రాజ్యాధిపత్యము వహించినవారికి అశోకుని సామ
ర్థ్యము కాని, పరాక్రమము కాని, రాజ్యతంత్రవైపుణ్యము
కాని లేక పోయినది. ఈ కారణములవలన అశోకునికిఁ బిదప
మార్య సామ్రాజ్య మొత్తోకాలము వర్ధిల్లి యుండలేదు.

అశోకుని యనంతర మతని పుత్రులు సింహాసన మాక్ర
మించుకొనుట కొండొరులపై కత్తి దూసినట్లు కనఁబడును.

తత్ఫలముగ సామ్రాజ్యమున వేర్వేరు భాగములకు కాశ్మీరము, ఉజ్జయిని, పాటలీపుత్రము స్వతంత్రరాజధానులయ్యెను. అశోకుని యనంతరము దశరథుడు, సంప్రతి మొదలగు నతని సంతతివారు కొందఱు రాజ్య మేలిరి. వీరిలోఁ గొందఱు బౌద్ధమతమును, మరికొందఱు జైనమును, వేటొక కొందఱు వైదికమతమును పోషించిరి. వీరిలో సంప్రతి గొప్ప జైనమతాభిమానియై ఆంధ్రము మొదలగుదేశములందు జైనమతమును వ్యాపింపఁజేసెను. మగధ నేలిన యీ కడపటి రాజుల దౌర్బల్యమువలన అశోకమరణానంతర మనతికాలముననే కళింగము స్వతంత్రరాజ్య మయ్యెను. ఆంధ్రులు స్వతంత్రులైరి. సింధునదికిఁ బశ్చిమమున నున్న రాజ్యములు స్థానికనాయకులక్రింద స్వాతంత్ర్యమును బడసినవి. ఈ విధమున పతనము నొందుచుండిన మౌర్యసామ్రాజ్యమును విడదీయులగు యవనుల దండయాత్రలు మఱిత శీఘ్రగతిని భగ్గు మొనర్చినవి. అశోకుని కేడవతరమువాఁడగు బృహద్రథుఁడు మగధసింహాసనమునధిష్ఠించిన కడపటి మౌర్యభూవల్లభుఁడు. ఈతనికాలమున యవనులు హిందూదేశముపై నెత్తినచ్చిరి. పుష్యమిత్రుఁడు బృహద్రథుని సైన్యాధిపతి. దేశమంతయు రాజకీయముగ సంక్షోభము చెందియున్న తఱి అదియే తగినయద నని పుష్యమిత్రుఁడు కుట్రలు పన్ని, తన ప్రభువగు బృహద్రథుఁడు సైన్యములను బరిశీలించుచుండ ఆతనిని సంహరించెను. ఈవిధమున మౌర్యవంశము, రమారమి నూటముప్పదియేడు సంవత్సరముల పరిపాలనముననంతరము, క్రీ. పూ. ౧౮౫-వ సంవత్సర ప్రాంతమున తుదముట్టెను.

దక్షిణాపథ రాజ్యములు

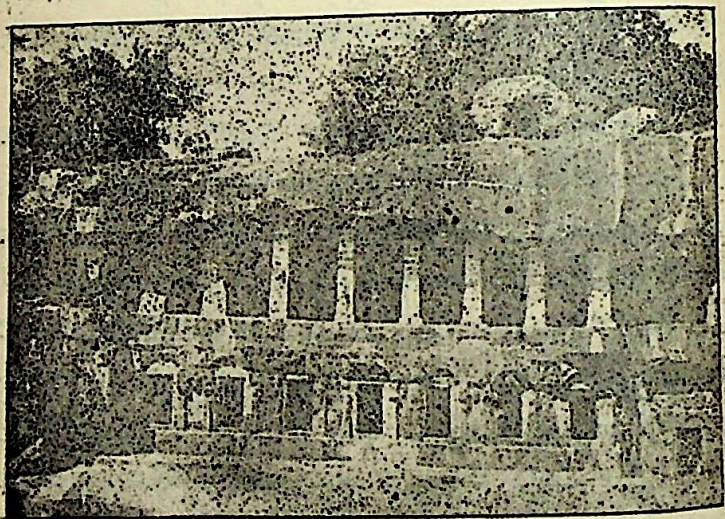
మౌర్య సామ్రాజ్యము భగ్నమగు నాటికి దక్కను దేశము నాక్రమించినవాడిలో నూతన స్వతంత్ర్య లబ్ధప్రతిష్ఠ లయిన ఆంధ్ర, కళింగదేశీయులు ముఖ్యులు. శ్రీముఖుడు ఆంధ్రరాజ్య సంస్థాపకుడు. శిలాశాసనములందు వీరు సాత వాహనులనుపేర వ్యవహరింపఁబడుచున్నారు. వీరినే శాలివాహ నులందురు. శ్రీముఖుని యనంతరము కృష్ణుడు, మల్లశాతకర్ణి మొదలగువారు అనేకులు జగద్ధితముగ రాజ్యమును పాలించి క్షీర్ణి గాంచిరి.

ఆంధ్రులతోపాటు రాష్ట్రీకులు, భోజులు మొదలగు వారుకూడ దక్కను నివాసులే యైనను వారిని గుఱించి మన కేమియుఁ దెలియదు.

మౌర్యపతాకచ్ఛాయనుండి విడిపోయిన మఱియొక దక్కను రాజ్యము కళింగము. స్వతంత్రరాజ్య మయిన కళింగ మున కధిపతిగఁ దెలియవచ్చినవాడు మహామేఘవాహన ఖారవేలుడు*: చేతి రాజవంశ వర్ధనుడు. ఈవంశమునందలి ప్రభువులలో నీతఁడు తృతీయుడు. మొదటి యిరువురను గుఱించి యేమియుఁ దెలియదు. ఖారవేలుడు పదునై దేండ్లు వచ్చు పట్టకు విద్యావినోదములఁ గడపి, పిదప తొమ్మిది సంవత్సర ములు యశావరాజ్యమును శాసించి, తన యిరువదినాలుగవ యేట కళింగరాజ్యమున కభిషిక్తుఁ డయ్యెను. ఈతఁడు జైన

* ఖారవేలుని రాజ్యకాల విశేషములను దెలుపు నొక ప్రాకృత భాషాశాసనము ఒరిస్సా, పూర్వ జిల్లాయందలి భువనేశ్వరమునకు మూడు మైళ్లదూరమున నున్న యాదయగిరికొండ గుహలయందు కలదు. 'హాథీ గుంఘా' శాసన మని దీనికొక పేరు.

మతావలంబకుఁడు: మహాపరాక్రమశాలి. రాజ్యమునకు వచ్చిన రెండవయేటనే ఆంధ్రభూపతిని లక్ష్మముచేయక రథగజాశ్వపదాతిబహుశమైన సేనను పశ్చిమమున కంపెను; నాలుగవయేట సర్వరాష్ట్రీక, భోజకపతులను నిర్జించెను. ఈ తఁడు రెండు మూఁడు తడవలు ఉత్తరదేశములపై దండెత్తి వెల్లి తద్రాజన్యులను సాధించెను. పుష్యమిత్రు నోడించి, మగధప్రజలకు భీతిగొలిపి మగధరత్నసంపదలనేకాక నంద రాజాపహృతమైన కళింగజనవిగ్రహమునకూడ మరల స్వదేశమునకుఁ గొనివచ్చెను. పాండ్యభూవల్లభునివలన.

ఉదయగిరి కొండయందు ఖారవేలుఁడు తొలిపించిన

శైవగుహావిహారము—ముఖభాగము

విస్తార మేనుఁగులను, గుట్టములను, మణులను, రత్నములను, ఓడలను కానుకలుగఁ బడసెను. అట్టిది కళింగాధిపతియైన

ఖారవేలుని శౌర్యసంపద. ఇతః డుదయగిరి కొండలలో జైన
యతీంద్రుల యావాసమునకై చక్కని గుహావిహారములను
నిర్మించి, వారివలననుండి జైనధర్మమును తెలిసికొని జైన
మతము నాదరించి పోషించెను.

దక్కనుకు దక్షిణమున నుండిన రాజ్యములు అశోక
నర్థనుని పరిపాలనముక్రిందికి వచ్చియుండలేదు. అశోకుని
శిలాశాసనములం దుదాహృతులైన చేర, చోళ, పాండ్యులు
దక్షిణాహిందూదేశమున స్వతంత్రులుగ పాలించుచుండిరి.
చేరరాజ్యమున ప్రధానమైన నది పెరియారు. ఈ నదీతీరము
ననే రాజధానియైన వంజినగరము కలదు. ఈ రాజ్యమునకు
'ముజిరిస్' ముఖ్యమయినరేవు. చేరదేశీయు అశోకుని శాసన
ములందు కేరళపుత్రులని పేర్కొనఁబడిరి. తిరుచునాపల్లి,
తంజావూరుజిల్లా లాక్రమించిన దేశము చోళరాజ్యము.
కావేరి యిందలి ప్రధానవాహిని. చోళరాజ్యమునకు ఒరయూరు
రాజధాని. కావేరి యుత్తరతటమునఁగల పుహారను కావేరిపట్ట
ణము చోళరాజ్యమునకు ముఖ్యమయినరేవు. మధుర, రామ
నాథము, తిరునెల్వేలి జిల్లా లాక్రమించిన దేశము పాండ్య
రాజ్యము. తామ్రవర్ణి, వైగై నదు లిందుఁ బ్రవహించు
చున్నవి. కొల్లై, మధురానగరములు రాజధానులు. పాండ్యు
లు ఉత్తరదేశముననుండి వచ్చినవా రనియు, వీరికిని పాండవులకును
సంబంధము కల దనియుఁ గొందఁ జెందురు. దక్షిణాహిందూదేశ
సర్తకము పూర్వమువలెనే ఉత్తరహిందూదేశముతోను, పార
సీకము అరాబియా ఈజిప్టు గ్రీసు మొదలగు పశ్చిమ దేశ
ములతోను, బర్మా మలయాద్వీపకల్పము సయామ్ చీనా
మొదలగు ప్రాంతములతోను, జావా (యవ) సుమత్ర మొదల

లగు ప్రాధ్వీపములతోను సాగుచుండెను. బ్రాహ్మణ, బౌద్ధ, జైన సన్యాసులు తమిళదేశమున వ్యాపించుచుండిరి. యవనులు, రోమకులు పాండ్యదేశపు ముత్యములతో వ్యాపారము నడపుచుండిరి.

యవన, శక, పహ్లావులు

మౌర్యసామ్రాజ్యము క్షీణించుచుండినప్పుడు అదను వేచి యవనులు హిందూదేశముపై దాడివెడలివచ్చి, వాయవ్య దిశ యందున్న రాజ్యములను కబళింపఁ బ్రయత్నించుచుండిరి. వీరు బాక్త్రీయా దేశీయులు. బాక్త్రీయా యనునది సెల్యూకస్ స్థాపించిన సిరియాసామ్రాజ్యమునందలి ముఖ్యరాష్ట్రము లలో నొకటి. ఇది ఆక్సస్ నది యుత్తరపునరిహద్దుగాఁ గల యిప్పటి ఉత్తర అఫ్గానిస్థాన మనవచ్చును. ఇదియే ప్రాచీన బాక్త్రీక దేశ మని కొందఁ టందురు. అలెగ్జాండరు విజయానంతరము సభ్యతకును, సంస్కృతికిని బేరొందిన యవను లనేకులు ఈ దేశమున స్థిరనివాసముల నేర్పఱుచుకొనిరి.

క్రీ. పూ. ౨౫౫—వ సంవత్సరము ప్రాంతమున యవన వ్రతనిధియగు డయొడోటస్ నాయకత్వము క్రింద బాక్త్రీయా సెల్యూకస్ వంశజులపైఁ దిరుగఁబాటు సలిపి, స్వతంత్ర రాజ్య మయ్యెను. ఈరాజ్యమును డయొడోటస్ ను, ఆతని కుమారుఁడును పరిపాలించిన యనంతరము యూథిడిమస్ అను వేటొక యవనవీరుఁడు విక్రమించి, బాక్త్రీయా సింహాసనము నాక్రమించుకొ నెను. ఇతని కుమారుఁడు డెమిట్రీయస్ మహాపరాక్రమశాలి. ఈతఁడు హిందూకుష్ పర్వతములకు దక్షిణముననున్న దేశములను జయించి తన రాజ్యమును విస్త

రింపఁజేయు తలంపుతో కాబూలు, పంజాబు, సింధుదేశములపై దండెత్తి వెళ్లి వానిని జయించెను.

హిందూదేశమున నిట్లు డెమిట్రీయస్ నూతనరాజ్యములను జయించుచుండినకాలమున బాక్ట్రియా రాజ్యమున యూక్రైడీస్ అను మఱియొకయవనవీరుడు విప్లవము రేపి తుడ కారాజ్యము నాక్రమించుకొనెను. స్వరాజ్యమును గోలుపోయిన డెమిట్రీయస్ తాను జయించిన హిందూదేశరాజ్యములను కట్టదిట్టపఱచుకొని శాకల (పంజాబునందలి సయాల్కోట) రాజధానిగ పరిపాలనము నెఱపెను. బాక్ట్రియాను స్వాధీనపఱచుకొనుటతో తృప్తి నొందక యూక్రైడీస్ కాబూలుప్రాంతముపై దండెత్తివచ్చి డెమిట్రీయస్ హిందూదేశరాజ్యమయిన గాంధారమున (ప్రకృతపు రావల్పిండి, పెషావరు జిల్లాలు) కొంతభాగమునుగూడ జయించి లోబఱచుకొనెను.

ఇంతటినుండి హిందూదేశము వాయవ్యదిశయందు డెమిట్రీయస్, యూక్రైడీస్ వంశజులవి యవన రాజ్యములు రెండు — ఒకటి తూర్పు పంజాబునందును, మఱియొకటి దిగువ అఫ్గానిస్థానమునందును ఏర్పడినవి. డెమిట్రీయస్ వంశమువారి రాజ్యమున శాకలయు, యూక్రైడీస్ వంశమువారి రాజ్యమున కపిశ, తక్షశిల, పుష్కరావతులును ముఖ్యనగరములుగ నుండెను.

డెమిట్రీయస్ పిదప హిందూదేశయవనాధిపతులలోఁ బ్రసిద్ధుఁడు మినాండరు. ఈతని నాణెములు త్రరహిందూస్థానమున అసంఖ్యాకములుగ దొరకినవి. ఈతఁడు పశ్చిమమున కాబూలువఱకును, తూర్పున యమునానదీతీరస్థమయిన

మధురానగరమువఱకును జయించెను. శాకల యీతని రాజు ధాని. ఇతఁడు ధర్మము తప్పక న్యాయముగ ప్రజలను బాలించెనని ప్రతీతి కలదు. 'మిళిందపన్థో' (మిళిందప్రశ్న) యను పాలీ బౌద్ధ వేదాంతగ్రంథమునఁ బేర్కొనఁబడిన మిళిందుఁ డీతఁడే యని చరిత్రకారులు గుర్తించినారు. స్థవిరుఁడయిన నాగసేనుఁడనుబౌద్ధాచార్యుఁ డీతనికి సమకాలికుఁడు. ఈతని బోధలవలన మిళిందుఁడు బౌద్ధమతము నవలంబించెనని చెప్పుదురు.

డెవ్రియాట్రీయస్, మినాండరుల పరాక్రమమువలన మాళవ, సారాప్త, భరుకచ్ఛములుకూడ యవనరాజ్యము లయ్యెను. మనకుఁ దెలియవచ్చు కడపటి యవన భూపతి తక్షశిలాధిపతియగు అంతియల్కిదస్. ఇతఁడు హీలియోదోరస్ అనువానిని విదిశాధిపతియు, శుంగవంశజుడనైన కాశీపుత్ర భాగభద్రునియొద్దకు దూతగ నంపెను. ఈ దూత బాళికి యవనుఁ డయినను మతమునకు భాగవతుఁడయి (వైష్ణవుఁ డయి) వాసుదేవప్రీత్యర్థము గావ్రిలియరు సంస్థానమునందలి 'బీన్నగర్' నందు ఒక గరుడధ్వజమును బ్రతిష్ఠించి దానిమీద నొక శాసనమును జెక్కించెను. నాటికే ప్రజలందు వాసుదేవ మతరూపమున భక్తిమార్గ మేర్పడుచుండె ననుట కీ శాసనమే ప్రమాణము. క్రమక్రమముగ భారతభూమిని యవనులు హిందుత్వము నాదరించి, హిందువులమతముల నవలంబించు చుండిరని మినాండరు, హీలియోదోరస్ ల యుదాహరణముల వలన విశద మగుచున్నది.

దేశాంతరాగతులైన శకు లనఁబడు నొక తెగవారు గుంపులు గుంపులుగ వచ్చి బాక్త్రీయాదేశమునఁ జొరఁబడి

దాని నాక్రమించుకొనిన పిదప యూక్రైడీస్ వంశజు లచట నిలువనీడఁ గానక తమ ప్రాగ్దేశరాజ్యములందు తల దాచుకొనిరి. హిందూదేశమునకును పారసీకమునకును నడుమ నున్న దేశమును శకులు తమ స్థిరనివాసభూమిగఁ జేసికొనుటవలన నా ప్రదేశమునకు 'శకస్థానము' (ప్రకృతపు 'సెయిస్థాన్') అని పేరు కలిగెను. కొంతకాలమునకుఁ బిదప బాక్త్రీయాయవనులవలెనే శకులుకూడ తమ దృష్టిని హిందూదేశముపై బఱపి తక్షశిల, పంజాబు, సింధుదేశములపై దండెత్తి వచ్చిరి. కట్ట తెగిన ప్రవాహమువలె వచ్చుచుండిన యీ శకవాహిని ధాటికాఁగలేక పూర్వోక్తములైన హిందూదేశ యవనరాజ్యములు నామరూపములు లేక యంతరించినవి.

యవనులు పంజాబు ప్రాంతములందు రమారమి రెండు శతాబ్దులకాలము పరిపాలించినను వారి ప్రభావము హిందూదేశ సభ్యతమీఁదఁ గాని, సంస్థలమీఁదఁ గాని ముద్రితము కాలేదు. వారి పరిపాలనమునకు చిహ్నములుగ నిలిచినవి వారి రాగి, వెండి, బంగారు నాణెములు మాత్రమే. దాదాపుగ నీ హిందూదేశయవన భూధవులందఱు వారి నాణెములవలనఁ దెలియవచ్చినవారలే. ఈవిధమున కాలగర్భమున పూడిపోయిన హిందూదేశ చారిత్రమునందలి యొక శకలమును ద్రవ్యముపై కెత్తుటకు సంపూర్ణముగ నాణెములే సాధనము లైనవి.

హిందూదేశ యవనాధిపతులు తమ నాణెములమీఁద గ్రీకుదేశాధిపతుల పద్ధతి ననుసరించి ప్రత్యేక చిహ్నములను, దమ ప్రతిరూపములను ముద్రించుటయే కాక, గ్రీకు పాలీభాషలందుఁ దమ పేరులనుగూడ కొట్టించివారు. ఈ పాలీభాషా నామములు కొందఱు నాణెములమీఁద ఖర్చోస్టిలిసియందును.

కొందఱ నాణెములమీఁద బ్రాహ్మీలిపియందును గలవు. ఈ భాషా ద్వివిధత్వమే ఈ నాణెములవలనఁ దెలియవచ్చు రాజులు యవన, హిందూ దేశరాజ్య విభాగములు రెంటిని పరిపాలించి యుండిరని స్పష్టపఱచుచున్నది.

పైని చెప్పిన శకులనువారు ఇట్లు వాకిలి లేక యూరూరఁ దిరుగుచుండు నొక జాతివారు; జక్సార్ టీసునది యుత్తర తట ప్రాంతమున మధ్య ఆసియా ఖండమునందు నివసించుచుండిరి. ఇట్లుండ క్రీ. పూ. ౧౬౦-వ ప్రాంతమున 'యూచీ'లను మఱియొక తెగవారు చీనాదేశముననుండి వచ్చి శకులు నివసించుచుండిన ప్రాంతము నాక్రమించుకొని, వారి నచటనుండి తఱిమివైచిరి. అంతట శకులు దక్షిణ దిశగ వచ్చి, బాక్త్రీయా యవన రాజ్యముమీఁదఁబడి దానిని విధ్వస్తముఁగావించి, పిదపఁ గొంతకాలమునకు పార్థియును సామ్రాజ్యమున పెరిషియా, హిందూ దేశములకు నడుమనున్న హెల్మండులో యప్రదేశమున స్థిర నివాసములను గుదుర్చుకొనిరి. ఈ కారణమున నా ప్రాంతమునకు 'శకస్థానము' (సెయిస్థాన్) అని పేరు కలిగెను. పార్థియునులు వీరితోఁ బోరాడి వీరి నచటనుండి వెడలఁగొట్టుటకుఁ జాల ప్రయత్నించిరి. కాని సంపూర్ణముగ శృతార్థులు కాలేకపోయిరి. ఈ శకులతోఁ గొందఱు హిందూ దేశముపయి దాడివెడలి పంజాబు, సింధు దేశముల నాక్రమించుకొని, అందందు రాజ్యములను స్థాపించి, క్షత్రపులను పేర పరిపాలనము నెఱపిరి. 'క్షత్రప' పదము పార్థియును బిరుదు మగుటవలన వీరు పార్థియా సామ్రాట్టులకు ప్రతినిధులని చరిత్రకారు లూహింతురు. ఒకవేళ వీరు నామ మాత్రముగ ప్రతినిధులుగనే యుండినను స్వతంత్రులుగనే రాజ్య మేలినట్లు కన్ప

ట్టును. ఇదివఱలో నుడివినట్లు వీరి ధాటికాగ లేకయే హిందూ
యవన రాజ్యములు మణిగిపోయినవి.

శ్రీఘ్రకాలముననే యుత్తర హిందూస్థానమున శక
రాజ్యములు వెలసినవి. శకులలోఁ గొందఱు తక్షశిల రాజు
ధానిగ తత్త్వంతమును, మఱికొందఱు మధుర రాజధానిగ
దానిచుట్లుపట్లనుండు దేశమును పరిపాలించిరి. హిందూ
దేశ చారిత్రమున నీ రాజ్యముల నేలినవారిని ఉత్తర క్షత్రపు
లందురు. కాలాంతరమున శకులలోఁ గొందఱు పశ్చిమ
హిందూదేశమున కాతయవాడ (సురాష్ట్రము) మొదలు
మాళవమునందలి యజ్ఞయినీ నగరమువఱకుఁగల దేశమును
సాధించి యచ్చటఁ దమ రాజ్యములను నెలకొల్పిరి. హిందూ
దేశ చారిత్రమున వీరు పశ్చిమ క్షత్రపులని పేర్వడిరి. వీరికి
నాసిక, ఉజ్జయినీ నగరములు రాజధానులుగ నుండినవి.
శాసనముల వలనను, నాణెములవలనను ఉత్తర క్షత్రపుల
పేర్లు కొన్ని తెలియవచ్చినను వారి రాజ్యకాలము, పరస్పర
సంబంధము మొదలగు విశేషము లేవియుఁ దెలియకపో
వుటచేత వారి చరిత్ర మింకను సుబోధము కాకయున్నది.
శకులకుఁ బిదపఁ గొంత కాలమున కుత్తర హిందూదేశమును
సాధించిన 'యూచీ'ల యందలి 'కుషాణు' లనెడియొక
తెగవారి విజృంభణమువలన ఉత్తర క్షత్రపు రాజ్య
ములు చితికిపోయినవి. పశ్చిమ క్షత్రపులలో రాజ్యమేలిన
వారు ఇరువది మందికి పైని కలరు. వీరు రమారమి మూడు
శతాబ్దుల కాలము తమ రాజ్యాధికారమును నిలుపుకొని,
తుదకు క్రీస్తు శకము నాలుగవ శతాబ్దియం దుత్తర హిందూ
స్థానమున మహాసామ్రాజ్యమును స్థాపించిన గుప్తవంశజులతోడి

పోరాటమునఁ దమ రాజ్యమును గోలుపోయిరి. ఆంధ్రవంశస్థులయిన శాతవాహనుల చరిత్రమును జదువునప్పుడు వీరిని గుఱించి యింతకంటె నెక్కువగఁ దెలియఁగలదు.

పూర్వోక్తములయిన యవన, శక జాతులతోపాటు మన పురాణములందు పేర్కొనఁబడినవారు పహ్లావులు. పార్థియా దేశమునందలివారగుటవలన వీరికి పార్థియను లనియు నా మాంతరము కలదు. కాస్పియను సముద్రమున కాగ్నేయ దిశయందున్న పర్వత దేశమునకు పార్థియాయని పేరు. ఇది సెల్యూకస్ సామ్రాజ్యమునందలి దేశములలో నొకటి. డయొడోటస్ బాక్త్రీయా యవన రాజ్యమును స్థాపించిన కాలముననే క్రీ. పూ. ౨౪ ప్రాంతమున అర్సకీస్ అను నతఁడు అపుడు ప్రభుత్వము నెరపుచుండిన సెల్యూకస్ వంశజులపయి తిరుగఁబాటు సలిపి స్వతంత్ర రాజ్యమును స్థాపించెను. సెల్యూకస్ సామ్రాజ్యముయొక్క అంతిమ దశయం దీరాజ్యము పురికొని క్రమముగా బలపడి ప్రాముఖ్యము గడించెను. పార్థియా నేలిన ప్రభువులలో మొదటి మిత్రదత్తీస్ (మిత్రదత్తుడు) చాల గొప్పవాఁడు. ఇతని కాలముననే (క్రీ. పూ. ౧౭౦-౧౩౫) పార్థియా రాజ్యము నలువైపుల వ్యాప్తిగాంచినది. ఇతఁడు సింధునదికిఁ బశ్చిమమునఁగల రాజ్యములను జయించి తన సామ్రాజ్యమునఁ గలుపుకొనుటయేకాక సింధు, జీలము నదులకు నడుమ నివసించుచుండిన జాతులనుగూడ సాధించినట్లు చెప్పుదురు. ఇతని కాలముననే శకు లు త్తర దేశముననుండి మహానదీ ప్రవాహమువలె వచ్చి పార్థియా రాజ్యమునఁ బ్రవేశించి బహు సంఖ్యోభవము కావించిరి. మొదటి మిత్రదత్తీస్ ప్రభువును, అతని తరువాత రాజ్యభారమును వహించిన

వారును ఈశకవిష్ణవము నడచుటకు మహా ప్రయత్నములు
 కావించి, తుదకు కొంతకాలమునకుఁ బిదప నీ మహా వాహిని
 సరికట్టుటలో సఫలులయిరి. అనంతరము పార్థియనులనఁబడు
 నీ పహ్లావులకును, శకులకును కాలక్రమమున వైరానలము
 చల్లారినది; సన్నిహిత సంబంధమును, అన్యోన్యతయు హెచ్చి
 నది. హిందూదేశమున కరుదెంచిన శకులును, పహ్లావులును
 ఒండొరులతోఁ గలసిపోవుటచేతను, శక, పహ్లావ నామము
 లొక్కరీతి నుండుటచేతను హిందూదేశపు సరిహద్దులందు
 రాజ్యముచేసిన పహ్లావరాజు లెవరో, శకరాజు లెవరో వేర్పడిచి
 చెప్పటకుకూడ వీలుకాక యున్నది. మొదటి మిత్రదక్షిన్ విజ
 యము కారణముగ హిందూదేశము వాయవ్యదిశయందును,
 పంజాబు సింధు దేశములందును పహ్లావరాజ్యములు కొన్ని
 యేర్పడినను తత్పరిపాలకులను గుఱించికాని, రాజ్యకాల
 మును గుఱించికాని చక్కఁగ తెలియరాక పోవుటవలన
 హిందూదేశపు పహ్లావరాజుల యనుసూత్ర చారిత్ర మింకను
 అజ్ఞాత యుగముగనే యున్నది. హిందూదేశమున రాజ్య
 మేలిన యీ పార్థియారాజులలో క్రీస్తు శకము మొదటి శతా
 బ్దియం దుండిన గాండ్లోఫెర్నీస్ అను సతఁడు సుప్రసిద్ధుఁడు. ఇతని
 కాలమున అపొస్తలులలో నొకఁడయిన థామస్ అను క్రైస్తవా
 చార్యుఁడు అతని యాస్థానమున కరుదెంచి అతనికిని, అతని
 కుటుంబమునకును మతమిచ్చి క్రైస్తవులను గావించినట్లు క్రైస్తవ
 గాథలు తెలుపుచున్నవి. 'కుషాను' లనువారి దండయాత్ర
 లలో అప్పటికిఁ గొన యూపిరితోనుండిన హిందూదేశమునం
 దలి యీ పార్థియను రాజ్యములు సలిగిపోయి యంతరించినవి.
 తరువాతి కాలమున హిందూదేశమునకు వచ్చిన యవన, శక,

పహ్లావులు హిందువుల మతాచారముల నవలంబించి, కడకు హిందూ సంఘమునఁ గలసిపోయిరి.

క్రీస్తునకు పూర్వమునను, పరముననుగల యొకటి రెండు శతాబ్దులలో హిందూదేశ వాయవ్యప్రదేశ మీరీతిని విదేశీయ వాహినుల త్రొక్కుడువలన రొంపియైపోయినది. వాయవ్యదిశయందలి పర్వతపు కనుమలు విదేశీయుల హిందూ దేశాగమనమునకు రాజమార్గములయి, హిందూరాజ్య విభవము నాహరించుటకు త్రోవ చూపినవి. నిరంతర దండయాత్రలవలనను, యుద్ధములవలనను పంజాబు, సింధుదేశములందు దేశీయులు గొప్పరాజ్యమును వెలయింపఁజాలకపోయిరి. విదేశీయ రాజ్యములయినను ఇసుకనేలను గట్టిన మట్టి కోటలవలె ఒక్కటియు స్థిరముగ నుండక త్వరలోనే శిథిలములగుచు వచ్చినవి. పైనికమైన విజయమే లక్ష్యముగాఁ గలిగినవారగుటవలన యవన, శక, పహ్లావులు యవన సంస్కృతియందును, సభ్యతయందును మెఱుఁగెక్కిన వారలేయైనను వారి వలన హిందూసంఘ, విద్యాదికములయందు గుర్తింపఁదగినంత మాఁచేదియుఁ గలుగలేదు. వారి చారిత్రము చాలవఱకు వారి నాణెములవలననే బహిర్గతమయినది. వారి పరిపాలనమునకు హిందూదేశమున చిహ్నములుగ నిలిచిపోయినవి ఒక్క యీ నాణెములే. ఇవి యవన, రోమక నాణకరీతుల ననుసరించి సుందరములుగ నుండుటవలన దేశీయములగు నాణెములందుఁ గొంతమార్పు తెచ్చిపెట్టినవి. అంతవఱకు నుత్తర హిందూస్థానమున వాడుకయందుండిన 'పురాణము' లనెడి నాణెములు అపరిష్కృతములుగ నుండినవి. విదేశీయ నాణెములవలన దేశీయములయిన యీ నాణెములకుఁ

తెచ్చి పెట్టినవి. అంతవఱకు సుత్తరహిందూస్థానమున వాడుక
యం దుండిన 'పురాణము' లనెడి నాణెములు అపరిష్కృతము
లుగ నుండినవి. విదేశీయనాణెములవలన దేశీయములయిన యీ
నాణెములకుఁ గూడ అందచందములు కొంతవఱ కలవడినవి.
వాయవ్యహిందూదేశము యవన సంస్కృతిని, యవన కళా
రీతులను జీర్ణించుకొని భారతీయశిల్పకళా విన్యాసమున 'గాం
ధారకళ' యను పేరఁ గాలాంతరమునఁ బ్రసిద్ధమయిన యొక
నూతన రీతిని వెలయించినది.

శుంగ, కాణ్వవంశములు

హిందూదేశ వాయవ్యప్రాంతమును విడిచి మరల నిత
నొకమాటు మగధకుఁ బోవుదము. బృహద్రథమౌర్యునివధతో
మగధయందు మౌర్యవంశపరిపాలన మంతరించినది. ఆతనిని
గడతేర్చిన యతని నైన్యాధిపతి పుష్యమిత్రుఁడు శుంగవంశ
జుఁడు. బ్రాహ్మణుఁడు. ఈ శుంగవంశ బ్రాహ్మణు లెప్పుడు
ఏకారణమున బ్రాహ్మ్యమును విడిచి క్షాత్రము నవలంబించిరో
మనకుఁ దెలియరాదు. వీరి పరిపాలనము క్రీ. పూ. ౧౮౪
ప్రాంతమున నారంభమయి క్రీ. పూ. ౭౩ వఱకు సాగినది.
మొత్తముమీఁద సీవంశమువారు పదిమంది మగధను నూట
పండ్డెండువత్సరములు పాలించిరిని పురాణములు వాకొను
చున్నవి.

శుంగవంశ్యులలో మొదటివాడయిన పుష్యమిత్రుఁడు
మహాపరాక్రమశాలి. కడపటి మౌర్యవంశజుల పరిపాలనము
దుర్భరమగుటవలననేమో, ప్రజలు రాచఱికమునఁ గలిగిన
యీ మార్పునకు హరించి పుష్యమిత్రునికి బాసటయైరి.

పుష్యమిత్రుని కుమారుఁ డగ్నిమిత్రుఁడు తండ్రికి ప్రతినిధిగా తూర్పుమాళవదేశమునందలి విదిశానగరము రాజధానిగావించుకొని మగధ దక్షిణరాజ్యమును పాలించుచుండెను. పుష్యమిత్రుని కాలమున మగధ సామ్రాజ్యము పూర్వపు విస్తృతి తఱిగిపోయినదనుట నిశ్చయమయినను దాని హద్దులు నిర్ణయించి చెప్పట కష్టము. అయినను పుష్యమిత్రునిరాజ్యము దక్షిణమున నర్మదవటకు వ్యాపించియుండె ననుట ధ్రువము. దాని పడుమటి సరిహద్దు తిన్నగా తెలియదు. కాని విదేశీయుల దండయాత్రలవలన సంక్షోభించుచుండిన పంజాబు మగధ సామ్రాజ్యమున నుండి విడిపోయినట్లు నిశ్చయింపదగినది. పాటలీపుత్రమే మగధకు రాజధానిగ నుండెను.

పుష్యమిత్రుని కాలమున జరిగిననని తెలిసిన విషయములలో ముఖ్యమయినవి రెండు కలవు. అందు మొదట పేర్కొనఁదగినది కళింగాధీశుఁడయిన మహామేఘవాహన ఖార వేలుని దండయాత్ర. ఖార వేలుఁడు రెండు మూఁడు తడవలు మగధరాజ్యముమీఁదికి దండెత్తి వెల్లి మగధాధిపతి నోడించెను. ఖార వేలునిచేత నోడింపఁబడిన మగధభూవల్లభుఁడు శుంగ వంశ్యుఁడయిన పుష్యమిత్రుఁడే యని పలువురు చరిత్రకారుల యభిప్రాయము. ఇందులకు వ్యతిరేకముగఁ బలంచువారును గొందఱు కలరు. పుష్యమిత్రుని కాలమున నిశ్చయముగ జరిగినట్లు చెప్పఁదగిన రెండవ విషయము యవనదండయాత్ర. వాయవ్యహిందూదేశము యవనులదాడికి కప్పిల్లి యలజడి నొందుచుండిన కాలముననే పుష్యమిత్రుఁడు దేశసంరక్షణార్థ మొనఁకుండి కత్తిదూసెను. ప్రజారంజకులు కాకపోవుటయే

కాక యవనవిడ్వరము సరికట్టుటకు సమర్థులు కాకపోవుట చేతఁగూడఁ గావచ్చు దేశక్షేమము నభిలషించి పుష్యమిత్రుఁడు బృహద్రథుని వధించి తాను మగధరాజ్యమును వైవసముచేసి కొనుట సంభవించినది.

పుష్యమిత్రుని కాలమున యవనులు హిందూకుష్ పర్వతములను దాటివచ్చి సింధునదీపరిసరప్రాంతమును, సురాష్ట్రమును, పశ్చిమతీరస్థదేశములను గొన్నిటిని జయించిరి. అంతియ కాక మధురానగరమును, రాజపుత్రస్థానమునందలి మాధ్యమికనగరమును (చిత్తూరి కుత్తరముగ నెనిమిది మైళ్ల దూరమున నున్నది), సాకేతమునుగూడ నాక్రమించుకొని తుదకు మగధరాజధానియైన పాటళీపుత్రముపై దృష్టి బఱపిరి. నెటనే పుష్యమిత్రుఁడు బలములం గూర్చుకొని యవన సైన్యముల నెదుర్కొని ఘోరసంగ్రామమున వారి నోడించెను. ఈ విధమున పుష్యమిత్రుఁడు మగధను సంక్షించెను కాని యవన విజితములయిన పశ్చిమరాజ్యములు మాత్రము పుష్యమిత్రునికి స్వాధీనపడలేదు. ఇట్లు పుష్యమిత్రుని కాలమున దండెత్తి వచ్చిన యవన భూధవుఁ డెవఁడను విషయమున చరిత్ర కారులలో నభిప్రాయభేదములు కలవు; కొందఱు డెమీట్రీయస్ అందురు; మరికొందఱు మినాండరు (మిళిందుఁడు) అని చెప్పుదురు. వీరిలో నెనరయినను, భూమార్గమున హిందూదేశముపయి దండెత్తివచ్చిన యూరోపియను రాజులలో నీతఁడే కడవటివాఁడు. తరువాతి కాలమున హిందూదేశమునకు వచ్చిన యూరోపియనుదేశీయు లెల్లరు సముద్రము మీఁదుగ వచ్చినవారలే. పుష్యమిత్రుఁడు యవనులను జయిం

చుచుండిన కాలమున అగ్నిమిత్రుఁడు విదర్భరాజ్యమును జయించి తన జనకునికి సమ్మోదముఁ గూర్చెను.

ఈ విజయములు కలిగిన యనంతరము పుష్యమిత్రుఁడు తన సార్వభౌమత్వము స్థాపించుకొనుటకయి అశ్వమేధయాగమును దలపెట్టెను. సవనాశ్వము మెట పుష్యమిత్రుని మనుమఁడును, అగ్నిమిత్రుని కుమారుఁడును అగు వసుమిత్రుఁడు అశ్వసంరక్షణార్థము వెడలి, మధ్యేమార్గమున అశ్వమును బంధించి తన్నెదిరించిన యవనాదిభూధవులను జయించి, దానిని విడిపించి, నిర్ణీతకాలమున కశ్వముతో పాటలీపుత్రమునకుఁ జేరుకొనెను. అనంతరము యాగము యథావిధిగ నిర్వహింపఁబడినది. చారిత్రకకాలమున వైదికక్రతునయిన యశ్వమేధము నొనరించినవాడిలో పుష్యమిత్రుఁడే ప్రథముఁడు. జంతుహింస కూడదని మూల్య చక్రవర్తియయిన అశోకవర్ధనుఁడు నిషేధించిన పాటలీపుత్రమహానగరమున నీ వైదికక్రతువు జరగుటవలననే అచట బౌద్ధమున కాదరము నన్నగిల్లి వైదికమయిన బ్రాహ్మణమతము మరల రేకెత్తుచుండె నని విశదము కాఁగలదు. వైదికక్రతువునరుద్ధరణముఁ గావించిన యీ పుష్యమిత్రుఁడు వైదికబ్రాహ్మణమతాభిమాని యనియు, బౌద్ధవిహారముల ననేకము నాశనము కావించి బౌద్ధులనేకులను సంహరించె ననియు బౌద్ధగాథలు తెలుపుచున్నవి. పాటలీపుత్రమునందలి కుక్కుటారామమునుగూడ విద్వంసమొనర్పఁబుష్పమిత్రుఁడు ప్రయత్నించెనట. ఎట్లయినను వైదిక బ్రాహ్మణమతాభిమానులయిన శుంగవంశజుల కాలమున పాటలీపుత్రము బౌద్ధవిద్యాపీఠముగ నంతరించి బ్రాహ్మణమతమునకు పట్టు

గొమ్మ యయినది. రక్షణాశ్రయములను వెదకికొనుచు బౌద్ధము రాజ్యాంతరముల పాలయినది.

నైదిక ధర్మపునరుద్ధరణముతో సంస్కృతవిద్య చివురు తొడిగినది. ఈ కాలముననే, ప్రకృతము కనఁబడరీతిని రామాయణ, మహాభారతములు విరచింపఁబడిన వనియు, ధర్మశాస్త్ర గ్రంథమయిన మనుసంహిత సంధానింపఁబడిన దనియు, నాట్య శాస్త్రము విరచితమయిన దనియుఁ జెప్పెదరు. పుష్యమిత్రుని కాలమున, నతని యాదరణముననే విద్వద్వర్మరుఁడయిన 'పతంజలి' వ్యాకరణ మహాభాష్యమును విరచించెను. యోగసూత్ర కర్తయయిన పతంజలియు, మహాభాష్యకర్తయయిన పతంజలియు నొక్కరా వేతా యని చరిత్రకారులలో వివాద మున్నను మహాభాష్యకర్త పతంజలి పుష్యమిత్రుని సమకాలికుఁడే యని పలువురి యభిప్రాయము. పుష్యమిత్రునిచేత అశ్వమేధము చేయించినది పతంజలియే యని కొందఱు అందురు.

పుష్యమిత్రుఁడు ముప్పదియాఱు సంవత్సరములు పరిపాలించి దివంగతుఁడయినయనంతరము అతని తనూభపుఁడయిన అగ్నిమిత్రుఁడు మగధ సింహాసనము నధిష్టించెను. కాళిదాస మహాకవి తన మాళవికాగ్నిమిత్ర నాటకమున నీ యగ్నిమిత్రుని నాయకునిఁ గావించి యతనిని చిరయశస్వీతునిఁ గావించియున్నాఁడు. అగ్నిమిత్రునియొక్క కాని అతని తరువాతి శుంగవంశప్రభువులయొక్క కాని — పేర్లు తక్కు — చరిత్ర మేమియుఁ దెలియవచ్చుటలేదు. శుంగవంశజులు పరిపాలించుచుండిన కాలముననే విదిశానగర భాగభద్రాస్థానమునకు తక్షశిల యననభూపతియయిన అంతియల్కిదస్ దగ్గఱ నుండి హీలియోదోరస్ అను యవనుఁడు దూతగ నేతెంచెను.

బీన్నగరునందు ప్రతిష్ఠితమయిన గరుడధ్వజముమీది శాసనము భాగభద్రుని పండ్రెండవ పరిపాలనవర్షమునఁ జెక్కఁబడినది. శుంగవంశజులలోఁ గడపటివాఁడు దేవభూతి. ఇతఁడు దురాచరణపరాయణుఁడును, స్త్రీలోలుఁడును అగుటచేత నితని యమాత్యుఁడయిన వాసుదేవుఁ డను బ్రాహ్మణుఁడు ఖిట పన్ని తన ప్రభువును సంహరింపించి తాను మగధరాజ్య మాక్రమించుకొనెను. ఈ రీతిని క్రీ. పూ. 23 ప్రాంతమున మగధ శుంగవంశ పరిపాలనము కడముట్టినది.

నిజప్రభువధానంతరము వాసుదేవుఁడు మగధరాజ్యము నాక్రమించుకొని పరిపాలనము నెఱపెను. ఈతఁడు కణ్వవంశజుఁ డగుటవలన ఈతని వంశమువారికి కాణ్వలని, కాణ్వాయనులని చరిత్రమందు పేరు కలిగినది. పురాణముల ననుసరించి చూడ మగధను పాలించిన కాణ్వాయనులు నలువురు. వీరు నలువదియైదేండ్లు పరిపాలించిరి. పురాణములందు వీరు శుంగభృత్యులనియు పేర్వడిరి. వీరి చారిత్రముకూడ మన కేమియుఁ దెలియరాదు.

శుంగవంశజులు మగధను పాలించుచుండిన కాలమున ఆంధ్రవంశ్యులయిన సాతవాహనులు దక్షిణమున గొప్ప రాజ్యమును నిర్మించి ప్రబలు లగుచుండిరి. కాణ్వాయనులు నిర్వీర్యులును, నిరంతర రాజ్యకలహానంపక్తులును అయిన కాలమునఁ గావచ్చును సాతవాహనులు తమ రాజ్యము నుత్తరదిశగ వ్యాపింపఁజేసికొన మంచి యవకాశము లభించెను. ఆంధ్రావనీపతులలో నొకఁడు తరుణము చూచి కాణ్వాయనులలోఁ గడపటివాఁడయిన సుశర్మను బరిమార్చి పాటలీపుత్ర సింహాసనము నధిరోపించి మగధరాజధానీనగరమున ఆంధ్ర

విజయపతాక నెలకొల్పెను. నాటనుండి మగధ ఆంధ్రరాజ్య
రమకు విహారభూమి యయినది. కాణ్వాయనుల పరిపాలన
మంతరించినది.

ఆంధ్రులు

ఆంధ్రరాజ్యసంస్థాపకుడు శ్రీముఖుడని యిదివఱకే
తెలుపబడినది. ఇతని వంశమువారికే సాతవాహను లని,
శాతవాహను లని, శాలివాహను లని పేరు. చాలమంది యను
కొనునట్లు శాలివాహనపదము ఒక రాజనామముగఁ గాక శ్రీ
ముఖునిచేత సంస్థాపింపబడిన యొకవంశమునామముగ గ్రహిం
పఁదగును. ఈ వంశమున ముప్పదిమంది భూపతులు ౪౬౦
సంవత్సరములు పాలించిరి. వా రెవరెవ రెన్నెన్ని వర్షములు
రాజ్యపాలనము చేసినది పురాణములవలనఁ దెలియును.

కృష్ణ, శ్రీ శాతకర్ణు లను శ్రీముఖుని తరువాతి
రాజు లిరువురు ఆంధ్రరాజ్యమును తూర్పున కృష్ణానదీముఖ
ద్వారము మొదలు పశ్చిమమున నాసికనటకు వ్యాపింపఁజేసిరి.
ధాన్యకటకము వీరి రాజధాని; పశ్చిమరాజ్యమునకు గోదావరీ
నదీతటమునఁ గల ప్రతిష్ఠానము ముఖ్యపట్టణముగ నుండెను.
యువరాజు రాజప్రతినిధియై పశ్చిమరాజ్యము నేలుచు నిచట
నుండువాడు. శుంగ, కాణ్వవంశజుల చారిత్రమువలెనే ఆంధ్ర
వంశచరిత్రముకూడ అంధకారగహ్వరమునఁ బడి తెలియ
రాకయున్నది. ఈ వంశమునందలి మూడవరాజగు శ్రీశాత
కర్ణి కళింగాధిపతియగు మహామేఘవాహన ఖారవేలునికి సమ
కాలికుడని చరిత్రకారుల యభిప్రాయము. ఖారవేలుడు
శాతకర్ణికాలమున ఆంధ్రరాజ్యముపై దండెత్తివచ్చి ఆంధ్ర

సామంతులయిన రాష్ట్రీకులను, భోజులను జయించెను. ఈ వంశమునందలి తొలుతటి రాజులలో నెవరో యొకరు సుశర్మ యను కాణ్వాయనుని వధించి మగధను స్వాధీనపఱచుకొనిరి. ఇంతకుఁ దక్క ఈ వంశమునందలి తొలుతటి రాజులను గుఱించి యేమియుఁ దెలియదు.

ఈ వంశమునందలి పదునేడవరాజు హాలశాతవాహ నుఁడు. ఇతఁడు గొప్పకవియు, విద్యాప్రియుఁడునయి పెక్కురు కవి పండితుల కాశ్రయ మొనంగెను. ఇతఁడు 'సప్తశతి' యను పేర నేడువందల శృంగారపద్యములుగల ప్రాకృతభాషా గ్రంథము నొకదానిని రచించెను. 'శాలివాహనసప్తశతి' యనియు దానికిఁ బేరు. బాణుఁడు మొదలయిన తరువాతి కాలపు సంస్కృతకవులు ఈ కృతిని బహువిధములఁ బ్రశంసించి యున్నారు. దీనిని ఆంధ్రకవిసారస్వభాముఁడయిన శ్రీనాథుఁడు 'నూనూఁగు మీసాల నూత్నయావనమున' తెనిగించి నట్లు తన గ్రంథములందుఁ జెప్పకొన్నాఁడు. సప్తశతి కీ తెలుఁగు అనువాద మింతవఱకు దొరకలేదు. హాలుఁడు క్రీ. శ. 2౮లో సింహాసనము నధిష్ఠించె నని, ఈతఁడే (శాలివాహన) శకము స్థాపించె నని కొందఁ జెందురు.

ఆంధ్రులయిన శాతవాహనభూపతులలో శ్రేష్ఠుఁడుగ పరిగణింపఁదగినవాఁడు శాతమిశ్రత శ్రీశాతకర్ణి. ఈతని కాలము నాటికే యవన, శక, పల్లవు లుత్తరహిందూస్థాన రాజ్యములను విధ్వంసముఁ గావించి సైన్యములతో నెత్తివచ్చి దక్షిణాపథమునుగూడ కలగుండువఱుచుచుండిరి. వీరిలోఁ గొం దఱు సురాష్ట్రము, మాళవము మొదలయిన కొన్ని యాంధ్ర సామ్రాజ్య భాగములను హస్తగత మొనరించుకొని, స్వరాజ్య

ములను స్థాపించుకొని, నాసిక, ఉజ్జయిని నగరములు రాజధానులుగ పాలించుచు, చరిత్రమున బల్చిమక్షత్రపు లను పేరఁ బ్రసిద్ధులయిరి. నాసిక రాజధానిగఁ బాలించిన క్షత్రపు లలో చరిత్రకుఁ దెలిసినవారు భూమక, నహపాను లిరువురు మాత్రమే. వీరు క్షహరాతవంశజులు. ఈ విదేశీయ విప్లవము వలన ఆర్యధర్మమున కుపద్రవము కలిగినది. దానిని రక్షించి యుద్ధరింపవలసిన బాధ్యత యాంధ్రులవయిఁ బడినది. ఉత్తర హిందూస్థానమున నాఁడు పుష్యమిత్రునివలెనే యిచట నేఁడు ఆంధ్రవంశావతంసమయిన గౌతమీపుత్ర శ్రీశాతకర్ణి పరాక్రమతేజోవిరాజితుఁడయి, దక్షిణమునకుఁ జొరుచుకొని వచ్చుచుండిన విదేశీయవాహినికి చెలియలికట్టవలె నడ్డుపడి ఆర్యధర్మపరిక్షణార్థ మొనఁబెట్టి కత్తిదూసెను. అనేకసం గ్రామములందు శాత్రువకోటిని దునుమాడెను; క్షత్రియుల దర్పమును, మానమును మర్దించెను; యవన, శక, పహ్లావులను నిర్జించెను; క్షహరాతవంశమును నిరవశేషముఁ గావించెను. పూర్వ, పశ్చిమ, దక్షిణ సముద్రములందు ఆతనినాఁడు ఆంధ్రుల సంగ్రామాశ్వములు జలములు త్రావినవి. ఈవిధమున గౌతమీపుత్రశాతకర్ణి మరల శాతవాహనవంశయశస్సును ప్రతిష్ఠాపించి వన్నెకెక్కెను. బ్రాహ్మణులకును, బౌద్ధులకును మహాదానము లనేకములు గావించి ఆంధ్రుల కీర్తివల్లి కను దిగంతములఁ బ్రాకించెను. ఈతనికాలమున ఆంధ్రరాజ్యము త్తరమున గుజరాత్, రాజపుత్ర స్థానములవఱకును, దక్షిణమున మైసూరుమండలమువఱకును, తూర్పున బంగాళాఖాతముననుండి పశ్చిమమున అరాబియాసముద్రమువఱకును వ్యాపించినది.

ఇరువదియైదు సంవత్సరము లఖండ వైభవమున ఆంధ్ర సామ్రాజ్యమును పరిపాలించి గౌతమీ పుత్రుఁడు దివంగతుఁడయిన యనంతరము అతని తనయుఁడయిన వాసిష్ఠీపుత్ర శ్రీపులుమాయి రాజ్యమునకు నచ్చెను. ఈతని కాలమునఁగూడ ఆంధ్రులకును, విదేశీయులకును ఘోరసంగ్రామము లెన్నియో జరిగినవి. ఈ తడవ ఆంధ్రవంశస్థుల యధికారమును ధిక్కరించి వారి నెదుర్కొనినవారు ఉజ్జయినీనాథులయిన శకభూపతులు-చాప్తనవంశజులు. ఈ వంశమునందలి రుద్రదాముఁడనుభూపతి పులుమాయి నోడించి ఆంధ్రసామ్రాజ్యమునందలి పశ్చిమ, ఉత్తరభాగముల నొడిచికొని, ప్రబలుఁడయ్యెను. పెక్కుయుద్ధములు జరిగినయనంతర ముభయవంశములకు సఖ్యము కుదిరినది. రుద్రదాముఁడు తన కుమారిని పులుమాయి కిచ్చి పరిణయముకావించి, ఆంధ్రులతో వియ్యమును, నెయ్యమును పాటించెను. గౌతమీపుత్ర శ్రీ శాతకర్ణి, వాసిష్ఠీపుత్ర శ్రీ పులుమాయిల పరిపాలనకాలము నిదమితధిమని తేల్చుట కింకను ఏలుకాక యున్నది. గౌతమీపుత్రుఁడు క్రీ. శ. ౧౦౬ ప్రాంతమునను, పులుమాయి క్రీ. శ. ౧౩౦ ప్రాంతమునను ఉండియుండునని చరిత్రకారులు కొందఱు యభిప్రాయము. గౌతమీపుత్రుఁడు క్రీ. శ. ౭౫ లో రాజ్యమునకు వచ్చె ననియు, ఈతఁడే (శాలివాహన) శకకర్త యనియు మఱికొందఱు అందరు. ఈవిధమున ఆంధ్రరాజుల పరిపాలనకాల నిర్ణయముకూడ భిన్నాభిప్రాయములకు లోనయి వివాదాస్పదముగ నున్నది.

తరువాత నీవంశమున పేరెన్నికఁగన్నవాఁడు గౌతమీపుత్రయజ్ఞశ్రీశాతకర్ణి. ఈతఁడు పరాక్రమవంతుఁడయి

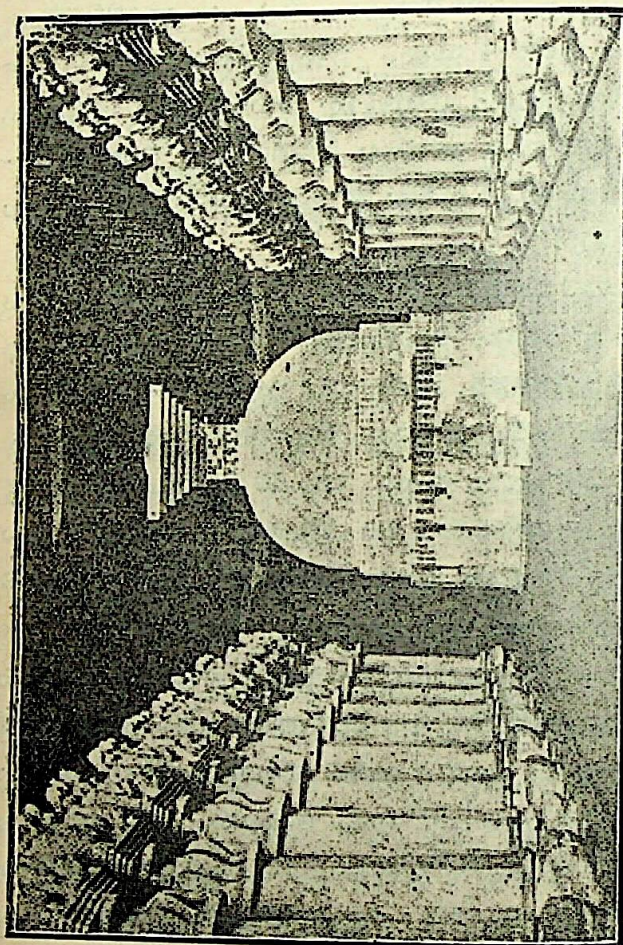
తన పూర్వులు గోలుపోయిన రాజ్యమును మరల సంపాదించి
యాంధ్రరాజ్యమును నలువైపుల విస్తరిల్లజేసెను. ఈతనివి
యోడమద్రగల నాణెములు కానవచ్చుటచేత ఈతనికాల
మున సముద్రవాణిజ్యము విరివిగ సాగుచుండె ననియు, రాజ్య
మును విస్తరింపజేయ నాంధ్రసైన్యములు సముద్రము
లనుగూడ దాటియుండు ననియు చరిత్రకారు లూహించు
చున్నారు. ఈ వంశమునఁ బేర్కొనఁదగిన యితరభూపతు
లిక నెవ్వరును లేరు.

క్రీ. శ. ౨౨౭ ప్రాంతమున ఆంధ్రమహాసామ్రాజ్యము
భగ్నమయి పోయినది. శకవంశజులు దక్కను ఉత్తరభూము
లను స్వాధీనపఱచుకొని, రమారమి నూటయేబది సంవత్సర
ములవఱకు పరిపాలనము నెఱపిరి. ఆంధ్రులకు సామంతులు
గను, సేనాధిపతులుగను ఉండిన మండలాధిపతులు స్వతంత్రు
లయిరి. ఆంధ్ర సామ్రాజ్యభూమిని కదంబ, పల్లవ,
ఇక్ష్వాకునామాంకితములయిన వంశములు నూతనరాజ్యము
లను వెలయఁజేసినవి. కదంబులు దక్కను పీఠభూమి
యందలి దక్షిణ, పశ్చిమ విభాగములను స్వాధీనపఱచు
కొనిరి. కృష్ణానదీతీర్థస్థమయిన యాంధ్రదేశము ఇక్ష్వాకువంశ
జుల పరిపాలనముక్రిందికి వచ్చెను. కాంచీపురమును, దాని
కుత్తర, పశ్చిమములందుఁ గల యాంధ్రదేశభాగములను పల్లవు
లాక్రమించుకొనిరి. దక్షిణ హిందూదేశమునందలి పాండ్య,
చోళ, చేర రాజ్యములు ఆంధ్రసామ్రాజ్యమునకు లోబడి
యుండినవేమో తెలియదు కాని, తత్ సామ్రాజ్యపతనానంతర
మవి స్వతంత్రములుగనే యుండినట్లు తెలియవచ్చును.

దక్షిణాపథమున విలసిల్లిన ప్రథమ మహాసామ్రాజ్య మాంధ్రులది. విదేశాగతులయిన యనాగరికజాతుల నిర్వక్ర విక్రమధాటివలన ఆర్యధర్మమునకు విపర్యయము కలుగ కుండ పరిరక్షించి, దక్షిణాపథమునంతను ఒక్కరీతిని శాసించి దాక్షిణాత్య సంస్కృతి, శిల్పములకు పునాదులు వేసినవారు ఆంధ్రులు. సూతనమత, సంస్కారోద్యమముల కాటవట్టయిన మగధతోడి సంపర్కము ఆంధ్రులకు క్రొత్త యూర్పు పోసినది. ఆంధ్రజీవనము ధర్మపరతంత్ర మయినది. సాతవాహన భూపతులు కొందఱు తాము చాతుర్వర్ణ సాంకర్యము నివర్తింపఁజేసితి మని తమ శాసనములందు దర్శముతో చెప్పుకొనిరి. కాని వర్ణవ్యవస్థ యిప్పటివలె నంత శిలాకాఠిన్యముఁ దాల్చియుండలేదు. అనేకవిషయములయందువలెనే సంఘమునఁగూడ మార్పులు కలుగుచుండిన కాలమిది. హిందూసంఘము విదేశీయ విప్లవమునలన కలగుండువడి ఘూర్ణిల్లుచుండెను. ఈ సమయమున హిందూ జాతీయధర్మమును, సంస్కృతియు ఆనాగరికులగు విదేశీయులవలని విప్లవమును బారయకుండ ఆత్మరక్షణపరత్వమున వర్ణవ్యవస్థకు ధర్మసూత్రములతో హద్దులు నిర్ణయించి యుంచినను, సంఘక్షేమము ననుసరించి, బ్రాహ్మణు లది కొయ్యబాటకుండ జాగ్రత్తపడుచునే వచ్చిరి. సిద్ధాంతమున ఈ వర్ణవ్యవస్థాసూత్రములు చాల బిగువుగనే యుండినను వ్యవహారమున వదులు వదులుగనే యుండి హిందూసంఘ శరీరవిస్తృతి కెడమిచ్చుచు వచ్చినవి. ఈకారణముననే మొదటిపాంగు చల్లారి యిచట స్థిరపడిపోయిన విదేశీయులు దేశీయులతో సంబంధ బాంధవ్యములు కలిపి, హిందూసంఘమునఁ జేరిపోవుటయే కాక దేశీ

యములయిన మత సంప్రదాయములకు రక్షకులును, ఆశ్రయులునయి విఖ్యాతి నందుచు వచ్చిరి. శకనృపతులయిన రుద్రదామ, ఉషవదాతాదులు యజ్ఞ యాగాదిపోషకులు, బ్రాహ్మణ జనాశ్రయులు, సుస్కృతవాఙ్మయోద్ధారకులు అయి గణనకెక్కిరి! క్రీస్తుశకము మొదటిశతాబ్ది నీదేశము నకు క్రొత్తగా వచ్చి యిచ్చట స్థిరపడిపోయిన కుషాణవంశజులను విదేశీయులు కొందఱు బౌద్ధమతవల్లకకు ప్రధానాలంబము నిలిచిరి!

సంఘ మీవిధమున నూతన పరిస్థితులకు సరిపుచ్చుకొనుచుండిన కాలమున, శుంగవంశజుల యాదరణమున మగధ బ్రాహ్మణమతమునెడ నభిమానము చూపిన నాటనుండియు నిలువ నీడకొఱకు బౌద్ధము దేశాంతరములను వెదకికొనుచుండెను. పీతాంబరధారులును, ముండిత శిరస్సులును అయిన బౌద్ధభిక్షువులు మగధను విడిచి కొందఱు వాయవ్యదేశముల కరిగిరి. మఱికొందఱు దక్షిణాపథమునందలి మహాచైత్యక్షేత్రమయిన ధాన్యకటకమున కరుదెంచి, దానిని ప్రధానపీఠముగావించుకొని బౌద్ధమతప్రచారము కావించుచుండిరి. శ్రమ యెఱుంగనివారి ప్రయత్నములవలన అనతికాలముననే ఆంధ్రదేశజనసామాన్యము బుద్ధభగవానుని చరణకమలములకు శిరస్సు మోడ్చినది. కృష్ణానదీతీరమున అందందు స్తూపరాజములు వెలసినవి. దక్షిణమున, మగధకుఁ బిదప ఆంధ్రదేశము బౌద్ధమునకు ప్రధానపీఠ మయినది. ఆంధ్రనృపతులగు సాతవాహనులు బ్రాహ్మణమతము నభిమానించినను ప్రజాహృదయస్పందనమును గమనించి బౌద్ధమును పోషించి బౌద్ధభిక్షువులను దానాదికములచేతఁ దసుపుచువచ్చిరి. మహారాజులు, రాజప్రతినిధులు,

కాశీ వైష్ణవమందిరము

మహాసైన్యాధిపతులు, వర్తకులు—వీరు వారననేల, సంపన్నులయిన మహాదానపతులెల్లరు బౌద్ధస్తూపవేదికలవయి ప్రణమిల్లి, బౌద్ధభిక్షువుల యువయోగార్థము పర్వతములను దొలిపించి గుహాలయములను, విహారములను నిర్మింపించి, పూజాకుసుమములుగ సమర్పించుచుండిరి. మౌర్యచక్రవర్తుల నాఁ డారంభమయిన హిందూ వాస్తుశిల్పకళ లీనిర్మాణములందు పొంగారి నిండుజీవము దాల్చినవి. ఇట్టి గుహాలయములు నాసిక, కార్తి, అజంతా మొదలగు ప్రదేశమునం దనేకములు కలవు. బౌద్ధభిక్షువులు వర్ణకాలము నాలుగు నెలలు గుహాలయములందు నివసించుచు, బౌద్ధధర్మాధ్యయనమునందును, ప్రార్థనములందును దమ కాలమును వెళ్లఁబుచ్చువారు. బౌద్ధుల ప్రార్థనమందిరములకు చైత్యశాలలని పేరు. ఇట్టివానిలో కార్తీగుహాచైత్యమందిరము హిందూదేశమందంతటనే కాక ప్రపంచమునందంతటను కడు సౌబగయినదని వాసికెక్కినది.

ఆంధ్రరాజుల పరిపాలనకాలమున వర్తక వ్యాపారమునఁ గూడ గొప్ప యభివృద్ధి చూపఁబెను. అంతవఱకు వర్తకము మెట్టదారిని పర్వతారణ్యభూములగుండ, ఎడారులగుండ సాగుచుండెను. వేసవికాలపు ఎండ వేడిమివలన ఈప్రయాణము కడుదుర్భరముగ నుండెడిది. మెట్టప్రయాణ మిటులుండ దారి తెన్నులులేని సముద్రముమీఁది ప్రయాణ మింకను కష్టతరముగ నుండెను. అందువలన నావికులు నడి సముద్రముల మీఁదుగఁ బోవ వెఱచి సూర్యజనననుండి హిందూదేశమునకు చాల చుట్టును, ప్రయాణ సాధ్యమునయినను సముద్రతీరమునంటియే యొడలను నడపికొని వచ్చుచుండిరి. సూర్యజనననుండి హిందూదేశమునకు వచ్చుటకు మొట్టమొదట యవనులనాఁడు

ముప్పది నెలలు పట్టుచుండెను. యవనులకుఁబదిప హిందూదేశ ముతో తీవ్రముగ వర్తకము సాగించినవారు క్రీస్తుకుపూర్వము రెండుమూడు వందల సంవత్సరములలో ఈజిప్టు దేశమును బరిపాలించిన 'టాలెమీ'లనువారు. వీరు ప్రాగ్దేశవర్తకుల సౌకర్యార్థము సూయజు, ఎజ్టునముద్రములమీఁద పెక్కు రేవుల నేర్పాటుచేసి ప్రాగ్దేశవర్తకమునకు గొప్ప ప్రోత్సహము నొసంగిరి. ఈజిప్టు ఉత్తరతీరమున నైలునదీముఖద్వారమునఁ గల అలెగ్జాండ్రీయా గొప్ప రేవు పట్టణము. అక్కడినుండి హిందూదేశపు సరకులు యూరోపుదేశములకుఁ బోవుచుండెడివి. కాని యీ ప్రాగ్దేశవర్తకమునంతను ఈజిప్టు స్వయముగఁ గాక అరబ్బులద్వారా జరపుచుండెను. క్రీస్తుకు పూర్వము మొదటి శతాబ్దియందు ఈజిప్టు రోముసామ్రాజ్యమునకు లోబడిన రాష్ట్రమయినది. నాటనుండి హిందూదేశ వర్తకము రోము నుల హస్తగతమయినది. రోమును లీవర్తకము నింకను పెంపొందించిరి; ఓడదొంగల నణఁచి వైచిరి. వర్తకమార్గములను సురక్షితముఁ గావించిరి. చీనానుండి పట్టు, హిందూదేశముననుండి మల్లు సెల్లాలు, ఆభరణములు ముఖ్యముగ వైడూర్యములు, ముత్యములు, మూలికలు, సుగంధ ద్రవ్యములు, మిరియములు మొదలయిన వ్యంజనములు, అంగరాగములు రోము దేశమున కెగుమతి యగుచుండెడివి. ఇన్నిటిలో ఎక్కువగ చెల్లుబడి యగుచుండిన సరకు మిరియములు. క్రీస్తు శకము మొదటి శతాబ్ది నది పాను పదునైదుదీనారముల కమ్ముచుండెను. హిందూదేశ మీ సరకుల నన్నిటిని ఎగుమతిచేసి బంగారమును గొనుచుండెడిది. ఈ ప్రాగ్దేశవర్తకమువలన హిందూ

దేశము, చీనా, అరేబియాలకు రోము దేశముననుండి యేఁటేట
పదునొకండు లక్షల పౌనుల బంగారము వెళ్లుచుండెడిదట!
అందు సగముపాలు హిందూదేశమునకే. ఈ వర్తకము
మొదటియైదుగురు రోమునుచక్రవర్తుల కాలమున అతివిస్త
రించి సాగుచుండె ననుటకు హిందూదేశమున దొరకిన
యాచక్రవర్తుల నాణెములే తార్కాణము. రోమకసామ్రా
జ్యముతో జరిగిన యీ వర్తకాభివృద్ధికి ఫలితముగ హిం
దూదేశభూస్వరూపమును వర్ణించుచు పెక్కు గ్రంథ
ములు పుట్టినవి. ఇట్టి భూస్వరూప శాస్త్రకారులలో స్ట్రాబో
అను యవనయాత్రికుఁడు మొదటివాఁడు. తరువాత
ప్లినీ యనునతఁడు క్రీ. శ. 22 ప్రాంతమున నొక గ్రంథమును
రచించెను. ఈ కాలముననే మఱియొక నావికుఁడు 'పెరి
ప్లస్ ఆఫ్ ది ఎరెత్రియన్' అని మఱియొక గ్రంథమును రచిం
చెను. హిందూదేశ భూస్వరూపమునుగుఱించి వ్రాసిన
వారిలో క్రీ. శ. ౧౫౦ ప్రాంతమున నుండిన టాలెమీ కడపటి
వాఁడు. రోముతోడి యీ వర్తకమువలన హిందూదేశమున
నుండి దేశీయప్రభువులు రోమునుచక్రవర్తులకు రాయబార
ముల సంపుచుండిరి. ఈ వర్తక మిట్లు సాగుచుండినకాలమున
నడినముద్రములమీఁదుగ హిందూదేశమునకు వర్తకపు
టోడలను నడపఁ బ్రయత్నములు జరిగినవి. అరబ్బుల
వలనఁ దెలిసికొని కాబోలు హిప్పాలస్ అను నతఁడు అరేబియా
సముద్రముమీఁదుగ హిందూదేశవర్తక నౌకాయానమున
కనుకూలపడు వర్షవాయువులు వీచునని కనిపట్టెను. అప్పటి
నుండి ఆ వర్షవాయువుల నుపయోగించుకొని హిందూదేశపు
రేవుల నతిశీఘ్రకాలమునఁ జేరుటకు ప్రయత్నములు జరిగినవి.

ఏనికి ఫలితముగ అలెగ్జాండ్రీయా హిందూదేశమునకు రెండు నెలల దూరమునకు వచ్చినది. ‘పెరిప్లస్ ఆఫ్ ది ఎరెత్రియన్ సీ’ అనుగ్రంథమువలన ఆఫ్రికానుండి హిందూదేశము, మల యాద్వీపకల్పముల మీఁదుగ దూరస్థమయిన చీనాతో సాగు చుండిన అంతర్జాతీయవర్తకమును గూర్చి తెలియఁగలదు. ఎఱ్ఱసముద్రముననుండి వచ్చుచుండిన వర్తకనౌకలు నర్మదా నదీ తీరమునఁగల భరుకచ్ఛము (Broach) నొకాశ్రయమునకుఁ జేరుకొనుచుండెడివి. దక్కను దేశమునందు మెట్టను బండిన పంట పశ్చిమదేశముల కెగుమతి యగుకొఱ కీరేవునకు వచ్చు చుండెను. భరుకచ్ఛము, సోపారము, తాగరపురము, ప్రతి స్థానము, కల్యాణములు దక్షిణాపథమునందలి వర్తకప్రసిద్ధములయిన నగరములు. మధ్య హిందూదేశపు పంట ఈ నగరములకు వచ్చుచుండెను. తామ్రలిప్తినగరము, మసాలియా (? మోసలపురము—మోటుపల్లి) ప్రాకృతముద్రతీరస్థములగు రేవు పట్టణములలో ప్రసిద్ధములయినవి.

పశ్చిమ దేశములతోడి వర్తకము అరబ్బులు మొదలగువారివశమున నుండ ప్రాగ్దేశములతో వర్తకమును హిందువులే సాగించుచుండిరి. ఇది కారణముగ బర్మా, సయాము, కాంబోడియా మున్నగు ప్రాగ్దేశములందును, యవ, సువర్ణ (Sumatra) ద్వీపములందును హిందువు లధినివేశములను నిర్మించుకొనిరి. యవద్వీపమునకు (Java) వలసపోయిన మొదటి సాహసులు కళింగ దేశీయులు. ప్రాగ్దేశ వర్తకము చూపిన మార్గముననే హిందూ సంస్కృతియు, సభ్యతయు ప్రాగ్దేశములకుఁ బ్రాకినవి. అచట హిందూ, బౌద్ధమతములు

పాదులు కల్పించుకొనినవి. గొప్ప దేవాలయములు, విహారములు వెలసినవి. సంస్కృత, ప్రాకృత వాఙ్మయముల గారముల నేర్పఱచుకొనినవి. హిందూ వాస్తు, శిల్పకళలు దూరస్థములయిన యీ ప్రాగ్దేశాంతరములందును వేఱు తన్ని వర్ధిల్లినవి. సయాము, కాంబోడియా, దక్షిణ ఆనాం మొదలగు ఇండో-చీనా దేశములందు ఇప్పటికిని హిందూ, బౌద్ధ వాస్తు శిల్పకళావశేషములను గాంచనగును. యవద్వీపమున కరిగిన హిందూశిల్పకళ కాలక్రమమున మెఱుగులు దేరి, హిందూపౌరాణిక విగ్రహరచనమునందును, 'బోగో బాడోక్' బౌద్ధస్తూప నిర్మాణమునందును చక్కని పరిణతిఁ బొంది, అసదృశమును, అదృష్టపూర్వము నని పెక్కురు కళావిదులచేత పొగడ్తఁ గాంచినది. ఈ విధమున హిందూ సభ్యతయు, హిందూ సంస్కృతియు ప్రాచ్యదేశములవయఁదమ విజ్ఞానముద్ర నచ్చొత్తి, ప్రాచ్యనాగరకతా పరిణామము నకుఁ దోడ్పడినవి. వర్తకముకారణముగ చేపడిన సంబంధమును బోగొట్టుకొనక, చీనాదేశ మిటుతరువాత అనతికాలముననే మెట్టదారులను, సముద్ర మార్గములనుగూడ నుపయోగించుకొని, హిందూదేశముతోడి తన సంస్కృతిబంధమును బిగువుపఱచుకొనెను. ఈరీతిని ఆంధ్రులు పరిపాలించిన కాలమున దేశమునం దన్ని విషయములయందును అపూర్వమయిన యుత్సాహము వెల్లివిరిసినది. నూతనమయిన యొక దివ్య వైతన్యము విద్యుత్ప్రకంపనమువలె సంఘమును గదలించి వైచినది. హిందూదేశము తన యంచులను మించి విస్తరిల్లి, తన సంస్కృతి, సభ్యతలను దూరస్థములయిన ప్రాగ్దేశములందును, ప్రాద్వీపములందును పైరువెట్టిన దీకాలముననే.

ఈ కాలమున వర్తకమును, పరిశ్రమలును బాగుగ వర్ధిల్లుటచేత దేనికి దానికే చక్కనికట్టుబాటులకు లోనయిన ప్రత్యేక సంస్థ లుండెడివి. వీనికి శ్రేణులని పేరు. ఒక్కటే వృత్తిని గాని, ఒక్కటే పరిశ్రమను గాని, ఒక్కటే రకమునకుఁ జెందిన వర్తకమును గాని యవలంబించు పరస్పరసహకారజననంఘమును శ్రేణియందును. పరిశ్రమలు, వృత్తులు, వర్తకము—వీని క్షేమాభ్యుదయములకు భంగము కలుగకుండ ఈ శ్రేణులు కాపాడుచుండెడివి. వ్రతీ శ్రేణికి కార్యనిర్వాహకవర్గమును, తీర్చి దిద్దిన కార్యవిధానము నుండెడిది. నువర్ణకారులు, వర్ణకులు (Carpenters), గాంధీకులు (Druggists), తింతువాయులు (Weavers) మొదలగు వృత్తులవారి శ్రేణు లెన్నో ఆంధ్రరాజుల కాలమునాటి శాసనములందు పేర్కొనఁబడినవి. అన్ని ప్రయోజనములకంటె ముఖ్యముగ ఈ శ్రేణులు స్థానికనిధులుగ (Local Banks) నుపచరించుచుండెడివి. వ్రజలు వీనియందు తమ ధనమును దాచఁబెట్టువారు. నిలువవేసిన ధనముమీఁద నూటికయిదు మొదలు ఏడునలువఱకు వడ్డీ వచ్చుచుండెను. ఇది యొకతరముననుండి మఱియొకతరమునకు, నిట్లు తరముల క్రమమునను ముట్టుచుండెను. ఒక్కొక్కప్పుడు శ్రేణులందు నిలువవేసిన ధనముమీఁద వచ్చు వడ్డీని వ్రతీసంవత్సరము ప్రత్యేకప్రయోజనముల నిమిత్తము వినియోగపఱుపఁగూడఁగట్టడు లుండెను. ఈ పద్ధతివలన ఆయాపరిశ్రమలును, వర్తకమునుమాత్రమే కాక దానధర్మములు, పౌరహితకార్యములు కూడ నిరంతరాయముగ చక్కఁగ సాగుచుండెడివి. శ్రేణులిట్టి పద్ధతిని సాగించుచుండెడి వన్న దేశపరిపాలన మొత పటిష్ఠముగ నుండెనో, శ్రేణు లెంత బాధ్యతామహితములయి పని

చేయుచుండెనో, ప్రజలకుఁ దమసంస్థలయం దెంతటి విశ్వాసముండెనో యూహింపనగును. ఇట్లే నగరవ్యవహారములను జక్కఁబెట్ట నిగమనభ లనుపేర నగరసంఘములును, గ్రామవ్యవహారములకు గ్రామసంఘములు నుండెను.

పూర్వోక్తవిషయములందువలెనే భాషావిషయమునను చక్కని యభివృద్ధి చూపట్టినది. శాతవాహనభూపతులు విద్యత్ప్రియులును, భాషాపోషకులు నయి నెగడియున్నారు. వారిలో నొకనికి మంత్రిగ నుండిన గుణాభ్యుదయ ప్రాకృతభాషలలో నొకటియగు పై శాచీప్రాకృతమున 'బృహత్కథ'యను పేర నొక గొప్ప కథాకోశమును రచియించెను. వే తొకశాతవాహననృపాలునికి మంత్రిగ నుండిన శర్వవర్మ 'కాతంత్రవ్యాకరణ' మనుపేర తన ప్రభువు నుపయోగముకొఱకు ఒక సంస్కృతవ్యాకరణమును రచియించెను. క్రీస్తు శక మేడవ శతాబ్దిని హిందూదేశమునకు వచ్చిన యువాచాంగ్ ఇది ౨,౫౦౦ ల క్లోకముల గ్రంథమని, సరిహద్దురాష్ట్రములందన్నిట విస్తారము వాడుకయందుండె నని వ్రాసియున్నాఁడు. హాలుఁ డను శాతవాహననరపతి 'సప్తశతి'యనుపేర నొక గ్రంథమును విరచించెనని యీవఱకె తెలుపఁబడినది. ఈ విధమున దక్షిణాపథమున ఆంధ్రరాజులు పరిపాలించిన కాలము సర్వతోముఖాభివృద్ధి గలిగి చిరస్మరణీయ మగుచున్నది.

కుషాణ సామ్రాజ్యము

దక్షిణాపథమునందలి ఆంధ్రులు హిందూసంస్కృతి సభ్యతలకు ప్రాగ్గేశములందు పందిల్లు నెచి తోరణములు

కట్టుచుండిన కాలమున బౌద్ధమతచారిత్రమున ప్రధాన పాత్రమును వినిపింపవలసియున్న కుషాణులనువారు వాయవ్య దిశగ హిందూదేశమునఁ బ్రవేశించుచుండిరి. వీరు క్రీ. శ. ౧౬౦ ప్రాంతమున చీనాదేశముననుండి వచ్చి శకులను దఱిమివైచి వారు నివసించుచుండిన ప్రాంతము నాక్రమించుకొనిన 'యూచీ' లనఁబడు తెగవారిలో నొక కులమువారని యిది వఱకే తెలుపఁబడినది. శకులను దఱిమివైచిన యనంతరము కాలక్రమమున బౌద్ధమతదేశమునఁ బ్రవేశించి యచట స్థిరపడిపోయి, వారు తమ దేశాటనజీవన పద్ధతులను మార్పుకొని నాగరకులయిరి. ఈతెగవారచట నుండిన కాలమున ఐకమత్యము లేక అయిదు కులములుగ చీలిపోయిరి. ఏకులమున కాకులమే యొక్కొకనాయకునిక్రింద ప్రత్యేకరాజ్యములను వెలయించుకొనినది. ఈ యయిదింటిలో నొకకులము వారగు కుషాణులు అటుపిమ్మట వందసంవత్సరముల యనంతరము తమ నాయకుఁడగు మొదటి కుజులకడఫీస్ అధికారముక్రింద విజృంభించువఱకు వారి చారిత్ర మేమియు తెలియదు. క్రీస్తు శకము మొదటిశతాబ్ది నడిమిభాగమున కుజులకడఫీస్ ప్రబలుఁడయి యూచీకులముల నన్నిటిని ఏకీకరించి కుషాణరాజ్యము స్థాపించెను.

కుజులకడఫీస్ హిందూకుష్పర్వతములను దాటి విజిగీషువయి హిందూదేశముపయి దండెత్తి వచ్చెను. ఇతఁ డెత్తివచ్చిన కాలము కాని, అప్పుడు హిందూదేశ వాయవ్యప్రాంతములందు రాజ్య మేలుచుండిన రాజులపేరులు కొన్ని తెలిసినను వారి చారిత్రము కాని యింకను నిశ్చయముగ తెలియరాలేదు. శీఘ్రకాలముననే యీతఁడు కాబూలులోయప్రదేశమును

జయించి, యచ్చటి యవనాధికార శేషము నంతరింపజేసెను. అచ్చట నటుదుగ నుండిన పార్థియనురాజ్యములుకూడ నీతనికి పాదాక్రాంతము లయినవి. ఈతఁడు తన జీవితకాలము నంతను సంగ్రామములందుఁ గడపి, తుదకు బాఖారా బలూచిస్థాన ములకును, సింధు పారసీకములకును నడుమ నుండు దేశమునం తను జయించి గొప్ప రాజ్యమునకు పునాదులు నైచి తన యెనుబదవయేట విధివశుఁ డయ్యెను.

ఇతని తరువాత రాజ్యమునకు వచ్చినవాఁ డితని కుమారుఁడు వేమకడఫీస్ అను రెండవ కడఫీస్. ఇతఁడు తండ్రి చూపిన మార్గమునే యనుసరించి తూర్పున వారణాసివఱకు, దక్షిణమున సింధువఱకుఁగల హిందూదేశమును జయించి స్వాధీనపఱచుకొని, తాను జయించిన హిందూదేశరాజ్యములను బరిపాలింపఁ దనప్రతినిధుల నేర్పాటు కావించి కుషాణసామ్రాజ్యమును వెలయించెను. ఈతఁడుకూడ చాల కాలము రాజ్యము పాలించి దివంగతుఁడయిన యనంతరము కుషాణసామ్రాజ్యమున కాధిపత్యము వహించినవాఁడు కనిష్కుఁడు.

కుషాణభూపతు లందఱలో మిగుల కీర్తివహించిన వాఁడు కనిష్కుఁడు. కనిష్కుని కీర్తికి ఈతని విజయములవలన కాక, ముఖ్యముగ నీతఁడు బౌద్ధమునకుఁ జేసిన సేవనుబట్టి వచ్చినది. ఈ కారణమున నీతనిచుట్టు నసంఖ్యములయిన బౌద్ధగాథ లల్లుకొన్నవి. వానిననుసరించి యీతఁడు పార్థియా, చీనా చక్రవర్తులను సంగ్రామములందు జయించె ననియు, ఈ విజయములకు ఫలితముగ యార్కండ్, ఖోటాను, క్యాష్ గరు లతని సామ్రాజ్యమునఁ గలసిన వనియుఁ దెలియుచున్నది.

చారిత్రకముగ నివి యెంతవఱకు సత్యములో తెలియదు కాని యీతని హిందూదేశరాజ్యము కాశ్మీరముననుండి తూర్పున వారణాసివఱకు, దక్షిణమున వింధ్యమువఱకు వ్యాపించియుండె ననుట వాస్తవము. ఇట్లొకప్పుడు మగధ రాజధానిగ నుండిన పాటలీపుత్రదుర్గమువయి కుషాణపతాక ప్రతిష్ఠితమైనది. ఇతని సామ్రాజ్యమునందలి ప్రాగ్భాగమును మహాక్షత్రప ఖరవల్లాన, క్షత్రప వనష్పరులు పరిపాలించుచుండిరి. కనిష్కునికి పురుషపురము (ఇప్పటి పెషావరు) రాజధాని. ఇతఁడు తన వార్ధక్యదశయం దుత్తరదేశమునకు సైన్యములను నడపించుకొనిపోయి, గాంధారము, ఖోటానులకు నడుమఁగల పర్వతపంక్తిని దాటఁ బ్రయత్నించునప్పుడు కాలవశుఁ డయ్యెనని ప్రతీతి.

బౌద్ధమత చారిత్రమున నీతని రాజ్యకాల మొకముఖ్య ఘట్టము. ఇతని నాణెముల ననుసరించి చూచిన నీతఁడు బౌద్ధమతము నవలంబించినట్లు కనఁబడును. ఆ మతమును స్వీకరించిన పిదపఁ గావచ్చు నీతఁడు రాజధానియయిన పురుషపురము నను, దక్షిణమున మధురయందును పెక్కుస్తూపములను, ఇతర నిర్మాణములను రచియించెను. ఇట్టివానిలో పురుషపురమున నీతఁడు కట్టించిన నాలుగు వందల యడుగుల యెత్తుగల ధాతుచైత్యము తరువాతి కాలపు చీనా యాత్రికులకును, అరబ్బీయాత్రికులకును విస్మయమును గొలుపుచుండెను. కాలాంతరమున విశ్వీర్ణమయిన యీ నిర్మాణము శిథిలావశేషము లిటీవలనే బయలుపడినవి. తక్షశిల, పెషావరునగరములం నిటీవల జరిగిన పురావస్తుఖననపరిశోధనము (Archaeological excavations) వలన కుషాణులకాలమునాఁటి శిథిలావ

శేషము లెన్నో వెలుగులోనికి వచ్చినవి. ఈ నిర్మాణములకు కనిష్కుఁ డొసంగిన ప్రోత్సాహముకతమున శిల్పకళ వర్ధిల్లినది.

కనిష్కుఁడు గొప్ప బౌద్ధమతాభిమాని; అయినను ఇతర మతములనుగూడ కడుగౌరవించి మతసహనము చూపినవాఁడు. ఇతని యాస్థానము పండితబృందముతో విరాజిల్లుచుండెను. ఇట్టి విద్వద్వృత్తంసములలో, బేర్కొనవలసినవారు అశ్వఘోష, వసుమిత్ర, ధర్మత్రాత, పార్శ్వలు. వీరిలో అశ్వఘోషుఁడు పాటలీపుత్రనివాసి యయిన బ్రాహ్మణుఁడు; మొదట వేదశాస్త్రముల నభ్యసించి, పిదప బౌద్ధాగమము నధ్యయనముఁ గావించి, బౌద్ధమతమును స్వీకరించెను. పాటలీపుత్రమును జయించినప్పుడు కనిష్కుఁ డీతనిని తన రాజధానికిఁ గొనిపోయి తన యాస్థానమున కొకయలంకారము గావించెను. అశ్వఘోషుని గ్రంథములలో మిక్కిలి ముఖ్యమయినది 'బుద్ధచరిత్ర' మను మహాకావ్యము; వాల్మీకి కాళిదాసుల గ్రంథములతో నరిసమాన మయినదని పేర్వడినది. సౌందరనంద కావ్య మను మఱియొకగ్రంథము కావ్యరీతికి చక్కని యాదర్శము. ఇతఁడు రచించిన మూడవ మహా గ్రంథము సూత్రాలంకార మను గద్యపద్యాత్మకమయిన కథాగుచ్ఛము. 'సారిపుత్రప్రకరణ' మను ఈతఁడు రచించిన నాటిక ఈ నడుమనే బయలుపడినది. ఈతఁడు కావ్యనాటకాదులను రచించి ప్రసిద్ధికెక్కిన మహాకవియే కాక గాయకుఁడు, విద్వాంసుఁడు, గొప్ప దార్శనికుఁడు అని కీర్తి గడించెను. బౌద్ధ గ్రంథములవలన అశ్వఘోషుఁడు కనిష్కుని కువదేశకుఁడుగ నుండెనని తెలియుచున్నది. వాసికెక్కిన సుశ్రుత మను

వైద్యగ్రంథమును రచించిన చరకుఁడు కనిష్కుని యాస్థాన వైద్యశిరోమణి. మిగిలిన వసుమిత్రాదులు బౌద్ధాగమపారంగతులయిన భిక్షుశిరోమణులు.

కనిష్కుని రాజ్యము మధ్యఆసియాఖండమునఁగూడ వ్యాపించుటచేత ఈ చక్రవర్తి యాదరణమున బౌద్ధము మధ్య ఆసియాఖండదేశములందు వ్యాపించినది. అటనుండి యది చీనాదేశమునకును, అచ్చటనుండి కొరియామీఁదుగ జపాను దేశమునకును జాలువారినది. ఈ కారణముననే బ్రాహ్మీ, ఖరోష్ఠీలిపులే కాక ప్రాకృత, సంస్కృత బౌద్ధ వాఙ్మయములును మధ్యఆసియాఖండదేశములందు స్థావరము కల్పించుకొనినవి. ప్రాగ్దక్షిణ తుర్కీస్థానము మొదలయిన మధ్య ఆసియాఖండదేశములందు జర్మనీ, ఫ్రాన్సు, రష్యా, బ్రిటను, జపాను దేశములందలి ప్రాచ్యవిజ్ఞాన పరిశోధకపండితులు జరపిన పరిశోధనములకు ఫలితముగ క్రీస్తుశక మయిదాఱు శతాబ్దులనాఁటివే కాక మొదటిశతాబ్దినాఁటి సంస్కృత ప్రాకృత బౌద్ధమత గ్రంథములు, క్రీస్తుశకము మొదటిశతాబ్దులనాఁటి వైద్య, గణిత, చారిత్రక గ్రంథములు — భూర్ష పత్రములమీఁద వ్రాసినవి, అనేకములు దొరకినవి. వీనివలన హిందూదేశ మాకాలమున పశ్చిమోత్తరముగ నెట్టి యాధ్యాత్మికవిజయమును జేకూర్చుచుండెనో తెలియఁగలదు.

కనిష్కుచక్రవర్తికాలమున ఉత్తరహిందూదేశమునందు కాశ్మీర, గాంధారములు బౌద్ధమునకు ప్రధానపీఠము లయినవి. కనిష్కుని కాలమునాఁటికి బౌద్ధసంఘమునందు చీలిక లెక్కువయి, పదునెన్నిది సంప్రదాయము లేర్పడినవి. హిందూదేశమున వైదికబ్రాహ్మణమతము పొందుచుండిన

మార్పుల ప్రభావమునను, హిందూదేశమునకుఁ బశ్చిమమునఁ గల దేశములందలి మతసంప్రదాయముల నన్ని వేశము నను బౌద్ధమతమునఁగూడ మార్పులు కలుగుచుండెను. ఈ మార్పున కనుగుణముగ బౌద్ధమును సవరింప పూర్వోక్తపంథ లలో సర్వాస్తివాదు లను నొకపంథవారు కనిష్కచక్రవర్తి యాదరణమున కాశ్చీరమునందలి జాలంధరసంఘరామమున నొకసంగీతిని సమావేశపఱచిరి. అయిదువందలమంది బౌద్ధ భిక్షువులు సమావేశమయిరి. వసుమిత్రుఁ డధ్యక్షుఁడు. ఈ సంగీతియందు సూత్ర విన యాభిధర్మములకు ఉపదేశ విభాషా శాస్త్రము లని మూడు వ్యాఖ్యానములు రచియింపఁబడినవి.

కనిష్కుని యనంతరము వాసిష్క, హవిష్క, వాసు దేవులను వారు కుషాణరాజ్యమును పాలించిరి. వారిని గుఱించి మన కంతగఁ దెలియదు. వాసుదేవపరిపాలనానంతరము కుషాణుల యధికారము క్రమక్రమముగ నన్నగిల్లి, పిదప విభిన్న మయినది. షాకుణసామ్రాజ్యపతనచారిత్రము దురవగాహ మయిన ప్రకరణములలో నొకటి. సామ్రాజ్యము భిన్నమయిన పిదప కుషాణవంశజు లింకను గొంతకాలమువఱకు అందందు చిన్న రాజ్యములను గట్టుకొని యేలుచువచ్చిరి. కొందఱు కుషాణనాయకులు క్రీస్తుశక మయిదవశతాబ్దిని హూణులు దండెత్తివచ్చునఱకు కాబూలులోయలో పరిపాలనము సాగిం చుచునే యుండిరి.

కుషాణభూపాలుర రాజ్యపాలనకాలనిర్ణయ మొకను వివాదగ్రస్త విషయముగనే యున్నది. కనిష్కచక్రవర్తి శాస నములందు వత్సరసంఖ్య యొసంగఁబడినది. ఈవత్సరములు (శాలివాహన)శకవరములూ, వికమశకవరములూ యని

చరిత్రపరిశోధకులలో మీమాంస కలదు. విక్రమశకవర్షము లని కొందఱు; (శాలివాహన)శకవర్షము లని కొందఱు. (శాలివాహన)శకవర్ష యితఁడే యని కొందఱు యభిప్రాయము. ఇది సరియగుచో నితఁడు క్రీ. శ. ౨౮ లో రాజ్యమునకు వచ్చి యుండవలెను. ఎట్లయినను ఈకుషాణులు వందసంవత్సరము లకు పైఁగా రాజ్యముచేసి రనుట తథ్యము.

కుషాణుల నాణెములందు వేలువేలు జాతులవారి నాణెముల లక్షణము లన్నియుఁ గన్పట్టును. ఆకారము రీతి రోమను లది; వానిమీఁది పేరులు ఖరోష్ఠీలిపిలోనో గ్రీకులిపిలోనో యుండును: భాష గ్రీకు, పారసీకములలో నేదో యొకటి. నాణెముల కొకవైపున గ్రీకు, జొరాష్ట్రీయను, హిందూదేశములలో నేదో యొకటి యుండును; రెండవవైపు రాజబొమ్మ యుండును. ఇట్లు వీరి నాణెములమీఁద గ్రీకు, రోమను, హిందూప్రభావము కన్పట్టును.

మతపరిణామము

బౌద్ధమతము:— బౌద్ధసంఘమున పదునెనిమిది సంప్రదాయము లేర్పడిన వని యీవఱకే తెలుపఁబడినది. సంఘమునఁ గలిగిన యీ భిన్నపంథలవలన బౌద్ధము లక్ష్యమున మార్పు కలుగుచుండెను. మార్పు నంగీకరించిన బౌద్ధమునకు మహాయాన మని, అంగీకరింపని బౌద్ధమునకు హీనయాన మని పేరు. బౌద్ధమత పరిణామమునఁ గలిగిన మార్పులలో నిదియే చాల గొప్పది. హీనయాన, మహాయానములకు ముఖ్యముగ నాలుగు విషయములందు గొప్ప భేదము కలదు. అవి యేవన : (౧) హీనయానమున సర్వసంగ

పరిత్యాగముఁ గావించి భిక్షుకుఁడయి అర్హతపదము నొంది
 బుద్ధుని దైవముగ నమ్మిననే నిర్వాణము. మహాయానమున
 నిర్వాణము నొందుటకు భిక్షు వగుట యనావశ్యకము. గృహ
 స్థుగ నుండియే బుద్ధులను, బోధిసత్వులను భక్తి విశ్వాసము
 లతోఁ గొలిచినయెడల నిర్వాణము దొరకును; అనఁగా శీల
 ప్రధానమయినది హీనయానము; భక్తి ప్రధానమయినది మహా
 యానము. ఇట్లు నిర్వాణోపలబ్ధికి భక్తులకుఁ దోడ్పడుటకై మహా
 యానమున బుద్ధులును, బోధిసత్వులును అసంఖ్యముగ వెల
 సిరి. బుద్ధపదము నింకను బడయకపోయినను దాని చేరికకు
 వచ్చి యీ జన్మముననో భవిష్యజన్మముననో దానిని బడయ
 నున్నవారు బోధిసత్వులు. వీరికి వృత్తాకారములు నిర్ణీతము
 లయి, గొప్ప బౌద్ధపురాణవాఙ్మయ ముద్భవిల్లినది. ఈరీతిని
 మహాయానమున భక్తి కవకాశ మేర్పడుటచేత విగ్రహారాధ
 నము, మంత్ర తంత్రాదులు అతిశయించినవి; (౨) హీనయా
 నము దేవుఁడు, జీవుఁడు, ప్రపంచ సత్యత్వాసత్యత్వములు
 అను వేదాంత విషయములనుగుఱించి బుద్ధుఁడు బోధింపనే
 లే దని అట్టి విషయచర్చ కెడమియదు. బుద్ధుని బోధలం
 దిట్టి విషయములకు సూచనలు నిగూఢముగ నున్న వని, అట్టి
 వానిని గుఱించిన తర్కమును పెంపొందించి మహాయానము
 గొప్ప బౌద్ధ దర్శనమును స్థాపించెను; (౩) మహాయానబౌద్ధు
 లున్నవి యున్నయట్లు త్రిపిటకముల ప్రామాణ్యము నంగీకరిం
 పక వానియందుఁ బెక్కు మార్పులు చేర్పులు కావించిరి.
 ఇట్లు బౌద్ధవేదగ్రంథముల విషయముననే మహాయాన, హీన
 యాన బౌద్ధు లిరుతెగలవారికి చాల భేదము కలిగినది; (౪)
 హీనయానవేదగ్రంథములగు త్రిపిటకముల భాష పాలీ. మహా

యానబౌద్ధులు తమ వేదగ్రంథములకు పాలీని విడిచి సంస్కృతమును గైకొనిరి.

మహాయానబౌద్ధమునకు ప్రధానకారకుఁ డాంధ్రరాజుల యాశ్రయమున వర్ధిల్లిన ఆర్యనాగార్జునుఁడు. ఇతఁడు మహావిద్వాంసుఁడు; పెక్కు గ్రంథరాజములను రచించెను; బౌద్ధదర్శనమున 'మాధ్యమికవాద' మని యొక వాదమును బలులు దేఱఁచినవాఁడు. ప్రజలలో నుత్సాహమును రేకెత్తించి యాకర్షింపలేక క్షీణదశకు వచ్చుచుండిన బౌద్ధమునకు క్రొత్త జీవము పోసి, క్రొత్తరూపము నిచ్చి నాగార్జునాచార్యుఁడు దాని కొకక్రొత్తవికాసము కలిగించెను. కనిష్ఠునినాఁడును, కడపటి యాంధ్రచక్రవర్తులనాఁడును హిందూదేశమున పాలపొంగువలె పొంగారిన బౌద్ధ మిదియే.

నాగార్జునాచార్యుఁడు ఆంధ్రుఁ డని ప్రతీతి. ఆంధ్రచక్రవర్తుల యాదరాశ్రయముల వర్ధిల్లినవాఁడు; ఆంధ్రచక్రవర్తి కొఱకు సుహృల్లేఖ యను నీతికావ్యమును రచించెను. ఇతఁడు పల్నాటియందలి నాగార్జునునికొండమీఁద నివసించె నని చెప్పదురు. శ్రీపర్వతమని దీని పురాతననామము. నాగార్జునునికొండదగ్గఱ త్రవ్వఁగా నిటీవల పెక్కు స్తూపరాజములు, చైత్యశాలలు, ఇతర బౌద్ధ నిర్మాణములు కానవచ్చినవి. నాగార్జునాచార్యుల శిష్యుఁడు ఆర్యదేవుఁడును, ధర్మపాలుఁడును దక్షిణాదిని బౌద్ధము నెక్కువగ వ్యాపింపఁజేసిరి.

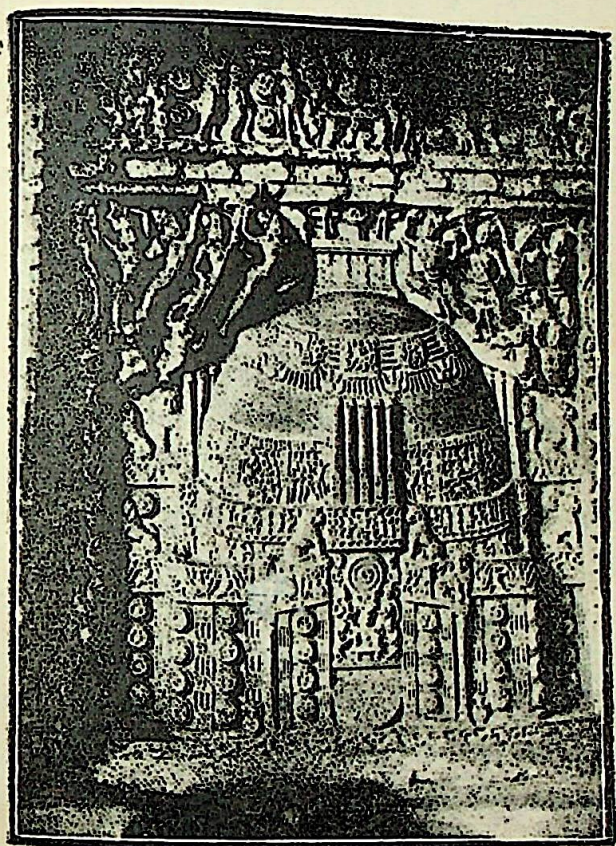
మహాయానము శీఘ్రకాలముననే ప్రజాహృదయము నాకర్షించినది. ఇది యుత్తరహిందూదేశముననే కాక కనిష్ఠపరిపాలితమయిన మధ్యఆసియాదేశములందుఁ గూడ అతి శీఘ్రముగ వ్యాపించినది; అటనుండి నీనా, జపాను, కొరియా

మొదలగు దేశములకుఁ బ్రాఁకినది. ఇది యిటు లుండ, హీన యాన ము త్తరదేశములందు నిలువ నీజ లేక దక్షిణమున సింహ శమున కరిగి యచ్చట నెల వేర్పఱుచుకొనెను. అటనుండి యది బర్మా, సయాం, కాంబోడియా మొదలగు దేశములకును, జావా మొదలగు ద్వీపములకును వ్యాపించినది. హిందూ దేశమున బౌద్ధము కాలక్రమమున అంతరించిపోయినది కాని యిప్పటికిని పూర్వోక్తములయిన యుత్తరదేశములందు మహాయానమును, దక్షిణదేశములందు హీనయానమును ప్రధాన మతములు.

బౌద్ధకళ:—మహాయాన బౌద్ధమతా బౌద్ధకళయందును మార్పులు కలిగినవి. బోధినత్వులకారణమున బౌద్ధ పారాణికవిగ్రహ నిర్మాణ మొకకళగ వికసించినది. హీనయానమున బౌద్ధశిల్పమున బుద్ధుని కాకృతి లేదు. శిల్పమున శూన్యతలమును జూపుటయే బుద్ధభావమానకు సూచనగ నుండెడిది. ఈ కారణముననే సాంచీ, భాష్టాత్ స్తూపములందు తచ్చిల్పమున బుద్ధవిగ్రహము కానరాదు. కాని మహాయానము వర్ధిల్లిన నాటి స్తూపశిల్పమున బుద్ధమూర్తిని సృష్టించిరి. స్తూపములందు శిల్పరచనము విస్తరిల్లినది. మహాయానమునలన పొందిన క్రొత్త ప్రోత్సాహమువలన బౌద్ధకళ వసంతారామము విధమున నేత్ర పర్వముగ వికసించి, పెక్కురీతులను (Styles) వెలయించెను. వానిలో అమరావతీ, గాంధారరీతులు పేర్కొనఁదగినవి. ఆంధ్రదేశమునందలి అమరావతి, గోలి, జగ్గయ్యపేట, నాగార్జునుని కొండమొదలగు స్తూపములందలి శిల్పమున విప్పారినది అమరావతీరీతి. కనిష్కపరిపాలితమైన గాంధారదేశమున ఆవిష్కారము చెందినది గాంధారరీతి; గాంధార కళ యనియు దీనిని

జేర్కొందురు. గాంధారము యవన, రోమకాది పాశ్చాత్యుల యొక్కయు, హిందువులు మొదలగు ప్రాచ్యులయొక్కయు సంస్కృతికి సంగమప్రదేశ మగుటవలన గాంధారరీతియందు — ఇతివృత్తము దేశీయ మయినను — రూపలేఖనమున యవనప్రభావము స్ఫుటముగఁ గాన్పించును. గాంధారకళయందలి మంచిని గ్రహించి దేశీయముగ దానిని సేవరించి అమరావతీరీతియందు చక్కని పంథ త్రొక్కినవా రాంధ్రులు. మహాయానము వర్ధిల్లిన యీ దినములందే అమరావతీస్తూపము పెంపుఁగాంచినది. ఈ స్తూపముచుట్టు ఆర్యనాగార్జునుఁడు దివ్యచిత్రకళాసంపదతో నొప్పారు శిలాప్రాకారమును గట్టించెను. అమరావతి, జగ్గయ్య పేట, నాగార్జునునికొండ స్తూపములందలి శిల్పమున బుద్ధ జీవితకథలును, జాతకకథలును విశేషముగ చిత్రిత మయినవి.

భాగవత మతము:— జైన, బౌద్ధమతము లీరీతిని దేశమున వ్యాపించుచుండ దేశీయుల మతదృష్టిలో మార్పు కలుగుచుండెను. సన్యాసప్రధానమయిన జైన, బౌద్ధములమీఁదను, వైదికక్రతు ప్రధానమయిన బ్రాహ్మణమతము మీఁదను ప్రజలకు విశ్వాసము తగ్గుచుండెను. దీనికి ఫలితముగ క్రీస్తుకు పూర్వ మయిదవశతాబ్దియందు మధురాప్రాంతమున తొలుదొల్త స్థిరపడిన యాదవులందలి సాత్వతు ల్లను తెగవారు మతసంస్కారమునకు దారితీసి భాగవతమత మనుపేర నొక నూతనసంప్రదాయమును స్థాపించిరి. దేవదేవుఁడయిన సర్వేశ్వరుఁ డొక్కఁడు కలఁడని, ఆ సర్వేశ్వరునిమీఁది భక్తివలననే మోక్షము కలుగునని భాగవతమతసిద్ధాంతము. భాగవతులు సర్వేశ్వరునికి వాసుదేవుఁ డని, హరి యని పేరిడిరి. ఈ సంప్రదాయమువారి తత్వము భగవద్గీతయందు పొందుపఱుపఁబడినది.

అమరావతీస్తూపాకృతి
(స్తూపమున ఒక రాతిపై చెక్కినది)

క్రీస్తుశకము మూడవశతాబ్దినాటికే యీ మతము బాగుగ పురికొనినది. వృష్టికులసంజాతుడగు కృష్ణుడీమతమునకు గొప్పప్రోత్సాహము నొసంగెను. ఈ కారణమున నితనిచుట్టు అసతికాలముననే పెక్కుగాథ లబ్బుకొన్నవి. ఇట్టి గాథలు కొన్ని క్రీస్తుపూర్వము రెండవ శతాబ్దినాటికే ఆర్యునియాప్రాంతమునకుఁ బ్రాకినవి.

జైన, బౌద్ధములవలె ఈ నూతనమతము జంతు హింసను గర్హించెను; కాని వానివలె వేదముల ప్రామాణ్యమును నిరసింపలేదు. కేవలము కూడదని నిరాకరింపకపోయినను ఇది బ్రాహ్మణమతమువలె వైదికక్రతువులకు ప్రాధాన్యమొసంగలేదు. జైన, బౌద్ధములు నాస్తికమతములు కాఁగా, ఈ మతము సర్వేశ్వరుఁడు కలఁడని చెప్పి ఆస్తికమయినది. మోక్షావాప్తికి సన్యాసము, తపస్సు అప్రధానమని, భక్తియే సాధనమని చాటి వాసుదేవారాధనను ప్రోత్సహించెను. బ్రాహ్మణమతమువలె గాక ఇది జైన, బౌద్ధములవలె నాలుగు వర్ణములవారినే కాక విదేశీయులనుగూడఁ దన యావరణమునఁ జేర్చుకొనుచువచ్చెను. ఈ కారణమున విదేశీయులుకూడ ఈ మతము నవలంబించుచుండిరి. యవనదూత హీలియోదోరస్ భాగవతుఁడయి, వాసుదేవగౌరవార్థము బీష్మగరునందు గరుడధ్వజమును ప్రతిష్ఠించెను.

ఏవిధముననో, ఏకారణముననో తెలియదు కాని యీ భాగవతమతము క్రీస్తుశక మొకటి, రెండు శతాబ్దులనాటికే బ్రాహ్మణమతమునఁ జేరిపోయెను. బ్రాహ్మణమతమునం దిది యొకసంప్రదాయ మయినపిదప వాసుదేవ, కృష్ణులను వైదికదేవతలయిన నారాయణ విష్ణులనిరి. ఇది బ్రాహ్మణమతమునఁ

గలసిపోయి యా మతము నెక్కువగ మార్పుటయే కాక
తానుగూడ చాల మార్పు నొందెను. కాలాంతరమున నిదియే
వైష్ణవ మను పేరఁ బ్రఖ్యాతమయినది.

బ్రాహ్మణమతము ప్రాచున ఈ మతము బాగుగ వర్ధిల్లి
జైన, బౌద్ధములకు గొప్ప ప్రతిస్పర్ధి యయినది. జైనమత
మున తీర్థంకరులవలెను, బౌద్ధమున పురాణబుద్ధులవలెను
ఈ వైష్ణవమతమునను అవతారగాథలు కల్పితములయినవి.
భక్తిపూజాప్రపత్తులయందును, పురాణగాథలయందును బౌద్ధ,
వైష్ణవము లొకదాని కొకటి తీసిపోవక ప్రజాహృదయమును వశ
పఱచుకొనుటకు దేని కదియే తీవ్రముగఁ బ్రయత్నించి
నవి. క్రీస్తు శకము రెండు మూడు శతాబ్దులనాటికి వైష్ణవ
ము త్తరహిందూస్థానముననే కాక దక్షిణ హిందూదేశమునఁ
గూడ వ్యాపించినది.

శైవమతము:— భాగవతమతముతో సమముగ ఈ
కాలమున విప్లవమతము శైవము. భాగవతమతమువలెనే
ఇదియు ఆస్తికమతము. శివుడే సర్వేశ్వరుఁ డని, భక్తిసాధన
మున శివు నారాధించిన మోక్షము కలుగు నని ఈ మతము
సిద్ధాంతము. వైష్ణవమువలెనే యిదికూడ భక్తిప్రధానమయిన
మతము. అట్లుగుట నిదియు వైదికకర్మకు ప్రాధాన్యము నొసంగ
లేదు. ఋగ్వేదదేవతలలో నొకఁడగు రుద్రుడే వేదపరిణామ
కాలమున శుభంకరుఁడయి, సర్వేశ్వరుఁడయి శివనామమునఁ
బ్రస్తుతుఁడయ్యెను. ఇట్లితఁడు ప్రత్యేక మొక తెగవారికిఁ గాక
సామాన్యముగ ఆర్యజనులకెల్లరకు పూజ్యుఁడయ్యెను. హిందూ
దేశమున శైవ మాదికాలముననుండియు వర్ధిల్లుచుండె నను
టకు మోహెంజోదారో, హరప్ప ప్రాంతములందలి పురావస్తు

ఖననపరిశోధనలే తార్కాణము. వేదమతపరిణామమున శివారాధనముకూడ పురికొని, కాలక్రమమున క్రీస్తునకు పూర్వము రెండవ శతాబ్దినాటికే దేశమున పెక్కు శైవసంప్రదాయములు చిగిర్చినవి. భాగవతమతమునకు కృష్ణనివలెనే లకులీశుఁడు శైవమునకు సమయ, సిద్ధాంతముల నేర్పఱచి దానిని కట్టుదిట్టపఱచెను. క్రీస్తుశకము రెండు మూఁడు శతాబ్దులనాటికి శైవ, పాశుపత, కాలాముఖ, కాపాలికము లని బాగుగ వికసించి, ప్రాముఖ్యమునందిన శైవసంప్రదాయములు నాలుగుండెను. శివునికి త్రిశూల మాయుధమును, నంది వాహనమునై, శైవమున కివి సంకేతము లయినవి.

బౌద్ధ, భాగవతులవలెనే శైవులును దమమతద్వారములను హిందూసంఘమునందలి చతుర్వర్ణములవారికే కాక విదేశీయులకునైతము తెఱచియుంచిరి. ఈకారణమున విదేశీయులును గొందఱీమతము నభిమానించి యవలంబించిరి. కుషాణభూపతులలో కనిష్కునికి పూర్వఁడయిన రెండవ వేమకడ్ ఫిసీస్ శైవమతావలంబకులగు విదేశీయులలో నొకఁడు. ఇతని నాణెములమీఁద నొకప్రక్క త్రిశూలధారియైన శివుఁడు నందితో ముద్రితుఁడయినాఁడు.

కాలక్రమమున వైష్ణవముతోపా టీశైవమతమును ప్రబలి, నేటికిని హిందువుల కిది సామాన్యమతముగ నున్నది.

ఇట్లే బౌద్ధమతము వర్ధిల్లుచుండిన కాలమున, మతమున భక్తి ప్రాధాన్యము వహించుటతో ఇంకను కొన్నిమతములు మొలకలెత్తినవి. గణపతి, కార్తికేయుఁడు, సూర్యుఁడు, శక్తి మొదలగువారు ఆరాధ్యులయి, నూతనమతసంప్రదాయముల

కథిదేవత లయిరి. కాని యీమతములు శైవ వైష్ణవములవలె
దరువాత నెప్పుడును భారతభూమిని గొప్పగ వర్ధిల్లి యుండ లేదు.

గుప్తసామ్రాజ్యము

కుషానుసామ్రాజ్య మస్తమించిన నెనుక రమారమి
యొకశతాబ్దివఱకుఁ గల హిందూ దేశచారిత్ర మజ్ఞాతయుగ
మని చెప్పఁదగును. దేశ మరాజక మయ్యెను. చిన్ననాయకు
లందందు చిన్న చిన్న రాజ్యములను గట్టుకొని స్వతంత్రులయి
పరిపాలించుచుండిరి. రాజ్యలోభమున వీరు తఱచుగ నొం
డొరులతో మాతృస్వము పెంచుకొని కలహించుచుండిరి.
బౌద్ధాచార్యులకు రాజుల రాజ్యకాంక్ష నరికట్టి వారిదృష్టిని
దేశహితమునకై మరల్పుగల పటుత్వము కొఱవడినది. బౌద్ధ
సంఘమునకు ప్రజలలో ధర్మాస్తక్తి నుద్దీపింపఁజేయుగల శక్తి
కుంటువడినది. బౌద్ధభిక్షువులును, రాజులునుగూడ ఆత్మలాభ
పరాయణులై ప్రవర్తించుచుండిరి. బౌద్ధమతమున బాహ్య
పూజోత్సవాడంబరము లధిక మయినవి; ఆచార్యులకు ప్రజలను
మతమునఁ జేర్చుటయే పరమార్థ మయినది. ఆర్యధర్మమునకు
భంగము వాటిల్లినది. ఆర్యవిజ్ఞానతేజము చెన్నుమాసినది.
ధర్మవిప్లవము సంభవించిన యీ తరుణముననే గుప్తసామ్రాజ్య
ముదయించినది.

మౌర్యులకుఁ బిదప నుత్తరహిందూ దేశమున నొక
మహాసామ్రాజ్యమును స్థాపించినవారు గుప్తవంశజులు. వీరిలో
ప్రథముఁడు శ్రీగుప్తుఁడు. ఇతని కుమారుఁడు ఘటోత్కచుఁడు.
ఘటోత్కచ తనయుడైన చంద్రగుప్తుడే గుప్తరాజ్యసంస్థా
పకుఁడు.

చంద్రగుప్తుఁడు క్రీ. శ. ౩౨౦ లో సింహాసనారూఢుఁడయ్యెను. ఇతఁడు రాజ్యమునకు వచ్చినవెంటనే క్రొత్తశకమును స్థాపించెను. గుప్తశకమని దీనికిఁ బేరు. విక్రాంతమయిన యార్యధర్మము మరల భారతభూమిని ప్రవర్తితమైనది గుప్తశకారంభముననుండియే. గుప్తరాజ్యమునకు పాటలీపుత్రము రాజధాని.

చంద్రగుప్తుఁడు వైశాలి లిచ్చవీవంశసంజాతయైన కుమారదేవిని పరిణయమాడెను. బలవంతులయిన లిచ్చపులతోడి యీ సంబంధమువలన చంద్రగుప్తునిస్థితి మఱింత భద్రపడి, రాజకీయముగ నాతఁడు ప్రబలుఁడయ్యెను. తన రాజకీయస్థితి కీసంబంధ మంతటి గట్టితనమును చేకూర్చినదగుట చేత నతఁడు తన నాణెములమీఁద తన ముద్రనే కాక, తన రాణిముద్రను, లిచ్చవీదేవతయైన లక్ష్మీ ముద్రనుగూడ కొట్టించెను. మహారాజాధిరాజుబిరుదాంచితుఁడయిన యితని పరిపాలన మెప్పుడు ముగిసినదియుఁ దెలియదు.

తరువాత సింహాసన మెక్కినవాఁడు చంద్రగుప్తుని తన యుడగు సముద్రగుప్తుఁడు. తండ్రి సంపాదించిన రాజ్యముతో తనివినొందక, యీతఁడు సేతుశీతనగముపర్యంతముఁ గల దేశము నేకచ్ఛత్రముక్రిందకుఁ దీసికొనిరావలెనని సైన్యముల నాయత్తముచేసి శుభముహూర్తమున జైత్రయాత్రకు బయలువెడలెను. హరిసేనుఁడను ఈతని యాస్థానకవి రచించిన యీతని దిగ్విజయకథ ప్రయాగయందలి అశోకశిలాశాసన స్తంభముపై చెక్కఁబడియున్నది. దానివలన సముద్రగుప్తుఁడు ఆర్యావర్తమునందలి భూపతులను, దక్షిణాపథపు రాజులను, మధ్యహిందూదేశమునందలి ఆటవికరాజ్యములను

జయించి, సరిహద్దురాజ్యముల రాజులవలననుండి కప్పములను గైకొనెనని తెలియుచున్నది. సముద్రగుప్త విజయములు దక్షిణమున కాంచీపురమువఱకుమాత్రమే వర్ణిత మగుటచేత, ఏ కారణముననైన నేమి, సముద్రగుప్తుడు కాంచీపురముననుండి వెనుకకు మరలియుండునని చరిత్రకారుల యూహ. ఈవిజయములవలన గుప్తసామ్రాజ్యము సముద్రగుప్తుని కాలమున తూర్పున హుగ్లీనుండి పడుమట చంబల్ వఱకును, ఉత్తరమున హిమాలయమునుండి దక్షిణమున నర్మదవఱకును వ్యాపించినది. ఈ విజయధాటి ముగిసినవెనుక సముద్రగుప్తుడు తన దిగ్విజయమునకు సూచకముగ అశ్వమేధయాగము నొనరించెను.

సముద్రగుప్త విజయాంకితములయిన దక్షిణాపథరాజ్యములలో కళింగ, ఆంధ్ర, పల్లవరాజ్యములు కొన్ని. సముద్రగుప్తుని దండయాత్రనాటికి కళింగమున చిన్నరాజ్యము లనే కములు వెలసినవి. మహేంద్రగిరి, పిఠపురము (పితాపురము), ఏరండపల్లి మొదలయిన వట్టివానిలోఁ గొన్ని. ఇవి యన్నియు సముద్రగుప్తుని విజయధాటికి మొగ్గతిల్లినవి. పితాపురమునకు దక్షిణమున కృష్ణా, గోదావరీ నదులకు నడుమఁ గల యాంధ్రదేశమునకు వేఁగి యని పేరు. పెదవేఁగి రాజధానిగ దీని నేలుచుండిన శాలంకాయన సగోత్రజుడయిన హస్తివర్మయు, కాంచీపురము రాజధానిగ కృష్ణకు దక్షిణమున నుండిన దేశమును పాలించుచుండిన విష్ణుగోవుడును సముద్రగుప్తునికి సమకాలికులు. కళింగరాజ్యాధిపతులవలెనే హస్తివర్మ, విష్ణుగోవులు కూడ సముద్రగుప్తు నెదుర్కొనిరి కాని తుదకు పరాభూతులైరి. సముద్రగుప్తుఁ డార్యావర్తభూపతులను జయించి వారి

రాజ్యముల నాక్రమించుకొనెను గాని దక్షిణాపథపు రాజుల పట్ల ధర్మవిజయమును మాత్రమే పాటించి, మరల వారి రాజ్యములను వారి కిచ్చివేసెను. ఈకారణమున సముద్రగుప్తుని కాలమునకుఁ దరువాతకూడ వేంగిదేశమును శాలంకాయన వంశజులును, కాంచీపురమును పల్లవవంశజులును స్వతంత్రులయి పరిపాలించిరి.

సముద్రగుప్తుఁడు మహారాజాధిరాజు: ఎంతటి మహా యోధుఁడో అంతటి విద్యాప్రియుఁడు. సంగీత, సాహిత్యములను రెంటిని సమానముగ లాలించినవాఁడు. కవిరాజులగు దామచితుఁడు: గానకళాప్రవీణుఁడు. ఈతఁడు సింహాసనోప విష్టుఁడయి వీణ మీటుచున్నట్లు ముద్రితములయిన ఈతని నాణెములు చాల దొరకినవి. ఈరాజుచూడామణి పాలనమున దేశము కళాసంపదకు, భాగ్యభోగ్యములకు తావల మయినది. మూరస్థదేశముల నేలుచుండిన ధరణీశ్వరులుకూడ కానుకలతో సీ చక్రవర్తికి రాయబారముల నంపిరి. ఇట్టివారిలో సింహళ ద్వీపాధిపతియగు మేఘవర్ణుఁడొకఁడు. ఇతఁడు సముద్రగుప్తుని యనుమతిఁ బడసి సింహళద్వీపాగతులయిన బౌద్ధయాత్రికుల యుపయోగార్థము బుద్ధగయలో నొక చక్కని మహావిహారమును గట్టించెను.

అనంతరము సముద్రగుప్తుని కుమారులలో నొకఁడగు రామగుప్తుఁడు రాజయ్యెను. ఇతఁడు కడుభీరువు: అసమర్థుఁడు. ఈకారణమున పశ్చిమక్షత్రపులయిన శకవంశజులు గుప్తసామ్రాజ్యముపయి దాడివెడలిరి. రామగుప్తుఁడు తనభార్య ధ్రువదేవిని శకభూపతి తృష్ణ కైరచేసి రాజ్యమును కాపాడుకొనఁగోరి వారితో సుధి కావించుకొనెను. సముద్రగుప్త తనయులలో మఱి

యొక్కడగు రెండవ చంద్రగుప్తుఁ డీవిషయము నెఱింగి వంశ గౌరవమును గాపాడుకొన సాహసాంకుడఁడు స్త్రీవేషమును ధరించి స్త్రీరూపధారులగు మఱికొందఱు యోధవరులతో రహస్యముగ శకభూపతి నగరము సొచ్చి, రాజాంతఃపురమునఁ బ్రవేశించి తుదకు శకనృపాలుని కడముట్టించెను. ఈవిషయము విశాఖదత్త కవి విరచిత మనఁబడు 'దేవీ చంద్రగుప్త' మను నాటకమువలనఁ దెలియుచున్నది. ఎట్లొ తెలియదు కాని, రామగుప్తుఁడు శీఘ్రకాలముననే కడలేఱుటయు, రెండవ చంద్రగుప్తుఁడు రాజ్యమునకు వచ్చి, ధ్రువదేవిని పరిణయ మాడుటయు జరగెను.

రెండవ చంద్రగుప్తుఁడు తండ్రివలె వీరశిఖామణి; విద్యాప్రియుఁడు. ఈతఁడు తన తండ్రి సంపాదించిన రాజ్యమును సమర్థతతోఁ బరిపాలించుటయే కాక దక్షిణమునఁ దన పౌరుగు రాజ్యముగు కుంతలమున కధీశ్వరుఁడయిన వాకాటకవంశజుఁడు మొదటి పృథ్వీసేనుని కుమారుఁడగు రుద్రసేనునికిఁ దన కూతురు ప్రభావతీగుప్త నొసంగి వాకాటకనృపాలురతో సంబంధబాంధవ్యములు నెఱపి తన రాజ్యస్థితిని బలపఱచుకొనెను. పిదప నితఁడు పశ్చిమక్షత్రపులగు శకులపయి దాడివెడలి, తద్వంశమును నిర్మూలముఁ గావించి, గుప్తరాజ్యమును పశ్చిమమున అరాబియాసముద్రమునకంట విస్తరింపజేసెను. ఈ విజయముతో పశ్చిమసముద్రతీరమునందలి గొప్ప రేవు పట్టణములు గుప్తసామ్రాజ్యస్థము లయినవి. ఈవిధమున పశ్చిమదేశవర్తకవ్యాపారముతో గుప్తసామ్రాజ్యమునకు ప్రత్యక్ష సంబంధము కలిగినది. క్షత్రపరాజ్యవిజయానంతర ముజ్జయిని గుప్తవంశజులకు ద్వితీయరాజధాని యైనది.

తన సాహసపరాక్రమములచేత చంద్రగుప్త విక్రమాదిత్యుఁడని పేరందిన యితఁడు పరమభాగవతుఁడు. అఁగు నను మతసహనము కలవాఁడు. ఈతని కాలమున జైన బౌద్ధములును, శైవ వైష్ణవములును సమానముగ రాజాదరణము నొందినవి. ఈతని కొలువున గొప్ప యధికారముల నియోజితులైన బౌద్ధులును, శైవులు నుండిరి. ఈతనికాలమున బౌద్ధయాత్రికుఁడయిన పాహియాన్ చీనాదేశముననుండి వినయపిటకగ్రంథములను సంపాదించి హిందూదేశమున కేతెంచెను.

చీనాదేశమున బౌద్ధభిక్షువుల ప్రచారమువలనను, చీనాభాషకు బౌద్ధగ్రంథముల ననువదించుటవలనను బౌద్ధము చీనాయందు వ్యాపించినపిదప తద్దేశవాసులు పూజాతత్పరులై బౌద్ధక్షేత్రములను సందర్శింపను, బౌద్ధపిటకగ్రంథములను సంపాదించును హిందూదేశమున కరుదెంచుచుండిరి. ఇట్టివారిలో పాహియాను మొదటివాఁడు. ఇతఁడు క్రీ. శ. 3౯౯లో చీనానుండి బయలుదేటి తక్షశిల, పురుషపురములమీఁదుగ ౪౦౧ నాటికి హిందూదేశమునకు వచ్చెను. ఇచ్చట ముఖ్య బౌద్ధక్షేత్రములను సందర్శించుచు, పిటకగ్రంథములను సంపాదించుచు ౪౧౦ వఱకు నుండి, పిదప తామ్రలిప్తిగరమున నోడ యెక్కి సింహళమునకుఁ బోయి, యచట రెండేండ్లు గడపి, పిదప జావామీఁదుగ చీనాదేశమున కరిగెను. పాహియాను వ్రాసియుంచిన వృత్తాంతమువలన చంద్రగుప్త విక్రమార్కుని నాటి మత, సాంఘిక, రాజకీయస్థితి కొంత తెలియుచున్నది.

చంద్రగుప్త విక్రమాదిత్యుఁడు క్రీ. శ. ౪౧౫ లో గతించిన యనంతరమున అతని కొడుకగు మొదటి కుమారగుప్తుఁడు

రాజయి క్రీ. శ. ౪౫౫ వఱకు రాజ్యమేలెను. తన తాతవలె నితఁడును అశ్వమేధయాగము చేసెను. ఈతని రాజ్యకాలము మొత్తముమీఁద శాంతముగనే గడచినను కట్టకడపట మాత్రము పుష్యమిత్రులను శత్రువులవలన గుప్తరాజ్యమున కుపద్రవము సంభవించినది. ఈశత్రువిజృంభణకాలమున నీతఁడు పరమపదించెను.

పిదప అతని కుమారులలో నొకఁడగు స్కందగుప్తుఁడు క్రీ. శ. ౪౫౫ లో రాజ్యరక్షణభారము వహించి పుష్యమిత్రుల నోడించి రాజ్యమును గాపాడెను కాని త్వరలోనే గుప్త సామ్రాజ్యవిధ్వంసమునకు కారణములయిన హూణదండ యాత్ర లారంభ మయినవి.

హూణులు మధ్యఆసియాఖండవాసులు. గుంపులు కట్టి వీరు హిందూదేశము వాయవ్యదిశ నున్న పర్వతపు కను మలగుండ సింధునది వల్లపు మైదానములయందు ప్రవేశించి పంటలను పాడొనరించి, వల్లెలను, పట్టణములను కొల్లగొట్టి స్తూపారామదేవాలయాదులను నాశము గావించుచుండిరి. ఈకారణమున గుప్తులనాటి కలాసంపద యెంతయో మంటఁ గలసినది. స్కందగుప్తుఁడు సైన్యసమేతుఁడయి పోయి వారిని జయించి, విజయసూచకముగ విష్ణువిగ్రహాధిష్ఠితమయిన విజయస్తంభమును బ్రతిష్ఠించెను. ఈవిజయమువలన గుప్తసామ్రాజ్యమునకు తాత్కాలికముగ హూణోపద్రవ ముపశమించినను అది పూర్తిగ తొలఁగినదికాదు. ఈకష్టకాలముననే క్రీ. శ. ౪౩౭ లో స్కందగుప్తుని పరిపాలనము ముగిసినది.

స్కందగుప్తుని యనంతర మతని సోదరుఁడు పురగుప్తుఁడును (క్రీ. శ. ౪౬౭-౪౬౯), పిదప అతని తనయుఁడు నర-

సింహగుప్తబాలాదిత్యుడును (క్రీ. శ. ౪౬౯ - ౪౭౩), అటు
వెనుక అతని కుమారుడు రెండవ కుమారగుప్తుడును
(క్రీ. శ. ౪౭౩ - ౪౭౭) గుప్తసామ్రాజ్యమును పాలించిరి. కాని
సముద్రతరంగములవలె నొకదాని నొకటి వెన్నంటి వచ్చు
చుండిన హూణదండయాత్రలవలన స్కందగుప్తుని కాలమున
నుండియే గుప్తసామ్రాజ్యమునకు క్షీణదశ యారంభ
మయినది.

కుమారగుప్తానంతరము పేర్కొనఁదగిన గుప్తభూపతి
బుధగుప్తుడు (క్రీ. శ. ౪౭౭ - ౪౮౨). ఇతనికాలమున కింకను
గుప్తాధికారము తూర్పున బంగాళముననుండి పడుమట నధ
మము మాళవమువఱకుఁ జెల్లుచుండెను. శాసనములవలనను,
నాణెములవలనను బుధగుప్తునికిఁ బిదప కొందఱు గుప్తరాజులు
తెలియవచ్చెదరు కాని వారి రాజ్యకాలపరిమితియు, వారికిఁ
గల పరస్పరసంబంధమును అజ్ఞాతవిషయములు. క్రీ. శ.
౫౦౦ ప్రాంతమున నుండిన భానుగుప్తునికాలమున హూణులు
తొరమానుడను వాని నాయకత్వమున కాబూలు, గాంధార
ములను జయించి, గుప్తసామ్రాజ్యపశ్చిమభాగములపైఁ గవిసి,
తుదకు వానిని కబళించిరి. పురుషపురము మొదలు మధ్య
హిందూదేశమునందలి మాళవమువఱకుఁ గల దేశము
హూణుల యధికారముక్రిందకు వచ్చినది. పంజాబునందలి
శాకలనగరము వారికి రాజధాని. తొరమానుని యనంతరము
హూణుల కధిపతియైనవాడు మిహిరకులుడు. రాజ్య
తృష్ణతో ప్రాగ్ధక్షిణహిందూదేశములను వశపఱచుకొన
హూణులు మిహిరకులుని కాలమున నింకను గొప్ప ప్రయత్న
ములు చేసిరి.

ఈ సుదర్శమున ఆర్యధర్మపరిక్షణమున కొఱునుండి కత్తి దీసి ప్రసిద్ధి గన్నవారు ముఖ్యముగ నిరువురు వీరశిఖా మణులు కలరు. అం దొక్కఁడు సంయుక్తపరగణాలు, మగధ, గయప్రాంతముల రాజ్యమును నిర్మించుకొని మెల్లఁగ తలయెత్తు చుండిన మౌఖరివంశజుడగు ఈశానవర్మ. ఈతఁడును, ఈతని తనయుఁడు శరవర్మయు తూర్పు హిందూ దేశమును హూణు లబారిఁ బడకుండఁ గాపాడిరి. రెండవవాఁడు యశోధర్ముడు. ఇతని వంశమును గుఱించి కాని, తలిదండ్రులను గుఱించి కాని యేమియుఁ దెలియదు. ఇతఁడు హూణోపద్రవముననుండి దేశ మును రక్షింపనే యవతరించినట్లు కన్పట్టును. క్రీ. శ. ౫౩౦ ప్రాంతమున నితఁడు వారిని భయంకరసంగ్రామమునఁ దల యెత్తుకుండఁ గొట్టి యోడించి పాఱఁదోలెను. ఇతఁడు హిమా లయముమొదలు పశ్చిమసముద్రమువఱకుఁ బరిపాలించిన మధ్యహిందూ దేశవీరుఁ డని తెలియును. ఇతనిని గుఱించిన యితరవిశేషములు కాని, యితని తరువాతివారిని గుఱించి కాని యేమియుఁ దెలియదు.

మిహిరకులుఁడు పరాజితుఁడును, పరాభూతుఁడునై కాశ్మీరమున కరిగి, తుద కచ్చుటనే కాలవశత నొందెను. అతని యనంతరము హూణులు ణోఱలు తీసినపాము లైరి. పంజాబు, రాజపుత్రస్థానములం దటుతరువాత నందందు కొం దఱు హూణులు మిగిలియున్నను వారు కాలక్రమమున హిందూసంఘమునఁ గలసిపోయిరి.

గుప్తసామ్రాజ్యము విచ్ఛిన్నమైన యనంతర మాశ్విల ములమీఁద లేచిన రాజ్యములలో వలభీ, ధానేశ్వరరాజ్య ములు మాత్రమే పేర్కొనఁదగినవి. వలభీనగరము రాజధాని

చేసికొని మైత్రకవంశజులు సురాష్ట్రమును (కాశ్యపావంశదీప్త కల్పము) పాలించిరి. వలభీరాజ్యము విద్యులను బోషించి, వర్తకమును వృద్ధిపొందించినది. సింధుదేశముననుండి అరబ్బులు దండెత్తి వచ్చునంతవఱకు మైత్రకవంశజులు రమారమి మూడు వందలయేండ్లు తమ యధికారమును సాగించుచుండిరి.

గుప్తులయనంతరము త్తరహిందూదేశచరిత్రనాటకరంగమున ప్రధానపాత్రమును వినిపించినవారు ధానేశ్వరభూపతులయిన ప్రభాకరవర్ధనాదులు. వీరినిగుఱించి తరువాతఁ దెలిసికొనఁగలము.

దక్షిణాపథ రాజ్యములు

తామ్రశిలాశాసనములు, నాణెములు మొదలయిన చరిత్రసాధనములు పట్టుదలతో దక్షిణాపథచారిత్రము నింకను అల్లుచునే యున్నవి. చరిత్రపటమునకు కొనలు కానవచ్చుచున్న సమగ్రమును, అనుస్మృతమునయిన చారిత్ర మింకను కొఱతగనే యున్నది. ఒక్క విషయము మాత్రము స్పష్టము. ఉత్తరమున గుప్తసామ్రాజ్యమువలె, ఆంధ్రసామ్రాజ్యమునకుఁ బిదప, క్రీస్తుశకము మొదటిశతాబ్దాలందు దక్షిణాపథము నొక్క ఛత్రచ్ఛాయకుఁ దీసికొని రాఁగలరాజ్యమేర్పడలేదు. ఆంధ్రసామ్రాజ్యభూమిని కదంబ, పల్లవాది వంశములు స్వతంత్రరాజ్యములను వెలయించినవని యీవఱకే తెలువఁబడినది.

ఇట్లొకటి:— ఆంధ్రసామ్రాజ్యము విచ్ఛిన్నమయిన యనంతరము ప్రాగాంధ్రదేశమును ఇట్లొకటి, పల్లవులు, శాలంకాయనులు ఆక్రమించుకొనిరి. వీరిలో ఇట్లొకటి

కృష్ణ కుత్తరమునఁ గల దేశమున కధిపతు లయిరి. కాలక్రమమున వారిరాజ్యము గుంటూరుజిల్లా వాయవ్యభాగమునకును వ్యాపించినది. వైదికమతాభిమానులయి వేదోక్తమహాదానములను, క్రతువులను గావించినను వీరు జనాదరణపాత్రమై వర్ధిల్లుచుండిన ఔద్ధమతము నాదరించి పోషించిరి. జగ్గయ్యపేట, నాగార్జునునికొండ మొదలగుచోట్లఁ గానవచ్చిన స్తూపరాజములు, విహారములు మొదలయినవి ఈ యిక్ష్వాకువంశజుల కాలమున నిర్మితములైనవి. ఆంధ్రులకాలమునం దమరావతి వలె నాగార్జునునికొండ ప్రాంతము ఇక్ష్వాకుల కాలమున ఔద్ధమహాక్షేత్రముగఁ బ్రసిద్ధిఁ గాంచి, దూరస్థములయిన కాశ్మీర, గాంధార, చీనా, వంగ, వనవాసి, యవన, ద్రమిళాది దేశములనుండి యాత్రికుల నాకర్షించినది. చరిత్రమునకు హిందూమతముల, వీరపురుషదత్తాదులగు నిక్ష్వాకునృపాలురు కొందఱు తెలియవచ్చినను వారిని గుఱించి విశేషము లేవియుఁ దెలియవు.

పల్లవులు:—వీరు కృష్ణానదికి దక్షిణమున నుండు ప్రాకృముద్ర తీరస్థదేశము నాక్రమించుకొని కాంచీపురము రాజధానిగ రాజ్యమేలిరి. సముద్రగుప్తునిచేత నోడింపఁబడిన విష్ణుగోవుడు పల్లవవంశజుడే. దక్షిణాపథమున పల్లవులు బ్రాహ్మణమతము నుద్ధరించి వైదికధర్మమును బోషించిరి. క్రీస్తుశకము తొమ్మిదవ శతాబ్దిని చోళు లాక్రమించుకొనునంతవఱకు కాంచీపురప్రాంతము పల్లవులవశముననే యుండెను. ఏడవ శతాబ్దికి పూర్వము వీరి చారిత్రమున విశేషము లేవియుఁ దెలియవు.

శాలంకాయనులు:— వీరు క్రీస్తుశకము నాలుగవ శతాబ్ది మధ్యనుండి వేంగియనుపేరఁ బరఁగు కృష్ణా, గోదావరి

మధ్యస్థమయిన సముద్రతీరస్థాంధ్రదేశమును పాలించిరి. ఈ వంశమునందలి హస్తివర్మను సముద్రగుప్తుడు తన దక్షిణ దిగ్విజయయాత్రయం దోడించి మరల నాతనిరాజ్యము నాతనికిచ్చివేసెను. హస్తివర్మకు బిదప శాలంకాయనవంశజు లొక శతాబ్దికాలము వేగిదేశమును పాలించిరి. పెదవేగి వీరికి రాజధాని. వీరి యనంతరమున వేగిదేశము వాకాటకుల సాయమున విజృంభించిన విష్ణుకుండివంశజుల వశమయినది.

వాకాటకులు:— క్రీస్తుశకము నాలుగవ శతాబ్ది యారంభమున వాకాటక వంశపతాకయైన వింధ్యశక్తి కుమారుడు మొదటిప్రవరసేనుడు బేరారుప్రాంతమున వాకాటకరాజ్యమును స్థాపించెను. ఇతఁ డశ్వమేధాదియాగములుచేసిన మహారాజు. ఈవంశమునందలి మొదటి పృథ్వీసేనుడు కుంతలమును జయించి రాజ్యమును దక్షిణమున కృష్ణానదివఱకు విస్తరిల్లజేసెను. పశ్చిమక్షత్రపరాజ్యము వాకాటకరాజ్యమునకు పడుమఱి యెల్ల యైనది. మొదటి పృథ్వీసేనుని కొడుకగు రెండవ రుద్రసేనుడు గుప్తచక్రవర్తియగు రెండవ చంద్రగుప్తవిక్రమాదిత్యుని కూతురు ప్రభావతీగుప్తను పరిణయమాడెను. వాకాటకరాజ్య మాఱవ శతాబ్ది నస్తమించినది. వర్ధిల్లిన రెండు శతాబ్దులకాలము నీ వంశమువారు వాఙ్మయమును సాకి, కళలను పోషించి సుందరములయిన గుహలను, ఆలయములను గట్టించిరి.

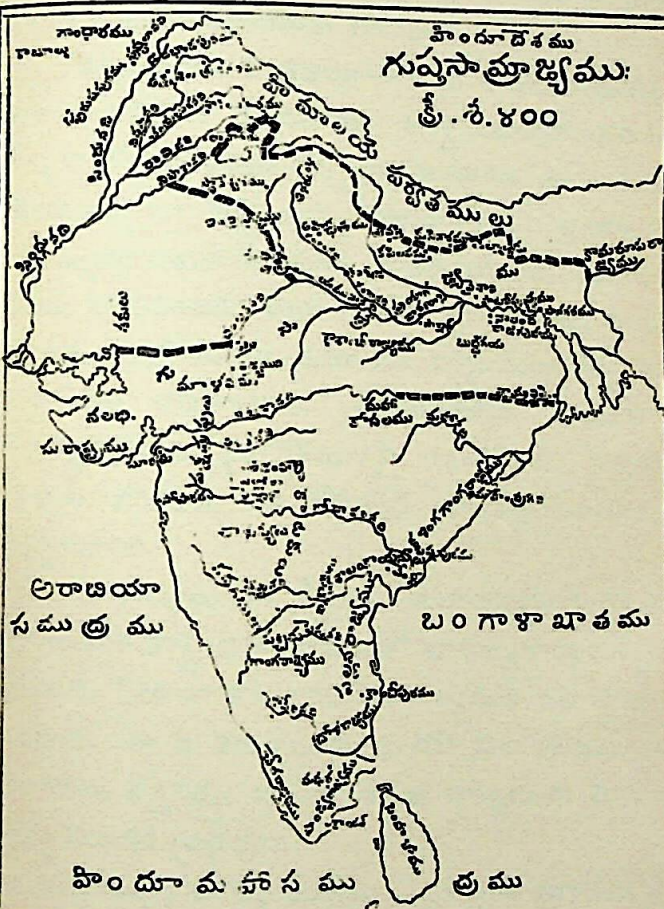
కడంబులు:— బెళగాం, ధార్వాడ, మైసూరు సంస్థానపు వాయవ్యప్రదేశముల నేలినవారు వీరు. వీరికి వైజయంతి (ఇప్పటి వనవాసి) రాజధాని. బ్రాహ్మణుడయిన మయూరశర్మ వేదవిద్య నభ్యసించి కాంచీపురమున కరుగ, నచ్చట పల్లవులతో గలిగిన వివాదమున నవమానితుడయి

బ్రాహ్మణమునఁ బగ తీర్చుకొనలేక, శాస్త్రములను విడిచి శాస్త్రములను జేపట్టి ఖాత్రము నవలంబించి కదంబరాజ్యమును స్థాపించెను. ఇతఁడే కదంబవంశమునకు మూలపురుషుఁడు. వీరికి పల్లవులతో నొకవైపు, వాకాటకులతో నొకవైపు పెక్కు సంగ్రామములు జరిగినవి. అయినను వీరికి వాకాటకులతోను, పడుమటి గంగవంశజులతోను సంబంధ బాంధవ్యములును కలవు. ఆటవశతాబ్దిని విజృంభించిన చాళుక్యవంశమువలన ఈ కదంబరాజ్యమున కాఘాతము తగిలినది. నాటనుండి వీరు చాళుక్యులకు సామంతులయిరి. బ్రాహ్మణులయినను కదంబులు జైనమతమును పోషించి, జినాలయములకు పెక్కు దానములు కావించిరి.

గాంగులు:— దక్షిణాపథమున పరిపాలనము నెఱపిన గాంగవంశములు రెండు. వీనిలో నొక వంశమువారు కళింగమునకును, మఱియొక వంశమువారు మైసూరుదేశమునకు నేలిక లైరి. కళింగగాంగులను తూర్పుగాంగులని, మైసూరుగాంగులను పశ్చిమగాంగు లని చరిత్రమున వ్యవహరింతురు. కళింగగాంగులకు కళింగనగరము (గంజాం జిల్లా, పర్లాకిమిడి తాలూకా, ముఖలింగము) రాజధాని. గాంగశకమని కళింగగాంగు లొకశకము స్థాపించిరి. ఈ శక మెప్పుడారంభమైనదో ఇంకను తేలలేదు. తూర్పుగాంగులు క్రీస్తుశకము పదునైదవ శతాబ్దివఱకు కళింగమును పాలించుచుండిరి.

పశ్చిమగాంగరాజ్యము మైసూరి కు త్తరముననుండి దక్షిణమున కావేరివఱకు వ్యాపించినది. వీరి రాజ్యారంభకాలము కూడ ఇంకను నిశ్చితము కాలేదు కాని వీరు కదంబులకు సమకాలికు లనుట ధ్రువము. పశ్చిమగాంగదేశమునకు గంగ

హిందూదేశము
గుప్తసామ్రాజ్యము:
శ్రీ.శ.౪౦౦

వాడియని పేరు. కావేరీ తీరమునఁ గల తలకాడు పశ్చిమ గాంగులకు మొదటి రాజధాని. వీరు జైన, బ్రాహ్మణమతములు రెంటిని సమానముగ ఆదరించిరి.

విష్ణుకుండి వంశజులు:— వీరు శాలంకాయనులకుఁ బిదప వేఁగి దేశము నేలినవారు. అశ్వమేధాదియాగములను జేసి బ్రాహ్మణమతమున కాశ్రయ మొనఁగిరి. ఈ వంశమునఁ దెలియవచ్చువా రెనమండ్రు రాజులు కలరు. వాకాటకనంబంధముప్రభావమున వీరుకూడ నుండరములయిన గుహాలయములను దొలిపించిరి. బెజవాడ, మొగల్రాజపురము, ఉండవల్లి గ్రామములందలి గుహాలయములను నిర్మించినవా రీవిష్ణుకుండి భూపతులని చరిత్రకారుల యభిప్రాయము. ఏడవశతాబ్దిని చాళుక్యవంశజులు ప్రాగ్దేశములపై దండెత్తివచ్చి, విష్ణుకుండి ప్రభువుల నోడించి, వేఁగి దేశమున చాళుక్యపరిపాలనమును ప్రతిష్ఠాపించిరి.

చాళుక్యులు:— క్రీస్తుశక మయిదవశతాబ్దియంతము ననో ఆఱవశతాబ్ది యారంభముననో చాళుక్యరాజ్యము స్థాపితమయినది. వీరికి వాతాపి (నిజాము రాజ్యమునందలి బాదామి) రాజధాని. ఈ వంశమునందలి మొదటి పులకేశయు, అతని కుమారులు కీర్తివర్మ, మంగభేళులును రాజ్యమును విస్తరింపఁ జేసిన మొదటి ప్రభువులు.

పాండ్య, చోళ, కేరళులు:— క్రీస్తుశక మాత్రేడు శతాబ్దాలకుఁ బూర్వము వీరి చరిత్రమును గుఱించి తెలిసికొనుటకుఁ గల ప్రధానాధారము క్రీస్తు శకము మొదటిశతాబ్దాల నాటి వనఁబడు 'సంగము' గ్రంథములు. ఈ గ్రంథములవలనఁ దెలియవచ్చు పాండ్యరాజు లిరువదిమందివఱకుఁ గలరు. అట్లే కరి

కాలచోభుడు మొదలగు చోళరాజులును పెక్కురు గలరు. శాసనప్రమాణలబ్ధము లయిన పాండ్య, చోళవంశజుల చారిత్రములు క్రీస్తుశక మాటవ, యేడవ శతాబ్దాలనుండి కాని తెలియరావు.

గుప్తులనాటి హిందూ దేశము

“ఇంతటనుండి బౌద్ధపదము నందువఱకు నేను భారతేతర దేశమున జన్మింపకయందునుగాక.”

సాహాయానుతో హిందూ దేశమున కరుదెంచిన యొక చీనాదేశబౌద్ధభిక్షువు పలుకు లివి. హిందూ దేశమునందలి బౌద్ధవాఙ్మయమును జూచి నివ్వెరపోయి, తన దేశమునఁ గల వాఙ్మయదాఠిద్రవ్యమునకు వెతచెంది నిర్వేదముతో, నిట్టూర్పుతోఁ బలికిన మాట లివి. పుట్టిన నిచ్చటనే పుట్టవలె నని విదేశీయులచేతఁ గూడ నిర్వేదముతోఁ బలికించిన కాల మది యెంతటి ప్రభావమహితమోకదా! పరాక్రమసంపన్నులయిన రాజులు దిగ్విజయసూచకముగ అశ్వమేధయాగము చేసి మహారాజు లయిరి. మహారాజులు కవిరాజు లైరి. శైవ, వైష్ణవ మతముల కీకాలము తల్లివేటు; బౌద్ధ, బ్రాహ్మణ వాఙ్మయముల కది ముమ్మరమయిన పూతకాటు. గుప్తులనాటి హిందూ దేశ సాభాగ్న్య మట్టిది: స్వర్ణయుగ మది.

మతము:— ఈకాలమున యజ్ఞ యాగాదులకు వెనుకటి ప్రాముఖ్యము తగ్గినది భక్తిప్రధానములయిన శైవ, వైష్ణవములు వైదికమతము లయినవి. శివ, విష్ణువులతో పాటు బ్రహ్మకును, సూర్యునికినిగూడ పూజ యేర్పడినది. త్రిమూర్తులగు బ్రహ్మ,

విష్ణు, శివులకు సంబంధించిన గాథలు గ్రంథస్థములయి పురాణ వాఙ్మయము ప్రబలినది. శక్తిపూజకూడ విస్తరిల్లినది. పూజా విధివిధానాదులకు వైష్ణవమునకు 'పాంచరాత్ర సాహితలు'ను, శైవమునకు 'శైవాగమములు'ను, శాక్తమునకు 'తంత్రములు'ను ప్రమాణగ్రంథము లయినవి. భక్తికి దక్షిణహిందూ దేశము సారవంతమయినక్షేత్ర మయినది. ద్రవిడదేశమున శివ భక్తులు, విష్ణుభక్తులు అనేకు లుదయించి శైవ, వైష్ణవ గాథలను పాడి శివ, కేశవులను సంస్తుతిచేసిరి. భక్తశిఖామణులుగ చెప్పఁదగినవారు శైవమున అఱువదిమువ్వరును (అఱువత్తుమూరు), వైష్ణవమున పండ్రిండుగురును (పన్నిద్దఱు) గలరు. అఱువదిమూవురు శైవ భక్తులకు నయనారు లని, వైష్ణవభక్తులకు ఆళ్వారు లని పేరు. వీరిలోఁ గొందఱీకాలపువారు. తమిళ భాషను గల పన్నిద్దఱాళ్వారుల వైష్ణవ స్తోత్రములు 'ద్రవిడవేద' మనఁబడు 'నాలాయిర దివ్య ప్రబంధము'న సంకలితము లయినవి. కొందఱు శైవభక్తులు రచించిన శివస్తోత్రములు 'తిరుత్తోండర్ తొమ్మై', 'తిరుప్పాట్టు', 'తేవారము', 'తిరువాచకము' లను పేరఁ బరఁగుచున్నవి. తరువాతికాలమున పై విధమున మార్పులు చెంది పునగుద్భుతమయిన బ్రాహ్మణమత మిప్పటి హిందూమతముగ వర్ణింపబడినది.

ఉత్తరహిందూ దేశమున పర్యటనము సలిపిన పాహియాను ఈకాలమున నచట బౌద్ధ మెట్లుండినది తెలిపినాడు. బుద్ధుఁడు శిరోజములు, గోళ్లు కత్తిరించుకొనినచోట్లని, ఆహారము గైకొనినచోటని, నిద్రించినచోటని, తుదకు బుద్ధుని నీడ పడినచోటని — ఇట్లేదో యొక కారణమున పెక్కుస్థలములు పవిత్రములుగ పరిగణింపఁబడి, బౌద్ధక్షేత్రము లనేకములు వెలసి

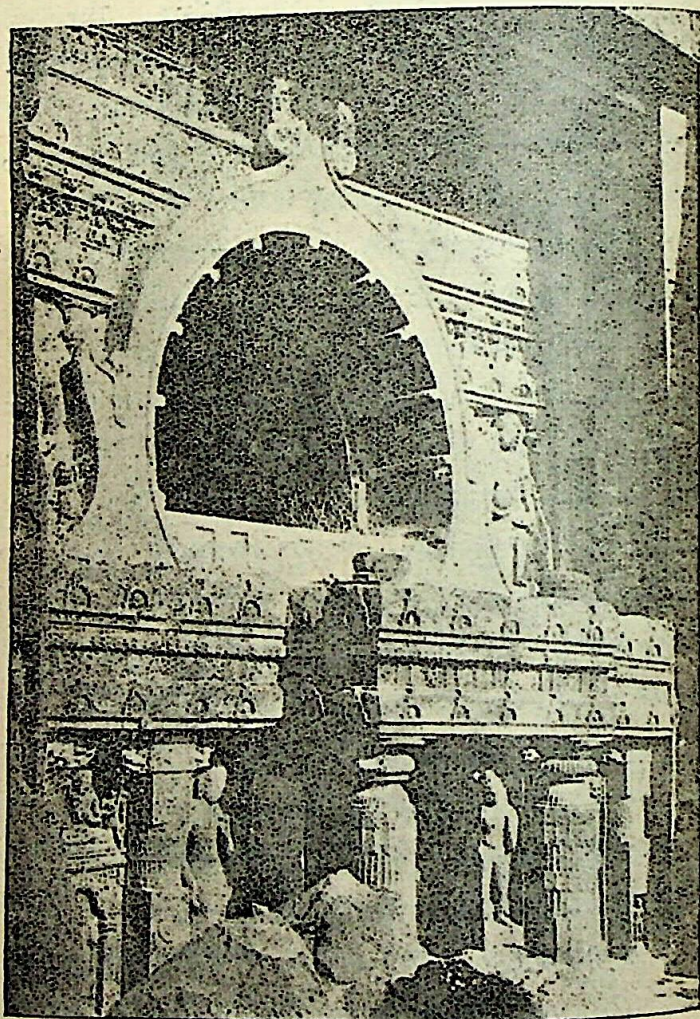
నవి. ఈ స్థలపవిత్రతకు కేవల మొకబుద్ధుడే కాక, ప్రత్యేక బుద్ధులు, బోధిసత్వులు, తుదకు బుద్ధుని శిష్యులకూడ కారణ భూతు లయిరి. అట్టిస్థలము లన్నిట స్తూపములు వెలసి, ఉత్తర హిందూస్థానము బౌద్ధస్తూపారామ మయినది. హీనయాన, మహాయానములు రెండును సమముగ వర్ధిల్లినవి. మహారాజులు, వైశ్యులు మున్నగువారు బౌద్ధభిక్షువులకు విహారములు కట్టించి వాని పోషణమునకు గృహారామక్షేత్రాదులను దాన మొనఁగుచుండిరి. సన్న్యాసులు, భిక్షువులు, యతులు మొదలగువారిని సత్కరించుటకు ధర్మశాలలు పుట్టినవి. బుద్ధ, బోధిసత్వులకు పూజలే కాక పర్వ, రథోత్సవాదులు మొదలైనవి నియతములైనవి. ఈవిధమగు పూజోత్సవాదికల్పనమ వలన బాహ్యముగ హిందూ, బౌద్ధమతముల కంతరము తగ్గి యవి రెండును పరస్పరము సన్నిహితము లగుచుండెను. హిందూ మతముకూడ ప్రజాకర్షణమునకు బౌద్ధము సనుకరించి, అందలి గుణవిశేషముల నేరి తనలోఁ గలుపుకొనుచుండెను. దక్షిణ హిందూదేశమున శైవ, వైష్ణవములకును, జైనమునకును తీవ్రమయిన పోరాటము సంభవించినది.

భాష, విద్య:—బౌద్ధయుగమున ప్రాకృతభాషలు వర్ధిల్లినవి. అశోకవర్ధనునినాటనుండి ఇక్ష్వాకువంశజుల కాలమువఱకు రాజశాసనములుకూడ ప్రాకృతభాషయందుండెను. మొదటి పల్లవ, శాలంకాయనరాజుల శాసనములును ప్రాకృతముననే కలవు. కాని గుప్తులనాటనుండి మార్పు కలిగినది. బ్రాహ్మణ మతపునరుద్ధరణముతో సంస్కృతభాషకు ప్రాముఖ్యము కలిగినది. సముద్రగుపుని దక్షిణదిగ్విజయకాలమే ప్రాకృతభాషా శాసనములకు కడపటియెల్ల యని శాసనపరిశోధకుల యభి

ప్రాయము. కావ్యరచనమున కశ్వసూక్ష్మమునైన వచన
గుప్తులకాలమునాటికి రాచబాటయై యీ కాలమున గొప్ప
కావ్యవిలసనము కన్పట్టినది. సంస్కృతమున మేలయిన
కావ్య, నాటక, శాస్త్రము లీ కాలముననే యుదయించినవి.
బాలచరితము, ఊరుభంగము మొదలయిన పెక్కునాటక
ములు రచయించిన భాసమహాకవియు, మృచ్ఛకటిక మనునాట
కమును రచయించిన శూద్రకమహాకవియు నీ కాలమువారు.
ఈనాటకములకు తరువాత వచ్చినవి కాళిదాసమహాకవి విరచిత
ములయిన శాకుంతల, మాళవి కాగ్నిమిత్ర, విక్రమోర్వశీ ము
ములు. కాళిదాసమహాకవి రెండవ చంద్రగుప్త విక్రమాది
త్యునియొక్కయు, అతని తనయుడు కుమారగుప్తునియొక్కయు
ఆస్థానాలంకారముగ నుండి పైనాటకములనే కాక, రఘువంశ,
కుమారసంభవ కావ్యములనుగూడ రచించెను. ఆర్య
భట్టుడు గణితశాస్త్రమును, నరాహమిహిరుడు 'బృహత్సం
హిత' యను పేర ఖగోళశాస్త్రమును రచయించినది క్రీస్తుశక
మాఱవశతాబ్దికి పూర్వముననే. వైద్యశాస్త్రవిజ్ఞానముగూడ
గుప్తులకాలమున వృద్ధిచెదినది. దక్షిణాపథమునందలి రాజ
వంశములుగూడ గుప్తరాజప్రభావమున నూతనహిందూ
మతమున కండయై నిలిచి, ఆర్యసాస్కృతిని, సంస్కృతవాఙ్మ
యమును పోషించినవి. కిరాతార్జునీయకర్తయగు మహాకవి
భారవి కాంచీపురపల్లవుల యాస్థానకవి.

బౌద్ధవిహారములును, సంఘారామములును గొప్ప
విద్యావీథములు. విద్యావీథముగఁ దనపేరు నిప్పటికి నిలబెట్టు
కొనుచు వచ్చినది తక్షశిల. వారణాసి, ఉజ్జయిని, వలభి,

నాలందలు ఈ కాలమునాటి పేరు మోసిన విద్యాపీఠములలో
నగ్రగణ్యములయినవి.

అజంతా చైత్యమందిర ముఖభాగము

చిత్రకళ:— భారతభూమిని బౌద్ధమతము చిగురించిన నాటనుండి ఆ క్రొంజిపురులోని రాగ మయి రంజిల్లినది చిత్రకళ. దాని ప్రారంభదశనుగుఱించి మన కేమియుఁ దెలియదు కాని, క్రీస్తుశకము కనువిచ్చి చూచునాటికే అది యాంధ్రుల యాదరణమున గడికట్టి యేపాఠినది. అజంతా (నిజాంరాజ్యమునందలి ఫరీద్పూరసమీపమునఁ గలదు), బాఘ్ (గ్వాలియరు రాజ్యములోనిది) విహారములయందుఁ గానవచ్చు ఆలేఖ్యములే హిందూదేశమున ఇప్పటివఱకు మనకు మిగిలియున్న ప్రధానబౌద్ధచిత్రకళావశేషములు. అజంతా, బాఘ్ గుహలయందలి గోడలమీఁదఁ గల చిత్రములు కాలము రాపిడి చేత నలిగి చాలవఱకు నశించినను, నాటి చిత్రకారు లతివ్రతి భావంతు లని, చిత్రకళ కడు స్రశేస్త మయినదని యనుట కాయుదాహరణములే చాలును. అజంతాగుహల గోడల మీఁద ఆంధ్రుల యాదరణమున వ్రాయఁబడిన చిత్రములు (కుడ్యచిత్రములు) కొన్ని రీతియందు ప్రధానముగ అమరావతీశిల్పము ననుకరించుచున్నవి. ఆంధ్రులకుఁ బిదప నీ గుప్తయుగముననే చిత్రకళ పురివిప్పి నాట్యము చేసినది. ఈ కాలమున వాకాటకులు మొదలయినవారు గుహలు దొలిపించి కుడ్యచిత్రములు వ్రాయించి, చిత్రకళను నవయావనన పూర్ణముగా దిద్దిరి. క్రీస్తుశకము నాలుగైదు శతాబ్దులనాటి కుడ్యచిత్రములు (Frescoes) అజంతాగుహలయం దనేకములు కానవచ్చును. బాఘ్చిత్రము లింకను గొంత కాలమునకుఁ దరువాతి వని చిత్రకళావిదుల యభిప్రాయము.

వాస్తు, శిల్పములు:—దేశమునఁగలిగిన మతవిషయకసంఘటనమునకును, ప్రజలలోఁ గలిగిన భక్తిత్వస్థకును ఫలితముగ

సుందరశిఖరాలంకృతములయిన దేవాలయములు, సంఘా
రామములు, పర్వతగుహాలయములు అనేకములు నిర్మితమయి
నవి. గుహాలయనిర్మాణమునందలి విన్నాణ మతిశయించి,
తీర్పు తీరువలకు మధురిమ యబ్బి తదాలయములు మనోజ్ఞము
లయినవి. తత్ శిల్పమునకు సౌకుమార్యపుజిగి కలిగి యది
మనోహరమయినది. రాజాదరణమున గుప్తయుగమున దేవా
లయవాస్తు, శిల్పకళ లభివృద్ధి చెందినవి. ఆ నాటి కళాని
ధానము లనేకములు హూణులు మొదలగు విదేశీయుల
విధ్వంసకత్తువలకు బలియయినవి. అయినను సార్నాథ్ మొదల
యిన యుత్తరహిందూదేశమునందలి పెక్కు స్థలములను
త్రవ్వగా 'గుప్తకళాసంప్రదాయ'ము ద్రితము లయినశిల్ప
కృతు లనేకములు బయలుపడినవి. నాటిదేవాలయనిర్మాణ
మున శిఖర మొక విశిష్టలక్షణము.

సాంఘిక స్థితి :—పాహియాను హిందూదేశమున కరు
చెంచిననాటికి హిమాలయప్రాంతమునందలి నగరములు నిర్జ
నము లైనవి. కపిలవస్తు, కుసినారము, రాజగృహము, గయల
యం దెవ్వరో కొందఱు జౌద్ధభిక్షువు లున్నను సాధారణముగ
నవి జనవిహీనములే యనవచ్చును. కాని భాగ్యభోగ్యములతో
తులతూగు పెక్కునగరములతో విలసిల్లుచుండినది మగధ.
రాజపరిపాలనము సౌష్ఠవము గలిగి యొప్పుచుండెను. మార్గ
ములు చోరభయము లేక సుగమము లయినవి. నేరముతీవ్రత
ననుసరించి దండుగ విధింపబడుచుండెను. ఉరిశిక్షయే లేదు.
రాజుపై తిరుగఁబాటునకు మాత్రము శిక్షగ కుడిచేతిని ఖండించు
వారు. వర్ణవ్యవస్థ చిక్కఁబడినది. సంఘ మభిమానింపక
పోయినను అంతర్వర్ణవివాహములు జరగుచునే యుండెను.

రాజులు, సంపన్నులు మొదలయినవారు విహారములకు, భిక్షువులకు గృహారామక్షేత్రములను దాన మొసంగువాడు. ఇట్టి దానశాసనములను రాగిపట్టాలమీఁద వ్రాయుచుండిరి. విహారములకు, శ్రమణులకు దానములు చేయుట పుణ్యకార్య మయినది. దేశమున జీవహింస అంతరించినది. కసాయిదుకాణములు గగనకుసుమము లయినవి. పాటలీపుత్రమున ప్రజలును, భాగ్యవంతులును నెలకొల్పిన ధర్మవైద్యశాల లుండెడివి. కుల, వర్ణ వివక్ష లేక రోగుల నందుఁ జేర్చుకొనువారు. వారి కాహారమును, వైద్యమును ఉచితము. వైద్యులు శ్రద్ధతో వైద్యము చేయుచుండిరి. వ్యాపారము వృద్ధిచెందినది. వర్తకశ్రేణుల సంఖ్య పెరిగినది. దేశము గుప్తపరిపాలనకాలమున పాడి పంటల కిరవయినది.

హర్ష సామ్రాజ్యము

క్రీస్తుశక మాటవశ తాబ్దీయందలి హూణదండయాత్రలవలన ఉత్తరహిందూస్థానమునందలి రాజకీయవాతావరణము చాల కలవరము చెందినది. ప్రాతరాజ్యము లంతరించినవి; క్రొత్తవి మొలకలెత్తినవి. పంజాబు, రాజపుత్రస్థానము, బ్రాచి మొదలయిన దేశములయందు హూణులు స్థిరపడి, స్వతంత్రరాజ్యములను స్థాపించుకొనిరి. వీరు కాలక్రమమున హిందూమతావరణమునఁ జేరి, సుక్షత్రియులుగ పరిగణింపఁబడి దేశీయులలోఁ గలసిపోయిరి

మగధ, మాళవములం దింకను గుప్తవంశజు లచ్చటచ్చట తమ యేలుబడిని సాగించుచుండిరి కాని యీ కడపటి గుప్తభూపతుల చారిత్రము మనకు బాగుగఁ దెలియదు.

తుదకు వారి కేకొంచెమో యధికార, బల, గౌరవము లి. కను
మిగిలి యుండిన నవి క్రమముగ రాజకీయరంగమున ప్రాముఖ్య
మును బడయుచుండిన మాఖరి, గౌడభూపాలురవలన భగ్నము
లయినవి. మాఖరులును, గౌడులునుగూడ మొదట గుప్త
వంశజులకు సామంతులుగ నుండి, వారి బలాధికారములు నన్న
గిల్లుచుండిన కాలమున ప్రబలు లయిరి. తమ రాజ్యమును పెంపు
చేసికొనునందర్భమున మాఖరులకు బంగాళమునందలి గౌడు
లతోను, మాళవమునందలి గుప్తులతోను పెక్కుసంగ్రామ
ములు జరగినవి. మాఖరివంశమున నాలవరాజు ఈశానవర్మ.
ఇతఁడు ప్రబలుఁడయి మహారాజాధిరాజుబిరుదమును వహిం
చెను. ఇతఁడును, ఇతని కుమారుఁడగు శర్యవర్మయుఁగూడ
హళాణులతోడి సంగ్రామములందు పాలుగొని పేరువహించిరి.

క్రీస్తుశక మాటవశతాబ్ది చివరిభాగమున స్థానేశ్వర
మున నొక స్వతంత్రరాజ్య ముఁదయించినది. దీనిని పాలించిన
రాజులలో ప్రభాకరవర్ధనుఁడు ప్రముఖుఁడు. పరాక్రమవంతుఁ
డయిన యితఁడు పూర్వ, పశ్చిమములుగఁ దన రాజ్యమును
వ్యాపింపఁ జేసికొని మహారాజాధిరాజుబిరుదమును ధరించెను.
ఇతనికి రాజ్యవర్ధనుఁడు, హర్షవర్ధనుఁడు అని యిరువురు
కుమారులును, రాజ్యశ్రీ యని యొకకూఁతురు నుండిరి. ప్రభా
కరవర్ధనుని కాలమునఁగూడ హళాణులు రాజ్యతృప్తి తీరక
ప్రాగ్రాజ్యములపయి దండెత్తి వచ్చుచుండిరి. ఈ దండయా
త్రలయందు రాజ్యవర్ధన, హర్షవర్ధను లిరువురు తఁడ్డికి బాసట
యయి హళాణులతోఁ బోరాడి కడు పరాక్రమవంతు లని పేరు
గాంచుచుండిరి. తన రాజ్యమునకు బలిమియు, భద్రతయు
జేకూరుటకయి ప్రభాకరవర్ధనుఁడు తన తనయ రాజ్యశ్రీని

మాఖరి శర్వవర్మ వంశజుడయిన గ్రహవర్మకిచ్చి పరిణయము
కావించి పొరుగురాజులయిన మాఖరులతో సంబంధము కలి
పెను. తమ శత్రువయిన గ్రహవర్మ స్థానేశ్వరప్రభువులతో
సంబంధము కలిపి బలవంతుఁ డగుటఁ గాంచి గౌడభూపతియ
యిన శశాంకుఁడు మాళవమున పరిపాలనము నెఱపుచుండిన
దేవగుప్తునితో నెయ్యము కలిపెను. క్రీస్తుశక మేడవశతాబ్ది
ఆరంభమున ఈ రెండువక్షములే రాజకీయముగ ప్రాము
ఖ్యము వహించినవి.

క్రీ. శ. ౬౦౮ ప్రాంతమున హళాణు లింకొకమాటు
విజృంభించి, తన రాజ్యమును వాయవ్యశను మాగ్గొని
నష్టాడు ప్రభాకరవర్ధనుఁడు హర్ష వర్ధనుని తోడిచ్చి రాజ్యవర్ధ
నుని వారిపైఁ బంపెను. రాజ్యవర్ధనుఁడు శత్రువులతోఁ బోరాడు
చుండినకాలమున ప్రభాకరవర్ధనుఁడు వ్యాధిగ్రస్తఁ డయ్యెను.
ఈ సమాచారము తెలిసి హర్షుఁడు రాజధాని కరుదెంచెను.
తన సోదరుఁడు తిరుగ వచ్చువఱకు తండ్రిమరణానంతరము
హర్షుఁడే రాజ్యవ్యవహారములను జక్కఁబెట్టుచుండెను. శత్రువు
నోడించి రాజ్యవర్ధనుఁడు స్థానేశ్వరమునకు వచ్చి రాజ్యభార
మును వహించిన కొలఁదికాలమునకే మాళవ దేవగుప్తుఁడు
ప్రభాకరవర్ధనుని మరణవార్త విని నిర్భయముగ మాఖరిరాజ
ధానియయిన కన్నోజను ముట్టడించి, గ్రహవర్మను కడతేర్చి,
సంకెలలువైచి రాజ్యశ్రీని కారాగారమున నుంచెను. వెంటనే,
రాజ్యవర్ధనుఁడు తన సోదరి రాజ్యశ్రీకి జరగిన యవమానమునకు
పగఁదీర్చుకొనఁదలఁచి సైన్యముల నాయత్తవఱచుకొని వెల్లి
మాళవాధీశునితోఁ దలపడి ఆతని నోడించెను కాని యితలో
దేవగుప్తునికి సాయముగ వచ్చిన శశాంకుఁడు మాయోపాయ

మున రాజ్యవర్ధనుని జంపించెను. భర్తయు, సోదరుడును గలిచుటంజేసి యాశాకిరణమును గానక రాజ్యశ్రీ పట్టాచెఱునుండి తప్పించుకొని వింధ్యాటవుల కరిగెను.

రాజ్యవర్ధనుని మరణానంతర మతని మంత్రివర్గమువారతని సోదరుడయిన హర్షవర్ధనునికి సింహాసన మొసంగిరి. క్రీ. శ. ౬౦౬ లో సింహాసన మెక్కిన వెంటనే హర్షవర్ధనుని దృష్టి తన సోదరివైపు తిరిగినది. ఆటవికుల సాయమున హర్షుడు వింధ్యాటవులం దొక్కయెడ అగ్నిప్రవేశముఁ గావించి యాత్మహత్య చేసికొనుటకు సంసిద్ధముగ నున్న రాజ్యశ్రీ నన్వేషించి పట్టుకొని తీసికొని వచ్చెను. నాటనుండి కన్నోజ, స్థానేశ్వరరాజ్యములు రెంటికి హర్షుడే యధిపతి యయ్యెను. పరిపాలనకార్యమున రాజ్యశ్రీ హర్షునికిఁ దోడ్పడుచుండెడిది.

పిదప హర్షుడు తన సోదరుని మరణానంతరమున రాజ్యమునఁ గలిగిన యల్లరుల నణచి పరిపాలనమును జక్కఁ దిద్ది పిదప మాళవ, గౌడ భూపతులనే కాక ఉత్తరహిందూస్థానమునందలి మేటియోధులగు రాజుల నందఱ జయించి యేకచ్ఛత్రముగ పరిపాలనము నెఱవలెనను కోరికతో ౫,౦౦౦ ల గజబలమును, ౨౦,౦౦౦ ల అశ్వసైన్యమును, ౫౦,౦౦౦ ల కాల్యులమును సిద్ధముచేసి రణభేరి మ్రోగించెను. ఆట సంవత్సరములకాల మాత్రం జైత్రినక త్తి దింపకుండ పోరాడెను. ఈ కాలమున ఆతఁడు 'సాధింపనిదుర్గము లేదు; జయింపని సంగ్రామము లేదు. అట్టిది ఆతని మగఁటిమి. ఆతని యనుపమానప్రతాపమునకు వాయవ్యదిశ పంజాబుననుండి తూర్పున అస్సామునఱకుఁ గల యుత్తర హిందూదేశము పాదక్రాంతమయినది. ఇట్లాతఁడు రాజ్యమును విస్తరింపఁజేసి గజదళము నలు

వదివేలవఱకును, కాల్యలమును లక్ష వఱకును హెచ్చించెను. దూరస్థములయిన నేపాళము, కామరూపము (అస్సాము), కాశ్యవాడద్వీపకల్పము నందలి వలభి మొదలగు రాజ్యములు — అన్నియు హర్షచక్రవర్తి యధికారమున కెఱిగి, కప్పములు చెల్లించినవి. ఉత్తరహిందూస్థానము నీవిధమున నేకచ్ఛత్రముగఁ బరిపాలించిన కడపటిచక్రవర్తి యీతఁడే.

ఉత్తరహిందూస్థానముతోఁ దనివి సనక హర్షుఁడు దక్షిణాపథమునుగూడ సాధింప దండు వెడలి, క్రీ. శ. ౬౨౦ ప్రాంతమున నాతాపి (బాదామి) రాజధానిగ దక్కను దేశము నేలుచుండిన చాళుక్య క్షీరవర్మ కుమారుఁడగు సత్యాశ్రయ రెండవ పులకేశిమహారాజు నెదుర్కొనెను; కాని పరాజితుఁడయి నర్మదానదిని తన రాజ్యమునకు దక్షిణపు టెల్లగ నంగీకరింపవలసినవాఁ డయ్యెను. రాజ్యమేలినకాల ముతటితో హర్షునికిఁ గలిగిన పరాజయ మిది యొక్కటియే. క్రీ. శ. ౬౪౩ ప్రాంతమున హర్షుఁడు ప్రాకృముద్రతీరస్థమయిన గంజాము మండలముపై దండెత్తి వెళ్లెను.

ఇట్లు ఖడ్గబలమున సాపాదించిన రాజ్యమును హర్షుఁడు తన బుద్ధిబలమున నిలుపుకొని రాజ్యతంత్రమును జక్కఁ దిద్దెను. పరిపాలనము చక్కఁగ సాగుచున్నది లేనిది కనుగొనుటకు హర్షచక్రవర్తి రాజ్యమునం దంతట నొక్క వర్షకాలమునఁ దక్కు ఎల్లపుడు తఱచుగ పర్యటనము సలుపుచుండు వాఁడు. రాజపర్యటనావసరమున నొక్కొక మజలీయందు చక్రవర్తికొఱకు తాత్కాలికముగ పర్ణశాలలు నిర్మించువారు. చక్రవర్తి నిర్గమనానంతరమున వానిని తగులఁబెట్టువారు. వేటువేటు రాష్ట్రములను సామంతరాజులు పాలించుచుండిరి.

రాజున కాదాయము ప్రధానముగ భూమివలననుండి వచ్చుచుండెను. రాజు పండిన పంటతో ఆటవవంతు పన్నుగ్రహించువాడు. వేతనములకు బదులుగ రాజకీయోద్యోగులకు భూము లిచ్చువారు. పన్నులు భారముగ నుండెడివి కావు. కొన్ని కొన్ని నేరములకు దోషికి మరణపర్యంతము కారాగృహవాస శిక్ష విధించువారు. నేరముతీత ననుసరించి అవయవఖండనదండనము నుండెను. గుప్తులకాలమునాటికంటె కొంచెము కఠినముగ నుండినను మొత్తముమీఁద హర్షచక్రవర్తి పరిపాలనము న్యాయ్యమయి జనోపకారకముగ నుండెను.

హర్షచక్రవర్తికాలమున విద్య బాగుగ విస్తరిల్లినది. శాద్ధసంఘారామములు విశ్వవిద్యాలయము లయినవి. నాలంద, ఉజ్జయిని, తక్షశిల, విక్రమశిలలు నాఁడు పేరెన్నికఁ గన్న విద్యాపీఠములు. శాద్ధవిద్యకు నాలంద ప్రధానస్థానము. ఉజ్జయిని ఖగోళవిద్యాపీఠము. తక్షశిల వైద్యవిద్యాప్రధానపీఠము. హర్షచక్రవర్తి విద్యావిశారదుఁడు; లింగానుశాసనమను వ్యాకరణసంబంధమగు గ్రంథమును, రత్నావళి, నాగనందము, ప్రియదర్శికయను మూఁడునాటకములను సంస్కృతభాషయందు రచించి విఖ్యాతి కెక్కినను; పండితకవుల నాదరించి యశస్సు నార్జించెను. బాణభట్టు హర్షుని యాస్థానకవి. ఇతఁడు హర్షచరిత్రమును రచించెను. హర్షుని కాలమున చీనాదేశముననుండి హిందూదేశమునకు శాద్ధక్షేత్రములను సందర్శింపను, శాద్ధమతగ్రంథములను సంపాదింపను యువాచాంగ్ అను శాద్ధయాత్రికుఁ డరుదెంచెను. బాణభట్టవీరచితమయిన హర్షచరిత్రమును, యువాచాంగ్ వ్రాసియుంచిన వృత్తాంత

ములును హర్షచక్రవర్తి పరిపాలనమును గుఱించి తెలిసికొనుటకుఁ గల ప్రధానాకరములు.

యువాకాచాంగ్ క్రీ. శ. ౬౨౯ లో చీనాదేశమున బయలుదేటి ౬౩౦ నాటికి గాంధారమునకు వచ్చెను. నాట నుండి పదుమూడేండ్లకాలము క్రీ. శ. ౬౪౩ వఱకు హిందూ దేశమునం దంతట పర్యటనము కావించి, పెక్కు బౌద్ధమత గ్రంథములను, విగ్రహములను, ధాతువులను (Relics) దీసికొని ౬౪౫ నాటికి చీనా చేరెను. ముఖ్యముగ నితఁడు ౬౩౫ మొదలు ౬౪౩ వఱకు నెనిమిదేండ్లకాలము హర్ష రాజ్యముననే గడపి యా చక్రవర్తి గౌరవాదరణములను పాలుగొనెను. దక్షిణాపథమున వాతాపిచాభ్యుక్తరాజ్యమునందును, ఆంధ్ర, కళింగాది దేశములందును దిరిగి యచ్చటి ప్రజలు, మతము, భాష మొదలగువానిని గుఱించి వ్రాసెను.

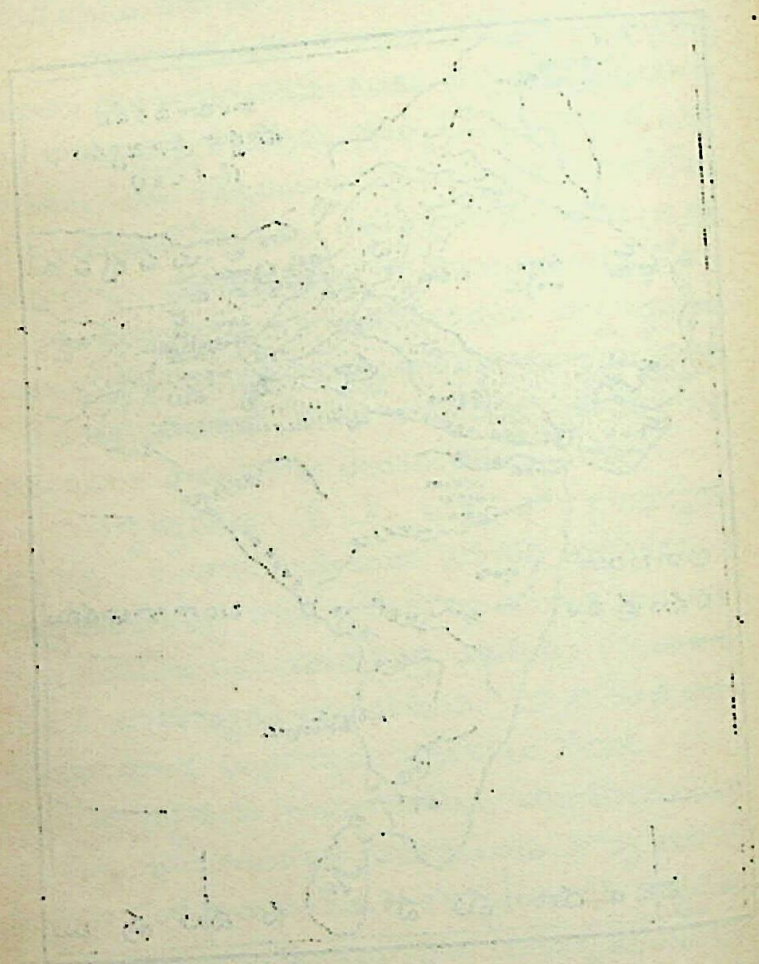
హర్ష వర్ధనుఁడు శైవుఁ డయినను మతభేదమును పాటించక సూర్యుని, బుద్ధునిగూడ నారాధించువాఁడు. తన రాజ్య పాలనమునఁ గడపటికాలమున గొప్ప బౌద్ధమతాభిమానియై యామతము నెక్కువగ నాదరించి పోషించెను; రాజ్యమునం దంతట జీవహింస కూడ దని ప్రజలు మాంసాహారమును నిషేధింపవలె నని శాసించెను. రాజశాసనము నుల్లంఘించినవారికి దండనము మరణమే. హర్షవర్ధనుఁడు గంగాతీరమున వేల కొలది స్తూపములనే కాక, బౌద్ధక్షేత్రములందు పెక్కు సంఘారామములను, రాజ్యమునం దంతట బాటసారులకు విశ్రాంతి గృహములను గట్టించెను. స్వమత మేది యయినను హర్షవర్ధనుఁడు పరమతసహనముఁ గలిగి అన్ని మతములవారిని సమానముగ నాదరించి, శారవించి, తాను గడించిన ధనము నైదేండ్ల

కొక మాటు పెద్ద సభలు కావించి, అందు జైన, బౌద్ధ, హిందూమతాచార్యులకును, విద్వాంసులకును, బీదలకును పంచిపెట్టుచుండువాడు.

సామ్రాజ్యమునకు రాజధాని కన్నోజ; కన్యాకుబ్జ మనియు దీనికి నామాంతరము కలదు. హర్ష చక్రవర్తి కాలమున నిది నాలుగుమైళ్ల పొడువును, మైలు వెడల్పును గలిగిన నగర రాజము. అది రమ్యములయిన భవన, ప్రాసాదములతోను, గొప్ప దుర్గముతోను, పెక్కు తటాకారామములతోను, అనేక సంఘారామ, దేవాలయములతోను విరాజిల్లుచుండెను. సిరి, సంపదల కిరవమున యీ రాజధానినగరమున హర్షవర్ధనుఁడు యువాచాంగ్ ను గలసికొనినప్పు డాతని గౌరవాద్ధి మివటకు చెప్పినయట్టి మహాసభ నొకటి కావించెను. ఈ మహాసభ నిరువదిమంది సామంతరాజు లలంకరించినట్లు.

హర్షవర్ధనుఁడు క్రీ. శ. ౬౪౭ లో కాలధర్మము నొందెను. సంతానవిహీనుఁడయిన యాతని యనంతరమున రాజ్యమునకు వచ్చు వారసులులేక రాజ్య మరాజక మయినది. రాజ్యబంధములు నడలి యాచక్రవర్తి మరణించిన కొలదికాల మునకే సామ్రాజ్యము భిన్న మయినది. ఎప్పటి రీతినే యీ శిథిలములమీఁద చిన్న రాజ్యము లనేకములు లేచినవి.

హర్షవర్ధనుఁడు హిందూ దేశమును బరిపాలించుచుండిన కాలమున ఆసియాఖండపశ్చిమదేశములందు గొప్ప మతపరివర్తనము సంభవించుచుండెను. శతాబ్దులతరబడి బౌద్ధభిక్షువులు బౌద్ధమతవ్యాపనమునకయి చేసిన ప్రయత్నములకు ఫలితముగ సిరియావటకుఁ గల దేశములందు బౌద్ధము వ్యాపించినది. పారశీకము మున్నగు దేశములందు హిందూన బౌద్ధ

మునకు సంబంధించిన సఃఖూరామము లనేకములు వెలసినవి. జాద్ధభిక్షువుల యీమతప్రచారము అరబ్బులలో నొక సంచలనమును గలిగించినది. నిరాడంబరమయిన హీనయానము వారి హృదయముల నుత్తేజపఱచినది. నూతనమతాభిప్రాయముల ప్రాబల్యమున అరాబియా దేశమునను సంచలనము కలిగి, మత సంస్కర్త లనేకులు దయించిరి. కాని క్రీస్తుశక మాఱవశతాబ్దిని గాని నూతనమతస్థాపనము చేయఁగల ప్రతిభాశాలి యుదయింపలేదు. క్రీ. శ. ౫౨౦-వ సంవత్సరమున మక్కాయందు జన్మించిన ముహమ్మదు ఇస్లాముమతమును స్థాపించెను. 'దేవుఁ డొక్కఁడు. అతఁడు సర్వాధికుఁడు. అతఁడే అల్లా. దేవుని కంటె నితరుఁడు పూజార్హుఁడు కాఁడు. విగ్రహారాధనము కూడదు' అని ప్రవక్తయైన ముహమ్మదు బోధించెను. ముహమ్మదు బోధించిన బోధ లన్నియు కురాననందు పొందుపఱుపఁబడినవి. అట్లుగుట కురాను ముహమ్మదీయులకు హిందువులకు వేదమువంటిది. ముహమ్మదు ప్రచారము కావించిన మతము నకే ఇస్లాముని పేరు. ఇస్లాముమతావలంబులను ముసల్మాను లందురు. ముహమ్మదుబోధల ననుసరించువా రగుటచేత వారికి ముహమ్మదీయు లనియుఁ బేరు. విగ్రహారాధనతత్పరులయిన అరబ్బుల కీబోధలు సరిపడక వారు ముహమ్మదును, అతని యనుచరులను చాల హింసించి బాధించుటయే కాక తుదకు వాఁని మక్కానుండి తఱిమివైచిరి. ప్రాణరక్షణమునకై ముహమ్మదు క్రీ. శ. ౬౨౨-వ సంవత్సరమున మదీనాకు పారిపోయెను. ముహమ్మదీయులు ఈ ముహమ్మదునిర్గమనమునే 'హిజ్రాత్' అందురు. 'హిజ్రా' అను పేరబరఁగు ముహమ్మదీయశక హివత్సరముననుండియే యారంభమగుచున్నది. ముహమ్మదు

మదీనాయందుఁ దన మతమును బోధించి చాలమంది శిష్య
వర్గమును గూర్చుకొని నురల మక్కాకు వచ్చెను. కాలక్రమ
మున అరబ్బులు ముహమ్మదు బోధలకు సుముఖులయి
ఇస్లాము నవలంబించిరి. ముహమ్మదు క్రీ. శ. ౬౩౨ లో
నిర్యాణము నొందెను. ముహమ్మదు తరువాత వచ్చిన ఇస్లాము
మతగురువులకు ఖలీఫా లనియు, ఇస్లాముమత గురుపీఠము
నకు ఖలాఫ త్తనియు బేరు. ముహమ్మదు ఉద్బోధలవలన నుత్తే
జముకొందిన అరబ్బులు ముహమ్మదుసందేశమును నలుదెసల
ఖడ్గబలమున వ్యాపింపఁజేయ నెడారిదేశముననుండి, గుహనుండి
వెలికి వచ్చు కొదమసింగములవలె, బయలు వెడలిరి. బలిష్ఠులు,
సాహసవంతులు, నూతనమతాభినివేశపూరితులు అయిన వారి
ఖడ్గము ఖలీఫాలనాయకత్వమున ముహమ్మదు నిర్యాణము
నొందిన యిరువదిసంవత్సరములకే సిరియా, పాలస్తానము,
ఈజిప్టు, పెరిషియా దేశములను జయించి యచ్చట ఇస్లాము
మతమును వ్యాపింపఁజేసెను. యూరోపునందలి స్పెయిను,
కార్తేజి మొదలగు దేశములుకూడ ముసల్మానుల కనతికాల
ముననే వశమయినవి. ఈ విజయములవలననే తరువాతి కాల
మున హిందూవిజ్ఞానము యూరోపుఖండమున అరబ్బీవాఙ్మ
యమురూపమునఁ బ్రవేశించుట కవకాశము కలిగినది.

అరబ్బుల సింధుదేశవిజయము

హర్షవర్ధనుని మరణానంతరమున జరిగిన ముఖ్యవిష
యములలో అరబ్బులు సింధుదేశమును జయించుట యొకటి.
పెరిషియాకుఁ బిదప ముహమ్మదీయులు ప్రాగ్దేశమునుగూడ
జయింపఁ బ్రయత్నములు చేసిరి. హిందూదేశ మైశ్వర్యవంత
మయిన దని హిందూదేశముతో వర్తకముచేయు పారసీక

వర్తకులవలన విని ఓమర్ ఖలీఫాగ నున్న కాలమున క్రీ. శ. ౬౩౬-౩౭ లో హిందూదేశసముద్రతీరస్థదేశమును దోచుకొన అరబ్బులు దండెత్తివచ్చిరి. కాని యిట్టి ప్రయత్నములు కష్టసాధ్యములని ఖలీఫా నివారించుటచేత నాగిపోయినవి. కాని, ఓమరు తరువాత వచ్చిన ఖలీఫా లట్లు నివారింపక యిట్టి ప్రయత్నములకు ప్రోత్సాహ మొసంగుటచేత నేఁటేట అరబ్బులు నూతనప్రదేశసముపార్జనమునకు బయలుదేలుచు వచ్చిరి.

వారికి శీఘ్రకాలముననే సింధుదేశ దండయాత్రకుఁ దగిన మిషకూడ దొరకెను. సింహళమునుండి ఖలీఫాకు అమూల్యములయిన కానుకలను కట్నుములను గొనిపోవుచుండిన యొక అరబ్బీనౌకను సింధుదేశతీరమున నోడదొంగలు దోచుకొనిరి. నష్టపరిహార మొసంగవలసిన దని ఖలీఫాప్రతినిధి సింధుదేశాధిపతికి వర్తమాన మంపెను. ఓడదొంగలు తన రాజ్యమునందలివారు కా రను కారణమున పరిహారము నొసంగ నతఁడు నిరాకరించెను. ఇది సాకు చేసికొని అరబ్బులు సింధుదేశముపయి దండెత్తివచ్చిరి; కాని వచ్చిన అరబ్బీ సేనానాయకుని, ఆతని బలమును సింధుదేశీయు లోడించి, నాయకుని బట్టుకొని వధియించిరి. ఈ పరాభవము ఖలీఫాలహృదయమును దహించినై చెను. తత్ఫలముగ సింధుదేశీయులపయిఁ బగఁ దీర్చుకొనుటకు తగినంత సేనతో మహమ్మదు బిన్ కాసిమ్ సింధుదేశముపయిఁ బంపఁబడెను.

మహమ్మదు బిన్ కాసిము నాయకత్వము వహించి హిందూదేశమునకు వచ్చునాటికి పదునేడేండ్ల పచ్చిజవ్వనమున నుండెను. అతఁడు పిఱికికండ లేని మేటి శూరుఁడు; ఒక్క

చుక్కయైనను తొణికిపోవని నిండయిన యావేశోత్సాహములు కలవాడు. అట్టివానితో, హిందూప్రభువులచే సామాన్య సుఖగౌరవములకు దూరులయి పరాభవింపఁబడిన జాట్లు మొదలగు దేశీయులయిన కొన్ని తెగలవా రదియే తరుణ మని చేయి కలిపిరి. దీనికి ఫలముగ అనతికాలముననే సింధునదీముఖ ద్వారము మొదలుకొని ఎగువ ముల్తానువఱకుఁ గల దేశమున తయు అరబ్బీనాయకునికి పాదాక్రాంత మయినది. దాహీరు మొదలగు దేశీయప్రభువులు మహమ్మదు బిన్ కాసిము నకు సులభముగ దేశమును వశము కాసీయక అడుగడుగునకు ఘోరరణ మొనరించి యుడుకు నెత్తురు ధారవోసిరి. కాని విధి ప్రతికూలముగ నుండెను. దాహీరుమరణానంతర మాతని భార్య రాణిబాయి మున్నగు సతీమతల్లులు దుర్గాంతరముల కరిగి కతివయ సైన్యములకు నాయకత్వము వహించి, కరాళ మూర్తులయి, కరవాలము ధరియించి, ఆత్మగౌరవ దేశగౌరవ ములను గాపాడుకొనఁ దెంపరితనముతోఁ బోరాడిరి. ఇంక సర్వప్రయత్నములును వితథము లయి, వా రాశోపహాతు లయినతరుణమున ఆత్మగౌరవ, శరీరములు శత్రుకలుషితములు కాకుండ, చిచ్చుదరికొల్పికొని మంటఁబడి నమసిరి. తుదకు సింధుదేశము ఖలీఫాలసామ్రాజ్యమున నొకరాష్ట్ర మయినది.

మహమ్మదు కాసిము మొదట మహమ్మదీయమతము స్వీకరింప నొల్లని విమతస్థులయిన హిందువుల నందఱను కత్తి కెఱఁ జేసి, దేవాలయములను గూలఁద్రోసి, మసీదులను గట్టించి యుద్ధతిఁ జూపినను సంపూర్తిగ మతవినాశముఁ గావించుట దుర్లభ మని తుద కాపద్ధతి విడిచిపెట్టి క్రొత్త త్రోవ త్రొక్కెను. బ్రాహ్మణులను రాజకార్యములు నడ

పుటకు నియోగించెను; ఎవరిమతమును వా రవలంబించుటకును, తమ తమ దేవాలయములను నిలుపుకొని పూజలు నెఱపుటకును అంగీకరించెను. కాని విమతస్థులపయి తలపన్ను విధించి ఇస్లాముమతమును స్వీకరించినవారి కాపన్ను తీసివేయుటయే కాక ఇతరలాభములను గూడఁ జేకూర్చెను.

సింధుదేశమునకుఁ దూర్పుదెసను, ఉత్తరదిశను శక్తిమంతములయిన రాజ్యములుండుటచేత మహమ్మదు బిన్ కాసిమునకు పిదప, ఖలీఫాలపక్షమున సింధుదేశమును బరిపాలించిన అరబ్బీనాయకులు తమరాజ్యమును ప్రాగుత్తరదిశలుగ విస్తరింపఁజేసికొనఁ జూర్చురైరి. మహమ్మదు కాసిముమరణానంతరమున సమర్థులయిన అరబ్బీనాయకులు రాజప్రతినిధులుగ రాకపోవుటచేత సింధుదేశపరిపాలనమున సాష్టవము తగ్గెను. సింధుదేశమున స్థిరపడిన అరబ్బీ తెగలవారు అరాబియామందు వలెనే శాంతికాలమున నిరంతరము కలహించుచు వచ్చిరి. ఈరాజ్యమును దగినంత యదవున నుంచుటకు సైన్యముల నంపుటకుఁ గాని, యితరవిధముల సాయపడుటకుఁ గాని ఖలీఫాలకు కష్టసాధ్యమయినది. అదియునుఁ గాక, సింధు బీదదేశ మగుటవలనను, భూమి బీదది యగుటవలనను ఈ దేశము ఖలీఫాల కనుకొనినంత లాభకారి కాకపోయినది. ఇన్నిటికిని దోడుగ ఖలీఫాల యధికారముకూడ క్రమముగ క్షీణించినది. వారి డౌర్బల్యమును వీలుగాఁ గొని దూరస్థరాజ్యములు స్వతంత్రము లయినవి. క్రీ. శ. ౮౭౧ నుండి సింధుదేశము ఖలీఫాల సామ్రాజ్యముననుండి విడిపోయినది. తరువాత శీఘ్రకాలముననే ఆ దేశమున పెక్కురు నాయకులు చిన్న చిన్న రాజ్యములను గట్టుకొని స్వతంత్రులయి పాలించిరి. ఈవిధ

మున అరబ్బుల సింధుదేశవిజయ మిస్లాముమతచారిత్రమున నొక ఘట్టమే యైనను అది ఫలరహితమైన యొకవిజయ గాథగమాత్రమే పరిణమించినది. సాంఘికముగ అరబ్బుల తెగలు కొన్ని యచ్చట నిలిచిపోయిన వనువిషయము తక్క సింధుదేశమున వారి పరిపాలనమునకుఁ గాని, విజయమునకుఁ గాని సూచకముగఁ గానవచ్చున దేమియు లేదు. వారు పాడొనరించిన దేవాలయముల శిథిలావశేషములును, వారిచేత నిర్మితములయి, కాలము రాపిడికి విశ్లేర్ణములయిన మసీదులును మాత్రమే ఆ అరబ్బుల పరమతాసహిష్ణుతకు, స్వమతాభివేషమునకు స్మారకచిహ్నములుగ నిలఁబడి, పూఁడిపోయిన కంఠముతో నాటి సైనికవిజయము నభివర్ణించుచుండును.

రాజకీయముగ ప్రామాఖ్యము లేకపోయినను అరబ్బుల సింధుదేశవిజయము భారతీయసంస్కృతిచారిత్రమున ఆంధ్ర, కుషాణయుగములవలెనే యొకసంస్కరణీయమైన ప్రకరణము. భారతీయసంస్కృతి, సభ్యత లాంధ్రులకాలమున ప్రా, గాగ్నేయదేశములకును, కుషాణులకాలమున ఉత్తర, ఈశాన్య దేశములకును వ్యాపించినట్లే అరబ్బుల సింధుదేశవిజయముతో నవి పశ్చిమ, వాయవ్యదేశములకు జాలువారినవి. ఆకాలమున కళలయందును, విద్యలయందును హిందూదేశ మితరదేశములన్నిటికంటె మిన్నయై తేజరిల్లుచుండెను. అరబ్బులకు హిందూ విజ్ఞాన మన్న గౌరవమును, ఆశ్చర్యమును గలిగినవి. వారు బౌద్ధ, బ్రాహ్మణ విద్వాంసుల పాదసన్నిధి నుపవిష్టులయి తర్కము, వేదాంతము, జ్యోతిషము, గణితము, వైద్యము మొదలగు శాఖలకు సంబంధించిన హిందూవిజ్ఞానము నభ్యసించుటయే కాక, వారి తోడ్పాటుతో నాయాశాఖలకు సం

బంధించిన సంస్కృత గ్రంథము లనేకముల నరబ్బిభాష కనువ దించిరి. హిందూవైద్యు లనేకులు ఖలీఫాల రాజధానియైన బాగ్దాదునగరమున కరిగి వైద్యశాలలను, వైద్యవిద్యాలయ ములను స్థాపించిరి. వాస్తు, శిల్పకళాకుశలులు, చిత్రకళానిపు ణులుకూడ ఖలీఫారాజ్యమున కరిగి యచ్చటి దేశీయకళకు మెఱుఁగులు దిద్దిరి. ఖలీఫా హారూన్ అల్ రాశ్చిదుకాలమున (క్రీ. శ. ౮౦౬ - ౮౦౯) ఖలీఫాల యాస్థానమున హిందూ సాహిత్య, విజ్ఞానముల కాదరాశ్రయములు హెచ్చినవి. హిందూవిద్వాంసులు బాగ్దాదునకుఁ గొనిపోయిన బ్రహ్మ గుప్తవిరచితమగు బ్రహ్మసిద్ధాంతాదుల కరబ్బీయనువాద ములు వెలసినవి. ఇవియే యరబ్బుల ఖగోళశాస్త్రజ్ఞాన మునకు మూలాధారములు. హిందువుల కడనుండి తాము నము పార్జించిన యీ విజ్ఞానము నంతను అటుతరువాతికాలమున అరబ్బులు యూరోపుదేశమున పైరుపెట్టిరి. ఇందువలన యూరోపీయవిజ్ఞానమునకు క్రొత్తచేవ కలుగుటయే కాక, యూరోపుఖండమున ఆయాశాస్త్రములయందలి పరిశోధనకు క్రొత్తప్రోత్సాహమును గలిగినది. ఈవిధమున భారతీయ విజ్ఞానము మధ్యయుగారంభమున శైశవదశయం దుండిన యూరోపీయవిజ్ఞానమునకు తోడ్పడి దాని పెంపునకుఁ గారణమై, ఆధునిక విజ్ఞానమునకుఁ గొన్ని విషయములందు పునాదులు వైచినది.

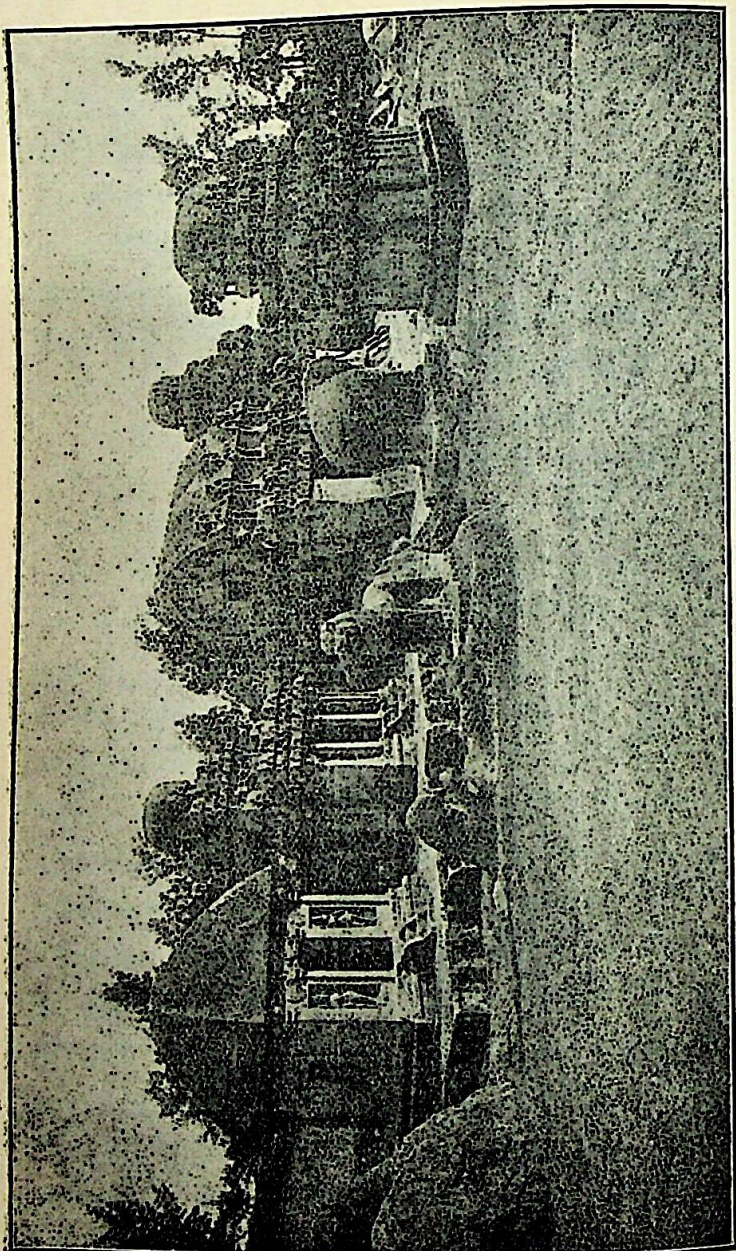
దక్షిణాపథరాజ్యములు

క్రీస్తుశక మేడవశతాబ్దినాటికి దక్కనుదేశమునందును, దాని కింకను దక్షిణమున నున్న దక్షిణహిందూదేశమునం

దును ఏయేరాజవంశములు పరిపాలించుచుండినదియు నిది వఱకే తెలుపఁబడినది.

గాంగులు:—క్రీస్తుశక మేఙవ, ఎనిమిదవ, తొమ్మిదవ, పదవశతాబ్దాలందు కళింగమును గంగవంశజులు పాలించినట్లు తెలియుచున్నను వారిచరిత్రవిశేషము లేవియుఁ దెలియరావు. అనేకములుగ దొరకిన ఈ వంశజులశాసనములవలనఁ జాల మంది రాజుల నామములుమాత్రము వెల్లడియైనవి.

వాతాపిచాళుక్యులు:—క్రీస్తుశక మేఙవశతాబ్ది ప్రథమ భాగమున దక్కచుదేశమునందు వాతాపి చాళుక్యరాజ్యము కీర్తివర్మ, మంగళేశుల ప్రయత్నములవలన చాల ప్రాముఖ్యమును బడసినది. వారిరువురియనంతరమున సింహాసనము నెక్కిన కీర్తివర్మ కుమారుఁడు సత్యాశ్రయవల్లభుఁడను రెండవ పులకేశి చాళుక్యకులాలంకారము. ఈతఁడు తన యనుజుఁడయిన పృథివీవల్లభ విష్ణువర్ధనుని తోడ్పాటుతో ప్రాకృశ్చిమ రాజ్యములను జయించుటయే కాక కన్నోజరాజయిన హర్షవర్ధను నోడించి చాళుక్యకీర్తిపతాకను నెలకొల్పెను. వేంగీ, కళింగములు చాళుక్యశౌర్య ప్రతాపములకుఁ దలలు వాల్చినవి. విజయానంతరము రెండవ పులకేశి సోదరుఁడయిన విష్ణువర్ధనుఁడు వేంగీయందు చాళుక్యరాజ్యమును స్థాపించెను. చరిత్రమున నీ వేంగీచాళుక్యులు తూర్పుచాళుక్యు లనియుఁ బేరుపడిరి. వీరికి పెద వేంగి, రాజమహేంద్రవరములు రాజధానులు. రెండవ పులకేశి కీర్తి సశ్చిమమున దూరస్థమయిన పారసీకము(పెరిషియా)వఱకు వ్యాపించినది. పారసీకదేశాధిపతి కానుక, కట్నములతో పులకేశియాస్థానమునకు రాయబారి నంపెను. ఈ రాయబారమునకు సంబంధించినచిత్ర

మహాబలిపురము శివారథములు
(శివారథములకు వేలమంది మహాదేవతలు)

మొకటి అజంతాకుడ్యచిత్రములలోఁ గలదు. క్రీ. శ. ౬౪౨ ప్రాంతమున కాంచీపుర పల్లవాధిపతియైన మొదటి నరసింహ వర్మ వేసిన వాతాపి ముట్టడియందు రెండవ పులకేశి నిహతుఁ డయ్యెను. ముప్పదిరెండేండ్లయనంతర మతని కుమారుఁడు మొదటి విక్రమాదిత్యుఁడు పల్లవరాజధానియయిన కాంచీపు రమును ముట్టడించి సగతీర్చుకొనెను, పల్లవ, చాళుక్య సం గ్రామము వీరీతిని పెక్కుసంవత్సరములు సాగినవి. ఒకప్పు డొకరును, ఇంకొకప్పుడు మఱియొకరును జయించుచు వచ్చిరి. ఈ వంశమునందలి కడపటి చాళుక్య భూధవుఁడు క్షీరవర్మ. ఈతనికాలముననే రాజ్యాధికార మీ వంశముననుండి తొలగి పోయినది. రాజ్యరమ రాష్ట్రకూటులను వరించినది. రాష్ట్ర కూటరాజ్యమును క్రీస్తుశక మెనిమిదవశతాబ్ది నడిమిభాగ మున (౭౦౭) స్థాపించినవాఁడు దంతిదుర్గుఁడు. ప్రధానవంశ ముతరించినను చాళుక్యశాఖ లనేకము లటుతరువాతకాల మునఁగూడ విలసిల్లినవి. ఈ శాఖలవారు రాష్ట్రకూటభూప తులకు సామంతు లయిరి.

మతసహనముఁ గలిగి మతముల నన్నిటిని సమానముగ నాదరించినను చాళుక్యులు ప్రధానముగ హిందువులు. వీరి కాలమున రమ్యములయిన దేవాలయములు నిర్మితము లయి నవి. దేవాలయవాస్తువునకు వీ రొసంగిన ప్రోత్సాహము కతమున తత్కళయందు చాళుక్యసంప్రదాయమొకటి యేర్ప డినది. జైన, బౌద్ధులవలెనే వీరును గుహాలయములను దొలి పించిరి. వాతాపి(బాదామి)యందలి ఆలవశతాబ్దినాటి హిందూగుహాలయములందలి శిల్పము మనోహరమయి యిప్పు టికిని సుస్థితియందున్నది. బౌద్ధము మహారాష్ట్రదేశమున

పూర్తిగ నంతరింపకపోయినను చాల క్షీణించినది. దక్షిణ మహారాష్ట్రమున జైనము వర్ధిల్లినది. జైనదేవాలయముల కును, జైనపండితులకునుగూడ చాళుక్యులు దానములుచేసి కీర్తి గడించిరి.

వేంగీ చాళుక్యులు:— పూర్వచాళుక్యరాజ్యమును స్థాపించిన సత్యాశ్రయ రెండవపులకేశిమహారాజు సోదరుడగు విష్ణు వర్ధనునికి బిడప అతని వంశమువారు వాతాపిచాళుక్యవంశముతోడి సంబంధమును విడనాడి స్వతంత్రులయి అవిచ్ఛిన్నముగ నయిదువందలసంవత్సరము లాంధ్రదేశమును బరిపాలించిరి. వీరిలో నరేంద్ర మృగరాజు రెండవ విజయాదిత్యుడు, గుణగ విజయాదిత్యుడు, మొదటి చాళుక్యభీముడు, అమ్మరాజు రాజమహేంద్రుడు, అమ్మరాజు విజయాదిత్యుడు అనువారు ప్రసిద్ధులు. నరేంద్రమృగరాజువిజయాదిత్యునినాటికి మూలవంశమువారయిన వాతాపిచాళుక్యుల రాజ్యము కూలిపోయినది. దానిస్థానమున నూతనముగ రాష్ట్రకూటరాజ్యము స్థాపితమయినది. నూతనరాజ్యము వెలసిన కొలదికాలముననుండియే రాష్ట్రకూటులకును, పూర్వచాళుక్యులకును మహాసంగ్రామము లారంభమయినవి. ఈసంగ్రామాన్ని కొంచె మించుమించుగ రాష్ట్రకూటరాజ్య మంతరించువఱకు జ్వలార లేదు. నరేంద్రమృగరాజువిజయాదిత్యుడు రాష్ట్రకూటులతో ద్వాదశవర్షములు పోరాడి నూటయెనిమిది సంగ్రామములందు వారిని గెలిచి, యా స్థలములందుఁ దనపేర నూటయెనిమిది శివాలయములను గట్టించి ప్రసిద్ధిఁ గాంచెను. గుణగవిజయాదిత్యుఁ డతని పౌత్రుడు. వీరాధివీరు డితఁడు; తొమ్మిదవశతాబ్ది యుత్తరార్ధమున నుండినవాఁడు; పాండ్య, కళింగ, డాహల (రాఘవం

డల)ములను జయించెను; చక్రకూటమును(బస్తరు) గాల్చెను; నొలంబుల నోడించెను; బోయరాజుల మద మడచెను. ఈ తనికాలముననుండియే మనకుఁ దెలుఁగుబాసను పద్యములు కనఁబడుచున్నవి. మొదటి చాళుక్యభీముఁడుకూడ రాష్ట్రకూటయుద్ధములందు పేరువహించిన వీరుఁడు. ఇతఁడే తనపేర చామర్లకోట (తూర్పుగోదావరి జిల్లా)యొద్దఁ గల చాళుక్యభీమేశ్వరాలయమును గట్టించెను. అమ్మరాజరాజమహేంద్రుఁడు చాళుక్యభీమ పౌత్రుఁడు: రాజమహేంద్రవర నిర్మాత. ఇతని సోదరుఁ డయిన రెండవ చాళుక్యభీముని తనయుఁడు అమ్మరాజ విజయాదిత్యుఁడు బాలుఁడుగ నుండఁగానే సింహాసన మెక్కి జనరంజకముగ నాంధ్రావనిఁ బాలించి పెక్కుదానములు చేసెను. ఈతని సోదరుఁడు దానార్ణవుని కుమారుఁడగు శక్తివర్మకాలమునాటికి తంజావూరి చోళరాజులు ప్రబలు లయిరి. శక్తివర్మయనుజుఁడయిన విమలాదిత్యుఁడు చోళ రాజరాజు కూతురగు కుందవాంబను వివాహమాడెను. ఈ దంపతుల ప్రేమఫలము రాజరాజనరేంద్రుఁడు: నన్నయభట్టారకకవి విరచితమయిన మహాభారతకృతికి పతి. చాళుక్యులు ముఖ్యముగ శైవులయి శైవమతమును పోషించిరి. అయినను మతసహనముఁ గలిగి జైనమునుగూడ ఆదరించిరి. పూర్వచాళుక్యుల కాలమున ఆంధ్రదేశమునందు బౌద్ధమతము తీగించినది. నామమాత్రముగ అమరావతీస్తూపక్షేత్రమున బుద్ధపూజ జరగుచుండెను.

పల్లవులు:—క్రీస్తుశక మేడవశతాబ్దిని కాంచీపుర పల్లవ రాజ్యమును సింహవిష్ణువంశజులు పాలించిరి. సింహవిష్ణువు కుమారుఁడు మహేంద్రవర్మ. దక్షిణాదిని వాన్సు, శీల్గుకళలను

పండిరికిఁ గ్రాఁకించిన దీతఁడు. విష్ణుకుండిప్రభువులవలననుండి గుఱులయనిర్మాణాభిజ్ఞానమును బడసి యీ కళను ద్రవిడ దేశమున వ్యాపింపఁజేసె నని చరిత్రకారు లందురు. ఈతఁడు వాతాపి చాళుక్యవంశజుడయిన రెండవ పులకేశిచేత నోడింపఁ బడెను. ఇతని యనంతర మితని కుమారుఁడు నరసింహవర్మ రాజ్యమునకు వచ్చెను. ఇతనికాలముననుండి వాతాపిచాళుక్యులకు, నీ వంశమువారికి నెడతెగని సంగ్రామములు జరిగినవి. నరసింహవర్మ వాతాపినగరముపై నెత్తివెల్లి దానిని ముట్టడించి, పులకేశిని వధియించెను. మామళ్లపుర మనఁబడు మహాబలిపురమును గట్టించిన దీతఁడు. ప్రసిద్ధములయిన యిచ్చటి ధర్మరాజాది సప్తశిలారథములు నితని యాదర ప్రోత్సాహములవలన నిర్మితము లయినవి. ఒక్కొక్కరథ మొక్కొక్క పెద్దతాతిబండను దొలిచి మలిచి చేసినది. ఇందలి శిల్పము కడురమణీయము. నరసింహవర్మ యనంతరము మహేంద్ర, పరమేశ్వర, నరసింహ, పరమేశ్వరవర్మలు రాజ్య మేలినపిదప కాంచీపురరాజ్యమును సింహవిష్ణుసోదరుడయిన భీమవర్మసంతతివా రాక్రమించుకొనిరి. వీరిలో కాంచీపురము నేలిన మొదటిప్రభువు పల్లవమల్లభిరుదాంచితుఁడగు నందీవర్మ. క్రీస్తుశక మెనిమిదవశతాబ్ది ప్రథమపాదమున రాజ్య భారము వహించెను. అనంతర మితని సంతతివారు మువ్వరు రాజ్య మేలినవెనుక కాంచీపురప్రాంతమును తొమ్మిదవశతాబ్ది కడపటికాలమున చోళులు నశఁపఱుచుకొనిరి.

పల్లవరాజు పరిపాలనము బహుధా ప్రసిద్ధమయినది. సంగ్రామములు జౌద్ధవిద్యాపీఠములయినయట్లు ఈకాలమున ఘటికాస్థానములు వైదికవిద్యాస్థానము లయినవి.

అట్టివానిలో కాంచీపుర ఘటికాస్థానము ప్రధానమయినది. సంస్కృతవిద్య బాగుగ వర్ధిల్లినది. కిరాతార్జునీయమును రచించిన భారవి సింహవిష్ణువు అస్థానకవి. దశకుమారచరిత్రాది గ్రంథములకు కర్తయగు నాతని ప్రపౌత్రుఁడు దండి. రెండవ మహేంద్రవర్మ కుమారుఁడయిన రాజసింహుఁ డను. రెండవ నరసింహవర్మ యాస్థానమున నుండినట్లు చెప్పదురు. మొదటి మహేంద్రవర్మ కడురసికుఁడు; సకలకలాభిజ్ఞుఁడు; గానసాహిత్యమునఁ జతురుఁడు; మత్తవిలాస మను నొక సంస్కృత ప్రహసనమును రచించెను.

భారతీయ దేవాలయవాస్తు, శిల్పములు దక్షిణాపిఁదూ దేశమున క్రీస్తుశక మాఱవశతాబ్ది అంతమున పల్లవుల కాలమున మాతామతొడిగి క్రమముగ వికసించినవి. ద్రవిడదేశము నందలి మొదటి పర్వతగుహలయములు మొదటి మహేంద్రవర్మకాలమునాఁటివి. ఇతని తనయుఁడు మహామల్ల బిరుదాంచి తుఁడగు మొదటి నరసింహవర్మ గుహలయములను నిర్మించుటయే కాక ఏకాండపుత్రులను ఇష్టము రిథము లనుపేరఁ బరఁగు విడివిడి దేవమందిరములుగ మలిపించెను. గుహలయ, దేవమందిరముల పద్ధతిని రాజసింహుఁ డిటుకతోను, తాతితోను దేవాలయములను గట్టించెను. ద్రవిడదేశమున నిట్టి యాలయములను నిర్మించుట కిదే యారంభము. వినశ్యములగు పరికరములతో నిర్మించిన అంతఃపురార్వపు నిర్మాణము లిప్పుడు కానరాకపోవుట సహజము. భారతీయ దేవాలయవాస్తు, శిల్ప సంప్రదాయములలో పల్లవసంప్రదాయము కడు హృదయాకర్షకమయినది. పల్లవులకాలమున చిత్రకళకూడ పెంపొందినది. కాంచీపుర కెలాసనాథాలయమునను, పుదుక్కోట

సమీపమునఁ గల శిత్తానవాసిల్ గుహలయందునుగల యారే
ఖ్యములు పల్లవ యుగమునాటి చిత్రకళకుఁ దార్కాణములు.

రాష్ట్రకూటులు:—దంతిదుర్గుడు మొదట చాళుక్య
వంశజుడయిన రెండవ కీర్తివర్మ సామంతుఁడుగ నుండి పిదప
నాతని యధికారమును ధిక్కరించి రాష్ట్రకూటరాజ్యమును
స్థాపించెను. అనంతరమున రాజ్యమునకు వచ్చినవాఁడతని
సోదరుఁడు మొదటి కృష్ణభూవిభుఁడు. ఇతఁడు నిజాంరాజ్యము
నందలి ఎల్లోరాకొండలలో నొకకొండచటయను మలిపించి
నుందరాలినుందరమయిన కైలాసాలయమును గట్టించెను.
శిలావిద్ధములయిన యాలయములలో నింతటి గొప్పదియు,
శిల్పసౌందర్యమున కంతగఁ బేరెక్కినదియు హిందూదేశమున
మఱియొకటి కానరాదు. కృష్ణభూపతిపౌత్రుఁడయిన మూడవ
గోవింద రాజేంద్రుఁడును (క్రీ. శ. ౭౯౪-౮౧౪), అతని కుమా
రుఁడు అమోఘవర్షుఁడును (క్రీ. శ. ౮౧౪ - ౮౨౨) రాష్ట్ర
కూట రాజవృత్తి లంఘనోఁ జాల గొప్పవారు. అమోఘవర్షుఁడు
దిగంబరజైనపోషకుఁడు. జైనమతవ్యాపనమున కితఁడు
కావించిన ప్రయత్నములవలననే దక్షిణాపథమున బౌద్ధము
కడు శీఘ్రముగ క్షీణించినదని చెప్పుదురు. ఒకవైపు వేగీ
చాళుక్యులతోను, మఱియొకవైపు పశ్చిమగురులతోను,
వేటొకవైపు పల్లవులతోను రాష్ట్రకూటులు కావించిన సంగ్రా
మము లనేకములు. వానినిగుఱించి యిటతెలుపుట అనావ
శ్యకము. కక్కరా జను కడపటి రాష్ట్రకూటభూపతిని చాళుక్య
వంశజుడయిన తైలపుఁడు క్రీ. శ. ౯౨౩ ప్రాంతమున యుద్ధ
మున జయించి మరల చాళుక్యవంశమును స్థాపించెను. చారి
త్రమున నీతని వంశజులను కల్యాణిచాళుక్యు లందురు. రాష్ట్ర

కూటులకు ప్రథమమున నాసికయు, పిదప మాల్యభేటమును రాజధానులు. ఈ కారణమునఁ జరిత్రకారులు వీరిని మాల్యభేటరాష్ట్రకూటులని వ్యవహరింతురు.

రాష్ట్రకూటులకాలమున హిందూపౌరాణిక దేవతారాధనమున కదివఱకుకంటె ప్రాముఖ్య మతిశయించినది. రాష్ట్రకూటులతో పర్వతములను, శిలలను దొలిచి, మలిచి గుహలను, ఆలయములను గట్టించుయుగ మంతరించినది. వానికి బదులుగ మనోహరములయిన శైవ, వైష్ణవాలయము లనేకములు నిర్మితము లగుచువచ్చినవి. ఒక ప్రత్యేకమతముగ జౌద్ధము తన ప్రాధాన్యమును గోలుపోయినది. జైనమతము చాళుక్యులకాలమునకంటెను విస్తరిల్లినది. రాష్ట్రకూటరాజ్యమున దిగంబర, శ్వేతాంబర శాఖలలో ప్రధానముగ వ్యాపించినది దిగంబరజైనము. అంతరించి పోవకుండ నిప్పటికి నిలిచియున్నదిగంబరశాఖవారి మతగ్రంథము లనేకము లీరాష్ట్రకూటులకాలమున రచియింపఁబడినవే.

రాజపుత్రయుగము

హర్షవర్ధనుని మరణానంతరమున ఆ చక్రవర్తి తన బాహుళ్య బలిమిని, బుద్ధికలిమిని నిర్మించుకొనివచ్చిన మహాసామ్రాజ్యము శిథిలముకాఁగా, దేశమున అరాజకము ప్రబలినది. ఈరాజకీయ సంక్షోభ సమయ మొకవిధముగ మార్పుకాలము. రాజకీయముగ మాత్రమే కాక యితర ననేక విషయములందును మార్పు కలిగిన కాలమిది. ఈసంక్షోభ సమయమున పైకివచ్చినవారు రాజపుత్రులు. క్రీస్తుశక మేడవశతాబ్ది నడిమి భాగముననుండి పండ్రెండవ శతాబ్ది కడపటివఱకు వీరి ప్రాబ

ల్యమును, ప్రాముఖ్యమును అధికముగ నుండినందున హిందూ దేశ చారిత్రమున నీకాలమునకు రాజపుత్రయుగమని పేరు కలిగినది. ఈకాలమున ఉత్తర, దక్షిణ హిందూ దేశములందు విలసిల్లిన రాజ్యములన్నియు రాజపుత్రులవే. ఈరాజ్యములలో దేని కదియే స్వతంత్రమును, సార్వభౌమపదవి కాశించి యిరుగు పొరుగు రాజ్యములతో నిరంతరము కలహించుచు వచ్చినది. రాజపుత్రుల యీ నిరంతర కలహములవలన మహమ్మదీయుల కిటుతరువాత హిందూ దేశమును జయించుట కడుసుకరమయినది. మహమ్మదీయ యుగమునందుఁగూడ రాజపుత్ర రాజ్యములు కొన్ని మధ్య హిందూ దేశమునందును, మాళవ, రాజపుత్ర స్థానములందును దమ స్వాతంత్ర్యమును నిలుపుకొనుచు వచ్చినవి. ఈరాజ్యములనుగూడ కబళింప నాకలిగొన్న మహమ్మదీయులకును, ప్రాణమును పణముగ నొడ్డి యైనను దమ స్వాతంత్ర్యమును నిలుపుకొన వీరకంకణము కట్టిన రాజపుత్రులకును జరిగిన భయంకరసంగ్రామము లసంఖ్యములు. ఈసందర్భమున రాజపుత్రులు చూపిన అనుపమాన శౌర్యవరాక్రమములును, ఆత్మగౌరవ, స్వదేశ, స్వాతంత్ర్యాభిమానములును అక్కజముఁ గొలుపు వీరగాధలయి రాజపుత్ర స్థానము వీరకథానకములకు పంటపొల మయినది.

ఈరాజపుత్రు లెవ రన్నవిషయము చరిత్రకారులకు నేటికిని చిక్కువిడిచి కఠినసమస్యలలో నొకటి. కానయితే, రాజపుత్రులు తాము చంద్రవంశ క్షత్రియులమని, సూర్యవంశ క్షత్రియులమని, పాండవుల సంతతివారమని, రాముని సంతతివారమని చెప్పుకొందురు. పూర్వకాలమున భూలోకము మ్రేచ్ఛ సుబాధితము కాఁగా, తన్నివారణమునకయి ఆబూపర్వతశిఖి

రముమీఁదఁ గల తన యగ్నికుండముననుండి వసిష్ఠమహర్షి
 పరుగుగా పరమారులను (ప్రమారులు), పరిహారులను (ప్రతిహా-
 రులు), సోలంకులను (చాళుక్యులు), చౌహాణులను (చాహు
 మాణులు) సృజించె నను పరంపరాగతముగ వచ్చు నొక
 యైతిహ్యము కారణముగ పరమార, పరిహార, సోలంకి, చౌహాణు
 లను నాలుగు రాజపుత్రవంశములవారుమాత్రము తాము
 అగ్నికులక్షత్రియుల మని విశ్వసించుదురు. ఎన్వ రెట్లు చెప్పు
 కొన్నను సాధారణముగ రాజపుత్రుల వంశగాథలు క్రీస్తుశక
 మెనిమిదవ శతాబ్దికి వెనుకకుఁ బోవు. ఆవఱకయినను బోవునవి
 చాల తక్కువ. రాజపుత్రులు వేదకాలపు క్షత్రియులసంతతివా-
 రని చరిత్రకారులలోఁ గొందఱు యుద్దేశమయినను వారు
 క్రీస్తుశకమునకుఁ బూర్వము రెండవశతాబ్దముండి హిందూ
 చేతమువయి దండెత్తివచ్చి యిచ్చట స్థిరపడిపోయిన విదేశీయు
 లగు యవన, శక, పహ్లావ, హూణాదుల సంతతినారని చాల
 మంది సిద్ధాంతీకరించినారు. పైని పేర్కొనిన విదేశీయులు
 దేశీయులతో సంబంధ బాంధవ్యములు నెఱపి క్రమముగా
 హిందూమతావరణమునఁ బ్రవేశించిన వెనుక వారిలో గొప్ప
 వారు క్షత్రియులుగ పరిగణింపఁబడుచువచ్చి రనుటకును,
 విదేశీయులనుండియే కాక, దేశీయములయిన యాదిమజాతు
 లనుండియుఁ గొన్ని రాజపుత్రవంశము లేర్పడియుండు ననుట
 కును అవకాశములు కలవు. రాజపుత్రవంశములలోఁ గొన్ని
 శక, కుషాణజాతులనుండి యేర్పడిన వనుటకుఁ గాకపోయినను,
 హూణులయందలి గుజారు లను తెగనుండి యేర్పడిన వనుట
 కాధారములు కలవు. ప్రతిహారులవంటి ప్రసిద్ధ రాజపుత్ర
 వంశములు కొన్ని గుజారులనుండి యేర్పడినవే. ఈ కారణ

ముననే ప్రతిహారులను గూర్జరప్రతిహారు లనియు వ్యవహరింతురు. గోందులు, భారులు అను మధ్యహిందూదేశమునందలి యాసిమజాతులనుండి చందేలు రాజపుత్రవంశ మేర్పడినదని చరిత్రకారుల యూహ. దక్షిణాపథమున వర్ధిల్లిన రాష్ట్రకూట, గాంగ, చోళ, చాళుక్యాది వంశములుకూడ ఇట్లు దేశీయములయిన యాదిమ జాతులనుండి పరిణామమును జెంది రాజత్వము నందినవే. హిందూమతమును, హిందూ సంస్కృతిని పునరుద్ధరింప దీక్షాకంకణము కట్టిన బ్రాహ్మణ వీరవంశముల యుత్పత్తికథనమున పౌరాణికవంశ సంబంధము నతుకుపటిచి, తద్వంశజులకు క్షత్రియత్వము నాపాదించి, వారి యాశ్రయ, ప్రాపకములఁ దమమతమును వ్యాపింపఁజేసినట్లు కన్పట్టును. అంతటనుండి యీ వంశములవారు సూర్యవంశ జులుగనో, చంద్రవంశజులుగనో పరిగణింపఁబడుచు వచ్చిరి.

ఈ కాలమున వర్ధిల్లిన ముఖ్యములయిన రాజపుత్ర రాజ్యములనుగుఱించి, వంశములనుగుఱించి యింఁచుక తెలిసికొనవలసియున్నది. హిందూదేశమునకు సరిహద్దుల నున్న రాజ్యములలో ముఖ్యమయినవి కాశ్మీరము, నేపాలము, అస్సాము.

కాశ్మీరము:— రాజపుత్రయుగమునఁ బ్రసిద్ధిపొందిన రాజ్యములలో కాశ్మీర మొకటి. ఇది యశోకచక్రవర్తి కాలమున మౌర్యసామ్రాజ్యమునను, పిదప కుషాణులకాలమున కుషాణసామ్రాజ్యమునను జేరియుండె ననుట తక్క, హర్షవర్ధనుని కాలమువఱకు దాని ప్రాచీనచరిత్ర మేమియుఁ చెలియదు. క్రీస్తుశక మేడవశతాబ్దినుండి యీ దేశచరిత్రమును దెలిసికొనుటకు పండ్రెండవ శతాబ్దిని కల్పణుఁ డను విద్వాంసుఁడు

శచియించిన 'రాజతరంగిణి' యను గ్రంథమే యాధారము. హర్షవర్ధనుని కాలమున కశ్మీరక వంశస్థాపకుడయిన దుర్లభ వర్ధనుఁ డీదేశమును బాలించుచుండెను. అతనికిఁ బిదప పరిపాలించిన రాజు లనేకులు కలరు. వారిలో లలితాదిత్యుడు, జయాపీడుఁడు, అవంతివర్మ మున్నగు వారు ప్రసిద్ధులు. కాశ్మీర రాజచరిత్రము చదువుట కింపుగ నుండును గాని చాలవఱ కది స్థానిక ప్రాముఖ్యము మాత్రమే కలిగినది. లలితాదిత్యుడు మొదలయిన పరాక్రమవంతులగు ధరణీశులు కొండలు చుట్టు పట్టుల నుండు దేశమును జయించి రాజ్యవిస్తృతి నెఱుఁపుచువచ్చినను, రాజకీయముగ కాశ్మీరదేశచారిత్రమునకును, మొత్తము మీఁద హిందూదేశచారిత్రమునకును గల సంబంధము చాల కొలఁది.

రాజకీయముగ నెటు లున్నను హిందూసంస్కృతిచారి త్రమున కాశ్మీరమునకుఁ గొంత ప్రాధాన్యము కలదు. అది పూర్వకాలమున హిందూదేశము నుత్తరదేశములతోఁ గలుపు కొక్కెముగ నుండినది. అశోకుని కాలముననుండియు కాశ్మీరము సంస్కృత విద్యకు ప్రసిద్ధికెక్కినది. హిందూ, బౌద్ధ మతములు రెండును ఈదేశమున బాగుగ వ్యాపించినవి. ఇచ్చట ప్రసిద్ధములయిన హిందూ, బౌద్ధక్షేత్రము లనేక ములు కలవు. దేవాలయనిర్మాణమున నిచట నొక ప్రత్యేక రీతి వెలసినది. దీని కుదాహరణముగ లలితాదిత్యునిచేత నిర్మితమయిన మార్తాండాలయమును బేర్కొనవచ్చును. హిందూసంస్కృతియు, కళయు నుత్తరదేశముల కరుగుటలొవానికి కాశ్మీరము మధ్యమజిలీ యైనది. దీనివలన నుత్తరదేశములందలి మతమును, కళలును చాల మార్పు చెందినవి.

నేపాళము:— ప్రాచీననేపాళరాజ్య మిప్పటిదానికంటె చాల చిన్నది. కాట్కండు దానికి రాజధాని. ఇది మొదట అశోకచక్రవర్తి మూర్యసామ్రాజ్యమునం దంతర్భాగముగ నుండినట్లు తెలియును. దీని ప్రాచీనచరిత్రము మనకు సరిగా తెలియదు; తెలిసినదయినను, స్థానికముగ మాత్రమే ప్రాముఖ్యము కలది. ఇప్పు డీరాజ్యమును బాలించు గూర్ఖాలు క్రీ. శ. ౧౭౬౮ లో నీ దేశమును జయించినవారు. ప్రాచీన కాలమున నుండియు నిచ్చట వ్యాపించియున్న ప్రధానమతము బౌద్ధము. ఇప్పు డీదేశమును బాలించువారు హిందూమతము నాదరించుటవలన క్రమముగ బౌద్ధము సన్నగిలుచున్నది. సన్నిహితదేశము లగుటవలన నేపాళము, తిబెత్తుదేశములకు కళవిషయమున నెక్కువ దగ్గరి సంబంధము కలదు. బౌద్ధ విగ్రహములను దయారుచేయుటలో నేపాళదేశపు కర్మకరులు చతురులు.

అస్సాము:— ప్రాచీనకాలమున నిది కామరూప మను పేరఁ బరఁగిన దేశము. పర్వతారణ్యమయ మగుటవలన శత్రుజన దుస్సాధమయి చాలకాల మిది తన స్వాతంత్ర్యమును నిలుపుకొనినది. దీని చరిత్రముకూడ మనకు సరిగా తెలియదు. హర్షవర్ధనుని కాలమున ఈదేశపురా జాచక్రవర్తికి లోబడిన సామంతుఁడు కాకపోయినను, ఒకవిధముగ నాతనికి విధేయుఁడయి కన్నోజరాజాస్థానము నలంకరించుచుండువాఁడు. ఎగువ బర్మాదేశముననుండి వచ్చిన ఆహోము లనువారు పదుమూడవశతాబ్ది నీదేశముపయి నెత్తివచ్చి దీనిని క్రమముగా వశపఱచుకొని పాలించిరి. వీరు మొదట విమతస్థులే యైనను క్రమముగా హిందూమతము నవలంబించి హిందువులైరి. మహమ్మదీయు లీదేశమును జయింప పెక్కు శతాబ్దులు ప్రయ

త్నించి విఫలులయిరి. పందొమ్మిదవ శతాబ్ది ప్రథమభాగమున ఆహోములను జయించి బర్మావారును, వారిని జయించి బ్రిటీషు వారును ఈదేశమున కధిపతులయిరి. ఇచట శక్తిదేవతా ప్రధానమయిన తాంత్రికహిందూమతము బాగుగ వర్ధిల్లినది. ఈతాంత్రికసంప్రదాయమునకుఁ జెందిన యాలయములలో నెల్ల గౌహతీనమీషమున నున్న కామాఖ్యాలయము మిక్కిలి ముఖ్యమయినది.

కన్నోజః— ఈ రాజపుత్ర యుగమున రాజకీయముగ ముస్ముందు ప్రాముఖ్యమును బడసినది కన్నోజ. హర్షుని యనంతరమునఁబడి మహమ్మదుఘోరి విజయకాలము నాటివఱకు, మౌర్యవంశజుల కాలమున పాటలీపుత్రము వలెనే, కన్నోజ హిందూస్థానమున కంతకు రాజధానిగ నుండుటయే కాక అరబ్బీ చరిత్రకారులచేత నిది భాగ్యవంతమయినదని, చక్కనిదని సంస్తుతు లందినది.

హర్షచక్రవర్తి యనంతరమునఁ గొంతకాలమువఱకు కన్నోజ చారిత్రము చీకటి పొరలలోఁ బడి కప్పవడిపోయినది. క్రీ. శ. ౭౩౦ ప్రాంతమున మరల దాని భాగ్యరేఖను బయలుపఱచినవాఁడు యశోవర్మ. ఇతఁడు విద్యుత్ప్రియుఁడు; చీనాదేశమునకు రాయబారము నంపి ఘనత వహించెను. మహావీర, మాలతీమాధవ, ఉత్తరరామచరిత్రము లను నాటకములను రచించి పేరెన్నికగన్న భవభూతిమహాకవి యీతని యాస్థానకవి. క్రీ. శ. ౭౪౦ ప్రాంతమున కాశ్మీర దేశాధిపతియయిన లలితాదిత్యుఁడు కన్నోజపయి దండెత్తివచ్చి యశోవర్మ నోడించెను. ఇట్లే యిరుగు పొరుగుల నుండిన శత్రురాజుల యుద్ధినిపలన యశోవర్మరాజ్యము చాల నలిగి

పోయినది. యశోవర్మ యనంతరమున రాజ్యమేలినవారు బల హిను లగుటచేత శ్రమముగ వారి ప్రాభవాధికారములు సన్న గిల్లినవి. ఇటు లుండ, క్రీ. శ. ౮౧౬ ప్రాంతమున ప్రతిహార వంశజుడయిన నాగభటుడు యశోవర్మ సంతతివారి నోడించి తఱుమఁగొట్టి కన్నోజ నగరమును గై వసము కావించుకొనెను. నాటనుండి కన్నోజ ప్రతీహార వంశజులకు రాజధానియైనది.

ప్రతీహారులు:— వీరు క్రీస్తుశక మెనిమిదవ శతాబ్దిని దక్షిణ రాజపుత్రస్థానమునఁ దమ రాజ్యమును నిర్మించుకొని భిన్నాల్ రాజధానిగఁ బరిపాలించిరి. పరిహారులని వీరికి నామాంతరము కలదు. వీరిలో మొదటి ప్రభువు మొదటి నాగభటుడు అరబ్బులు సింధుదేశముననుండి ప్రాగ్దేశముల పయి ధండెత్తి వచ్చినప్పుడు వారి నోడించి ప్రాముఖ్యమును బడసెను. రెండవ నాగభటుని కాలమున (క్రీ. శ. ౮౧౬) వీరు కన్నోజ రాజ్యమును వశపఱచుకొనిరి. ఈ వంశమున మిక్కిలి పరాక్రమవంతుఁడు మిహిరభోజుడు (క్రీ. శ. ౮౪౦-౮౯౦). ఇతఁడు చాల గొప్పవాఁడు. బహుసంగ్రామవిజేత యయిన యీతని కాలమున కన్నోజ ప్రతీహారసామ్రాజ్య ముత్తరమున హిమవత్పర్వతమువఱకును, నైర్వతదిశను కాశ్యపాడవఱకును, తూర్పున అలహాబాదువఱకును, పశు మట పంజాబువఱకును వ్యాపించినది. హిందూదేశమునఁ దంతటిలో ఉత్తమమయిన యాశ్వకదళమును, గొప్ప యుష్టదళమును శౌర్యపరాక్రమములకు పేరువడిన మిహిర భోజుని సైన్యమునఁ గలదు. భోజు డత్యంత భాగ్యవంతుఁడు. ఈతని రాజ్యమువలె చోరరహితమయిన రాజ్య మేదియు హిందూదేశమున మఱియొకటి కనఁబడదు' అని అల్

మనూది యను అరబ్బీయాత్రికుఁడు క్రీ. శ. ౮౫౦ లో వ్రాసినాఁడు. కడపట చెప్పిన యంశము ననుసరించియే యాతని రాజ్యపాలన మెంతటి కట్టుదిట్టముగ నుండెనో తెలియఁగలదు. మిహిరభోజుని కుమారుఁడు మహేంద్ర పాలుఁడు (క్రీ. శ. ౮౯౦-౯౦౮) తండ్రివలెనే కడు సమర్థుఁడు. పంజాబుననుండి బీహారమువఱకు నీతని రాజ్యము విస్తరిల్లినది. సాహిత్యప్రపంచమునఁ బ్రసిద్ధి గాంచిన రాజ శేఖరమహాకవి మహేంద్రపాలుని కుపాధ్యాయుఁడు. ఇతఁ డాతని యాస్థానకవియై యాతని యాదర ప్రోత్సహములవలన చక్కని నాటకములను, సాహిత్యగ్రంథములను విరచించి వినుతికెక్కినను. బాలరామాయణము, బాలభారతము, విద్ధ సాలభంజక, కర్పూరమంజరి యను నీ కవికృతములయిన నాలుగు నాటకములలో కడపటిది మాత్రము ప్రాకృతభాష యం దున్నది; మిగిలినవి సంస్కృతమునఁ గలవు. ఈ కవి రచించిన కావ్యమిమాంస పేరు వడ్డ సాహిత్యగ్రంథములలో నొకటి. మహేంద్రపాలుని యనంతరమున మహీపాలుని కాలమునందు క్రీ. శ. ౯౧౬ లో రాష్ట్రకూటరాజు యిన మూఁడవ యింద్రభూపతి పరాక్రమించి కన్నోజపయి నెత్తి వచ్చెను. ఈ సమయముననే అంతవఱకు స్వాతంత్ర్య తృప్తిపొందితములయిన సామంతరాజ్యములు సామ్రాజ్యముననుండి చీలిపోయినవి. రాష్ట్రకూటదండయాత్ర ఫలితముగ కన్నోజ రాజ్యము చితికిపోయినది. క్రమముగ నీ ప్రతిహార వంశజుల రాజ్యాధికారములు నన్నగిల్లినవి. క్రీ. శ. ౧౦౧౯ లో హిందూ దేశముపయి దండెత్తి వచ్చిన ఘజీనీ మహమ్మదు కన్నోజను ముట్టడించి యందలి యేడుకోటల నొక్క దివసమునఁ

బట్టుకొని విస్తారము క్రొల్లతో మరలిపోయెను. పిటికివాడయిన ప్రతిహారవంశజుడు రాజ్యపాలుడు కన్నోజను విడిచిపెట్టి గంగ కావలిదరి నున్న బారిగ్రామమున కరిగి దానిని రాజధానిగావించుకొనెను. మఱుసటిసంవత్సరమున మహమ్మదు మరల చండేలురాజ్యముమీదికి దాడి వెడలుచు, బారిని పట్టుకొనెను. క్రీ. శ. ౧౦౯౦ కి పూర్వమే, యేవిధముననో తెలియదు కాని, కన్నోజ పరిహారవంశ మంతరించినది. తరువాత కన్నోజను పాలించినవారు గహర్వారు లనబడు గఢవాలవంశజులు.

గఢవాలులు:— వీరు మొదట దమ రాజ్యమును ఆయోధ్య, వారణాసి ప్రాంతముల స్థాపించిరి. ఈ వంశజుల పరిపాలన మొక శతాబ్దికి పైగ సాగినది. ఈ వంశస్థావకుని ప్రోత్తుడయిన గోవిందచంద్రుడు (క్రీ. శ. ౧౧౦౦ — ౧౧౬౦) చాలకాలము పరిపాలించి కన్నోజరాజ్య ప్రతిష్ఠను హెచ్చుర్లొజ్జేసెను. కథాకలాపములయందు పృథ్వీరాజునకు గర్భశత్రువని పేరుకెక్కిన జయచంద్రుడు గోవిందచంద్రుని మనుమడు. పృథ్వీరాజుతోగల గర్భవిరోధమున అతని నణచివైచుటకు జయచంద్రుడు మహమ్మదుఘోరి నాహ్వానించెనని కొందఱు అందురు కాని దీని కాధారములు కానరావు. క్రీ. శ. ౧౧౯౪ లో మహమ్మదుఘోరి కన్నోజపయి దండెత్తి వచ్చినప్పుడు జయచంద్రుడు అత్యంత శౌర్యపరాక్రమములను జూపి కడుతెంపరితనముతో బోరాడెను కాని ప్రయోజనము లేకపోయెను. జయచంద్రుని కాలమున రాజధానిగ నుండిన వారణాసికూడ మహమ్మదీయుల వశమయినది. అడ్డమాఁగలు లేక వారు రాజ్యమునందలి నగరముల నన్నిటిని

కొల్లగొట్టిరి. చేపడిన కొల్లను గొనిపోవుటకు ౧,౪౦౦ ల యెంటెలు కావలసి నచ్చినవట! ఈ సంగ్రామముతో కన్నోజ స్వతంత్ర్య మంతరించినది. హిందువులకు పవిత్రములయిన గంగా, యమునా నదీతీర ప్రదేశములయందు కడకు విమలస్థులయిన మహమ్మదీయుల చంద్రధ్వజము రెపరెపలాడినది.

పాల, సేన వంశములు :— హర్ష చక్రవర్తి మరణానంతర మాతని సామ్రాజ్యమునందలి ప్రాగ్రాప్త్యము లన్నియు చిన్న చిన్న స్వతంత్ర రాజ్యములుగ చీలిపోయినవి. హర్ష మరణానంతర మొకశతాబ్దికాలము బంగాళాదేశచారిత్రమును దెలిసికొనుట కాధారములు లేవు. ఈ ప్రాంతమును గౌర్ లేక లక్ష్మణావతి రాజధానిగ క్రీస్తుశక మెనిమిదవశతాబ్దిని ఆది శూరుడను నొకరాజు పాలించె ననియు, ఆతఁడు బౌద్ధమత ప్రాబల్యమున క్షీణించిన సనాతనహిందూమతము నుద్ధరింప కన్నోజనుండి యెదుబ్రాహ్మణకుటుంబములను రావించె ననియు, వీరే యిప్పటి రాఢీయ, వారేంద్ర బ్రాహ్మణుల పూర్వులనియు నిప్పటికిని బంగాళాదేశమున గాథలు కలవు. ఆది శూరుని మాట యెటు లున్నను, ఒకప్పుడు కడపటి గుప్తవంశజుల పరిపాలనముక్రింద నుండిన యీ ప్రాంత మరాజకముతో బాధపడుచుండిన కాలమున గోపాలుడను నతఁడు రాజకీయ రంగమున కవతరించి పశ్చిమబంగాళము, దక్షిణబీహారము లందుఁ దనయధికారమును స్థాపించెను. ఇతఁడు బౌద్ధమతావలంబకుఁడు; బీహారునగర సమీపమునఁ గల యుద్గండపురమున నొక బౌద్ధవిహారమును నిర్మించెను. ఇది యానాటి పేరువడిన గొప్ప విద్యాపీఠములలో నొకటి. గోపాలునికిఁ బిదప నతని సంతతివారి కీపురము రాజధానియైనది. గోప

లుని కుమారుడు ధర్మపాలుడు (క్రీ. శ. ౮౭౫ - ౮౯౫), పరాక్రమవంతుడయి బంగాళము, బీహారములనే కాక యుత్తర హిందూస్థానమునఁ జాలభాగమును జయించి రాజ్య మేలెను. ఇతని సంతతివా రందఱు 'పాల'నామాంచితు లగుటచేత వీరికి 'పాలరాజు' లని వ్యవహారనామము కలిగినది. తండ్రివలెనే ధర్మపాలుడును బౌద్ధమతము నవలంబించి దానిని పోషించెను; విక్రమశిలయను బౌద్ధవిహారమును నిర్మించెను. నాలందకుఁ బిదప నాటి విద్యాపీఠములలో నిదియే గొప్పది; ౧౦౦౭ దేవాలయములతోను, ఆఱు కళాశాలలతోను విరాజిల్లుచుండిన యిది తాంత్రికవిద్యకే కాక వ్యాకరణ, న్యాయశాస్త్రములకును ప్రధానపీఠముగ నుండెను. తిబెత్తుదేశపు విద్యార్థు లెందఱో యిచ్చుట విద్య నభ్యసించ వచ్చుచుండిరి. ఈవిద్యాపీఠమున నెన్నియో సంస్కృతగ్రంథములు తిబెత్తుభాష కనువదించఁబడినవి. భాగల్ పూరుజిల్లాయందలి పాథర్ ఘాటే ప్రాచీన విక్రమశిల యని పురాతత్వపరిశోధకులు గుర్తించి యున్నారు. ధర్మపాలుఁ డీవిద్యాపీఠమున కనేక దానధర్మములను గావించి వినుతికెక్కెను. ధర్మపాలుని కాలమున ఆచార్య బుద్ధజ్ఞాన పాదుఁ డీవిద్యాపీఠమున కధిపతి. క్రీ. శ. ౧౨౦౩ ప్రాంతమున నీదేశముపయి దండెత్తివచ్చిన బఖ్త్యార్ ఖిల్జీ యీవిద్యాపీఠమును విధ్వంసము గావించెను. పాలవంశజు లందఱులో కడు పరాక్రమవంతుడగు దేవపాలుడు అస్సాము, కళింగ రాజ్యములను రెంటిని జయించెను. కాంబోజు లనుకొండజాతివారి పాలవంశజులను జయించి తమ యధికారమును స్థాపించి కొంతకాలము రాజ్యమేలిరి; కాని మహిపాలుఁ డనునతఁడు పదవశతాబ్ది యుత్తరార్ధమున విజృంభించి నష్టమయిన రాజ్య

మును సంపాదించి మరల పాలవంశాధికారమును స్థాపించెను. ఇతఁడు గొప్ప బౌద్ధమతాభిమానియై తన్మతవ్యాపనమున కక్కువ పనిచేసెను. ఇతఁడు రాజ్యమేలుచుండిన కాలమున క్రీ. శ. ౧౦౨౩ ప్రాంతమున ద్రవిడదేశాధిపతియైన రాజేంద్ర చోళుఁడు గంగాతీరమువఱకు గల యుత్తరదేశములపయి దండెత్తినచ్చి, యీతని నోడించెను. మహిపాలునికిఁ బిదప రాజ్యమునకు వచ్చిన నయనపాలుఁడుకూడ గొప్ప బౌద్ధమతాభిమానియై విక్రమశిలావిద్యాపీఠాధిపతియైన అతీశుని బౌద్ధమతప్రచారము కావింప తిబెత్తుదేశమున కంపెను. క్రీస్తు శకము పండ్రెండవ శతాబ్దిచివర, మహమ్మదీయులు బీహారమును జయించునంతవఱకు పాలవంశజుల పరిపాలనము సాగుచునే యుండెను.

హిందూదేశమున బౌద్ధము నాదరించిన కడపటిదేశీయ ప్రభువులు పాలవంశజులు. వీరు బౌద్ధము నెక్కువగ నభిమానించిరి. ధర్మపాల, దేవపాలుర కాలమున సాహిత్యము, శిల్పము, చిత్రకళ బాగుగ వర్ధిల్లినవి. పాలరాజులు శిలా, లోహశిల్పకళల నాదరించియు, తటాకములను కాలువలను ద్రవ్వించియు పేరుగాంచిరి.

ప్రాయికముగ దక్కను దేశముననుండి వచ్చిన సామంత సేనుఁ డను సేనాని పాలవంశజుల యధికారము క్షీణదశకు వచ్చుచుండిన కాలమున వారి రాజ్యమును గొంత యాక్రమించుకొని క్రీ. శ. ౧౦౫౦ ప్రాంతమున, చరిత్రమునందు 'సేనవంశ' మనఁ బ్రసిద్ధమయిన యొక నూతనవంశమును స్థాపించెను. సామంతసేనుని పౌత్రుఁడయిన విజయసేనుఁడు పదునొకండవశతాబ్ది కడపటిను, పండ్రెండవశతాబ్దియారంభః

మునను స్వాతంత్ర్యవతాక విప్పి, రాజ్యాధికారమును విస్తరిల్లఁ జేసి వంశమునకు కీర్తి తెచ్చెను. ఇతని యనంతరమున క్రీ. శ. ౧౧౦౮ లో సుప్రసిద్ధుడయిన బల్లాలసేనుఁడు రాజ్యమునకు వచ్చి నాదియా (నవద్వీపము) రాజధానిఁ గావించుకొని, పితౄర్జితమయిన రాజ్యమును భద్రముగఁ గాపాడుటయే కాక సాహిత్యమును, గళలను వృద్ధి నొందించెను; వర్ణవ్యవస్థను జక్కదిద్దెను; మగధ, ఆరకాణ మొదలగు దేశములకు హిందూమత ప్రచారకులను బంపి హిందూమతమును వ్యాపింపఁజేసెను. అతని కుమారుఁడు లక్ష్మణసేనుఁడు క్రీ. శ. ౧౧౧౯ ప్రాంతమున రాజ్యమునకు నచ్చెను. తండ్రి కుమారు లిరువురును విద్వాంసులు; విద్యతోపకలు. లక్ష్మణ సేనుని కాలమున జయదేవకవి గీతగోవిందమును రచించెను. ఇతని మరణానంతరముననుండియే బీహారముపయి మహమ్మదీయుల దండయాత్ర లారంభమయినవి. పండ్రెండవ శతాబ్ది యంతమున మహమ్మదు బిన్ బఖ్త్యారు బీహారము పయి దండెత్తివచ్చి, పాల సేనవంశముల రాజధానులగు లక్ష్మణావతి (గార్), నాదియాలను బట్టుకొనెను. ఈ సందర్భమున అనేకులు బ్రాహ్మణులును, జాద్ధభిక్షువులును మహమ్మదీయులకఱకుకత్తి కెరయై, యసువులు గోలుపోయిరి. కత్తివాతఁ బడకుండ తప్పించుకొనిన జాద్ధభిక్షువులు తిబెత్తు, నేపాలదేశములకు పారిపోయి ప్రాణములు దక్కించుకొనిరి. పట్ట పగ్గములు లేని మహమ్మదీయ క్రోధ, మతావేశములకు ఎన్నియో జాద్ధవిహారములు నేలఁ గూలినవి. ఈ విధమున బంగాళాదేశమున మహమ్మదీయ పరిపాలనమున కంకురార్పణ మయినది.

కలచుచివంశజులు:— త్రిపురి (జబ్బల్ పూరుదగ్గర నున్న తేవారు) రాజధానిగ నర్మదానదికి దక్షిణమునను, గోదావరి నది కుత్తరమునను గల చేదిదేశమును బరిపాలించిన వీరు. కార్తవీర్యార్జునుని సంతతి క్షత్రియులు; హైహయ లనుపేరఁ బ్రసిద్ధులయిరి. వీరు కొంచె మించుమించుగ తొమ్మిదవ శతాబ్ది నడిమిభాగముననే రాజకీయముగ గొప్ప ప్రాముఖ్యమును గడించిరి. పదునొకండవ శతాబ్దినుండి చేదిరాజ్యము నందలి ప్రాగ్భాగమును ఈ వంశమునందలి యొక శాఖవారు. విడివడి వేరుగ పాలించిరి. చేది హైహయులలో గాంగేయ దేవుఁడును (క్రీ. శ. ౧౦౧౫-౧౦౪౦), అతని కుమారుఁడు కర్ణదేవుఁడును (క్రీ. శ. ౧౦౪౦-౧౦౫౦) ప్రసిద్ధులయిన భూపతులు. గాంగేయదేవుఁ డిరుగు పొరుగు రాజ్యములను జయించి చేది రాజ్యమును విస్తరింపఁజేసెను. కర్ణదేవుఁడు బంగాళాదేశపు పాలవంశజులను మార్కొనెను. మాళవ దేశపు భోజు నోడించెను. ఈతని కాలమున చేదిరాజ్యము బీహారమునఁగూడ వ్యాపించినది; కాని తుద కితఁడు చందేల రాజగు కీర్తివర్మచేత పరాజితుఁ డయ్యెను. ఈ వంశము పండ్రెండవశతాబ్ది కడపటిభాగమునఁ దన రాజకీయ ప్రాముఖ్యమును గోలుపోయినది.

చందేలు వంశము :— జెజాకభుక్తి (ఇప్పటి బుందేలు ఖండము) చందేలువంశము పాలవంశమంత యుచ్ఛస్థితిని పొందకపోయినను హిందూదేశ. రాజకీయరంగమున మూఁడు శతాబ్దులకాలము ముఖ్యపాత్రమును వినిపించినది. క్రీస్తుశకము తొమ్మిదవశతాబ్దిని చందేలురు ప్రాముఖ్యమునకు వచ్చిరి. వీరు మొదట హిందూమతావలంబకులయిన గోందునాయకు.

లని, ప్రతిహారులకు సామంతులుగ నుండి రని చెప్పదురు. పదవశతాబ్ది పూర్వార్థమున వీరు తమ సామంతశృంఖలములను ఛేదించుకొని స్వతంత్రులయి పరిపాలనము నెఱపిరి. ఈ వంశమున ప్రసిద్ధి గడించిన మొదటిప్రభువు యశోవర్మ (క్రీ. శ. ౯౨౫ - ౯౫౦) బలములను గూర్చుకొని కన్నోజపై నెత్తివెల్లి, దానిని పాలించుచుండిన ప్రతిహారవంశజుని జయించి యానగరముననుండి విజయోపాయనముగ అమూల్యమును, సుందరమునయిన విష్ణువిగ్రహమును గొనివచ్చి దానిని కృతిరమణీయమయిన ఖజురాహోయాలయమునఁ బ్రతిష్ఠించెను. జెజాకభుక్తిరాజ్యమున ఖజురాహూ, మహూబా, కాలింజరులు ప్రధాననగరములు. యశోవర్మ కొమారుడు ధంగభూపతి (క్రీ. శ. ౯౫౦ - ౯౯౯) చందేలు వంశజులలో మిక్కిలి గొప్పవాఁడు. ఇతని రాజ్య ముత్తరమున యమునానదినుండి దక్షిణమున చేదిరాజ్యపు సరిహద్దువఱకును, తూర్పున కాలింజరు మొదలు పశ్చిమమున గ్వాలియరు, భిల్సాలవఱకును వ్యాపించెను. ఘజనీమహమ్మదు తండ్రియైన అమిర్ సబక్తిజ్జి హిందూస్థానముపై నెత్తివచ్చినప్పుడు ధంగభూపాలుఁడు రాజపుత్రవీరులతోఁ గలసి విమతవీరుల నెదిరించెను. అతని కుమారుఁడు గండభూపతి (క్రీ. శ. ౯౯౯ - ౧౦౨౫) తండ్రిమార్గము ననుసరించి, క్రీ. శ. ౧౦౦౮ ప్రాంతమున ఘజనీమహమ్మదు లాహోరు రాజ్యముపయి దండెత్తి వచ్చినపుడు అనందపాలుఁడు మొదలగు రాజపుత్రవర్గముతోఁ గలసి యాతనిని ప్రతిఘటించి పోరాడెను. అటు మహమ్మదీయుల యొత్తిడివలనను, ఇటు పోరుగురాజ్యములతోడి సంగ్రామములవలనను చందేలుర ప్రభవము కొంత చెన్ను నూసినది

కాని యనతికాలముననే క్రీ. శ. ౧౦౪౯—
 ౧౧౦౦) దాని నుద్ధరించెను. కృష్ణమిశ్రుడను ఈతని యాస్థాన
 కవి యీ రాజు నాదరణముననే వేదాంతతత్త్వప్రతిపాదక
 మయిన ప్రబోధచంద్రోదయమును రూపకము నొకటి సంస్కృత
 మున రచియించెను. క్రీ. శ. ౧౧౦౫ న ఈ నాటకము రాజ
 సమ్ముఖమున ప్రయుక్తమయినది. క్రీ. శ. ౧౧౦౫ నాక
 తటాకమును త్రవ్వించి క్రీ. శ. ౧౧౦౫ జనస్తుతుడయ్యెను. పరమర్ది
 యను పర్వాలుడు (క్రీ. శ. ౧౧౦౫—౧౧౦౩) చందేలు
 వంశజులలో గడపటివాడు. చౌహాణవంశజుడయిన పృథ్వీ
 రాజు క్రీ. శ. ౧౧౦౨—౧౧౦౩ న చందేలు రాజ్యముపయి దండెత్తి
 నచ్చి దాని నణచివైచెను. అటువెనుక మహమ్మదీయుల సమ
 రాశ్వములు చందేలురాజ్యమును గ్రమ్మివేసినవి. శత్రువీరుల
 యీ దండయాత్రలలో చందేలుర యధికార, ప్రాభవములు
 పూర్తిగ నలిగి చూర్ణమయినవి. క్రీ. శ. ౧౧౦౫ ము పదునాఱవ
 శతాబ్దివఱకు చందేలువంశజులు కొందఱు నామమాత్రముగ
 నేన్వల్పప్రదేశమునో పరిపాలించుచుండినను పరమర్దిదేవుని
 యనంతరముననుండి రాజకీయముగ వారి ప్రాముఖ్య మంత
 రించినది.

చందేలురు బహుతటాక నిర్మాతలు. సాధారణముగ
 నీ తటాకతటములు రమణీయశిఖరాలంకృతములయిన యాల
 యములతో శోభిల్లుచుండును. ఈ యాలయములలో మేల
 యునవి క్రీ. శ. ౧౧౦౫ ము పదవశతాబ్ది యుత్తరార్ధమున ధంగ
 భూపాలుని యభిమానాదరముల నిర్మింపఁబడినవే. నేడు
 చందేలురాజ్యమున జైన మంతరించినను క్రీ. శ. ౧౧౦౫ ము పదు

నొకండవ, పండ్రెండవ శతాబ్దాలం దది యిచట బాగుగ వ్యాపించినది. ప్రాచీన జైనదేవాలయములు చందేలురాజ్యమునందలి పెక్కు గ్రామములందుఁ గానవచ్చును.

పరమారులు:— అగ్ని కుల క్షత్రియులమని చెప్పకొను తెగలవారిలో పరవారులను నామాంతరము గల యీ పరమారు లొకరు. వీరు మాళవదేశమునఁ దమ రాజ్యమును స్థాపించిరి. చంద్రావతి, ఉజ్జయిని, ధారానగరములు వీరి రాజ్యమునందలి ముఖ్యపట్టణములు. అందు ధారానగరము వీరి రాజధాని. సర్మదానది వీరి రాజ్యమునకు దక్షిణపు టెల్ల. ఈ వంశమువారు స్వయముగ కవులును, విద్వాంసులు నయి గొప్ప గ్రంథములను రచించియే కాక కవి, పండితలోకమున కాదరాశ్రయముల నొసంగి యితర రాజపుత్రవంశజులకన్న గొప్ప కీర్తి గడించిరి. ఈ వంశమున వాక్పతి యను ముంజరాజును (క్రీ. శ. ౯౭౩-౯౯౭), భోజుడును (క్రీ. శ. ౧౦౧౨-౧౦౩౦) చాల ప్రసిద్ధులు. ఇరువురును సంగ్రామ, సాహిత్యములందు కడుస్రవీణులు. పద్మగుప్త, హలాయుధ, ధనపాలాది విద్యావిశారదులు ముంజరాజు ప్రాపున వర్ధిల్లినవారు. ముంజరాజుకంటెను పేరుపడ్డవాఁడు భోజమహారాజు. ఇతడు కావ్యగీతిప్రియుఁడయి కవితావధూతీ నక్షరలక్షల సత్కరించి వాసిగాంచెను. యోగాలంకార వ్యాకరణాది పెక్కు శాస్త్రములం దితఁడు నిధియగుటయే కాక తత్త్వద్విషయములనుగూఱించి యుద్గ్రంథములను రచించి కీర్తికెక్కిెను; ధారానగరమున నొక సంస్కృతకళాశాల స్థాపించి, సంస్కృతవిద్యకు చలువ పందిల్లు కప్పెను. మహమ్మదీయు లీరాజ్యమును జయించిన యనంతరమున నీ

కళాశాల మసీదుగా మారినది. భోజరాజకృతమయిన సాహిత్యగ్రంథము సరస్వతీకంఠాభరణము ప్రసిద్ధమయినది. సాహిత్యరంగమున నెంతటి చతురుఁడో ఇతఁడు సంగ్రామరంగమున నంతటి ప్రజ్ఞానిధి. పరమారాజ్య మత్యంతోన్నత్యము నందినది యీ భోజునికాలముననే. తుదకు గూర్జరులును, చేది హైహయలును గలసి మాళవరాజ్యముపయి దండెత్తి వచ్చి నప్పుడు వారితోడి జరగిన సంగ్రామమున నీతఁడు వీరశయనము నలంకరించెను. భోజునికిఁ బదప రాజ్యమునకు వచ్చిన వారలు కడు బలహీను లగుటచేత క్రమముగా నీ రాజ్యము క్షీణదశకు వచ్చినది. పండ్రెండవశతాబ్ది నీపరమారాజ్యమును సోలంకులు జయించిరి. తరువాత నిది పెక్కు సంస్థానములుగ చీలిపోయినది. పండ్రెండవశతాబ్ది కడపటిభాగమున సోలంకి వంశమందలి యొక శాఖవారగు వాఘేలులు పరమారదేశ ప్రాగ్భాగమున స్థిరపడి నేటి రీవాసంస్థానమును నిర్మించుకొనిరి.

ముంజ, భోజరాజు లిరువురును పెక్కు సరస్సులను, ఆలయములను నిర్మించి వినుతికెక్కిరి. వీనిలో భోజరాజు నిర్మితమయిన భోజసరస్సును, ఉజ్జయినియందలి మహాకాలాలయమును ప్రసిద్ధములయినవి. పదుమూడవశతాబ్ది పూర్వార్థమున అల్తమష్ దండయాత్రయందు మహాకాలాలయము విధ్వస్తమయినది.

సిసోదియాలు:— ఈ యుగమున వర్ధిల్లిన రాజపుత్ర వంశజులలో మేవాడను బరిపాలించిన గుహిలోటు లనుసిసోదియా లొకరు. వీరు సూర్యవంశజులు. ఈవంశమును స్థాపించిన వాఁడు బాప్పారావల్. మేవాడపయి అరబ్బులు దండెత్తివచ్చి నప్పు డితఁడు భిలుల సాహాయ్యమున వారి నోడించి తమ

గొట్టెను. ఇతని కుమారుడు గుహిలుడు రాజపుత్రస్థానము నందలి చిత్తూరుదుర్గమును వశపఱచుకొనెను. నాటనుండి యెనిమిదిశతాబ్దులనఁగా అక్కరు రాజ్యకాలమునకు అదియే యీ వంశమువారికి రాజధానిగ నుండెను. క్రీస్తుశకము పదు మూడవశతాబ్దినుండి మాత్రమే యీ వంశమువారు మహమ్మదీయులతోడి సంగ్రామములందు రాజపుత్రవర్గమునకు నాయకులయి, రాజకీయముగ మిక్కిలి ప్రాముఖ్యమును బడసిరి.

చౌహాణులు:— రాజపుత్రస్థానమునందలి సాంభరు (సకంభరి), అజ్మీరులను బరిపాలించిన చౌహాణులు మహమ్మదీయుల యుత్తర హిందూస్థానపు దండయాత్రలయందు వారి నెదుర్కొని, శౌర్యవ్రతాపములను గురిసి, తమ కీర్తిపటమున కంచులు దిద్దుకొనిరి. ఈవంశమునందలి విశాలదేవుఁ డనునాలుగవ విగ్రహరాజు కవి; నాటకరచయితగ నే కాక, సంస్కృతవిద్య నాదరించియు పేరుగన్నవాఁడు. అజ్మీరునందలి తాతిపలకల మీఁదఁ జెక్కఁబడిన ఈతఁడు రచించిన నాటకమునందలి కొన్నిభాగము లిప్పటికిని సుస్థితియందున్నవి. ఈతఁడు అజ్మీరునం దొక తటాకమును నిర్మించి, సంస్కృతకళాశాలను స్థాపించెను. మహమ్మదీయులకాలమున నీ కళాశాల మసీదుగ మాఱినది. క్రీ. శ. ౧౧౫౩ ప్రాంతమున విశాలదేవుఁడు ఢిల్లీని పాలించుచుండిన తోమరవంశజులను జయించెను కాని తద్వంశముతో వియ్యము కలిపి, వారి రాజ్యమును వారికే పాలింప నిచ్చెను. ఈ చౌహాణ, తోమరవంశ సంబంధమునకు ఫలముగఁ గలిగినవాఁడు పృథ్వీరాజు. క్రీ. శ. ౧౧౭౫ ప్రాంతమున నితఁడు జయచంద్రతనూజ నెత్తికొని పోయి పరిణయమాడుట చరిత్రప్రసిద్ధము. పృథ్వీరాజు

క్రీ. శ. ౧౧౮౨ లో చందేలులను జయించెను; క్రీ. శ. ౧౧౯౧ ప్రాంతమున మహమ్మదుఘోరి హిందూస్థానముపయి దండెత్తి వచ్చినపుడు రాజపుత్రవర్గమునకు నాయకత్వమును వహించి యాతని నోడించెను; కాని మొత్తముమీఁద పృథ్వీరాజ, జయచంద్రుల పరస్పరవిరోధమువలన రాజపుత్రులకు మహమ్మదీయవాహిని నరికట్టుటకు శక్తి చాలకపోయెను. మఱు సటి సంవత్సరమున (క్రీ. శ. ౧౧౯౨) ఘోరీతో జరగిన సంగ్రామమున పృథ్వీరాజు పరాజితుఁడయి శత్రువులకు బందీగఁ జిక్కి తుదకు వారిచేత వధియింపఁబడెను. పృథ్వీరాజ, జయచంద్రుల పతనముతో ఉత్తరహిందూస్థానమున హిందూస్వాతంత్ర్యపతాక భగ్గుమయినది.

తోమరులు:— హిస్సారు, ఢిల్లీలకు చుట్టుపట్టుల నున్న ప్రదేశము నేలినవారు తోమరవంశజులు. వీరిలో మొదటి ప్రభువయిన మొదటి అనంగపాలుఁడు క్రీ. శ. ౭౩౬ ప్రాంతమున ఢిల్లీని నిర్మించెనని ప్రతీతి. కాని దానిని గొప్ప దుర్గముగ కట్టుదిట్టపఱచిన రెండవ అనంగపాలునినాఁటివఱకు (క్రీ. శ. ౧౦౫౨) ఆనగరము ప్రసిద్ధి గనలేదు. తోమర, చౌహాణ వంశజులకు నిత్యము పోరాటములు జరగుచుండెడివి. తుదకు క్రీ. శ. ౧౧౫౩ లో చౌహాణుల ఢిల్లీవిజయముతో గాని యీ కలహ మంతరించినది కాదు.

సోలంకులు:— వలభీరాజ్యము పడిపోయినపిదప గుజరాత్, కాశ్యపవాడ దేశములను బరిపాలించినవారిలో సోలంకులు ముఖ్యులు. వీరికి చాళుక్యు లనియు వ్యవహారమున్నను దక్కను చాళుక్యులును, వీరును చేతు, వీరికి అన

హిలవాడపట్టణము రాజధాని. ఈ వంశమును స్థాపించిన యతఁడు మూలరాజు (క్రీ. శ. ౯౬౦ - ౯౯౬). ఈ వంశము నందలి మొదటి భీమరాజు కాలమున (క్రీ. శ. ౧౦౨౨ - ౧౦౬౪) ఘజనీమహమ్మదు కాతయవాడ పశ్చిమతీరమున ప్రభావశ్రేణి తమునందలి సుప్రసిద్ధమయిన సోమనాథపురపు దేవాలయమును ముట్టడించెను. జయసింహ సిద్ధరాజు (క్రీ. శ. ౧౦౯౩ - ౧౧౪౩) ఈ వంశపురాజు లందఱలో చాల గొప్ప వాఁడు; కడుప్రసిద్ధుఁడు. ఇతఁ డనేక దేవాలయములను నిర్మించెను; స్త్రీలు నోడించెను; కవులను, పండితులను అనేకుల నాదరించి పోషించెను. ఈతని యా సానము నలంకరించిన విద్యానిధు లందఱలో సంస్కృత, ప్రాకృతభాష లందు పెక్కు గ్రంథములు రచియించిన హేమచంద్రుఁ డను జైనపండితుఁడు చాల గొప్పవాఁడు. సిద్ధరాజునంతరమున రాజ్య మేలినవారిలో ముఖ్యముగ పేర్కొనవలసినవాఁడు కుమారపాలుఁడు (క్రీ. శ. ౧౧౪౩ - ౧౧౮౩). ఇతఁడు మొదట శైవుఁ డయినను తన పరిపాలనకాలము కడపటి భాగమున జైనుఁడయి పెక్కు జైనవిహారములను, ఆలయములను గట్టించె నని చెప్పదురు. కుమారపాలునికిఁ బిదపఁ గొంతకాలము వఱకు రాజ్యమునకు వచ్చినవారలు బలవంతులయి మహమ్మదీయ దండయాత్రల నెదుర్కొని వారించుచు వచ్చిరి కాని కాలక్రమమున నీ రాజ్యము క్షీణదశకు వచ్చి తుదకు క్రీ. శ. ౧౨౯౮ లో అలాయుద్దీనుసేనానాయకుల వశమయినది.

పంజాబు బ్రాహ్మణవంశములు: — పంజాబును, కాబూలు చుట్టుపట్లనుండు దేశమును క్రీస్తుశకము తొమ్మిదవ శతాబ్ది కడపటి భాగమువఱకు కుషాణవంశజులయిన బౌద్ధుల

పరిపాలనముక్రింద నుండెను. అప్పు డీరాజులలో నొకఁడు కడు దుర్మార్గుఁడయి ప్రజలను బీడించుచుండిన. కారణమున వారి కోరికమీఁద మంత్రిగ నుండిన బ్రాహ్మణుఁ డొకఁడు వానిని బట్టుకొని కారాగారమున నుంచి, తుదకు రాజ్యలోభమునఁ దానే సింహాసనము నాక్రమించుకొని బ్రాహ్మణవంశమును స్థాపించెను. ఈ వంశమువారికి మొదట అట్టాక్షనగరమున కెగువ, సింధునదిమీఁద నున్న ఓహిందును (ఉదభాండపురము), పిదప లాహోరునగరమును రాజధానులు. సూతనరాజ్యము స్థాపితమయిన కొలఁదికాలమునకే కాబూలురాజ్యము మహమ్మదీయుల వశమయినది. లాహోరురాజ్యమును స్వతంత్రులయి పరిపాలించిన కడపటి ప్రభువులు జయపాల, అనందపాల, త్రిలోచనపాలురు. వీరు ఘజనీరాజ్యమును స్థాపించిన పరాక్రమవంతులగు సబక్తజిక్, సుల్తాను మహమ్మదుల మహావాహిని హిందూస్థానమును ముంచివేయ వచ్చుచుండినపుడు ధీరులై మహాసాహసముతో నెదుర్కొని దానికి నేతువై నిలిచిరి. కాని సుల్లుతిరుగుచు మహోద్ధతితో వచ్చుచుండిన దాని నాపుటకు వారికి శక్తి చాలక, తుదకుఁ దామే దానికి బలియైరి. క్రీ. శ. ౧౦౨౨ నాటికి లాహోరు మహమ్మదీయులకు వశమయినది. పంజాబు మహమ్మదీయరాజ్యమయినది. ఓహిందు, లాహోరురాజులు తమ భాగ్యరేఖ బాగున్న రోజులలో విద్యాపోషకులయి ప్రశస్తిఁ గాంచిరి.

దక్షిణాపథరాజ్యములు

కళింగగొంగులు:— కళింగమును బరిపాలించిన గొంగులు క్రీస్తుశకము పదునొకండవశతాబ్దినుండి రాజకీయముగ పాముఖ్యము వహించిరి. వీరిలోఁ బ్రముఖుఁడుగఁ బలియ

వచ్చిన మొదటి ప్రభువు వజ్రహస్తదేవుడు (క్రీ. శ. ౧౦౩౫ - ౧౦౭౦). ఇతని పౌత్రుడును రాజరాజ కళింగగంగు కుమారుడును అగు అనంతవర్మ చోడగంగు (క్రీ. శ. ౧౦౭౫ - ౧౧౫౦) గాంగవంశజులందరిలో మిక్కిలి ప్రసిద్ధుడు; కడుపరాక్రమ వంతుడు. ఇతడు ఉత్కలదేశమును జయించి, గాంగరాజ్యము నింపుమించుగ గంగానదివరకు వ్యాపింపజేసెను. ఇతని కాలమున గాంగవంశ మత్యున్నతస్థితికి వచ్చినది. పూరియందలి జగన్నాథాలయమును నిర్మించిన దీరాజే యని చెప్పుదురు. ఈ వంశమునందలి మూడవ అనియంకభీమ (క్రీ. శ. ౧౨౧౧-౧౨౩౫), మొదటి నరసింహదేవుల (క్రీ. శ. ౧౨౩౫ - ౧౨౬౪) కాలముననుండియే కళింగరాజ్యము పయి మహమ్మదీయదండయాత్ర లారంభమయినవి. కళింగము నేలిన కడపటి గాంగభూపతులు నరసింహదేవ, భానుదేవ నానూంకితులు. బంగాళాదేశము నేలుచుండిన లక్ష్మణవతి సుల్తానులయొక్కయు, ఢిల్లీరాజ్యమును పాలించుచుండిన తుఘ్లకుసుల్తానులయొక్కయు దండయాత్రల నలుగుడువలన కళింగరాజ్యము చితికిపోయినది. పదునైదవ శతాబ్దిని కళింగ గాంగ - నాలుగవ భానుదేవునిఁ గూలఁద్రోసి యాతని హస్తముననుండి రాజ్యాధికారమును పుణికికొన్నవారు ఓడ్రదేశపు గజపతివంశజులు. వీరిలో మొదటివాడు కపిలేశ్వరగజపతి.

గాంగవంశజులకాలమున కళింగ, ఉత్కలదేశముల యందు శైవ, వైష్ణవమతములు రెండును ప్రబలినవి. సింహాచలము, ముఖలింగము, జగన్నాథము మొదలగు ష్టేత్రముల యందలి యాలయములకు పేరు ప్రతిష్ఠలు గలిగిన వీ కాలము

ననే. కోణార్క-క్షేత్రమునందలి సూర్యాలయము గాంగనంశ
జల కాలముననే నిర్మితమయినది.

ఆంధ్రమాండలికులు :—రాజరాజనరేంద్రునియనంతర
మతని కుమారుడు రాజేంద్రచోడుడను కులోత్తుంగుడు
చోళరాజ్యమును వశపఱచుకొని రాజధానిని వేంగినుండి
చోళదేశమునకు మార్చెను. పిదప నతడు చాళుక్య రాజ్య
మును బాలింపఁ దన తనయులను ప్రతినిధులుగఁ బం
పుచు వచ్చెను. అంతియే కాక, యతడు తనకు విశ్వాన
పాత్రులయిన సేనానాయకులకు రాజలాంఛనముల నొసంగి
గౌరవించి వారిని మండలేశ్వరులను గావించెను. ఈ కారణ
మున నీ కాలమున ప్రాకృముద్రతీర్థస్థ ఆంధ్రదేశమున మాండ
లికవంశము లనేకములు మొలకలెత్తినవి. ఆంధ్రదేశ చారి
త్రమున నిది మాండలికయుగము. వెలనాటి చోడులు,
కోటవారు, సాగివారు, కమ్మనాటిచోళులు, పొత్తపి,
విక్రమసింహపురపు చోళులు, కోనసీమ హైహయలు, నత
వాటివాగు, కొండపడుమటి రాజులు, పరిచ్ఛేదులు, కొలని
నాయకులు—ఎల్లరు నీ కాలమున వర్ధిల్లినవారు. ఆంధ్రదేశ
మున నేడు గల సుప్రసిద్ధరాజకుటుంబముల మూలవంశము
లనేకము లీకాలమున ప్రముఖత గడించినవే. మాండలికవం
శము లన్నిటిలో తొలుదొల్త ప్రముఖులయి, పరాక్రమాధి
కారములు నెఱపినవారు వెలనాటిచోళులు. కళింగము
మొదలు గుండ్లకమ్మవఱకును, పశ్చిమమున త్రిపురాంతకము
మొదలు ప్రాగ్విశ సముద్రము వఱకును వీరి రాజ్యము వ్యాపించి
నది. వీరు చాళుక్య - చోళ భూపతులకు సామంతులే యైనను
క్రమముగ ప్రభులయి యిండుమిండుగ స్వతంత్రులుగ నే;

వ్యవహరించుచు నచ్చిరి. ఆయాప్రాంతములందు స్థానికముగ ప్రాముఖ్యము గడించిన యీ మాండలికవంశములు, రాజ్యాధికారలోభమున నిరంతరముఁ దమలోఁ దాము కలహించుచు నుండుటచేత స్వతంత్రులయి క్రమముగ విజృంభించుచుండిన యోరుగంటి కాకతీయులకు వీరిని జయించుట సుకరమయినది. ఈ విధమున ప్రాగాంధ్రదేశము కాకతీయసామ్రాజ్యమునఁ జేరుటతో నీ మాండలికుల ప్రభ యడఁగి వారు కాకతీయరాజన్యులకు విధేయసామంతు లయిరి. ఈ మాండలికయుగ మాంధ్రదేశచారిత్రమున స్మరణీయమయిన కాలము. భారత, రామాయణాదు లాంధ్రభాషను విరచింపఁబడిన కాల మిది. సుప్రసిద్ధాంధ్రకవిశేఖరులయిన మంత్రి భాస్కరుఁడు, కేతన, నన్నె చోడుఁడు, తిక్కన సోమయాజి మొదలయిన వారు విలసిల్లిన దీకాలమున. దాన, ధర్మాదులకు గణ్యత హెచ్చి, యవి స్వర్గప్రదములయిన పుణ్యకార్యములయినవి. మాండలికు లనేకులు తెలుఁగుకవిత నాదరించి సత్కవికీరసహకారము లని కీర్తికెక్కిరి.

కల్యాణీచాళుక్యులు :— రాష్ట్రకూటులలో కడపటి వాడయిన కక్కభూపతికాలమున చాళుక్యవంశజుడయిన తైలపుఁ డను యోధవరేణ్యుఁడు విక్రమించి రాష్ట్రకూటరాజ్యము నాక్రమించుకొని మరల క్రీ. శ. ౯౨౩ లో చాళుక్యరాజ్యమును స్థాపించెను. ఈ వంశమువారికి కల్యాణీ రాజధాని. ఈ కారణమున వీరిని కల్యాణీచాళుక్యు లనియు, తూర్పు చాళుక్యులకు పశ్చిమదిశ నుండుటచేత పశ్చిమ చాళుక్యు లనియు వ్యవహరింతురు. తైలపుఁడు చాళుక్యసామ్రాజ్యమునకు పునాదులు వేయుచుండినకాలమున తంజా

పూరి చోళులు ప్రబలులయి పశ్చిమోత్తరదిశలుగఁ దమ రాజ్యమును బెంపొందించుకొన తీవ్రప్రయత్నములు చేయుచుండిరి. ఈ తృష్ణకు ఫలితముగ దక్షిణదేశము గొప్ప సంగ్రామరంగ మయినది. జగదేకమల్ల జయసింహుని (క్రీ. శ. ౧౦౧౮—౧౦౪౦) కుమారుఁడును, ఆహవమల్ల, తైలోక్యమల్ల బిరుదాంచితుఁ డయిన మొదటి సోమేశ్వరుని కాలమునను (క్రీ. శ. ౧౦౪౦—౧౦౬౯), ఆతని రెండవ కుమారుఁడు త్రిభువనమల్ల రెండవ విక్రమాదిత్యుని కాలమునను (క్రీ. శ. ౧౦౭౬—౧౧౨౬) చోళ, చాళుక్య సంగ్రామములు ముమ్మరమయినవి. సోమేశ్వరుఁడు చోళుల నోడించి కాంచీనగరమును బట్టుకొనెను కాని యనతికాలముననే చోళ రాజాధిరాజు చాళుక్యరాజ్యముపయి దాడి వెడలి యందలి కొల్లిపాక మొదలయిన నగరములను దహించెను. తుదకు క్రీ. శ. ౧౦౮౨ లో జరగిన కొప్పముయుద్ధమున నతఁడు నిహతుఁడయ్యెను. చోళు లీపగ పోనీయక రాజాధిరాజసోదరుఁడయిన వీరరాజేంద్రుని నాయకత్వమున సోమేశ్వరుని మొదట బెజవాడయొద్దను, పిదప కూడలిసంగమము (కృష్ణా, తుంగభద్రా నదులు కలియుచోటు)నొద్దను సంపూర్ణముగ నోడించి విజయపతాక నెత్తిరి. చాళుక్యవంశజులలో ఆహవమల్ల సోమేశ్వరుని రెండవకుమారుఁడు త్రిభువనమల్ల విక్రమాదిత్యుఁడు (క్రీ. శ. ౧౦౭౬—౧౧౨౬) చాల గొప్పవాఁడు. సింహాసనమునకు వచ్చినవెంటనే యితఁడు విక్రమశక మనితనవేర నొకశకమును స్థాపించెను. ఇతఁడు చోళుల నోడించి కాంచీపురమును బట్టుకొనుటయేకాక ద్రవిడ చోళ, వేంగీ చాళుక్యరాజ్యములకుఁ గలసంబంధమువలన వేంగీ

దేశమువయిఁగూడ దండెత్తివెల్లెను. బిల్హణుఁ డను కాశ్మీర దేశపండితుఁ డొకఁ డీతని యాస్థానకవియై విక్రమాంకదేవ చరిత మనుపేర నీతనిచారిత్రమును రచియించెను. ఈ కాలపు చాళుక్య చరిత్రమును దెలిసికొనుటకుఁగల వాఙ్మయాధారములలో నీగ్రంథము గొప్పది. మన దేశమున వ్యవహారమునం దుండిన హిందూధర్మశాస్త్రములలో పరమప్రమాణమయినదిగ పరిగణింపఁ బడుచున్న 'మితాక్షర'కర్తయగు విజ్ఞనేశ్వరుఁడు విక్రమాదిత్యుని యాస్థానాలంకారము. విక్రమాదిత్య తనయుఁడు భూలోకమల్ల సోమేశ్వరుఁడు (క్రీ. శ. ౧౧౨౬ - ౧౧౩౮) గొప్ప విద్వాంసుఁడు; 'మానసోల్లాస' మనుపేర నొకసంస్కృతకావ్యమును రచియించెను. ఇతని యనంతరమున రాజ్యమునకు వచ్చినవారలు బలహీనులగుటచేత చాళుక్యరాజ్యము క్రమముగ క్షీణించినది. సుర్మడి తైలపునికాలమున (క్రీ. శ. ౧౧౫౦ - ౧౧౬౫) అతని నైన్యాధిపతియైన బిజ్జలుఁ డనుకాలచుర్యనంశజుఁడు రాజువయి తిరుగఁబడి రాజ్యము నాక్రమించుకొనెను. వీరశైవమతస్థాపకుఁడయిన బసవదండనాయకుఁ డతని మంత్రి. బిజ్జలుఁ డును, ఇతని కుమారులును గొంతకాలము రాజ్యము చేసిన వెనుక మరల చాళుక్యుల యధికారము స్థాపితమయినది కాని యప్పటికే కాకతీయ, హొయిసలాది చాళుక్యసామంత వంశములు ప్రముఖములై స్వతంత్ర రాజ్యములను స్థాపించుట చేత చాళుక్యసామ్రాజ్యము భిన్నమయినది. కల్యాణీ చాళుక్యులు సర్వమతములను సమానముగ నాదరించిరి. పెక్కు దేవాలయములను నిర్మించిరి. ఆలయనిర్మాణమున గొప్ప పరిణామముఁ గలిగి చాళుక్యసంప్రదాయము వెనుకటి

కంటే పరిణతిఁ గాంచినది. వీరి ప్రాపున కాలాముఖ్యశైవము బాగుగ వర్ధిల్లినది. చాళుక్యులు విద్యాభివృద్ధికి పెక్కుదానములు కావించి విద్యాపోషకులయి వినుతి కెక్కిరి. దేవాలయములును, అగ్రహారములును ఈనాడు గొప్ప విద్యాసంస్థలయినవి.

దేవగిరియాదవులు :— కల్యాణిచాళుక్యులు బలహీనులయిన వెనుక వారి రాజ్యమును బంచుకొని ప్రముఖులయిన వారిలో ఏ రొకరు. దేవగిరి వీరికి రాజధాని. వీరి రాజ్యమునకు సేవణదేశ మనియుఁ బేరు. ఈ వంశమున ప్రాముఖ్యముగన్నవారిలో భిల్లముఁడు (క్రీ. శ. ౧౧౮౭ — ౧౧౯౧) ప్రథముఁడు. ఈ కాలమున హొయిసలులకును, ఈ యాదవులకును పెక్కు సంగ్రామములు జరగినవి. తుదకు సింఘణుని కాలమున (క్రీ. శ. ౧౨౧౦ — ౧౨౪౭)గాని యాదవులు హొయిసలరాజ్యమునఁ దమ ప్రతాపముద్రిక నచ్చొత్తజాలక పోయిరి. యాదవరాజచంద్రు లందఱలో సింఘణుఁడు చాల గొప్పవాఁడు. ఈతనికాలమున దేవగిరి యాదవసైన్యముల కుత్తరమున గుజరాతునుండి దక్షిణమున మైసూరువఱకుఁ గల దేశము విహారభూమి యైనది. ఈతనికిఁ బిదప నీ వంశమున బ్రముఖులుగఁ జెప్పఁదగినవారు కృష్ణ (క్రీ. శ. ౧౨౪౭ — ౧౨౬౦), రామచంద్ర దేవులు (క్రీ. శ. ౧౨౭౧ — ౧౩౦౯). రామచంద్రదేవు పరిపాలించుచుండిన కాలమున (క్రీ. శ. ౧౨౯౪ లో) అలా-ఉద్దిక్ఖిల్లి మొదటిమాటు దక్కనుపై దండెత్తి వచ్చి దేవగిరిని ముట్టడించి, యాప్రభువు నోడించి విస్తారము కొల్లఁ గొనిపోవుటయే కాక ప్రతివత్సరము నతఁడు ఢిల్లీ సింహాసనమునకు కప్పముఁ గట్ట నేర్పాటు కావించెను. అటు

పిదప మాలిక్ కాఫరు, ముబారకుల దండయాత్రలవలన నీ రాజ్యము నేలఁగూలినది. కడపటి రాజయిన హరపాలదేవుని ముబారకు జీవముతోఁ బట్టుకొని, ౧౩౧౮ లో చర్మ మొలిపించి కడతేర్చెను.

దేవగిరి యాధవులకాలమున సంస్కృతవాఙ్మయము పెంపొందినది. సింఘణదేవుని కాలమున 'శ్రీకరణాధిపతి' (రాజ్యాంగ ప్రధానకార్యదర్శి)గ నుండిన సాధలుని కుమారుఁడు శార్ఙ్గధరుఁడు 'సంగీతరత్నాకర' మను పేర నొకసంగీత గ్రంథమును రచించెను. 'సిద్ధాంతశిరోమణి'ని రచించిన భాస్కరాచార్యుని పౌత్రుఁడును, లక్ష్మీధరుని తనయుఁడు నగు చాంగదేవుఁడు సింఘణుని యాస్థానజ్యోతిషుఁడు. ఇతఁడు ఖాందేశ్ జిల్లాయందలి పాట్నాయందు ఒక జ్యోతిషవిద్యాపీఠమును స్థాపించెను. అందు సిద్ధాంత శిరోమణి మొదలగు గ్రంథముల నధ్యయనముచేయువారు. మహాదేవ, రామచంద్ర భూధవులకాలమున శ్రీకరణాధిపతి పదవి వహించిన హేమాద్రి గొప్ప సంస్కృత విద్వాంసుఁడు. ఇతఁడు బహుగ్రంథములను రచించుటయే కాక గొప్ప విద్వాంసులను, కవులను సత్కరించి పోషించెను. హేమాద్రి విరచితమయిన గ్రంథము లన్నిటిలో 'చతుర్వర్గచింతామణి' సుప్రసిద్ధ మయినది. నాటి హిందూమతాచారాదు లిందు సప్రమాణముగ క్రోడీకృతములయి సమర్థింపఁబడినవి. ఇందు మోక్షప్రదాయకము లయినవ్రతములు, దానములు, యాత్రలు మొదలయిన వానినిగుఱించి తెలుపు వ్రత, దాన, తీర్థ, మోక్షఖండములు నాలుగు కలవు. వీనికి తోడు శ్రాద్ధ, ప్రాయశ్చిత్తాదులను గుఱించి తెలుపు పరిశేషఖండముకూడఁ

జేర్పఁబడినది. మహారాష్ట్ర దేశమున నిప్పుడు వ్యవహారమున నున్న 'మోడి' వ్రాతపద్ధతి నితఁడే వాడుకలోనికిఁ దెచ్చినట్లు చెప్పుదురు.

కాకతీయులు:— వీరు మొదట పశ్చిమచాళుక్యులకు సామంతులుగ నుండిరి. వీరిలో ప్రముఖుఁడుగఁ దెలియ వచ్చిన మొదటిప్రభువు మొదటి ప్రోలరాజు కుమారుఁ డయిన బేతరాజు. ఇతఁడు త్రిభువనమల్లబిరుదాంచితుఁ డయిన విక్రమాదిత్యుని సామంతమండలేశ్వరులలో నొకఁడు. ఈ వంశము వారికి మొదట అనుమకొండయు, పిదప ఓరుగల్లును రాజధానులుగ నుండెను. రెండవ ప్రోలరాజు కుమారుఁ డయిన మొదటి రుద్రదేవుఁడు స్వాతంత్ర్యపుబావుటా నిలిపి కాకతి వంశజుల కీర్తిలతకు పాదులు కట్టెను. గణపతిదేవుఁడు, ఇతని తనయ రుద్రమదేవి, ఈమె దాహిత్రుఁడు ప్రతాప రుద్రదేవుఁడు అనువారలు సుప్రసిద్ధులయిన కాకతీయరాజు న్యులు. గణపతిదేవుఁడు మాండలికుల నందఱను జయించి యాంధ్రదేశము నొక్కఁభత్రచ్ఛాయ క్రిందికిఁ దీసికొని వచ్చుటయే కాక చోళుల కాంచీపురమును బట్టుకొని యచట నాంధ్రపతాకఁ బాదుకొల్పెను. నౌకాయానము చేయు సాహసికుల కభయశాసన మొసంగి, మాండలికయుగమునఁ దగినంత రక్షణ లేక ఊణదళకు వచ్చిన సముద్రవర్తకమునకు మరల గొప్ప ప్రోత్సాహము నొసంగెను. ఈ కాలమున మోటుపల్లి గొప్ప రేవుపట్టణము. ఈ రేవుస్థితి పూర్వమున కన్న చితికి పోఁగా, దానిని మరల చక్కఁబఱచుటకు గణపతిదేవుఁడు సాహసికుల కొసంగిన యభయశాసన మిప్పటికి నాయూరిలోఁ గలదు. రుద్రమదేవి (క్రీ. శ. ౧౨౬౦ - ౧౨౯౪)

రాజ్యమును కడుసమర్థతతో జనరంజకముగఁ బాలించి వినుతిఁ గాంచెను. ఈమె రాజ్యము చేయుచుండిన కాలమున వెనీసు దేశయాత్రికుఁడయిన మార్కోపోలో కాకతీయ రాజ్యమున కేతెంచి, యీమె రాజ్యపరిపాలనమును, దేశసాభాగ్యమును బహువిధములఁ బ్రస్తుతించుచు వ్రాసినాఁడు. కాకతీయ ప్రభువులలోఁ గడపటివాఁడు ప్రతాపరుద్రుఁడు. ఈ చక్రవర్తి కాలమున నాంధ్రుల వీరఖడ్గము కాంచీపురముననే కాక దక్షిణమున జంబుకేశ్వరమునందుఁగూడ తళతళలాడినది. ఇతఁ డెంతటి పరాక్రమవంతుఁ డయినను ఇతని కాలముననే కాకతీయాంధ్రుల త్రిలింగసామ్రాజ్యము భగ్నమయినది. మొదటిమాటు మహమ్మదీయు లాంధ్రదేశముపయి నెత్తివచ్చిన దీతని కాలముననే. అలా-ఉద్దీక్ ఖల్జీ సేనానాయకుఁడయిన మాలిక్ కాఫరు దండయాత్రలవలన బీటలు వారిన కాకతీయరాజ్యసాధము తరువాతికాలమున మహమ్మదు బిన్ తుఘ్లకు అనువేరఁ బ్రసిద్ధుఁడయిన ఉలూగుఖాను 'తల్ల' వలన పూర్తిగ శిథిలమయి తుదకు క్రీ. శ. ౧౩౨౬ లో నామమాత్రావశిష్ట మయినది. ఓరుగంటి కాకతీయుల తెలుంగాణము మహమ్మదీయుల వశమయినది.

కాకతీయులు విద్యాప్రియులు. సంస్కృతమునను ఆంధ్రమునను ఈ కాలమున పెక్కు గ్రంథములు పుట్టినవి. ప్రతాపరుద్రీయ మనుషేర సంస్కృతమున అలంకారగ్రంథమును రచియించి ప్రతాపరుద్రదేవుని కంకితము కావించిన విద్యానాథకవియు, ఆంధ్రమున పండితారాధ్యచరితము, బసవపురాణము మొదలయిన కావ్యములను వ్రాసిన పాల్కురికి సోమనాథుఁడును, మార్కండేయపురాణమును రచియిం

చిన మారనకవియు నీ కాలమున విలసిల్లినవారు. కాకతీయులు శైవులయి, శైవమతము పెక్కువగ సాదరించి వ్యాపింపఁజేసిరి. ఈ కాలమున ఆంధ్రదేశమున పెక్కు శైవమతములు వెలసినవి. ఇవి మతసంస్థలుగ నే కాక విద్యాసంస్థలుగఁగూడ వాసికెక్కినవి. చాళుక్యు లందించిన కొన నందికొని కాకతీయులు దేవాలయవాస్తు, శిల్పకళలకు పురివోసిరి. కాకతీయుల యాదరమున నిర్మితమయిన యాలయములలో పాలంపేటదేవాలయమును, అనుమకొండయందలి సహస్ర స్తంభమండపమును కళాభిజ్ఞుల ప్రత్యేక ప్రశంసకు పాత్రములయినవి. కాకతీయులు గొప్ప తటాకములను నిర్మించిరి.

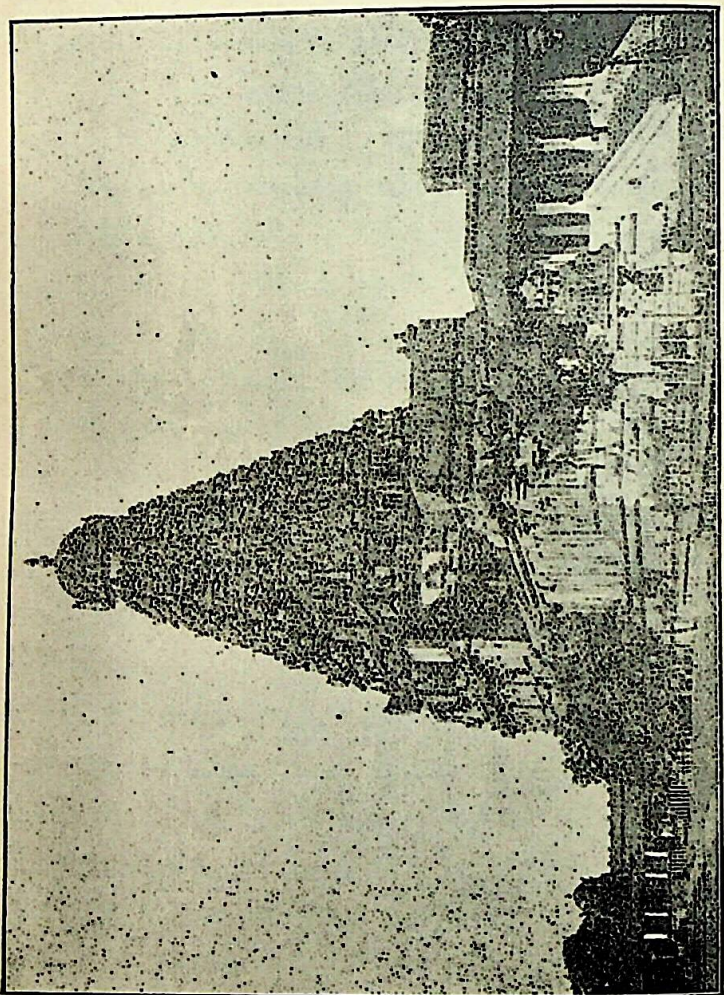
రెడ్లు:— మహమ్మదీయులకు వశము కాఁగా మిగిలిన యాంధ్రదేశమున అంతవఱకు కాకతీయులకు సామంతులుగను, సైన్యాధిపతులుగను నుండినవారు స్వతంత్రరాజ్యములను వెలయించిరి. అట్టి వానిలో రెడ్డి రాజ్యము ప్రధానమయినది. రెడ్డిరాజులకు మొదట అద్దంకియు, పిదప కొండవీడును రాజధానులు. వీరు రమారమి వందసంవత్సరములు రాజ్యమేలిరి. ప్రోలయ వేమారెడ్డి తన బాహుబలమున నిర్మించిన రాజ్యమును అతని కుమారులు అనపోత, అనవేమారెడ్లు చాల పెంపొందించిరి. విద్యలను బోషించియు, బ్రాహ్మణుల కగ్రహారముల నొసంగియు, పెక్కు ధర్మకార్యములు కావించియు రెడ్డిరాజులందఱలో అనవేమారెడ్డి కీర్తి వహించెను. అనపోతారెడ్డికుమారుఁడయిన కొమరగిరి రెడ్డి కాలముననుండియే రెడ్డిరాజ్యమునకు క్షీణదశ యారంభమయినది. అటువెనుక పెదకోమటివేమారెడ్డి కొంతకాలము పరిపాలనము సాగించినను కొండవీటి రెడ్డిరాజ్య మంత

టితో సమసిపోయినది. కొమరగిరి రెడ్డికి మంత్రియు, బావ మఱియు నయినకాటయ వేముని బాంధవము నూతన చేసికొని రెడ్లు రాజమహేంద్రవరమున నొక నూతనరాజ్యమును నిర్మించిరి. అల్లయ వేమ, వీరభద్రారెడ్లు ఈ రాజ్య నేతలలో ప్రధానులు. ఈ రాజ్యము చిరకాలము నిలవలేదు. ఉత్తరమున కళింగ గజపతుల యొక్కయు, దక్షిణమున విజయనగరాధీశులయొక్కయు, పడుమట బహమనీసుల్తానుల యొక్కయు నొత్తిడివలన రాజమహేంద్రవర రెడ్డిరాజ్యము రూపుమాసిపోయినది.

రెడ్లు కవులను, పండితులను ఆదరించి, పోషించి పేరందినవారు. కవిత్రియమువారిలో నొక్కఁడుగ ప్రసిద్ధిని గన్న ఎఱ్ఱా ప్రెగ్గడయు, కవిసార్వభౌమబిరుదమునే కాక రాజాస్థానములందు స్వర్ణాభిషేకమునుగూడఁ బడసిన శ్రీనాథుఁడును రెడ్డిమన్నీలయాస్థానము నలంకరించినవారు. పెదకోమటివేమ, కాటయవేమాదులు సంస్కృతసాహితీసంగవన్నులు; చక్కని గ్రంథములను రచించి పేరుగాంచిరి. రెడ్ల నాఁడు జ్యోతిషాది శాస్త్రవిద్యలు బాగుగ వర్ధిల్లినవి.

హొయిసలులు :— మొదట కల్యాణిచాళుక్యులకు సామంతులుగ నుండి త్రిభువనమల్ల విక్రమాదిత్యుని యనంతరముననుండి ప్రముఖులయి వీ రొక స్వతంత్రరాజ్యమును నిర్మించిరి. ద్వారసముద్రము వీరికి రాజధాని. దీనికే యిప్పుడు హాలే వీడని పేరు. హొయిసలులలో మొదట ప్రసిద్ధికి వచ్చిన వాఁడు బిట్టిదేవుఁడు (క్రీ. శ. ౧౧౧౧ - ౧౧౪౧). ఇతని పూర్వులు జైనులుగ నుండి, జైనమతము నాదరించి, జినాలయములను గట్టించిరి. బిట్టిదేవుని కాలమున రామానుజాచార్యులు చోళ

తంజావూరు రాజరాజేశ్వరాలయ గోపురము
(క్రీ.శ. అండ్ "పెయింట్" సంపాదనా యనుమతితో)

రాజులు పెట్టిన బాధలకు సహించలేక హొయిసలరాజ్యమునకు పాటిపోయి వచ్చి యారాజు నాశ్రయించి తుద కాతనికి నైష్ఠవ మతము నిచ్చెను. నూతనమతము నవలంబించినపిదప బిట్టి దేవుడు విష్ణువర్ధననామమును ధరించి, పెక్కు విష్ణ్వలయ ములను గట్టించెను. దూరస్థరాజ్యములందుఁగూడ హొయి సలపతాకను బ్రతిష్ఠించినవాఁడు రెండవ బల్లాలుఁడు (క్రీ. శ. ౧౧౭౩ - ౧౨౨౦). ఇతఁడనేక సంగ్రామములను జయించిన మహాయోధుఁడు. ఇతని కాలమున హొయిసలరాజ్య ము తరమున కృష్ణానదిని దాటినది. రెండవ బల్లాలునికిఁ దరువాత రెండవ నరసింహ (క్రీ. శ. ౧౨౧౭ - ౧౨౩౫), సోమేశ్వరుల (క్రీ. శ. ౧౨౩౪ - ౧౨౬౨) కాలమున హొయిస లులు చోళరాజకీయ వ్యవహారములందు జోక్యము కలిగించు కొని ప్రబలులయిరి. హొయిసలరాజులలోఁ గడపటివాఁడు మూడవ బల్లాలుఁడు (క్రీ. శ. ౧౨౯౧ - ౧౩౪౨). ఇతనినే వీర బల్లాలుఁ డందురు. ఈతని కాలముననే క్రీ. శ. ౧౩౧౧ లో మాలిక్ కాఫరు హొయిసల, కర్ణాట రాజ్యములపయి దండెత్తి వచ్చి ద్వారసముద్రమును ముట్టడించి, రాజు నోడించి, కప్పము నిర్ణయించుకొని వెడలిపోయెను. అటుపిదప స్వతంత్రుఁడగుటకు బల్లాలుఁడు చేసిన ప్రయత్నములవలన మహమ్మ దీయులు మరల మరల దండెత్తి వచ్చిరి. ఈదండయాత్రల సంఘర్షణముననే హొయిసలరాజ్యము కూలిపోయినది.

హొయిసలులు గొప్ప యాలయ నిర్మాతలు; హొయి సలసంప్రదాయ మను నొకవిశిష్టరీతికి కారకులైరి. హొయి సలదేవాలయములయందలి వెలుపలిగోడలు అత్యంతరమణీయమయిన జలుగుశిల్పపుఁబనితో విరాజిల్లుచు కంటికి విం

దొనరించుచుండును. హొయినలదేవాలయము లన్నిటిలో బేలూరు చెన్న కేశవస్వామియాలయమును, హళేవీటి హొయినలేశ్వరాలయమును అత్యంతప్రసిద్ధములు; శిల్పచాతుర్య, సౌందర్యములందు ప్రపంచమున వీనికి సాటియైనవి లేవని కళావిదులచేత ప్రస్తుతించబడినవి.

చోళులు:— పల్లవులను జయించి కాంచీపురము నాక్రమించుకొనిన ఆదిత్యవర్మ చోళరాజ్యమును సాపించెను. మొదట వీరికి తంజావూరు రాజధాని. చోళరాజు లండఱలో మొదటి రాజరాజును (క్రీ. శ. ౯౮౫ - ౧౦౧౩), అతని కుమారుడు మొదటి రాజేంద్రచోళుడును (క్రీ. శ. ౧౦౧౧ - ౧౦౪౨) చాల గొప్పవారు. వీరిరువురికాలమున చోళుల యధికారము దక్షిణహిందూదేశముననే కాక సముద్రాంతర దేశములందును, ద్వీపములందునుగూడ వ్యాపించినది. వీరిలో రాజరాజు పెక్కు రాజ్యముల నాక్రమించుకొనెను; గొప్ప నౌకాదళము నేర్పఱచి తన్నూలమున పెక్కు దీవులు జయించెను; తంజావూరియందు రాజరాజేశ్వరాలయమును గట్టించెను. ఈ కాలమున కల్యాణి చాళుక్యులు క్రమముగా విజృంభించుచుండుట చూచి తూర్పుతీరమున గల వేంగీరాజ్యముతో మైత్రి శ్రేయస్కరమని రాజరాజు శక్తివర్మ సోదరుడయిన విమలాదిత్యునికి కుందవాంబ నిచ్చి పరిణయము కావించెను. ఈ నీతినే యవలంబించి, రాజరాజు కుమారుడయిన మొదటి రాజేంద్రచోళుడును, అతని తనయుడు రెండవ రాజేంద్రచోళుడును దమ కూతుండు అమ్మంగదేవి, మధురాంతకులను వరుసగా చాళుక్య రాజరాజనరేంద్రునికి, నతని కుమారుడు రాజేంద్రచోళునికి నిచ్చి వివాహము చేసి వేంగితోడి

నెయ్యమును చిక్కబటిచిరి. రాజరాజచోళుడు గతించు నాటికి నేటి చెన్నరాజధానియే కాక మైనూరు, సింహళ ములయందలి చాలభాగము చోళులవశమయినది. మొదటి రాజేంద్రుడు తండ్రికంటెను సమర్థుడు. ఈతని నాకాదళము ప్రాకసముద్రస్థితమయిన సుమత్రాద్వీపమునందలి శ్రీవిజయ రాజ్యముపయి దండెత్తివెళ్లి (దానికి రేవువట్టణముగ నుండిన) కడారమును ముట్టడించెను. నాకాదళ మీరీతిని సముద్రాధిపములమీఁదుగ చోళుల యధికారమును వ్యాపింపజేయుచుండ అతని సైన్యములు క్రీ. శ. ౧౦౨౩ ప్రాంతమున ఉత్తరదేశములపయి దాడివెడలి బంగాళము, బీహారములను బరిపాలించుచుండిన పాలవంశజుడగు మహీపాలు నోడించినవి. ఈ దండయాత్రయనంతరమున దానికి స్మరణచిహ్నముగ రాజేంద్ర చోడుడు గంగై కొండబిరుదమును దాల్చుటయే కాక, తిరుచునావల్లిమండలమున గంగై కొండచోళపుర మనుపేర నొక నగరమును గట్టించి దానిని తన రాజధానిగావించుకొనెను. ఇతనికిఁ బిదప నితని తనయులు రాజాధిరాజ (క్రీ. శ. ౧౦౧౮ - ౧౦౫౨), రెండవ రాజేంద్ర (క్రీ. శ. ౧౦౫౦ - ౧౦౬౩), వీర రాజేంద్రులు (క్రీ. శ. ౧౦౬౨ - ౧౦౭౦) చోళరాజ్యమును పాలించిరి. వీర రాజేంద్రునితో ఆదిత్యచోళవంశ మంతరించినది. పిదప చోళ సింహాసనము నాక్రమించుకొనినవాడు రాజరాజనరేంద్రుని కొడుకగు చాళుక్య రాజేంద్రచోడుడు.

మాతామహారాజ్యమయిన చోళరాజ్యమును పశ్చిమమునకుఁ గొనినపిదప రాజేంద్రచోడుడు తన రాజధానిని రాజమహేంద్రవరముననుడి గంగై కొండచోళపురమునకు మార్చి కులోత్తుంగచోడుడను పేరు దాల్చి చాళుక్య చోళరాజ్యము

అను రెంటిని బరిపాలించెను. ఇతని కాలముననుండి చోళ రాజ్యమును పాలించిన యితనిసంతతివారికి చరిత్రమున చాళుక్యచోళు లని పేరు. చాళుక్యచోళులలో నీ కులోత్తుంగుడు చాల గొప్పవాఁడు. ఇతనికిఁ బ్రతినిధులుగ నితని తనయులు వేంగీచాళుక్యరాజ్యము నేలుచువచ్చిరి. కులోత్తుంగుడు చాల పరాక్రమవంతుఁడయి, కుంతల, పాండ్య, కళింగ, కేరళ, గాంగాదిదేశములను జయించి తన యధికారమును డక్షిణమున కన్యాకుమారివఱకు వ్యాపింపఁజేసెను. భూములను గొలిపించి పన్నులు నిర్ణయించెను. భారముగ నుండిన పన్నులను దీసివైచెను. ఈతఁడు రాజ్యమేలినకాలము చాల విధముల ముఖ్యమయినది. ఇతని కాలముననే విశిష్టాద్వైత శుతస్థాపకుఁడయిన రామానుజాచార్యులవారు విలసిల్లిరి. శైవ శక్తుల చరిత్రమును దెలుపు పెరియపురాణము కులోత్తుంగుని కాలముననే రచియింపఁబడినది. ఈతని యాస్థానకవియగు జయంగొండాక కులోత్తుంగుని కళింగదండయాత్ర నభివర్ణించుచు కళింగట్టుపరిణి యను పేర నొకతమిళకావ్యమును ప్రాసెను. కులోత్తుంగునికి బిదప చోళరాజ్యమును బాలించినవారు విక్రమచోళుడు (క్రీ. శ. ౧౧౧౦ - ౧౧౩౫), రెండవ కులోత్తుంగచోళుడు (క్రీ. శ. ౧౧౩౩ - ౧౧౪౫) మొదలగు వారు పెక్కురు కలరు. రెండవ కులోత్తుంగునికి తరువాతికాలమున చాళుక్యచోళులకు వేంగీచాళుక్యరాజ్యము పయి గ్రమముగా నధికారపుపట్టు జాతిపోయినది. మూడవ రాజరాజుకాలముననుండి చోళులయధికారము చాల క్షీణదశకు వచ్చినది. సామంతులు ప్రబలులయిరి. మధుర పాండ్యులు విక్రమిరచిరి. తుదకు చాళుక్యచోళులు పాం

ద్యుల యధికారమునకు లోబడి, ప్రాముఖ్యమును గోలు
పోయి రాజకీయరంగముననుండి యదృశ్యులైరి.

చోళుల పరిపాలనము చాల కట్టుదిట్టముగ నుండెను.
పరిపాలనసాధమునకు గ్రామము వునాది. అగ్రహారమును
నది యొక గ్రామభేదము. చతుర్వేదిమంగల మని దానికి
నామాంతరము. ఇందు బ్రాహ్మణులుమాత్రమే నివసించు
వారు. గ్రామవ్యవహారములను జక్కఁబెట్టుటకు పంచాయతీ
సభయు, అగ్రహారవ్యవహారములను జక్క దిద్దుటకు
మహాసభయు నుండెడివి. ఆయావర్ణములప్రతినిధులు పం
చాయతీసభయందు సభ్యులుగ నుండువారు. మహాసభా
సభ్యు లెల్లరును బ్రాహ్మణులే. మహాసభకు లోబడి, యగ్ర
హారమునందలి ప్రత్యేకవిషయములను జక్కఁబెట్టుటకు ప్రత్యేక
సంఘము లుండెడివి. సభ్యుల కుండవలసిన యోగ్యతలు,
వారి నెన్నుకొనుపద్ధతి చోళశాసనములు కొన్నిట వివుల
ముగ వర్ణిత మయినది. అగ్రహార వ్యవహారములమీఁద రాజు
నకుఁ బెత్తన ముండెడిది కాదు. పరిపాలనసాధనమునకు
చోళరాజ్యము పెక్కుమండలములుగ విభాగింపఁబడినది.
పెక్కుకోట్టములు లేక వలనాడులు కలసి యొకమండలము
గను, పెక్కు నాడులు కలసి యొకకోట్టముగను నేర్పడు
చుండెను. చాల గ్రామములు కలసిన దొకనాడు. గ్రామ
మునకు వలెనే, 'నాడు వ్యవహారములను' బరిశీలించుటకు
'నాడు'సభ యుండెను. పండిన పంటలో ఆటవవంతు రాజు
పన్నుతీయువాడు. పన్ను ధాన్యము రూపమునను, నాణె
ముల రూపమునను చెల్లుచుండెను. చోళులు గొప్పదేవ
లయనిర్మాతలు. ఉన్నతమయిన గోపురము చోళదేవాల

యముల విశిష్టలక్షణము. చోళులకాలమున ఆలయవాస్తు, శిల్పములు చక్కగ వర్ధిల్లి తత్కళలందు చోళసంప్రదాయ మొకటి యేర్పడినది. చోళయుగము మతావేశము తీవరించిన కాలము. శైవ, వైష్ణవములు ముదిరి, వానికి సంబంధించిన గాథలును, పురాణములును ప్రజారంజకములయినవి. సంస్కృతవిద్యావల్లరి పల్లవించి వేదవిద్యాశాఖ ననలెత్తినది. తమిళభాషను రామాయణము మొదలయినవి రచించిన కంబరు మొదలగుకవు లీకాలమువారు.

పాండ్యులు:—క్రీస్తుశక మాఱవ, యేడవశతాబ్దుల నుండి పాండ్యులు ప్రముఖులయి పదవశతాబ్దివరకు దక్షిణ హిందూదేశమున నొకచిన్నసామ్రాజ్యమును గట్టుకొని, తమ పౌరుగున నున్న పల్లవులతోను, అధికారమునకు బాఱలు సాచుచుండిన చోళులతోను తఱచుగ కలహించుచు వచ్చిరి. తుదకు ఆదిత్యవర్మ చోళరాజ్యమును స్థాపించిన పిదప. అతని కొమారుడగు మొదటి పరాంతకుడు విజృంభించి మూడుతడవలు పాండ్యరాజ్యముపయి దండెత్తి వెల్లివారిని పూర్తిగ నొడించెను. రాజరాజచోళ, రాజేంద్రచోళాదులకాలమున పదవ, పదునొకండవశతాబ్దులందు చోళులే పాండ్యరాజ్యమునకుఁగూడ నధికారులయిరి. పండ్రెండవశతాబ్ది కడపటిభాగమున చోళుల యధికారము క్షీణదశకు వచ్చుచుండినపుడు పాండ్యులు తాము గోలుపోయినయధికారమును మరల సంపాదించ గొప్ప ప్రయత్నములు కావించి, తుదకు కృతకృత్యులైరి. ఈ కాలమున జటావర్మ : నుందరపాండ్యుడు, జటావర్మ వీరపాండ్యుడు, మారవర్మ : నుందరపాండ్యుడు, మారవర్మ కులశేఖరుడు

మొదలగు ప్రతాపమహితులయిన పాండ్యరాజులు సమర్థ తతో రాజ్యమును బరిపాలించిరి. వీరిలోఁ గొందఱుకాలమున పాండ్యరాజు ప్రతాపవాహిని కాంచీపురమునే కాక నెల్లూరు, కడపమండలములనుగూడ నాక్రమించినది. ఈ పాండ్యరాజు లెవరెవ రెంతెంత కాలము పరిపాలించినది యింకను స్పష్టముగ నిర్ణయము కాలేదు. పదుమూడవశతాబ్ది చివరిభాగమున మారవర్మ కులశేఖరుఁడు రాజ్య మేలుచుండినప్పుడు మార్కొ పోలో పాండ్యరాజ్యమునకు విచ్చేసి యారాజ్యవృత్తాంత మును వ్రాసెను. ఆకాలమున పాండ్యరాజ్యమునకు కాయల్ ప్రధానమయిన రేవుపట్టణము. పశ్చిమమున హర్మజు, ఏడెను, అరాబియాలనుండి గుఱ్ఱములను, ఇతర వర్తకపునరకును గొని తెచ్చునాక లీరేవును జేరుచుండెడివి. పాండ్యరాజ్యము ప్రాచీనకాలముననుండియు మంచిముత్యములకుఁ బ్రసిద్ధికెక్కినది. ముత్యపు చిప్పలను బట్టుకొని ముత్యములను సంపాదించుట మార్కొపోలోనాటికే లాభకరమయిన గొప్ప పరిశ్రమగ నుండెను. పదునాలుగవశతాబ్ది ప్రారంభమున మారవర్మకులశేఖర తనయులు సుందరపాండ్య, వీరపాండ్యులకు సింహాసనమునకయి పోరాటము సంభవించినది. ఈ సోదరులు కలహించుకాలముననే మహమ్మదీయులు మాలిక్ కాఫరు నాయకత్వమున పాండ్యరాజ్యముపయి దండెత్తి వచ్చిరి. నాటనుండియే పాండ్యరాజ్యాధికారములు క్షీణించినవి. మహమ్మదు బిన్ తుగ్లుకు కాలమున మహమ్మదీయులు మధురపాండ్య రాజ్యముపయి దాడి పెడలివచ్చి పాండ్యుల నోడించి మధుర యందు మహమ్మదీయరాజ్యమును నెలకొల్పి తమ యధికారమును స్థాపించిరి. మధురరాజధానిగ పరిపాలించిన మహ

మృదీయ సుల్తానులలో అలాయుద్దీన్ హసన్ షా మొదటి వాడు. ఇటు తరువాతికాలమునఁగూడ హిందువులు కొందఱు చిన్న రాజ్యముల నేలుచువచ్చినను వా రెవరికో యొకరికి సామంతులుగ నే యుండువారు.

మత పరిణామము

రాజపుత్రయుగ మంతయు నెడతెగని సంగ్రామములతో నెంత సంక్షోభము చెందినను దేశ మంతయు నవజీవముతో తోనఁకులాడి, నవశక్తితో నుట్టుఁత లూఁగిన కాలమిది. హిందూమతమును నిండుశక్తితో పరువులు వారించినయుగ మిది. దీనికి కారణము రాజపుత్రుల యాధిక్యము. రాజపుత్రులు స్వభావముచేత పౌరుష, పరాక్రమమహితులు. అట్టివారికి అహింసాప్రధానమయిన బౌద్ధమునకంటె రామాయణ, మహాభారత వీరగాథలను సంకీర్తనముచేయు హిందూమత మెక్కువగ నచ్చినది. బౌద్ధముతో చిరకాలముననుండి కావించుచున్న పోరాటమువలన బలహీనతను చెందిన హిందూమతముకూడ ఆత్మరక్షణముకొఱ కట్టివారి ప్రాపుకొఱకు వెదకుచుండెను. తుద కీయుగమున పరస్పరాశ్రయాలంబనములచేత రాజపుత్రులకువలెనే హిందూమతమునకును మేలు చేకూరినది. రాజపుత్రు లుత్తమక్షత్రియులుగ పరిగీర్తితులయి సాంఘికముగ చాల గౌరవాధిక్యములను బడసిరి. రాజపుత్రుల యాదరాశ్రయములవలన హిందూమతము బౌద్ధము నందలి నిగ్గంతయు వెలార్చుకొని తుదకు దానిని నామమాత్ర వశిష్టము కావించినది. క్రీస్తు శకము పండ్రెండవ శతాబ్దినాటికి బౌద్ధమతమునకు జన్మభూమియే పరభూమియై నిలువ నీడకొఱ

కది దేశాంతరముల పాలయినది. జైన మట్లంతరింపక చాళుక్య, హొయసలరాజ్యములందును, రాజపుత్రస్థానమునందును గొంతకాలము వర్ధిల్లినది కాని హిందూమతోద్ధారకులగు కుమారిలభట్టు, శంకర, రామానుజాదుల వాదపుబోట్లవలన తూట్లువడి క్రమముగా కృశించియు, తుదకు హిందూమత సాదృశ్యముల ననేకము స్వీకరించి జీవము నిలుపుకొనినది.

ఈ యుగమున వేదవిరుద్ధములయిన మతములను ఖండించి, వేదవిహితము లయినవాని నుత్కర్షించి వ్యాపింపఁ జేసిన యాచార్యులు పెక్కురుదయించిరి. ఇట్టివారిలో కుమారిలభట్టు ప్రథముఁడు. భట్టపాదుఁడని యీతనికి నామాంతరము. ఇతఁడు ఆంధ్రోత్కల సంధిప్రదేశమున గంజాముజిల్లా యందలి జయమంగలముగ్రామమున జన్మించెను; పూర్వమిమాంసాసూత్రములకు భాష్యమును రచియించెను. పూర్వమిమాంసకే కర్మమిమాంస యనియుఁ బేరు. తన భాష్యమున నీతఁడు సమర్థించిన సంప్రదాయమునకే భట్టమత మని పేరు. యజ్ఞయాగాదికర్మలవలననే మోక్షము కలుగునని యీతని సిద్ధాంతము. కుమారిలభట్టుకడపటికాలమున వర్ధిల్లిన యాచార్యోత్తముఁడు శంకరాచార్యులు. ఇతఁడు మలయాళదేశమున బ్రహ్మణకుటుంబమున జనియించెను. సకలవిద్యావిశారదుఁ డితఁడు. బ్రహ్మచారిగ నుండియే సన్యాసమును స్వీకరించెను; అనేకుహిమాచలము, సంచారముచేసి బౌద్ధజైనములను ఖండించి హిందూమతము నుద్ధరించెను; ప్రస్థానత్రయమునకు భాష్యములు వ్రాసెను. బ్రహ్మసూత్రములు, బౌద్ధరాయణసూత్రములు అను నామాంతరములఁ బరఁగు వేదాంతసూత్రములు, భగవద్గీత, ఉపనిషత్తులు (ముఖ్యము

నవి పది) — ఈ మూఁటికి ప్రస్థానత్రయ మని పేరు. ఏపేర
 నారాధించినను పరమేశ్వరుఁ డొక్కఁడే; అతఁడే శివుఁడు.
 ప్రపంచము మిథ్య. పరబ్రహ్మమే సత్యము. జీవాత్మ పరమా
 త్మకు భిన్నముగఁ గన్పట్టినను అవి యభేదము. జ్ఞానమువలననే
 మోక్షము. ముక్తి కలిగిన జీవాత్మ పరమాత్మలో లీనమయి
 యద్వైతసిద్ధి నందును. ఇది శంకరాచార్యమతము. అద్వైత
 మని దీనికి పేరు. శంకరాచార్యమతము నవలంబించినవారిని
 స్మార్తు లందురు. మతవ్యవస్థ కట్టుదిట్టముగ నుండుటకయి ఇతఁ
 డుత్తరమున బదరీకేదారమునను, తూర్పున జగన్నాథము
 నను, దక్షిణమున శృంగేరియందును, పశ్చిమమున ద్వారక
 యందును ఆదిని నాలుగుపీఠములను స్థాపించెను. ఇవి
 యిప్పుడు పెరిగినవి. కుమారిలభట్ట, శంకరాచార్యస్వాము
 లెప్పటివారనువిషయమున వివాదు కలదు. వారు చాల పూర్వ
 కాలపువారని కొందఱు, చాల ఇటీవలి కాలపువారని మరి
 కొందఱు చెప్పుదురు. ఆధునికచరిత్రకారు లీయాచార్యు
 లిరువురు వరుసగా నేడవ, యెనిమిదవశతాబ్దాలం దుండిరిని
 నిర్ణయించుచున్నారు. అనంతరము విలసిల్లిన యతఁడు రామా
 నుజాచార్యులు. ఇతఁడు చెంగలుపట్టు జిల్లాయందలి శ్రీపెరుంబు
 దూరు గ్రామమున జన్మించెను; శంకరాచార్యమతమును నిర
 సించి ఖండించి యొకనూతనమతమును స్థాపించెను. విష్ణువే
 పరమదైవమని, భక్తి ప్రవత్తులవలనఁ గాని మోక్షము రాదని,
 ఈశ్వరాంశసంభవుడయినను జీవునికి మోక్షకాలమున
 పూర్తిగ నీశ్వరత్వము సిద్ధింపదని యీతనివాదము. ఇతని
 మతమునకు విశిష్టాద్వైతమని పేరు. ఈవంధ నవలంబించినవారిని
 శ్రీవైష్ణవు లందురు. ఇతఁడుకూడఁ దన సిద్ధాంతమునకు

ప్రస్థానత్రయమునే యాధారముగఁ గొని వానివయి భాష్యములు వ్రాసెను. రామానుజాచార్యకృతమయిన బ్రహ్మసూత్రభాష్యమునకు శ్రీభాష్యమని పేరు. శంకరాచార్యమతమువలెనే ఈతని మతమును శీఘ్రకాలముననే ఆసేతుహిమాచలమును వ్యాపించినది. రామానుజాచార్యుఁడు పదునొకండువశతాబ్దిని వర్ధిల్లెనని, అప్పుడు కాంచీపురమును బాలించుచుండిన చోళరాజు శివభక్తుఁడయి యాతనిని దఱుమఁగొట్టి అతఁడు కాంచీపురమును విడిచి, హొయిసల రాజ్యమునకుఁ బోయి, యా చోళరాజు మరణానంతరమున శ్రీరంగమున కరిగి, యచటనే తన జీవితావశేషమును గడపెనని చెప్పుదురు. ఇతఁడు శంకరాచార్యునివలెనే సన్యాసము స్వీకరించి, తన సంప్రదాయమునకు చక్కని వ్యవస్థ నొడఁగూర్చుటకయి మతములను స్థాపించెను. రామానుజాచార్యులవలెనే మధ్వాచార్యు లొకనూతనసంప్రదాయమును స్థాపించెను. ఇతఁడు పండ్రెండవ శతాబ్ది కడపటిభాగమున కర్ణాటదేశమునందలి యుడిపి గ్రామమున జన్మించెను. ఇతఁడుకూడ శంకరాచార్యమతమును ఖండించి ప్రస్థానత్రయమునకు భాష్యములు వ్రాసి, జీవేశ్వరుల కెప్పుడు నైక్యములే దను ద్వైతమత సిద్ధాంతమును ప్రతిపాదించెను. ఈతనిమతము నవలంబించిన వారిని మాధ్వ లందురు. వీరి ప్రధానాచార్యపీఠము ఉడిపి యందుఁ గలదు. శైవ, వైష్ణవ మాధ్వమతములకు ప్రాధాన్యము కలుగుటతో పౌరాణికగాథలకు చేన యుట్టినది. భక్తికి ప్రాముఖ్యము కలిగి దేవతారాధనము హెచ్చినది. దేవోపదేవత లసంఖ్య లైరి. దేవతావిగ్రహనిర్మాణము కళ యైనది. పూజాకర్మకాండము పెరిగినది. మొదట గర్భైకమాత్ర

ముగ నావిష్కరించిన యాలయము ప్రస్తారము నొంది కల్యాణ, విద్యా, ధర్మమండపాదులతో విస్తృతి చెందినది. తీర్థయాత్రలు, వ్రతానుష్ఠానాదిబాహ్యమతాచారములు అతిశయిల్లినవి. ఆదిమజాతులయందలి వేటువేటు తెగలవారు హిందూమతాచారముల నవలంబించి గిరి గీసికొని యెవరికి వారే చిన్నకులములుగ నేర్పడుచుండిరి. నాలుగువర్ణములకుఁ దోడుగ నిట్టి కులవిభాగము లధికమయినవి. సంఘమున ఏకత్వ మంతరించి ప్రత్యేకత్వ మతిశయించినది. ఒక్క మతమునే యవలంబించి బ్రాహ్మణునికే గల గౌరవప్రపత్తులు బ్రాహ్మణేతరునికి లేకపోయినవి. అంతటఁ గాలక్రమమున సంఘమున అనంతృప్తి జనించినది. ఈ యనంతృప్తికి రూపునొసంగి విప్లవధ్వజమును లేవనెత్తి హెచ్చుతగ్గులు న్యూనతాధిక్యములు లేకుండ సమముచేసి సంఘమునంతను ఒక్కపాశమున బంధించి ఏకముచేయఁ బ్రయత్నించినవాఁడు బ్రాహ్మణుడయిన బసవేశ్వరుఁడు; కల్యాణమున కలచురి బిజ్జలరాయనికి మంత్రిగ నుండినవాఁడు. ఇతఁ డుపనయనసంస్కారమును పరిత్యజించి యుపనయనాది వైదికకర్మ లనవనరమని, శివునిమీఁది భక్తియే ప్రధానమని, శివలింగమును ధరించినవార లెల్లరు జాతి, కుల, వర్ణ వివక్ష లేక సమానగౌరవప్రపత్తులు కలవారలయి పూజార్హు లగుదురని బోధించెను. ఇట్లు భక్తికి గొప్ప ప్రాధాన్యము నిచ్చి తన్మూలమున నా కాలమున వర్ణభేద, వర్ణాధిక్యములను దొలగింపఁ బ్రయత్నించిన గొప్ప సంస్కర్త యతఁడు. ఇతని మతమునకు జంగమమతమని, లిం

గాయతమతమని, వీరశైవమని పేరు. కర్ణాటదేశమున నిప్పటికి నీ మతము నవలంబించిన వారెక్కువగఁ గలరు.

కళలు పరిల్లినవి. సంస్కృత, దేశీయవాఙ్మయస్రవంతులు పొంగినవి. సంఘము నవజీవముతో, నూతన చైతన్యముతో పులకరించినది. రాజపుత్రయుగ మట్టిది కావుననే యెనిమిదవశతాబ్దముండి పండ్రెండవశతాబ్దవఱకు నాలుగు శతాబ్దులకాల మెడతెగక ప్రయత్నించినపిదపఁ గాని మహమ్మదీయులకు హిందూస్థానమున స్థావరము చిక్కలేదు. హిందూస్థానము చంద్రధ్వజమునకు లోబడినపిదపఁగూడ దక్షిణాపథస్థములయిన యాదవ, కాకతీయాదిరాజ్యములు చాలకాలము హిందూసంస్కృతి, సభ్యతల నటచేతఁ జెట్టుకొని పూజించుచు, తుదకుఁ దమప్రాణముల నొడ్డియుఁ గాపాడుటకు ప్రయత్నించినవి. ఈ ధర్మసంరక్షణమునఁ, గట్టకడపట భస్మీభూతమయినది కాకతీయాంధ్రుల త్రిలింగసామ్రాజ్యము. ఈ పవిత్రభస్మము నభిమంత్రించి, తపశ్శాలియైన విద్యారణ్యమునీంద్రుఁడు తుంగభద్రానదీతీరమున విజయనగరసామ్రాజ్యవిభూతిని నూలుకొల్పెను.

SHRI JAGADGURU VISHWARADHYA
JANA SIMHASAN JNANAMANDIR
LIBRARY

—Jangamawadi Math, Varanasi
Acc. No.7850.....

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

LIBRARY
Jangamwadi Math
7880

